

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

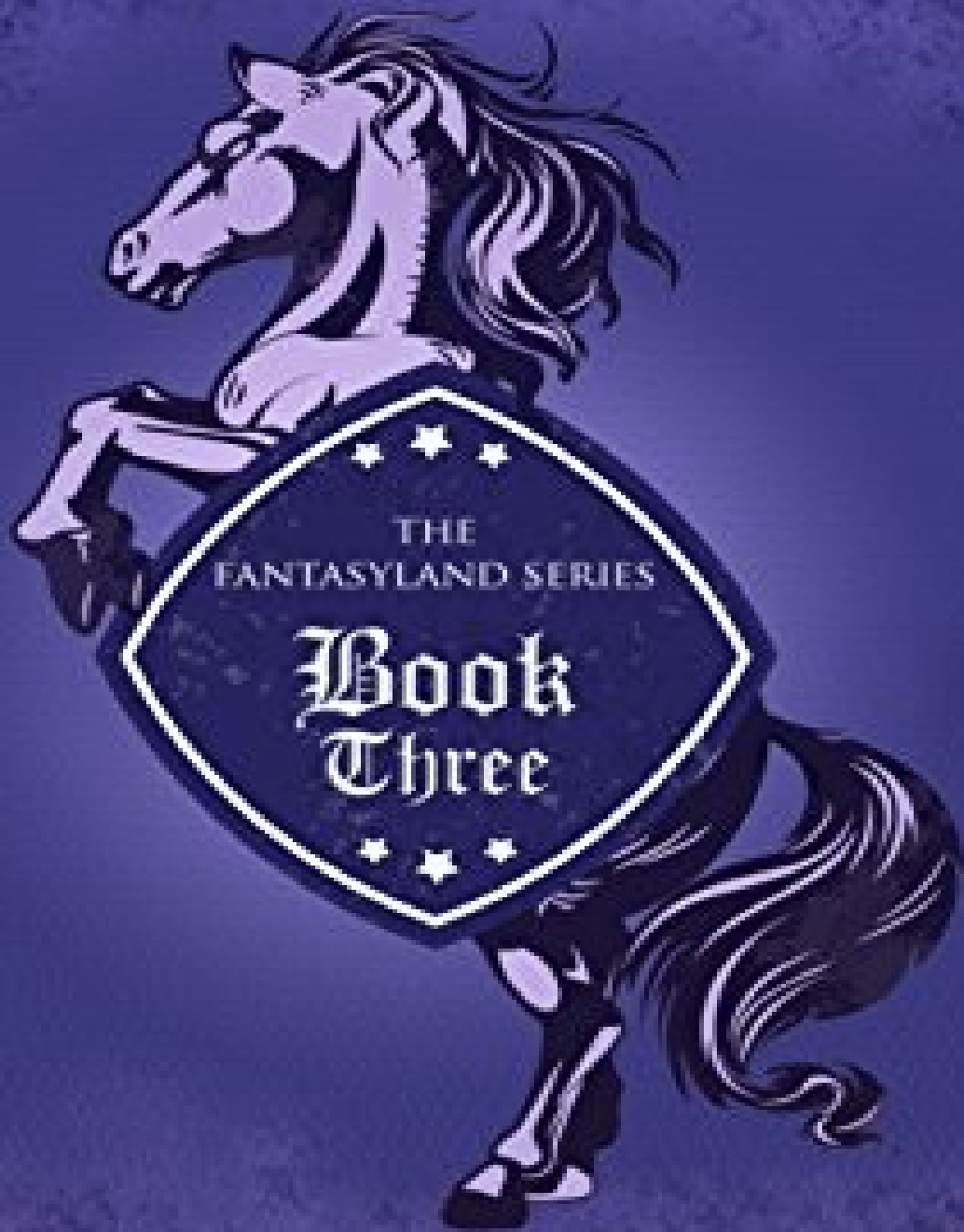
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fantastical

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KRISTEN ASHLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kristen Ashley
Tarafından yayınlandı Kristen Ashley

Telif Hakkı © Kristen Ashley

Smashwords'te Kristen Ashley yazarına ait

diğer kitapları keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick
Rock Chick R
escue
Rock Chick R
edemption
Rock Chick R
enegade
Rock Chick R
evenge
Rock Chick R
enegade

The 'Burg Series:

Br Yu At P
eece
Altın İz

Colorado Dağ Serisi:

Kumar S
weet D reams
ady Luck

Rüya Adam Serisi:

Gizemli
Adam Vahşi
Adam

Peri Masalı Serisi:

En Çılgın D
reams
The Golden D
nasty

Kristen Ashley'in diğer kitapları:

acybourne
Malikanesi Mathilda, S

uperWitch

*Enmort Castle S
ommersgate Hbuse
Üç Dilek*

www.kristenashley.net

Smashwords Sürümü, Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Eğer bunu paylaşmak isterseniz

kitabı başka bir kişiyle birlikte okuyacaksanız, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen Smashwords.com'a geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yazar.

Adanmışlık

Bu kitap büyükannem Sarah Ellene Glossop Mahan'ın anısına ithaf edilmiştir, Çünkü bana sadece aptal insanların sıkıldığını söylemişti.

Bununla birlikte, sokaklarda dans ederken daha çok eğlenirdi ve bunu da yapardı.
Kesinlikle.

Bölüm O ne

Holy Crap

Kuş sesleri duydum.

Şarkı söylüyorlardı. Cıvıdamıyorlardı. Şarkı söylüyorlardı. Kuş sesi değildi. Sade, eski bir şarkıydı ama cıvıl cıvıldı. Tarif etmesi zordu ama işte oradaydı.

Hem de çok.

Gözlerimi açmamı sağladı.

Sonra gözümü kırpıttım ve hissettim. Bir yatakta yatıyordum ama benim yatağım değildi. Yatak tuhaftı, çok yumuşak, çok peluştu. *Üzerinde* değildim, *içindeydim*. Sıcak, rahat, yumuşacık bir bulut gibi bedenimi kısmen sarıyordu.

Bu da ne?

Güneşle yıkanmış duvarlara baktım, yatağı hissettim ve garip kuş seslerini duydum.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Evde değildim.

Doğruca yatağa oturdum ve odaya baktım.

Dört direkli bir yataktaydım, etrafımda uçuk lila perdeler, üstümde kabarık, uçuk lila kaplı bir yorgan vardı. Odanın duvarları daha da soluk bir lilaydı ve etrafımdaki tuhaf, beyaz mobilyalara baktım.

Kayan ayakları olan büyük bir gardırop, yanları eğik, üstü kemerli. Hantal ama bir o kadar da narindi. Bir inşaat mucizesi. Bu gardırobun o dayanıksız, kıvrık ayakların üzerinde durmasına imkân yoktu ama duruyordu.

İki uzun şifonyer: biri üstte zikzak çiziyor, ortada zikzak çiziyor ve altta tekrar zikzak çiziyordu; çekmeceleri bir tarafta basamaklar gibi yukarı çıkan bir diğeri, sallanıyormuş gibi görüldüğü için farklı bir inşaat mucizesi ama doğru duruyordu.

Üstünde büyük oval bir ayna ve yanlarında iki küçük ayna bulunan bir tuvalet masası vardı. Tuvalet masası da narindi; ayakları, aynaların etrafındaki kıvrımlı kıvrımlar ve her iki taraftaki üç çekmecenin içine oyulmuştu. Masanın üzeri kırılğan, karmaşık cam şişelerle kaplıydı, hepsi de morun çeşitli tonlarındaydı.

"Lanet olsun, rüya görüyorum," diye fısıldadım.

Bu olmalı. Rüya görüyordum. Hayatımda gördüğüm en gerçek rüyayı görüyordum.

Birden kapı açıldı. Sıçradım ve sağıma baktığımda sarışın bir kadının eski moda kör edici bir kıyafetle dans ederek odaya girdiğini gördüm.

beyaz gecelik, yakasında bir ip olan ve her tarafı büzgülü olan hacimli bir gecelik.

O geceliği nasıl bu kadar beyaz yaptı? Beyazları beyaz tutma konusunda hiç iyi değildim. Hep grileşirlerdi.

Yeni olmalıydı.

Bekle, bu bir rüyaydı. Tabii ki o kadar beyaz olacaktı.

"Cora!" diye bağırarak odaya girdi, "Cora, Cora, Cora!

Bugün *hayatımın* en güzel günü!"

Yatağın ayak ucunda durdu, şeffaf bir perdeyi kenara itti ve ben ona bakarken bana gülümsedi.

Vay be. Cidden. O muhteşemdi. Parlak mavi gözler. Kalın sarı saçlar. Hassas özellikler. Minyon. Sersemletici.

"İnanabiliyor musun?" diye sordu ve ellerini çırpı. "Bugün evleniyorum!"

"Uh -" Ben başladım ama o hızla ayak parmaklarının ucuna kadar sallandı ve sonra tuvalet masasının her iki yanındaki iki Fransız kapıdan birine doğru zarifçe dans etti.

Kapıları açtı, kuş sesleri kesildi, Juliet balkonuna çıktı ve kollarını iki yana açarak havaya kaldırdı.

Sonra muhteşem bir soprano ile iki güzel, mükemmel nota çıkardı, kuş sesleri tekrar başladı, bu sefer ciddiye (ve daha önce ciddi olduğunu düşünmüştüm) ve küçük renkli bir kuşun (dünyada renkli kuşlar olduğunu biliyordum ama bu *kadar renkli* kuşlar yoktu) uzanmış eline konduğunu gördüğümde şeffaf perdelerin arasından göz kırptım.

Kuşu yüzüne yaklaştırdı ve kuş uçup gitmek yerine ona neşeyle cıvıladı.

Sonra kuşa şöyle dedi: "Bugün sevdiğim adamla evleniyorum Aggie! Bu *harika* 🦋

Kuş ona mutlu bir şekilde cıvıladı ve sonra burnunu gagaladı, gagalamak gibi değil, daha çok bir öpücük gibi.

Kıkırdadı ve bu da kulağa mutlu bir şarkı gibi geldi.

Oha!

Göz kırptım.

İşte o zaman anladım.

Rüyamda o animasyon filmlerinden birindeydim. Vay canına.

Harika! Ne harika bir rüya!

Döndü ve kuş omzuna doğru zıpladı ve o ayak parmaklarının üzerinde yatağa doğru dans ederken bir şekilde yerini korudu, şimdiye kadar gördüğüm tüm insanlardan daha zarifti. Yine de, bir rüyanın parçası olduğuna göre, zihnimin uydurabileceği bir animasyon filmindeki herhangi bir karakter kadar zarif olabilirdi.

Yan perdeleri kenara fırlattı ve neşeyle emretti, "Kalk, aptal! Hazırlanmamız lazım! Yapacak çok şey var, yapacak çok şey var! Tra la! Tra la, la, la, la! Tra, la, la, la, la!"

Kapıya doğru dönerken muhteşem sesiyle tra la'ları yaydı ve kuş o bunu yaparken omzundan yatağa doğru kanat çırttı. Sonra bana doğru zıpladı, gözlerimin içine baktı ve cıvıladı.

Tanrım, yemin ederim kuşun "Heya" dediğini biliyordum. Vay anasını.

"Heya," diye fısıldadım kuşa.

İşte o zaman kuşun gözlerinin bir gülümsemeyle parladığına yemin edebilirim. Vay anasını!

"Kalk Cora, bugün tembellik edemezsin! Zamanında kalkıp hazırlandığından emin olmak için seninle kaldım. Baş nedimem olarak sen de en az benim kadar güzel olmalısın!" diye seslendi kapıdan, sonra parlayan altın sarısı yelesini geriye atıp şarkı gibi bir kahkaha attıktan sonra başını eğdi ve bana büyüleyici bir gülümseme attı. "Bu zor olmayacak, benim zarif kız kardeşim."

Ellerini tekrar sevinçle çırttı ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Kapıya baktım. Sonra hâlâ bana bakmakta olan kuşa baktım.

"Bu çok güzel bir rüya," dedim kuşa ve sözlerim kafa karıştırıcıymış gibi başını yana eğdi.

Sonra iki sıçrama yaptı, böylece kalçama oturdu.

Müthişti!

Sonra "Cik cik cik" dedi, ben de bunu "Rüya görmüyorsun" anlamına aldım. Kuşa "Kesinlikle rüya görüyorum" dedim.

Kuş bana cıvıltı gibi gelen ama "Hayır, gerçekten, bu bir rüya değil Cora" anlamına geldiğini bildiğim "Cıvıl, cıvıl, cıvıl, cıvıl" diye cevap verdi.

"Bu bir rüya kuşum, öncelikle bunu biliyorum çünkü insanlar kuşlarla konuşmaz ya da en azından ne dediklerini bilmezler. Tabii eğer deli değillerse," diye karşılık verdim.

Kuş tekrar başını eğdi ve sonra cıvıladı, "Cıv, cıv, cıv, cıv," (bir sürü daha cıvıltıyla birlikte) bu, "Hasta mısın?" anlamına geliyordu. Tabii ki insanlar kuşlarla konuşur. Ve tavşanlarla. Ve geyiklerle. Ve farelerle. Ve benim adım Agglethorpe. Sen ve herkes bana Aggie der."

"İşte burada," dedim kuşa. "Senin adın Agglethorpe. Bu ancak bir rüyada ya da Disney filminde bir kuşa verilebilecek son derece gülünç bir isim."

O sırada kuş öne doğru zıpladı ve elimi gagaladı, bu biraz acıttı, sonra bana baktı ve "Benim adım gülünç değil!" anlamına gelen bir cıvıltı çıkardı. Bunu biliyorum çünkü bana *sen* verdin!"

Ama kuşun ya da Aggie'nin gagaladığı elime bakıyordum. O gagalama biraz acıtmıştı.

Ne?

Rüyalarda acı hissetmemen gerekiyordu, değil mi?

Sonra daha önce gerçek hayatta hiç duymadığım bir ses duydum. Filmlerde at toynakları kaldırım taşlarına vururken ya da Monty Python üyeleri hindistan cevizlerini kırarken duyduğunuz türden bir ses. Aggie uçarak pencereye geldi ve Juliet balkonunun korkuluklarına kondu.

Aşağıya baktı, sonra başını bana doğru çevirirken aşağı yukarı zıplamaya başladı ve çılgınca cıvılamaya başladı, "Çabuk gel Cora, oh hayır! Çabuk gel! Dashiell burada! Orlando ve..." Kuş tekrar aşağıya baktı, sonra aceleyle bana döndü ve korkunç bir cıvıltıyla (evet, ciddi *korkunç* bir cıvıltı) "*Noctorno!*" diye *öttü*.

Aggie bana cıvıdayıp dururken kuşun tavırları yüzünden yorganı arkaya attım, yataktan kalkmaya çalıştım (cidden kuş tüyü yataklar harikaydı ama kalkması çok zordu) ve balkona koştum (zarifçe ya da ayak parmaklarımin üzerinde dans ederek değil, bundan oldukça emindim).

"Bu olamaz. Dashiell Rosa'yı göremez! Düğünden önce olmaz! Eğer görürse..."

Balkona çıktım ve aşağıya baktığımda gerçekten de üç atın avluda olduğunu gördüm. Ama güneşin ısıttığı, temiz ve sarı taşlarıyla pırıl pırıl parlayan avluyu gördüğümde aciliyet hissimi kaybettim. Etrafı fıskiyelerle çevriliydi, suları parlak güneş ışığında ıslıl ıslıl parlıyordu. Ayrıca her şekil ve büyüklükte çiçek tarhları, saksılar ve asılı saksılar da vardı. Burada, orada ve her yerde çiçekler vardı, ister istemez, evin üzerinde, kaldırım taşlarında, yemyeşil

çimenler. Evin taşı neredeyse ya çiçekli sarmaşıklarla ya da parlak yapraklar ve damlayan yeşilliklerle dolu çıkıntılı saksılarla kaplıydı.

Vay canına. İnanılmazdı. O kadar güzeldi ki nefes alamadım.

Sonra evin çevresini görmek için yukarı ve dışarı baktım. Sağımda dağa benzeyen uzun bir tepe ve karşı taraftaki nehre ince bir akıntıyla beslenen parıltılı bir gölette biriken gürül gürül akan bir su vardı. Ön tarafta, bakımlı çimenlerin ötesinde, göz alabildiğine uzanan koyu yeşil, gelişen bir orman. Sol tarafta, yatağındaki kayaları uzaktan bile görebileceğiniz kadar berrak, dolambaçlı bir nehir.

Tanrım, aklım cidden harika şeyler uydurdu. "**Cora!**"

Aggie bir cıvıltıyla çılgılık attı.

Ona baktım, önümdeki manzaradan hâlâ biraz sersemlemiştim. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Kuş başını avluya doğru çevirdi ve ben de tekrar aşağıya bakıp üç atı ve üç biniciyi gördüm. Sonunda dikkatimi çektiler çünkü onlar da muhteşem görünüyordu. Sadece atlar muhteşemdi ama biniciler. Yowza. Yüzleri göremiyordum ama o güçlü kalçaları görebiliyordum.

Um... *yum!*

Atlardan birinin beyaz, birinin gri ve birinin de siyah olduğunu fark ettim.

Beyaz atın binicisinin başında beyaz bir şapka vardı ve şapkanın yanlarından ve sırtından kabarık kırmızı tüyler sarkıyordu. Ayrıca kabarık kollu gömleklerden birinin üzerine kırmızı bir yelek giymişti. Onun gömleği de beyazdı. Bununla birlikte bisküvi rengi bir pantolon ve koyu kahverengi çizmeler giyiyordu.

Gri atın binicisi, yanlarından ve sırtından koyu mavi tüyler akan gri bir şapka takıyordu. Güvercin grisi kabarık kollu bir gömlek üzerine koyu mavi bir yelek, kömür grisi pantolon ve uyumlu botlar giyiyordu.

Siyah atın binicisi tamamen siyah giyinmişti. Siyah şapka. Siyah kabarık gömlek. Siyah çizmeler. Yelek yok. Tüy yok.

Hmm. İlginç.

Ayrıca siyah binicinin üçü arasında en güçlü kalçalara sahip olduğunu fark ettim. Hmm. *Çok* ilginç.

"Cora!" Aggie cıvıldadı.

"Ne?" Yüksek sesle sordum ve sonra hissettim. Üç çift göz üzerimdeydi.

Avludaki atlılara tekrar baktığımda üçünün de bana baktığını gördüm.

Uh... *whoa!*

Lanet *olsun!*

O adamlar *ateşliydi!*

Beyaz şapkalı adam sarışın, mavi gözlü ve g-o-r-g-e-o-u-s, *muhteşemdi*. Gri şapkalı adamın saçları koyu kahverengiydi, kahverengi gözleri vardı ve h-a-n-d-s-o-m-e, *yakışıklıydı*.

Ve siyah şapkalı adamın siyah saçları vardı, diğer ikisinden daha uzundu, çok bronz bir teni vardı, diğer ikisinden çok daha bronzdu (güzel bronzlaşmışlardı, ekleyebilirim), yüz hatları daha keskin, daha zayıf, daha güçlüydü ama tüm karanlığına, kıyafetlerine, tenine, saçlarına rağmen açık mavi gözleri vardı. Çok açık mavi gözler.

Oh, ve o h-a-w-t, *hawt* idi.

Ve onunla ilgili en sıcak şey, şakağından elmacık kemiğine doğru kıvrılan bir yara izinin olmasıydı.

Ultra sıcak.

Vay canına.

Nefis!

Nasıl oluyordu da otuz iki yaşındaydım ve hiç bu kadar güzel bir rüya görmemiştim? Bu adil değildi. Bu rüya *harikaydı!*

"Heya," diye seslendim ateşli çocuklara.

"Cora, enfes," diye seslendi beyaz şapkalı adam, dolgun dudaklarında göz kamaştırıcı beyaz bir gülümseme vardı ve bana böyle seslenmesi hoşuma gitmişti. *Müthiş bir şeydi*.

"O benim, zarif Cora," diye kabul ettim ve gülümseyerek karşılık verdim.

"Cora!" Aggie umutsuzca cıvıladı, çılgınca etrafta zıpladı.

"Ne?" Aggie'ye ters ters baktım, sonra devam ettim, "Bana cıvılamayı kes, seni çılgın kuş. Ben ateşli adamlarla konuşuyorum."

"Daha yeni giyinmişsin," diye sert, kaba, derin, neredeyse imkânsız derecede seksi bir ses bana doğru geldi ve ben tekrar adamlara baktım.

"Tanrı aşkına içeri gir ve üstünü ört kadın."

Siyah şapkalı adamdı.

Kendime baktığımda, odamda dans eden ve tra la'layan kadınla aynı geceliği giydiğimi gördüm. Hayatımda yatarken giydiğim en fazla kumaştı. Hatta hayatımda herhangi bir yerde giydiğim en fazla kumaştı.

Gözlerim siyah şapkalı adama kaydı. "Dostum, üzerimde yaklaşık yedi bin metre kumaş var. Zar zor giyiniyorum," dedim ona.

Kaşlarının birbirine çarparak ona kesinlikle uğursuz (yine de büyüleyici ve kesinlikle tamamen seksi) bir görünüm vermesini izledim ve sonra gözleri beni terk etti ve başını çevirip çenesini aşağı eğmiş olan ve ona bakan beyaz şapkalı adama baktı.

Gri şapkalı adam bana bakıyordu.

"İyi misin Cora?" diye seslendi. "Bu Dude' adında bir adam değil. Senin de çok iyi bildiğin gibi, bu adamın adı Noctorno."

Hay Allah. Bu harika bir isim değildi. Neden Dashiell olamadı? Dashiell havalı bir isimdi. Dash diye kısaltabilirsin ve Dash süper havalı bir isimdi.

Oh neyse. Önemli değildi. Genelde gördüğüm her güzel rüyada, asıl güzel kısımdan önce uyanırdım. En azından birini öpebilmeyi umuyordum. Hangisi olduğu umurumda değildi. İlk tercihim Noctorno'ydu (adı ne olursa olsun). İkincisi ise koyu kahverengi saçlı olandı çünkü beyaz şapkalı adamın kırmızıyı vurgu rengi olarak kullanmasını pek sevmemiştim.

"Ben gayet iyiyim," diye cevap verdim. "Sorduğun için teşekkürler," diye sonradan ekledim çünkü rüyada bile kibar olmak önemliydi.

Gri şapkalı adam tuhaf bir şaşkınlıkla gülümsedi ama Noctorno tekrar konuştu.

"Eğer iyiysen o zaman odana girip düzgün kıyafetler giyebilecek kadar iyisin," diye beni bilgilendirdi.

Rüya ya da değil, bu adam çok otoriterdi ve ekleyebilirim ki biraz da namusluydu.

Bir elimi kalçama koydum ve gözlerimin kısıldığını hissettim. "Senin işin ne? Seni teşhir ettiğim falan yok."

"Gig?" diye sordu gri şapkalı adam beyaz şapkalı adama.

Beyaz şapkalı adam omuz silkti ve "Flaş mı?" diye sordu.

Noctorno ikisini de görmezden gelerek, "İçeri gir ve giyin," diye homurdandı. "Giydir beni," diye karşılık verdim, korkuluğun üzerine eğildim.

Uh-oh. Hata yaptım. Bunu biliyordum çünkü yaklaşık yarım saniye boyunca bana kaşlarını çattı ve sonra dudakları son derece seksi, son derece korkutucu, kesinlikle hınzır bir gülümsemeye dönüştü.

Ve dürüst olmak gerekirse, rüya ya da değil, o gülümsemeyi *her yerde* hissettim.

Yowza!

Sonra parlak, kaslı siyah hayvanından inecekmiş gibi eyerinde doğruldu ama beyaz şapkalı adam alçak sesle "Tor" deyince durdu.

Mm. Bu daha iyiydi. Noctorno iyi bir isim değildi. Ama Tor ile çalışabilirim.

Bu noktada iki şey oldu.

Aggie uçarak görüş alanıma girdi ve yüksek sesle "*Cora!*" diye cıvıladı.

İkincisi ise arkamdaki odanın kapısı açıldı ve sarışın kadın heyecanla "Bu Dash mi?" diye bağırarak odaya girdi.

Gördün mü! Size onun adını Dash olarak kısaltabileceğinizi ve bunun harika olacağını söylemiştim.

"Hayır!" Aşağıdan bir erkeğin bağırdığını duydum ve şaşkınlıkla aşağıya baktığımda adamların ani bir aceleyle atlarını döndürdüklerini gördüm. "Beni görmesine izin verme Cora!" Bu beyaz şapkalı adamdı; konuşmaya devam edince anladım.

"Yapma!" Aggie cıvıladı, telaş içinde bedenimin etrafında uçuyordu. "Onu görmesine izin verme!"

"Dash!" diye bağırdı sarışın kadın odanın içinden, kapıya doğru dans ederek koşuyordu.

"Lanet olsun, neler oluyor -?" Ben başladım.

"Hee-yah!" Noctorno havladı, elini beyaz atın sağırsına sertçe vurdu, o kadar sertti ki, çatırtı sesi arkamı acıttı ve beyaz at koşmaya başladı.

"Tanrım! Ona izin verme -!" Bu gri şapkalı adamın sesiydi ama sarışın kadın balkona ulaşp "Dash!" diye bağırdığı anda geldi. Aşkım!"

"*Hayır!*" Beyaz şapkalı adamın atı dörtnala uzaklaşmaya başlamıştı ama o, derin ve zorunlu bir şekilde bağırarak atını döndürdü ve dörtnala geri dönmeye başladı ama ben çok az dikkat ediyordum.

Çünkü sarışın balkona çıkıp sözlerini haykırdığı anda her şey değişti.

Aynen böyle.

Çabuk.

Bir saniye, çiçekler parlaktı, güneş parlıyordu, gün çok güzeldi.

Bir saniye sonra gökyüzü karardı; evin, çiçeklerin, dağın tepenin, ormanın ve nehrin üzerine bir gölge çöktü. Bir zamanlar canlı ve nefes kesici olan her şey şimdi karanlık ve griyle örtülmüştü.

Ve işleri daha da kötüleştiren şey, karanlığın çöktüğü anda, gök gürültüsünün havayı o kadar gürültülü ve ürkütücü bir şekilde kirletmesiydi ki, hayatımda hiç gök gürültüsünden korkmamış olan ben, anında dehşete kapıldım (çevremdeki ani değişiklik yardımcı oldu). Gökyüzünde şimşekler çaktı, çok sayıda flaş o kadar hızlı çakıyordu ki sanki flaş patlaması gibiydi.

"Vay anasını," diye fısıldadım. "Bu da ne?"

"Cora," diye fısıldadı sarışın, "ne oluyor?"

Güzel bir rüyanın tamamen boka dönmesi konusunda bana güvenin.

"Tor, Orlando... *gidin!*" Sarışının kollarının beni sardığını ve rüzgârın yükselip saçlarımızı ve geceliklerimizi öyle şiddetli savurduğunu duydum ve yere baktım ki, elbiselerimizin malzemesi kırıldı ve çatladı, çarptığı yerde tenimi ısırdı.

Evet, ısırmak.

Ve bu da biraz acı vericiydi.

Ne... *dünyada mı?*

Sarışına tutundum ve aşağıya baktığımda gri ve siyah atların binicisiz olduğunu ve süslü şapkasını rüzgârda kaybeden (bu arada) beyaz şapkalı adamın attan indiğini gördüm.

"Cora! Onu pencereden uzaklaştır. Sıkıca kapatın! Çabuk!" diye bağırdı bize, sonra da evin içine daldı.

"Şimdi, Cora!" Küçük bedeni rüzgârın gücüyle savrulmadan önce Aggie cıvıladı.

"Aggie!" diye bağırdım, küçük bedeni savrulurken ona doğru uzandım. Onun gidişini izlerken, Aggie'yi kurtarmak için hiçbir umut olmadığını, bu yüzden sarışını kurtarmam gerektiğini anladım. "Haydi! İçeri girin!" Rüzgâr ve gök gürültüsüne karşı bağırdım, şimşek çakmaları saçlarında ve teninde ürkütücü bir şekilde parlıyordu. "Acele et!" Onu içeri iterek bağırdım, "Şimdi!"

Onu içeri ittim ve eşikten adımımı atarken aynı zamanda Fransız kapılarına doğru uzanıyordum ki bir ses duydum. Aniden bastıran fırtınanın gürültüsü arasında bir kıkırtı duydum. Şeytani, tüyler ürpertici bir kıkırdama.

Döndüm ve omzumun üzerinden balkonun dışındaki havaya baktım ve gördüğüm şey karşısında avazım çıktığı kadar bağırdım.

Bölüm

bve Eşleşme

Ormanda yarışıyorduk, ben ve Noctorno onun kadife siyah atının üzerindeydik.

Ve rüya görmediğimi biliyordum.

Bunu biliyordum çünkü atın gücünü altımda *hissedebiliyordum*. Noctorno'nun güçlü kolunun belime dolandığını *hissedebiliyordum*. Vücudunun sıcaklığını ve katılığını *hissedebiliyordum*. Dalların yüzümü, saçlarımı, vücudumu kamçıladığını *hissedebiliyordum*. Sürükleyici, amansız yağmurun etimi dövdüğünü *hissedebiliyordum*.

Ayrıca devam eden gök gürültüsünü duyabiliyor, devam eden şimşekleri görebiliyor, atın toynaklarının orman zeminine vuruşunu duyabiliyordum.

Ve bunların hiçbiri hoş değildi.

Ve bunların hepsi uzun, çok uzun sürüyordu.

Nerede olduğumu bilmiyordum. Buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece orada olduğumu biliyordum. Bu bir rüya değildi. Bu gerçektir.

Ve tam bir kabustu.

Son olarak, çok korkmuştum.

"Kahretsin!" Noctorno kulağıma havladı ama bana eğilme şansı vermedi. Kaslı göğsü sırtıma bastırarak beni aşağı itti ve başımızın üzerinden bir dalın kırbaçlandığını duydum.

Beni de yanına alarak ayağa kalktı ama ben gözlerimi kapattım.

Ve o... o... şeyin sarışını tekrar süpürdüğünü gördüm.

Gözlerimi açtım ve ağlamamak için dudağımı sertçe ısırdım.

O şeylerden biri neredeyse beni yakalıyordu. Eğer Noctorno yatak odasına varıp beni belimden yakalamasaydı, beni geri çekerken aynı zamanda kemerinden bir bıçak çıkarıp kan yerine mavi kıvılcımların uçuşmasına neden olacak şekilde kesmeseydi, sarışın gibi ben de gitmiş olacaktım.

Noctorno saldırgana karşı mücadele etmekle meşgulken, gri şapkalı adam (Orlando olarak da bilinir) onu tutmaya çalışsa da korkuluğun kenarından aşağı düştü.

Ama kaldırım taşlarına düşmedi. O şeylerden biri tarafından tutularak havada uçu.

Ve sonra ortadan kayboldu.

Puf!

Beyaz şapkalı adam, Dashiell olarak bilinen adam çok geç kalmıştı ve balkonda durup yürek burkan öfkesini haykırdı ama Noctorno izlemedi. Beni ele geçiren canavarla o kadar hızlı savaştı ki sanki hiç orada olmamış gibiydi.

"Güvenlik!" Orlando, Dashiell'i de yanına alarak odadan dışarı koşturmayı başlatan Noctorno'ya bağırdı. "Onu güvenli bir yere götürün. Lanet üzerimizde ve onun hakkında ne hissedersen hisset Tor, onu da istiyorlar!"

"Tanrılar, adamım, *biliyorum!*" Noctorno da bağırdı ve beni odadan dışarıya, koridora, merdivenlerden aşağıya ve ön kapıdan dışarıya taşıdı, beni atına bindirdi, arkama geçti ve uzaklaştık.

Ama bunu düşünemedim. Çok korkunçtu. Çok korkutucuydu.

Ağlamamaya, sırılsıklam olmama ve üzerimde sadece o lanet olası ince gecelik olmasına rağmen titrememeye konsantre olmalıydım. Pek de muhteşem olmayan hayatımın bir gününün ardından, pek de muhteşem olmayan *dairemde* yatağa girdiğim bir gece nasıl olup da başka bir dünyada uyandığımı anlamaya çalışmalıydım!

Yani, ben bir yönetici asistanıydım! Tanrı aşkına, nasıl oldu da kendimi bir atın üzerinde, bir ormanda, korkunç bir fırtınanın içinde, pantolon giyen bir adamla birlikte buldum?

Ben bu düşüncelerle boğuşurken at ilerlemeye devam etti ve yağmur tenimizi döverken ormanda sessizce yol aldık.

Sonra Noctorno hayvanı çevirdi ve dağa-tepeye tırmanmaya başladık. Ancak burası bir tepeden çok bir dağdı. Arazi kısmen çalılık, kısmen ağaçlık ve kısmen de kayalıktı. Tırmandıkça tırmandık, at bizim ağırlığımızla ve çabamızla yoruluyordu ama nereye gittiğini biliyor gibiydi.

Sonra birden büyük bir mağaranın içinde bulduk kendimizi.

Ve aynı anda, Noctorno atından indi ve kocaman elleri belimdeydi ve beni aşağıya doğru çekiyordu.

Evet, beni aşağı *çekt*i. Hiç dikkat etmedi ve uzuvlarımdan soğuk sertliği çözülüp çıplak ayaklarım mağara zemini olan taş parçalarına çarptığında şaşkınlık ve acıyla inledim.

Sonra kollarımın üstünden tuttu ve beni sarstı.

Salladı!

Başım bir ileri bir geri gidip geldi!

"Ne yapıyorsun sen!" Çığlık attım, durmasını sağlamak ve kendimi sabit tutmaya çalışmak için onun (çelik gibi, ekleyebilirim) pazularına tutundum.

Beni sarsmayı bıraktı ve karanlık yüzü bir santim yakınımaya kadar geldi.

"Nasıl bu kadar aptal olabildin?" diye bağırdı ve ben ondan uzaklaştım. Sesinde ve yüzünde öfke vardı. "Ne... ne?"

"Düğün gününde onu görmemesi gerektiğini biliyordun," diye kestirip attı, güçlü parmakları hâlâ beni sıkıca kavıyordu.

"Eğer görmezse onunla nasıl evlenecek?" Ben başladım. "*Flor!*" diye tükürdü başka bir sarsıntıda.

"Beni sallamayı kes!" Bağırdım ve o da bağırdı, ama yine yüzüme vurdu. "Bunun laneti getireceğini biliyordun," diye hırladı. "Biliyordun ve sadece orada durdu -"

"Bilmiyordum!" diye sözünü kestim ve kaşları daha da çatıldı. "Bilmiyordum!" Bağırdım. "Ben bir yönetici asistanıyım! Hiçbir şey bilmiyorum."

Kaşları, kısılmış gözlerinin üzerinde tehlikeli bir şekilde çatıldı. "Biliyordun Cora, biliyordun."

"Ben yapmadım!" Tersledim. "Hem madem onu görmemesi gerekiyordu, neden düğün günü tüyler içinde süslenip püslenip geldiniz? *Bu* pek akıllıca değildi."

"Orada olmaması gerekiyordu, bunu biliyorsun," diye karşılık verdi. Gözlerimi kırdım. "Olmaması mı gerekiyordu?"

"Hayır," diye dişlerini gıcırdatarak beni serbest bıraktı ve ben tökezleyerek geriye düştüm ve sanki düşmemi engellemek istermiş gibi hafifçe bana doğru hareket eden atına çarptım ve eğer istediği buysa, düşmediğim için at bunu başardı. "Annenlerde uyuyacaktı ve *biz de* senin tembel kıcını yataktan kaldırmak için oradaydık. ~~Bu~~ *Bu'nun senin evinde olmaması* gerekiyordu."

Hmm. Bu dünyada tembel olarak bilinmekten pek hoşlanmıyordum. Elbette, en iyileriyle birlikte erteleyebilirdim ama kendimi tembel olarak tanımlamazdım.

"Ama -" Ben başladım.

"Ve eğer oradaysa, ki orada olduğunu biliyordun, Dash'i görmesini engellemeliydin. Ama yapmadın. Orada öylece durdun, bir aptal gibi bizimle gevezelik ettin, orada olduğu konusunda bizi uyarmadın ve geldiğinde de onu görmesine izin verdin. Laneti biliyorsun. O bilmiyordu."

Bu çok saçma geldi.

"Neden ben biliyordum da o bilmiyordu? Bu çok saçma," diye onu bilgilendirdim.

Bir an bana ters ters baktıktan sonra sessizce sordu: "Senin neyin var? Delirdin mi sen?"

"Sanmıyorum," diye cevap verdim çünkü emin değildim. Etrafımdaki her şey bana deli gibi geliyordu ama ben deli gibi hissetmiyordum.

Yine de, hiç kızmamıştım. Nereden bilebilirdim ki?

Onunla ilgili bir şeyler değişti ve ben bunu hayranlıkla izledim. Daha az korkutucu değildi; sadece farklı bir türdü.

"Birbirimize aşık değiliz, bunu ikimiz de biliyoruz ama bunu kız kardeşine yapacağından asla şüphelenmezdim," dedi yumuşak bir sesle.

"Biz... biz..." Bitiremedim.

Aşk maçı mı? O neden bahsediyordu?

"Ona çok değer veriyorsun, ya da ben öyle sanıyordum. Ve eğer onu önemsemiyorsan," yüzü sertleşti, "ikimiz de Dash'i önemseydiğini biliyoruz."

Uh. Ne?

Konuşmaya devam etti. "Senin onlara karşı hissettiklerin, benim onlara karşı hissettiklerim, en başta evlenmemizin nedeni buydu."

Uh. Ne!

"Evlenmek mi?" Fısıldadım.

Bana ters ters baktıktan sonra, "Beni deneme Cora," diye uyardı. "Biz... biz... sen ve ben... biz... *evli miyiz?* "

Yüzünü tekrar benimkine yasladı ve hırladı, "Beni deneme, Cora." Vay anasını!

Bu adamla evli miydim?

"Ee... dün gece neredeydin?" Onun kocam olduğunu ve yalnız uyandığımı düşünerek yerinde bir soru olduğunu düşündüğüm bir soru sordum ve yüzü daha da sertleşti.

"Beni deniyorsun," dedi. Ah

canım. Onu deniyordum.

Lanet olsun.

Onu inceledim. İri bir adamdı. Çok iri. Çok uzun. Çok genişti. Siyah giyiyordu. Tamamen siyah. Bir yara izi vardı. Atı devasa ve güçlüydü. Kemerinde bir bıçak taşıyordu. Bana bakışı bile beni korkutuyordu ve kafamı sağa sola sallayarak beni sarsmaktan çekinmiyordu.

Bu adamla uğraşmak istemediğimi düşünüyordum.

Bir yandan da ona aslında karısı olmadığını, bir reklam ajansında çalışan ve Seattle'da yaşayan bekâr bir kız olduğumu söylemem gerektiğini düşünüyordum.

Bunun pek iyi gitmeyeceğini düşünüyordum.

Sorun şuydu, bir hayal dünyasıdaydım, etrafımdaki tek insan oydu, benimle konuşmasına ihtiyacım vardı, nereden geldiğimi anlamasına ihtiyacım vardı ki bu kesinlikle burası değildi ve ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Bildiğim tek şey benden pek hoşlanmadığı idi ve bu yüzden en iyi seçeneğimin ona hiçbir şey söylememek olduğunu düşündüm.

Bu da mahvolduğum
anlamına geliyordu. Lanet
olsun!

"Ben... Sanırım kafamı toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var," diye ona Tanrı'nın dürüst gerçeğini söyledim.

Mağaranın ağzının hemen içindeydik ve dışarıdaki fırtına ve ağaçlar nedeniyle içeri giren ışık loştu ama onun sert, parıltılı, karanlık gözlerinin beni incelediğini, vücudumda gezindiğini gördüm. Yarı yolda durdular ve çenesi sıkıştı.

Aşağıya baktığımda geceliğin ince kumaşının, ne kadar çok olursa olsun, transparan olduğunu gördüm. Neyse ki üzerimde bol gibi görünen beyaz bir şort vardı ama üstümde hayal gücüne bırakılmış hiçbir şey yoktu.

Lanet olsun!

Kumaştan iki elimle avuçladım, göğüslerimin etrafına doladım ve gözlerinin benimkilere fırladığını görmek için yüzüne baktım.

"Uh -" Başladım ama omzunu eğerek öne doğru bir adım attığında durdum. Sonra o omuz karnıma girdi ve ben ayağa kalktım. Gömleğini arkadan kavradım ve "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Sessiz ol," diye emretti.

Tişörtünü çekiştirdim ve ayaklarımı tekmeledim. "Beni yere bırak!" Bağırdım, paniklemişim ve bundan sonra ne yapacağını merak ediyordum ama hoşuma gitmeyeceğini düşünüyordum.

Yanılmamışım.

Elinin kıcıma vurduğunu hissettim, neredeyse Dashiell'in atının kıcına vurduğu zamanki kadar gürültülüydü ama bunu bana yaptığı için canımı yaktı... hem *de çok*.

"Sessiz ol," diye hırladı ama ben çoktan sessizleşmişim.

Bana vurdu. Bana vurdu, beni atından çekti, beni sarstı, bana emirler yağdırdı, bana tembel dedi ve tekrar edeceğim, bana vurdu. O kadar sert vurdu ki canım acıdı. Hem de çok.

Bu adamdan hoşlanmadım. Hem de hiç.
Gözyaşlarımla habercisi olan burun deliklerimdeki
sızıyı hissettim. Eve gitmem gerekiyordu.

Üçüncü Bölüm

Sizin için

Beni mağaranın derinliklerine götürdü, çok uzak değildi ama götürdüğü yer daha nemli ve karanlıktı.

Sonra beni düşürmek için belinden eğildi ve ellerim otomatik olarak boynuna dolandı çünkü taş parçalarının üzerine sertçe düşmek istemiyordum ve beni sertçe düşürecekti, bunu biliyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde bunu yapmama gerek kalmadı çünkü kolları düşüşümü hafifletmek için uyluklarımın ve belimin etrafında kıvrıldı ve beni üzerine koyduğu şey yumuşaktı.

"Kilo almışsın," diye homurdandı benden uzaklaşırken.

Harika. Sadece harika. Bu dünyada şişmandım. Harikaydım.

"Salem'i görmem, odun getirmem, yiyecek bulmam lazım. Geri döneceğim," dedi ve daha fazla uzatmadan dönüp gitti.

Üzerinde olduğum şeyin üzerine uzandım ve onun kaybolduğu boşluğun loş açıklığına baktım. Atın dudaklarından güçlü, ürpertici bir nefes çıktığını duydum ve bunun efendisini selamlamak olduğuna karar verdim.

Zihnim bomboştu. O kadar boştu ki, geri döndüğünde aklımda tek bir düşünce bile yoktu. Mağaranın zeminine çarpan odun gibi bir ses duydum, sonra bana bakmadan tekrar gitti. Üç kez daha geri geldi ve üç kez daha tahta çarpma sesi duydum. Sonra etrafta dolaştı, daha fazla tahtanın birbirine çarptığını duydum, kayanın kayaya çarpışını gördüm ve sonra zayıf bir ateş vardı. Mağaranın duvarına doğru ilerledi, bir şey indirdi ve ateşe geri döndü. Bir meşale yakmasını, sonra onu tekrar duvara götürüp bir şeye tutturmasını izledim. Bunu dört kez daha yaptı ve meşaleler ateşle birlikte alanın daha iyi aydınlandığı anlamına geliyordu. Tam olarak okuyabileceğiniz bir ışık değildi ama en azından görebiliyordunuz.

Ve bir sürü postun üzerinde olduğumu gördüm. İşte o zaman şiddetli bir şekilde titrediğimi fark ettim. Yuvarlandım, bir post çıkardım, üstteki koyu renkli postun altında kabarık, krem rengi koyun postuna benzeyen bir yatak olduğunu gördüm. Süründüm ve en üstteki postu üzerime ve yukarı doğru çektim, ağırlığını elimden geldiğince beceriksizce etrafıma sardım.

Gözlerim tekrar ona döndüğünde, ellerini kalçalarına dayamış beni izlediğini gördüm ve eskisinden daha mutlu görünmüyordu. Aslında, düpedüz sinirli ve belki biraz da tiksiniş görünüyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü beni çok korkutmuştu.

"Şimdi, yemek," diye homurdandı. "Eğer içinde varsa, ateşin sönmesine izin verme. Onu beslemeye devam edin. Bu elbette hareket etmeni gerektirecektir. Dene, o kadar da zorlanmayabilirsin."

Yine tembel yorumlar. Ne pislik ama.

Sonra döndü, boşluğun ağzına gitti, daha önce fark etmediğim bir şeyi çözdü ve ardından arkasına ağır, geniş bir post daha düştü, boşluğun açıklığını kapattı ve sessiz botlarının dışarıdaki gevşek taşa çarparak uzaklaştığını duyduğumda beni içine kapattı.

Titrek bir nefes aldım ve ıslak saçlarımı yüzümden çektim.

"Tamam, tamam... düşün," diye fısıldadım etrafıma bakınırken ve titrememi kontrol etmeye çalışırken.

Alan küçüktü. Duvara dayalı, üzerinde bir şeyler olan derme çatma bir masa vardı. Masanın yanında yerde getirdiği odunlardan bir yığın vardı (bir sürü odun, görünüşe göre ağır bir yük taşıyabiliyordu ya da daha önce orada bir miktar vardı). Duvarda silah gibi görünen şeyler vardı, iki kılıç, uzun bıçaklara benzeyen birkaç kılıç ve diğer ölümcül görünümlü parçalar. Alanın ortasında bir ateş çukuru vardı ve tavana bakmak için başımı geriye doğru eğdiğimde dumanın geçebileceği küçük, doğal bir delik gördüm. Yağmur yağmadığı ve uzaktan gelen gök gürültüsünü hâlâ duyabildiğim için bunu ilginç buldum ama neyse.

Titrememi kontrol altına aldığım anda postları geri ittim ve keşfetmeye karar verdim. Bu alandaki taş zeminin pürüzsüz olduğunu, dış alandaki gibi gevşek olmadığını fark ettim. Önce boşluğun ağzına gittim ve postlara dokundum. İnek olduğunu tahmin ediyorum. Açıklığı kapatacak kadar geniş bir panel yapmak için bir grup birbirine dikilmişti.

Bunun ardından masaya gittim ve masanın yanında yerde bir yığın hayvan kemiği gördüm. Belli ki bu alan iyi kullanılmış ve kemikleri atmamak hijyenik olmasa da en azından yığın Noctorno'nun düzenli olduğunu gösteriyordu.

Masanın üstünde bir sürü eşya ve altında da bir raf vardı. Üstteki eşyalar arasında uzun saplı bir tava, kaba, ilkel bir cezve veya su ısıtıcısına benzeyen bir şey, bir teneke (elime aldım, açtım, kokladım ve mutlu bir şekilde güçlü kahve telvesi kokusunu aldım), bir sürahi (kokladıktan sonra su olduğunu fark ettim), bir şişe (koklama testi: viski), bir fincan, bir kase ve bir kaşık, çatal ve bıçak vardı.

Altındaki rafta ne işe yaradığını bilmediğim bir sürü demir çubuk vardı.

Etrafta dolaştım ama yerdeki postlar dışında (ki yakından incelediğimde bunların da birbirine dikilmiş olduğunu ve koyun postlarının uzun, kurumuş otlardan oluşan bir yatağın üzerinde yattığını gördüm, bu da her şeyin bu kadar yumuşak olmasının bir başka nedeniydi) odada keşfedilecek başka bir şey yoktu.

Ateşe doğru yürüdüm ve cesaret edebildiğim kadar yanında durdum ve kurutmak için geceliğimi uzattım.

"Tamam... şimdi... ne yapacağım?" Fısıldadım, geceliğimi sallayarak ve düşünerek ateşin yanında bir öne bir arkaya, bir yana hareket ettim.

Evde uyumaya gittim. Burada uyandım.

Belki de uyumalıydım ve evde uyanırdım. Sorun şu ki, uykulu olmaktan çok uzaktım.

"Bugün sevdiğim adamla evleniyorum, Aggie! Bu harika "

Rosa'nın mutlu sesi kafamın içine girdi ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Sıçıp batırmıştım. Hem de çok fena. Elbette bunu bilmeme imkân yoktu ama Noctorno, Orlando ve sevgili Dashiell (iyi olduğunu umduğum Aggie'den bahsetmiyorum bile) dâhil olmak üzere etrafımdakiler bunu bilmiyordu.

Ve şimdi Rosa gitmişti. O *şeylerden* biriyle ortadan kayboldu.

Başımı salladım, gözlerimi açtım ve odunlara doğru yürüdüm. Bir çubuk kaparak ateş çukuruna geri döndüm ve kendi kendime konuşurken yarılmış kütüğü dikkatlice üzerine yerleştirdim.

"Bunu düşünme. Rosa'yı, Aggie'yi, Dashiell'i düşünme. Eve nasıl döneceğinizi düşünün. Buradan nasıl çıkacağımızı düşün."

Gizlendiğim yere geri döndüm ve ateşe bakıp düşünerek kendimi içeri attım.

Ne yapmış olabilirim? Buraya nasıl geldim?

Yakın zamandaki anılarımı ve filmlerde bu tür şeylerin nasıl olduğuna dair tüm bildiklerimi gözden geçirdim.

Ürkütücü bir sihir dükkânındaki tuhaf bir falcı otomatından masalsı bir hayat için dilek dilememiştim. Aslında, ürkütücü bir sihir dükkânına hiç gitmemiştim çünkü çok ürkütücüydüler.

Beyaz eldivenli ve silindir şapkalı bir sihirbaz ya da uzun saçlı ve uçuşan, sallantılı etekli bir çingene gibi tuhaf görünümlü birine kazara çarpmamıştım, bu yüzden de kızmamıştım.

Herhangi bir nesneye, örneğin sihirli bir vazoya ya da büyümlü bir kristale rastlamamış ve onu eve götürmemiştim.

Puget Sound'un kıyısında dolunayın ışığında oturup kızgın seksi adamlar ve konuşan kuşlarla çevrili daha heyecanlı bir hayat dilememiştim.

Ben bunların hiçbirini yapmadım.

Peki ben neden buradaydım? Böyle şeyler filmlerin dışında olmaz.

Yine de öyle oldu çünkü burada, bir mağarada, gecelikle, ayakkabısız ve görünüşe göre benden nefret eden ama benim de pek hoşlanmadığım ateşli bir adamla bize yiyecek arıyordum.

Zaman geçtikçe, şarkı söyleyen tatlı Rosa'nın sürüklenip gittiğini düşünmemeye, Aggie'nin o rüzgâra kapılırken yaralanıp yaralanmadığını, sakatlanıp sakatlanmadığını ya da daha da kötüye gidip gitmediğini merak etmemeye ya da bu dünyanın Cora'sının kız kardeşinin ~~ih~~ışık olduğu anlaşılan biriyle neden evlendiğini düşünmemeye devam ederek ateşi beslemeye devam ettim.

Bunun yerine, bundan sonra ne yapacağımı bulmak için beynimi yordum. Aklıma hiçbir şey gelmedi.

Fark ettiğim şey, Noctorno'nun getirdiği odunun çok kuru olduğuydu. Çıra gibi yükseliyordu ve ateşi devam ettirmek için çok fazla kullanıyordum. Uzun süredir ortalıkta olmadığından bahsetmiyorum bile.

Ama odunlar kuruydu, ayrıca yarılmıştı, yani birileri hazırlamıştı, bu yüzden yağmurda dışarı çıkıp toplamamıştı. Odunu almak için çok uzağa gitmesine de gerek yoktu, belki de bir yerlerde zulası vardı. Ve eğer daha uzun süre ortalıkta görünmezse, bana bıraktığı erzak bitecek, ateş sönecek ve o da sinirlenecekti.

Onun kızgın olmasından hoşlanmıyordum (tek duygusu bu gibi görünüyordu), bu yüzden onu *daha fazla* kızdırmak istemedim.

Bu nedenle, yapacak bir şeye ihtiyacım olduğundan ve bu dünyada (ya da herhangi bir dünyada) donarak ölmekten özellikle hoşlanmadığımdan, odun zulasını bulup bulamayacağıma bakmaya karar verdim.

Zor olmadı. Örtüleri kenara çektiğimde gök gürültüsü ve şimşeklerin gittiğini, yağmurun da durduğunu fark ettim ama gün hâlâ gri ve kasvetliydi, sürekli çiseleyen bir yağmur vardı. Mağaranın ağzı çok büyüktü, ön alan genişti ama uçsuz bucaksız değildi. İki tane postla kaplı ön oda vardı, benim içinde bulunduğum ve keşfettiğim bir diğeri, yarılmış kütükler, çırallar ve daha fazla silahla doluydu - bunlar, mızraklar, bıçaklar, hançerler, baltalar, çekiçler, sopalar ve birkaç kılıç daha.

Hmm. Mağarasının ağır silahlı olduğunu düşünürsek, Noctorno'nun bu yarayı yaşam tarzı sayesinde kazandığı anlaşılıyor.

Çıplak ayaklarımla beş kez (Noctorno'nun taşıyabileceğinden çok daha küçük yüklerle) mağaranın ana alanının pürüzlü yüzeyinde dikkatlice ilerledim ve geri döndüm, odun stokunu doldurdum, ateşe birkaç kütük daha attım ve postların altına geri tırmandım.

Bir atın kişnemesini ve dışarıdaki taşlara vuran toynak seslerini duyduğumda onları ancak üzerime yerleştirebilmişim.

Noctorno evdeydi.

Lanet olsun.

Çok geçmeden, açıklıktaki post geri fırlatıldı ve Noctorno oradaydı.

Ben ona baktım. O da bana baktı.

Sonra ateşe baktı.

Başını çevirdi ve yeniden doldurulmuş odun zulasına baktı.

Sonra kafasını bana doğru çevirdi ve şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı.

Tanrım, bu dünyada ne kadar tembeldim? Sadece bir moron ya da gerçekten aylak biri karanlık, nemli, soğuk bir mağarada asılı kalır ve ateşi yanık tutmazdı.

Noctorno ateşe doğru ilerledi ve omzunun üzerinde bir şey taşıdığını fark ettim. Onu çevirdi ve bir çubuğa asılı duran iki küçük, kanlı, derisiz leşi ateşin yanındaki taş zemine bıraktı.

Leşlere baktım. Vay anasını!

"Bunlar... *tavşan* ~~ı~~ diye sordum, en az benim kadar şaşkın bir sesle.

Masaya doğru ilerliyordu ama durdu, bakışları tekrar bana kaydı ve dudağı kıvrıldı.

"En derin özürlerimi sunarım Cora, en sevdiğin geyik etini paketlemedim," dedi alaycı bir tavırla.

Dehşet içinde ona baktım.

Öğle yemeğinde zaten Thumper yiyorduk ve Bambi yemediğimiz için özür diliyordu.

İck!

Tavşan yiyemezdim. Ve dahası, aç değildim. Ne tavşan için, ne de başka bir şey için.

Bu bir ilkti. Her zaman yiyebilirdim. Ama hiçbir şekilde Thumper'ı yemeyecektim.

Masaya doğru ilerledi, alt raftan demir çubukları aldı ve ateşe geri döndü. Islak olduğunu, (hala) kızgın görüldüğünü ve dışarı çıktığını görünce iştahımın durumunu paylaşmamaya karar verdim.

bir mağarada açlıktan ölmeyelim diye birkaç tüylü yaratık öldürdüm. Bu yüzden bu konuda çenemi kapalı tutmam gerektiğini düşündüm.

Esasen bir et lokantası olan aparatı ateşin üzerine kurdu ve bunu tavşan karkaslarıyla birlikte yerleştirdi. Sonra ateşe daha fazla kütük ekledi. Sonra gitti ve yığını yeniden doldurmak için daha fazla kütükle (üç kez) geri geldi.

Sanırım bu, uzun vadede bu işin içinde olduğumuz anlamına geliyordu.

İşlerini bitirdiğinde, muhtemelen benim ateşin başında durmamla aynı nedenle, ısınmak ve giysilerini kurutmak için ateşin yanına çömeldi.

Yapmadığı şey benimle konuşmaktı.

Yapmadığı şey tavşanları çevirmektir. Demir çubukların bir ucundaki kolu hiç çevirmedi. Bu da bir tarafın kızarıp diğer tarafın kızarmaması anlamına geliyordu. Dahası, tavşan olmalarına rağmen, ki bu beni korkutuyordu, tüm suları ateşe düşüyordu. Eğer yakalanıp bu lanet şeyleri yağlamak için kullanılsalardı, daha etli ve lezzetli olurlardı.

Bu mutfak uzmanlığımı onunla da paylaşmamaya karar verdim. Bunun yerine postun altından çıktım, kızartma tavaasını almaya gittim ve sonra ateşin yanındaki sapa geçtim. Geceliğimden alabildiğim kadarını elime aldım (ki bu çok fazlaydı, cidden üzerimi örten çok fazla malzeme vardı), çubuğun sıcaklığına karşı cildimi korumak için kullandım ve ateşin yanında olabildiğince hanımefendi bir şekilde çömelip tavayı tavşanların altına tutarak sularını topladım.

Konuşmadan önce gözlerini üzerimde hissederek bir süre böyle yaptım. "Tanrılar aşkına, ne yapıyorsun?"

Cevap verirken ona bakmadım, "Çevirme. Senin gibi pişirirsen bir tarafı kömürleşir, diğer tarafı pişmez. Ve herkes ete yağ sürülmesi gerektiğini bilir."

Bu sessizlikle karşılandı.

Çevirmeye devam ettim ve yeterli suyu topladığımda tavayı kaldırıp etin üzerine döktüm. Sonra sapı çevirmeye devam ederken tavayı tekrar altına tuttum.

Doğruyu söylemek gerekirse, eylemler sıkıcıydı, tava ağırdı ve kollarım ağrımaya başlamıştı. Ama en azından yapacak bir şeyim vardı.

Bir süre sonra, "Cora" diye seslendi.

"Evet," diye cevap verdim, tavayı kaldırdım, etleri kızarttım, sonra tekrar karkasların altına koydum, bir yandan da tavanın sapını çeviriyordum.

"Cora," diye
tekrarladı. "Evet,
dedim," diye cevap
verdim.

"Bana bak, kadın," diye emretti.

Gözlerimi ona doğru kaldırdım. Yüzü boştu ama gözleri uyanık ve çalışıyordu ve bana sabitlenmişlerdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sana söyledim," diye
hatırlattım.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrarladı ve kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "Dostum, sana *söyledim*," diye karşılık verdim.

Yüzü soğuklaştı. "Bana bu isimle hitap etme," diye emretti. "Bundan hoşlanmıyorum."

Ona baktım. Sonra iç çektim. Sonra tekrar ateşe baktım ve "Her neyse" diye mırıldandım.

"Cora," diye tekrar seslendi ve bakışlarım tekrar onun yüzüne kaydı. "Ne?" Tersledim.

"Açıkla kendini," diye talep etti.

"Zaten açıkladım."

"Bunu ne zaman öğrendin?" diye homurdandı, kara başını hareketlerime doğru eğerek.

Uh-oh.

Bu dünyanın Tembel Cora'sı belli ki nasıl yağlanacağını bilmiyordu ve bunu yapmak için de zahmete girmezdi.

Oh iyi. Boş ver.

Omuz silktilim ve "Bir yerden duymuştum, tavşan yiyeceksem tadı da güzel olmalı" dedim.

Beni inceledi ve sonra sessizce "Tuhafsın" dedi.

Kolu tutan elim hareket etmeyi bıraktı, ona ters ters baktım ve "Ben garip değilim!" diye bağırdım.

Gözleri üzerimde gezindi ve yumuşak bir sesle konuşmaya devam etmeden önce benimkilere geri döndü. "Sen sen değilsin."

Hmm. Bununla ne yaptım ben?

Mükemmel bir başlangıçtı. Sorun şu ki, bir sürü silahı olduğu ve hiçbirisi silah, el bombası ya da bazuka olmadığı, ata bindiği ve kamp ocağı yerine demir şişi olduğu için bu dünyada film de olmadığını tahmin ediyordum. Bu yüzden muhtemelen olumlu yanıt vermezdi.

Benim dünyamdaki Cora'nın, onun tanıdığı bu dünyadaki Cora ile yer değiştirmiş olabileceği gerçeğine (bir tahmin).

Sonra tekrar, bu dünyada bizim dünyamızda olmayan lanetler vardı, belki de büyüler vardı. Belki de anlar.

"Uh..." Başladım ama ne diyeceğimi bilemedim.

"İşe yaramayacak," dedi ve ben ona göz kırptım.

"Ne işe yaramaz?"

"Bu değişiklik," diye belirtti. Aman Tanrım.

"Uh, Noc -"

"Yaptığın şey affedilemezdi," diye sözümü kesti ve yüzündeki sert ifade karşısında iki dudağımı da içime çekip ısırdım. "Seni koruyacağım, sana zarar gelmesini engelleyeceğim, kocan olarak ve kız kardeşinin kalbimdeki yeri nedeniyle seni hayatta tutmaya yemin ettim. Ama başka bir sebep yok. Kütük taşıyamazsın, et pişiremezsin ve bana kendini tatlı gösteremezsin. Seni tanıyorum. Bunun sen olmadığını biliyorum. Ayrıca, harcayacağın tek enerjinin kendine en iyi şekilde bakmak için bağlantı kurmak ve manevra yapmak olduğunu da biliyorum. Beni aptal yerine koyma hatasına düşme."

Yutkundum ve başladım, "Ben -"

"Başından beri planlıyordum," diye sözlerini tamamladı. "Avlanmak," diye devam etti, "bana düşünmek için zaman verdi. Beni aldın çünkü başka seçeneğin yoktu ama aynı zamanda Dash'e sahip olamadın ama bu sana verebileceğim şeye, evine, istediğin gibi tembel bir hayata sahip olabileceğin anlamına geliyordu. Ama Dash'e sahip olamayacağını bildiğin halde Rosa'nın da ona sahip olmasını istemediğin için hep plan yaptın. Böylece anlaşılmadan alabileceğini aldın ama kız kardeşinin bu dünyada en çok istediği şeyi alamadığından emin oldun."

Vay canına. Bu acıttı. Ve belli ki tamamen gerçek dışıydı.

"Bu doğru değil," diye fısıldadım.

"Ben aptal

değilim." "Bu

doğru değil."

"Bu saf sensin."

Gözlerini tuttum ve o da benimkilere baktı, yakışıklı, yaralı yüzü soğuk, boş bir maskeye dönüşmüştü.

Onu ikna etmemin hiçbir yolu yoktu. Görünüşe göre, bu dünyanın Cora'sı o kadar da harika değilmiş.

Ve ben o olmaktan hoşlanmadım.

Bütün bunlar berbattı, hem de çok, ama şimdi daha da berbat.

Göz temasını kestim, kolu tekrar çevirmeye başladım ve topladığım suyu tavşanları yağlamak için kullandım.

Ayağa kalktığında ona tekrar baktım.

"İşleri bitince beni ara," diye emretti, çizmelerini açtı, açıklığa doğru yürüdü, postları kenara itti ve gözden kayboldu.

Tekrar ateşe baktım ve kendi kendime gözlerimi ıslatanın duman olduğunu söyledim.

Ama öyle değildi.

Bölüm 6

Süzme Düzenlemeleri

Thumper'ı yedim.

İşin kötüsü Thumper'ın tadı o kadar da kötü değildi.

Onu yedim çünkü mutlu sonum olmasını ve dünyama geri dönmeyi hararetle umduğum şeyden önce yetersiz beslenmenin acısını çekmek istemedim.

Etin pişip pişmediğini kontrol etmek için duvardan bir bıçak aldığımında Noctorno'yu çağırdım. Tavşanları şişten çıkardı, masanın üzerinde parçaladı ve et dolu kaseyi bana uzattı. Sonra tek kelime etmeden benim porsiyonumu yememi izledi (bana uzatırken "Teşekkürler" demesi dışında ki bu da Cora'nın dünyasının da kibar olmadığını gösteren ağır bir kaş çatmama neden oldu) ve kendi porsiyonunu doğrudan şişten kopararak yedi. Sonra tekrar ortadan kayboldu.

Bu da beni tatsız düşüncelerimle baş başa bırakıyordu. Arada bir kalkıp ateşi besliyordum ama bunun dışında yapacak bir şeyim yoktu.

Tavandaki küçük açıklıktan gecenin çöktüğünü görebiliyordum. Kasvetli gün nedeniyle dışarıda fazla ışık yoktu ama gece çöktüğünde hiç ışık yoktu.

Yarı uykulu bir halde açılışa bakıyor ve uyandığımda dairemdeki yatağıma geri dönmeyi umuyordum.

Ayrılmadan önce hayatım hakkında pek bir şey düşünmüyordum.

Sadece iki ay önce, dört yıllık erkek arkadaşım Brian'dan ayrılmıştım, çünkü bir sonraki seviyeye geçmeyi reddetmişti, bana bir sonraki seviyenin *varlığına* şaşırdığını söylemişti. Neden doğuştan gelen hayatlarımızın geri kalanında çıkabileceğimizi düşündüğünü bilmiyordum. İşin kötüsü, onu seviyordum, özlüyordum ve geri istiyordum. Eğlenceliydi. Komikti. Bana kaşlarını çatmıyor, bana tembel demiyor ya da beni entrikacılıkla suçlamıyordu. Elbette, gerçek şu ki, tembeldi, örneğin bir ilişki için flört etmenin ötesinde daha fazla çaba sarf etmek zorunda olmadığını düşünüyordu. Ama etrafta olması eğlenceliydi ve dahası bir süredir etrafımdaydı, ona alışmıştım.

Benim işim de o kadar iyi değildi. İyi maaş alıyordum çünkü uzun süredir oradaydım ama ortalık işten çıkarma söylentileriyle doluydu, ajansın durumu pek iyi değildi ve herkes en çok maaş alanların ilk gidenler olduğunu biliyordu. Ekonomi iyi gitmiyordu ve iyi becerilerim olmasına ve patronumun beni sevip iyi referanslar vermesine rağmen ajansta o kadar uzun süredir çalışıyordum çünkü dünyada en nefret ettiğim şey işti

Bu yüzden beni çok zorlamayan bir işte çalışıyor olmama rağmen ne pahasına olursa olsun avlanmaktan kaçındım.

Ve Brian'dan ayrılmadan hemen önce emlak merdivenine çıkma zamanının geldiğine karar vermiştim. Hâlâ yirmi üç yaşındayken taşındığım tek yatak odalı dairede oturuyordum. Dandikti, ev sahibi boyamayı reddetmişti (ben de kendi paramla boyamıştım), aletler eskiydi, berbattı ve sık sık bozuluyordu ve banyo takımım hardal sarısıydı. Değişikliği pek sevmezdim ama artık taşınma zamanının geldiğini düşündüm. Bu planlar ilk olarak Brian'la ayrıldığımız için, ikinci olarak da daha uzun süre çalışacağımdan emin olmadığım için sekteye uğradı.

Tüm bunlara rağmen geri dönmek istedim. Tanıdık. Benim dünyamda cep telefonlarımız vardı. Benim dünyamda su tesisatımız vardı. Tamam, kuşlar o kadar renkli ve manzara o kadar görkemli değildi ama bu durum sadece lanetin topraklara yerleşmediği zamanlarda geçerliydi.

Benim dünyamda da hiç lanet yoktu, bu da bir başka artı.

Ve ailemi özlerdim. Tek çocuktum (ki eğer Rosa benim kız kardeşim olsaydı ve çok tatlı görünseydi, kötü niyetli yaratıklar tarafından süpürülmeden önce onu daha yakından tanımak harika olurdu) ama ailem çok havalıydı. Çığlık çığlığa hippiler oldukları için biraz tuhaftılar (ve ben komik olmayacak kadar hippiden uzaktım, onların bellerinden nasıl çıktığım kimsenin tahmin edemeyeceği bir şeydi) ama harikaydılar.

Arkadaşlarımdan bahsetmiyorum bile, onlar da harikaydı. Bu dünyanın Cora'sı pek arkadaş canlısı görünmüyordu. Yine de Dash ondan hoşlanıyor gibiydi.

Bu düşünceyle postların geri çekildiğini duydum ve Noctorno'nun geldiğini görmek için tavandan açıklığa baktım. Sonra içinde bulunduğum postlara doğru yürümesini izledim. Sonra koca gövdesini postların üzerine indirip çizmelerini çıkarışını izledim. Sonra yakasındaki bağcıkları gevşetmesini izledim. Sonra kollarını kaldırışını ve uzun parmaklarının gömleğinin arkasına, kürek kemiklerinin arasına kıvrılışını izledim. Sonra onu çekip çıkarmasını izledim.

Sonra nefesim ciğerlerimde sıkıştı.

Vay anasını, sırtı acayip dikti! Bir sırtta bu kadar çok kas olduğunu bilmiyordum. Hepsi belirgin, sıkı ve sertti.

Yowza!

Sonra onları gördüm. Buruşuk yara izleri. Üç tane. Biri sağ kürek kemiğinde. Biri sırtının sağ kaburgasında. Sonuncusu da belinde.

Bu adam ya bar kavgalarının müdavimiydi ya da bir savaşıydı. Tavırlarından her ikisi de olduğunu tahmin ediyordum.

Ayağa kalktı, etrafta dolaştı ve meşaleleri söndürdü. Ateşin üzerine birkaç odun attı, sonra ateşin ışığında bana doğru geri dönüşünü izledim.

Vay be! Lanet olsun, göğsü daha da iyiydi (ve daha çok yara izi vardı).

Ayrıca harika göğüs kılları vardı, tamamen koyu ve seksi. Göğüs kıllarından hoşlanmıyordum ya da onunkini görene kadar hoşlanmıyordum. Ne çok az, ne de çok fazlaydı... *Tam* kıvamındaydı.

Vay anasını!

Sonra eğildi, postları geriye attı ve yanıma kaydı. "Ne yapıyorsun?" diye çığlık atarak oturmaya başladım.

"Uyumaya hazırlanıyorum," diye cevap verdi sakince. "Burada mı?" Tiz bir sesle sordum.

"Evet," diye cevap verdi, hâlâ sakindi.

"Burada uyuyamazsın," diye bilgilendirdim onu.

Bu sessizlikle karşılandı. Sırt üstü yatıyordu. Ben popomun üzerindeydim, gövdem ona bakmak için bükülmüştü ve gözleri benim üzerimdeydi.

Sonra da "Nerede uyumamı önerirsiniz?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Yatacak bir yerin falan yok mu?"

İki dirseğinin üzerine kalktı ve geri döndü, "Hayır, yatağım yok. Bu sabah kardeşimi kiliseye götürmek ve senin kışını yataktan sürüklemek için yola çıktım. Vahşi doğada kamp yapmaya hazırlıklı gelmedim."

Hmm. Tabii ki haklıydı.

"Belki birkaç post alıp ateşin diğer tarafında bir yatak yapabilirsiniz," diye önerdim.

"Belki sen de bunu yapabilirsin," diye karşılık verdi. "Ben burada uyuyorum."

Sonra tekrar uzandı ve yorganı çekiştirmeye başladı. Sıkı durdum ve ona ters ters bakmaya devam ettim.

"Seninle yatmayacağım," diye ilan ettim.

"Bildiğin gibi, bu konuda bir sorunum yok. Bir keresinde seni yatağıma almıştım ve bu hiç hoş olmamıştı. Başka bir sefer için can atmıyorum."

Gözlerimi kırptım ve açtığımda kocaman olduklarını gördüm. "Birlikte mi yattık?"

Evli olduğumuz için bunun çılgınca bir soru olduğunu biliyordum, ama yine de.

Tekrar dirseklerinin üzerine kalktı ve bana kaşlarını çatarak, "Neden bu

aptallıkta ısrar ediyorsun?" diye sordu.

Sorusuna cevap vermedim, bir görevim vardı, bu yüzden tekrarladım, "Birlikte yattık mı?"

Bana ters ters baktıktan sonra içini çekti ve mırıldanarak "Oynayacağım," dedi. Sonra devam etti, "Gerçekten de yattık. Bildiğin gibi, sen orada kanlı olduğun için, düğünümüzden sonra birlikteliğimizi tamamladık. Sahip olduğum en kötü kadın olduğunu söylemek yetersiz bir tanımlama olur. Sen, Cora, şüphesiz *bir* erkeğin sahip olabileceği en kötü kadınsın."

Aman Tanrım.

Devam etti, "Sonra geceyi benim yatağında geçirdin. Horladın," diye durakladı ve devam etti, "*yüksek sesle*. Sonra yorganı çalmaya devam ettin, aşırı miktarda hareket ettin ve yatağın çoğunu kapladın. Buna katlandım ama asla tekrarlamak istemedim. Ancak buradayız, uyuyacak tek yer burası, mecbur kalırsam burada, seninle uyuyacağım. Yolun karşısına geçmeyi tercih ederseniz, buyurun."

Tamam, burada düşünülmesi gereken çok şey vardı. Birincisi, onun benim kocam olduğu ve benimle sadece bir kez seks yaptığı, bunun da pek iyi gitmediği (en hafif tabiriyle) ve benimle sadece bir kez yattığı gerçeği idi. İkincisi, birlikte yaşamadığımızı hissediyordum ki bu benim için şaşırtıcı değildi çünkü o bir pislikti ve belli ki bu dünyanın Cora'sını sevmiyordu. Üçüncüsü, bu dünyanın Cora'sının bana hiç benzememesiydi; horlamazdım ve ölü gibi uyurdum, genellikle cenin pozisyonunda uyurdum, uyuduğum yerde uyanırdım. Sonuncusu ise derileri nasıl ayıracağımı tam olarak bilmememdi, bu yüzden birbirine dikilmiş oldukları düşünüldüğünde ikimiz de payımıza düşeni aldık.

Sonra aklıma geldi.

"Tamam, şuna ne dersin?" diye başladım. "Ben koyun postlarını yanıma alıyorum, sen de üstteki postu ve otları alıyorsun."

"Hayır, hareket etmek istiyorsan, üstteki inek derisini al." Yani bu inekti.

İlginç.

"Bu adil değil," diye bilgilendirdim onu. "Koyun postları daha kabarık." "Biliyorum," diye cevap verdi.

Pislik!

"Ama sen çimenli şeyleri alıyorsun!"

Tersledim. "Onu da alıyorum."

Dişlerimi sıktım. Nocturno sessizdi. "Sen bir pisliksin!" Ona söyledim.

"Pardon?"

"Pislik!" Kırptım, ona doğru döndüm ve parmağımı ona doğru salladım, "Sen! Pislik!"

"Pislik mi?" diye sordu.

"Argh!" İnledim, burada böyle bir terim olmadığını anladım ve onu eğitmemeye karar verdim. Sonra bir karar verdim ve derilerin üzerine sırt üstü uzandım. "İyi, her neyse, birlikte uyuyacağız. Sen sadece kendi tarafında kal ve bana dokunma."

"Ben kendi tarafımı tutacağım ama sen de kendi tarafını tutmalısın." "Sorun değil," diye tısladım.

"Saçmalık," diye mırıldandı.

"Her neyse," diye tersledim, postu çeneme doğru çektim, sonra ondan yana döndüm ve dizlerimi karnıma doğru kıvırdım.

"Bana tekme atarsan, postları çalarsan ya da horlarsan, seni ve en üstteki postu yolun karşısına kendim taşıyım," dedi arkamdan.

Gözlerimi kapattım ve "Bana dokunursan taşaklarına öyle bir tekme atarım ki çocuk sahibi olma umuduna veda edersin" diye uyardım.

"Bunu uzun zaman önce yaptım," diye mırıldandı ve ben de hızla dönüp ona baktım. "Son sözü sen söylemek zorunda mısın?" Tersledim.

"Evet," diye karşılık verdi. "Pislik," diye homurdandım. "İnek," diye karşılık verdi.

Aman Tanrım! Az önce bana inek dedi! "Senden nefret ediyorum," diye tükürdüm.

"Bu his, aşkım, karşılıklı," diye karşılık verdi.

"Ugh!" Homurdandım, yüzüne ters ters baktım ve tekrar ondan uzaklaştım. Önümdeki mağara duvarında ateş ışığının dansını izlerken sessizlik vardı.

Sonra "Cora" diye seslendi. "Ne?" Tersledim.

"Akşam yemeği ve kışını vickrantlardan kurtarmak için rica ederim."

Vickrantlar mı?

Onlar da neydi öyle?

Muhtemelen o şeylerdi.

Kahretsin. Akşam yemeği almak için fırtınada dışarı çıkmıştı ve beni ele geçiren o şeyle oldukça güçlü bir şekilde ve büyük bir beceri ve enerjiyle savaşmış, beni zavallı Rosa gibi kaybolmaktan kurtarmıştı.

Kahretsin!

Dişlerimi sıktım. Sonra burun deliklerimden nefesimi çektim.

Sonra fısıldadım: "Akşam yemeği ve beni vickrant'lardan kurtardığın için teşekkürler Noctorno."

Bunu söylemek istemedim ama bu söylenmemesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı, sesi alçak ve şaşkınlıktan ağırdı. Her neyse.

Asla uyuyamayacağımı bilerek ama uyuduğumu ve uyandığımda evde olacağımı umarak gözlerimi kapattım.

Bölüm F

Şartlar

Beni yakalamışlardı.

Siyah, pullu pençeleri üzerimdeydi, beni kavırıyordu, ince, damarlı kanatları mide bulandırıcı bir şekilde çırpınırken pençeleri geceliğimi yırtıyordu. Beni Cora'nın arkasındaki korkuluklara doğru çekiyordu ve onun tiz, dehşet dolu çığlıklarının benimkilere karıştığını duyabiliyordum.

Sarsılarak uyandım ve postların altından fırladım. Körlemesine fırlayarak soğuk, sert taş duvara çarptım.

"Cora." Duydum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, kendimi sert taşa bastırarak.

Evde değildim. Neden evde uyanamadım?

Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

"Cora." Tekrar duydum ve sırtımda sıcak bir el vardı. "Neredeyse beni yakalıyorlardı," diye fısıldadım.

"Cora."

"Rosa'yı aldılar."

"Yatağa geri dön."

"Onu aldılar."

"Cora, yatağa dön."

"Onunla birlikte uçup gittiler ve sonra, *puf*, o gitmişti."

"Titriyorsun. Yatağa geri dön."

"Aynen böyle," diye fısıldadım, tırnaklarım taşı tırmalıyordu. "O gitmişti."

"Cora -"

Nefesim hıçkırıklarla kesilince Noctorno konuşmayı kesti. "Lanet olsun," diye mırıldandı ve beni kucağına aldı.

Omuzlarına aldım ve beni derilere geri götürürken yüzümü boynuna bastırdım.

"Eve gitmek istiyorum," diye burnumu çekerek boynuna sarıldım.

"Yapamazsın," dedi dizlerinin üzerine çöküp beni postun üzerine yatırırken ama boynunu bırakmadım, hatta ona daha sıkı sarıldım.

"Burayı sevmiyorum," dedim ona, sesim titriyordu, gözyaşlarım akmaya devam ediyordu.

"Orlando -" için çalışıyor olacak

"Thumper'ı yedim!" diye feryat ederek sözünü kestim.

Sonra yüzümü boynuna doğru daha da ittim ve vücuduna doğru yükseldim. "Thumper?"

Yüzümü boynundan çektim ve ona baktım. "Tüylü bir tavşan! Ben tavşan yedim! Tavşanlar sevimlidir! Onları *yiyeceksin!*" Ağladıktan sonra yüzümü boynuna bastırdım, kollarımı omuzlarına doladım ve bedenimi onun katı sıcaklığına bastırdım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, postun içinde yan tarafına yerleşirken kolları beni sardı, vücudu benimkine dönüktü, benimki onunkine sıkıca bastırılmıştı, kolları etrafımda kalmıştı.

"Eve gitmek istiyorum."

"Bırak Orlando işini yapsın."

"Burayı sevmiyorum," diye tekrarladım.

Kollarını sıkarak, "Cora, sakın ol," diye emretti.

Bu iyi bir tavsiyeydi ve denedim. Ağır, kesik kesik nefesler aldım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Bu biraz zaman aldı ve gözyaşlarımla birlikte beni çok yordu, bu yüzden hıçkırıklarımdı dindiğinde bitkin düşmüştüm.

Ama gitmesine izin vermedim. O gerçektir. Sıcaktı. Güçlüydü. Beni o *şeyden* kurtardı. Beni besledi. Beni güvenli, kuru ve sıcak bir yere götürdü. Pisliğin tekiydi, benden nefret ediyordu ama benimle ilgileniyordu. Bu yabancı diyarda, eğer ona sahip olmasaydım, fena halde mahvolurdum (zaten olduğumdan daha fazla).

"Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım, vücuduna daha da yaklaşarak.

O vücut sıkılaştı.

"Ama artık tavşan yemek istemiyorum." Hala fısıldıyordum.

"Peki Cora, artık *tavşan* avlamayacağım," derken sesi biraz eğlenmiş, biraz şaşırılmış ve biraz da sinirlenmiş gibiydi. Kollarını bir kez daha sıkarak, "Hadi uyu," dedi.

Bir nefes daha çektim ve uyku yaklaştı.

Sonra mırıldandım, "Dua et Tanrım, o *şeyler* ona zarar vermesin." Vücudu tekrar gerildi.

"Tanrı'ya dua et," diye tekrarladım usulca.

"Uyu," diye gürledi sesi emri.

"Tra la yaptı ve ayak parmaklarının üzerinde dans etti. Ayak parmaklarının üzerinde dans eden hiç kimseye zarar verilmemeli, bu *şeyler* tarafından bile. Hayır, özellikle bu *şeylerden.*"

"Cora, ne dedim ben?"

Sessiz kaldım.

Sonra, uykunun kıyısında, zar zor duyulacak kadar alçak sesle fısıldadım, "Umarım Aggie iyidir."

Ben ölmeden önce kollarının beni son bir kez daha sıktığını hissettim.

* * * * *

Kendimi *harika* hissederek uyandım.

Bu his çok uzun sürmedi çünkü bana saldıran bir sonraki his, vücudumun Noctorno'nun uzun, sert vücudunun etrafına sarıldığı bilgisiydi. Sırtüstü yatıyordu, ben neredeyse onun üstündeydim, kalçam her ikisinin de üzerine atılmıştı, başım göğsündeydi, kolum ona sıkıca sarılmıştı.

Daha da kötüsü, iki kolu da bana sarılmıştı. Vay anasını.

Başımı kaldırdım ama uzaklaşmadan açık mavi gözleri tarafından hapsedildim.

"Horlamadın," diye gürlledi sesi uykulu ve ekleyebilirim ki seksi bir şekilde. Uh-oh.

"Um -"

"Ya da taşın."

"Uh -"

"Ya da örtüleri çal."

Dudağımı ısırdım.

"Tanrım, *sarılmışsın*," diye mırıldandı, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmıştı. Aman Tanrım.

"I -" Geri çekilmeye çalıştım ama kolları daha da sıkılaştı, ben de durdum çünkü kolları gerçekten çok güçlüydü ve başka seçeneğim yoktu.

"Bu da ne şimdi?" diye mırıldandı, ısıltılı, artık uykulu olmayan gözleri yüzümde geziniyordu.

"Ne?" Ben sordum.

"Baştan çıkarma mı?" diye sordu. Uh. Ne?

Sonra aklıma geldi.

"Hayır!" diye

bağırdım. "I -"

"Bu işte pek iyi olacağını sanmıyorum," dedi. Aman Tanrım. O pisliğe geri döndüğünü görüyordum.

Tutuşunu çekiştirdim ve daha iyi bir kaldıraç elde etmek için ellerimi göğsüne koydum. Bu işe yaramadı.

"Bırakın gideyim."

"Yine de," diye devam etti, beni görmezden gelerek, "aklına bir şey koyarsan..." sonra sözünü kesti.

Aman Tanrım.

"Noctorno, izin ver... ben..." Sertçe ittim,

"git!" Hiçbir yere varamadım.

Gözleri ağzıma kaydı. "Yeteneklerini test etmek istiyorum."

Uh-oh!

"Bırakın beni!" Tekrar ettim.

Gitmeme izin vermedi. Kollarını ayırdı, biri sırtımdan yukarı kayarken diğeri belime doğru indi. Belimdeki eli kalçama doğru eğildi ve parmakları içeri girdi.

"Şimdi daha iyi hissediyorsun, daha çok şey var sende. Kıvrımlarını seviyorum. Bir deri bir kemikken..." diye devam etti.

Harika. Sadece benim şansım. Bu dünyada şişman olmam hoşuna gidiyordu.

"Bir daha söylemeyeceğim," dedim başka bir itiş üzerine. "Bırak beni!"

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Öp beni ve gitmene izin vereyim."

Vücudum hareketsiz

kaldı. Sonra "Hayır!"

diye bağırdım.

"Kocana bunu bile veremezsin," diye mırıldandı, ifadesi spekülâtiften ürkütücüye dönüştü.

"Doğru. Yapamam. Sen bir pislisin ve senden nefret ediyorum, unuttun mu?" Tersledim.

Kolları gerildi. "Hatırlıyorum," diye cevap verdi. "Ama öyle değil. Bunu yapamazsın."

"Neyi

yapamazsın?" "Öp

beni."

"Seni öpebilirim. Sadece istemiyorum."

"Bahse girerim beni öpebilirsin, demek istediğim, beni istediğim şekilde öpemezsin."

Bunun üzerine gözlerim kısıldı.

İyi öpüşüp öpüşmediğim konusunda gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Brian öpüşme şeklime aldırıyor gibiydi. Aslında tek yapmam gereken onu öpmek, uzun ve ıslak bir öpücük vermektir, o da hemen üzerime atlıyordu. Sonra tekrar, o bir erkekti. Erkeklerin çok fazla şeye ihtiyacı yoktur ve Brian'ın da çoğundan daha azına ihtiyacı vardı (benim, kuşkusuz, çok geniş olmayan deneyimime göre).

"Seni istediğin şekilde öpebilirdim ama öpmeyeceğim," diye karşılık

verdim. "Saçmalık," diye mırıldandı.
"Yapabilirim!" Tersledim.

"Bu dünyada bir dua bile yok," diye karşılık verdi. Ne pislik ama!

"Neden seni öpmemi istiyorsun ki? Benden hoşlanmıyorsun bile." Ona hatırlattım.

"Çünkü aşkım, ben bir erkeğim ve senin yumuşak bedeninin büyük bir kısmı bütün gece bana baskı yaptı, geri kalanı da beni sardı. Bu kimin vücudu olursa olsun bir erkeğin başına gelir."

"Güzel," diye tısladım. "Tam da her kızın duymak isteyeceği sözler." "Bunlar doğru."

"Bunu sana vereceğim. Şimdi bırak gideyim," dedim.

Beni bıraktı ve ben bunu yaptığımda altımdan kaymaya başladı. Neden bilmiyorum, belki de bu dünyanın Cora'sının çılgın atan bir sürtük olmasından dolayı kötü bir şöhrete sahip olmaktan bıktığım içindir.

Önemli olan, benim yapmış olmamdı. Ve yapmamalıydım.

Gerçekten yapmamalıydım.

Bir elimi yanağına götürdüm, başını bana doğru çevirdi ve ben de öldürmek için içeri girdim.

Ve küçük başlamadım. Her şeyi göze aldım ve sonuna kadar gittim. Ona sıkıca bastırdım, parmaklarım başının yan tarafındaki kalın, yumuşak saçlara kaydım, dudaklarımı dudaklarına bastırdım, ağzımı onunkinin üzerine açtım ve onunki benimkinin altında açıldığında, dilim içeri daldı ve Tanrım, ama tadı güzeldi.

Muhteşem.

Nefis!

İşte o zaman *gerçekten* elimden geleni yaptım, yaklaştım ve her şeyimi verdim.

Onu aldı ve bir iniltiyle kollarını bana doladı, beni sırtüstü çevirdi, iri vücudu benimkinin üzerindeydi ve kontrolü ele aldı.

Oh adamım, bu daha iyiydi. *Çok* daha iyiydi.

Pisliğin tekiydi ama adam öpüşebiliyordu.

Parmaklarım saçlarının arasından kayarak başının arkasını kavradı ve bacağım altından çıkıp kalçasına dolanırken diğer kolum kaslı sırtının etrafında kıvrıldı.

Tadı güzeldi, üzerimde iyi hissettiriyordu, vücudu çok sıcak ve sağlamdı ve öpebiliyordu.

İnanılmaz.

Ağzını benimkinden ayırdı ve başını bir santim kaldırdı. Gözlerimi

açtığında yeni bir ışıkla parıldayan gözlerini gördüm.

Ağır nefesi benimkine karışıyor.

Tanrım, çok ateşliydi ve tahrik olmuş görünmesi daha da ateşliydi. "Tanrılar," diye mırıldandı hissederek.

Buna hakkı vardı.

"Lanet olsun," diye devam etti. O da haklıydı.

Gözleri yüzümde geziniyordu ve bunun olmamasını diliyordum çünkü beni tekrar öpmesini umuyordum.

O yapmadı.

Onun yerine gözleri taşa döndü ve "Conniver" diye fısıldadı.

Gözlerimi kıptım ve tenim buz kesti.

"Küçük kurnaz entrikacı," diye devam etti ve nedense birden ağlayacak gibi oldum.

"Bırak beni," diye fısıldadım.

"Her şeyi yaparsın, değil mi Cora?" diye sordu.

"Lütfen," dedim usulca, "bırak beni."

"Düğün gecemizde bana bunun bir ipucunu bile verseydin, aşkım, sana daha iyi bir ev verirdim."

Bana verdiği evin bir peri masalına ait olduğunu düşünürsek, neyin daha iyi olabileceğini hayal edemiyordum ama bunu paylaşmadım çünkü karnıma yumruk atmış gibi hissettiğim için kasılmakta olan karın kaslarıma odaklanmıştım.

Sonra omuzlarını itip kakmaya başladım ve "Çekil üstümden, seni pislik!" diye bağırdım.

Altından sıyrılıp ayaklarımın üzerinde durmama yetecek kadar kaydı. Aceleyle birkaç adım attıktan sonra dönüp ona baktım, zihnim çarpıcı bir iniş arıyordu ama onu yan yatmış, postu beline kadar inmiş, bir ön kolunun üzerinde, muhteşem göğsünü sergilerken, siyah saçları uykudan dağılmış ve gözleri üzerimdeyken gördüğümde hiçbir şey bulamadım.

Lanet olsun, çok seksiydi ve keşke hem çirkin hem de pislik olsaydı. "Bu sabah senden nefret ettiğimi söylemiş miydin?" İnatla sordum.

Sırıttı.

Sırıttı!

İrk!

"Aslında evet," diye yanıtladı.

"Güzel, unutmanı istemiyorum," diye karşılık verdim. "Oh, unutmayacağım."

"Mükemmel."

"Yine de," diye başladı, postları bir kenara itip ayağa kalkarak, "bir sonraki öğününüz için tavşan istemezseniz, bedelini ödersiniz."

Olamaz.

Bu kulağa iyi gelmiyordu.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Sen tavşan sevmezsin," diye hatırlattı bana.

Sevmediğimden değil. Lezzetli olsa bile, tavşanları sevdiğim için iğrenç olduğunu düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Kollarını göğsünde kavuştururken temkinli bir şekilde "Hayır," dedim.

"Tavşan istemiyorsun aşkım, o zaman istediğin bir şeyi kazanırsın." Bu kesinlikle kulağa hoş gelmiyordu.

"Belki açıklarsın," diye önerdim ama doğrusunu söylemek gerekirse açıklamasını istemiyordum.

Önerdiğim gibi yaptı. "Bir yemek için bir öpücük." Uh-oh.

"I -"

"Başka bir şey istiyorsan, kıyafet gibi, yaratıcı olman gerekecek."

Uh-oh!

"Noctorno -"

Hafifçe ama uğursuzca öne eğildi. "Yaratıcı olabileceğinden eminim, değil mi Cora?"

"Tavşan yemeyi sevdiğime karar verdim ve geceliğim gayet iyi, teşekkür ederim," diye tersledim, kollarımı karnımın etrafına korumacı bir şekilde sararak.

"Banyoya ihtiyacın olacak. Sanırım yıkanmayı seviyorsun." Oh kahretsin.

Gerçekten de yıkanmayı severdim. Aslında çoktan olgunlaşmamış olmayı umuyordum. "Noc -"

"Bana deride verdiklerinle kahvaltayı hak ettin. O kadar iyiydi ki aşkım, nehirde bir geziyi de hak ettin. Başka ne istersen, onun için çalışacaksın."

Kollarımı karnımdan çözdüm ve ellerimi kalçalarımın altına koyarak kendim de hafifçe öne doğru eğildim.

"Daha ne kadar pislik olabilirsin?" diye sordum.

"Neden görmüyorsun?" diye karşılık verdi.

"Ugh!" Homurdandım, kollarım aşağıya doğru indi, ellerim yumruk oldu, başım geriye gitti, böylece iğrenerek tavana bakabildim. Sonra çenem

sertçe eğildi ve ben de ona ters ters baktım. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım. "Bunu bana zaten söylemişsin."

"Senden daha önce nefret ettiğimden daha çok nefret ediyorum." "Gerçekten umurumda değil."

"Ve daha önce senden çok nefret etmişim," diye onu bilgilendirdim. "Tekrar ediyorum, gerçekten umurumda değil."

"*Bunu* açıkça belirttin," diye tersledim.

Başını yana eğdi ve sırttı.

"Yapman gereken bir şey mi var?" diye sordu.

"Cinayet planları mı?" Cevap verdim.

Sırtışı bir gülümsemeye dönüştü ve sıcak olması berbattı.

"Bunun dışında."

Evet, yapmam gereken bir şey vardı ve o şey tuvalete gitmekti. Sonra yıkanmak (nehirde, Tanrı aşkına, iğrenç!). Sonra yemek.

Ve sanırım tüm bunlar için ona ihtiyacım vardı. Yani, birinci ve ikinciye kendim yapabilirdim ama ben bunları yaparken onun beni vickrantlardan ya da dışarıdaki diğer şeylerden koruması gerekiyordu.

Ona ters ters baktım. Bakışlarımı sakince tuttu.

Sonra gözlerimi onunkilerden ayırdım ve kendime yüksek sesle sordum: "Bu pisliği neden öptüm? Neden mi? Gururuma lanet olsun! *Cehenneme kadar yolu var!*"

"Sanırım bu, devam eden ilişkimizin şartlarını kabul ettiğin anlamına geliyor," dedi ve bakışlarım tekrar ona kaydı.

"Pislik!"

Kaşları yukarı kalktı. "Bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Cehenneme kadar yolun var!"

Omuz silkti ve gömleğine doğru ilerledi. "Elbette kendi başınıza da gidebilirsiniz. Vickrant'lar peşine düşer ya da Shrew, toilroys gönderebilir." Başını salladı ve ben de zahmetli iş fikrinden hoşlanmadım. Vickrantlar yeterince kötüydü. Dahası, Hırçın Kız'ın kim olduğunu bilmiyordum ama her hırçın kızın kötü haber olduğunu biliyordum.

Lanet olsun.

Ben "Tamam" diye kestirip atarken o gömleğini çekti. Sadece başını bana çevirdi.

"İyi misin?"

"*İne!*" Tersledim.

Sırttı.

Ters ters baktım.

Botlarını kaptı ve çekiştirerek giydi.

Doğrulduğunda, kolunu deriyle kaplı açıklığa doğru uzattı. "Banyo yapmak ister misin?"

Nefesimin altında homurdandım ve postlara doğru tepindim. Arkamdan erkekçe bir kıkırdama duydum.

Cidden, bu dünyadan *nefret ediyordum*!

Altıncı Bölüm

ky'de yazılı

Bir planım vardı.

Muhtemelen işe yaramayacaktı ama en azından bir planım vardı.

Noctorno beni bulutlu bir günde dışarı çıkardı. Ayrıca beni تنها bir yere götürdü ve ben doğadayken doğanın çağrısına katılırken bana mahremiyet verdi - bu dünyada ya da kendimde en sevdiğim şey değil, aslında bunu kendi başıma hiç yapmadım ama bir kez ve bu yeterince kötüydü, bu yüzden bir daha asla yapmadım. Ama bu doğanın çağrısıydı ve doğa benim tek seçeneğimdi, bu yüzden çağrıya cevap verdim.

Sonra beni mağaraya geri götürdü, atı Salem'e bindirdi (bana selam veriyor gibiydi ama bunu Aggie'nin cıvıldadığında ne demek istediğini hissedebildiğim gibi hissedemedim, sadece edindiğim izlenim buydu), arkamdan Salem'e bindi ve nehre doğru uzun gibi görünen bir yolculuk yaptık.

Botlarını çıkarıp benimle birlikte suya girdiği, ikimiz de tamamen giyinik olduğumuz, sabunumuz olmadığı ve nehir muhteşem (gri güne rağmen) ve kristal berraklığında olmasına rağmen çok soğuk olduğu için banyom umduğum gibi olmadı.

Islak ıslak geri döndük, ben ateşin yanında otururken o ateşi yaktı, dizlerime sarılıp titredim, sonra bana geri döneceğini söyledi ve gitti.

İşte o zaman planıma karar verdim. Orada oturmuş, sert parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyor, saçlarımı açıyor ve umarım kurutuyordum; bir yandan da kalkıp yangına körükle gidiyor ve içinde bulunduğum son vahim durumdan kurtulmak için ne yapacağıma karar veriyordum.

Gerçeği söyleyecektim.

Muhtemelen deli olduğumu düşünecekti ama umurunda değildi. *Bir şeyler yapmam* gerekiyordu.

Nal seslerini duydum ve geri döndüğünü anladım.

Dudağımı ısırđım ve omurgamda bir heyecan hissettim. Bu heyecanın korku mu yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum ve bunun hakkında düşünmedim.

Bana inanmasını sağlamak için ne söyleyeceğime konsantre olmam gerekiyordu.

Gömleği kırıışmış ve saçları dağılmış olmasına rağmen harika görünüyordu. Ya da belki de ikincisi yüzündendi. Ayrıca tek parmağına bağlı iki sürahi taşıyordu.

Parmaklarının geri kalanı kaba bir çuvalın etrafına sarılmıştı ve diğer elinde de başka bir kaba çuval vardı. Çuvalları bıraktı ve testileri masanın üzerine koydu.

Sonra bana döndü.

"Geri döndüm," diye açıkladı bariz olanı, muhteşem dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu.

"Güzel," diye mırıldandım
huysuzca. Gülümseme tam
teşekküllü hale geldi.

Ugh.

"Taze süt," dedi başını sürahilere doğru eğerek. "Ve bira," diye devam etti. İğrenç. Süt ve biradan nefret ederdim. Yine de bir şeydi. Yine de keşke şu su ısıtıcısı zimbirtisini nasıl kullanacağımı bilseydim. Kontrol etmiştim ama beni aşırıyordu. Filtresi yoktu. Ve çözsem bile, su yoktu. Ve hemen kafeine ihtiyacım vardı.

"Doğru," diye mırıldandım.

Çuvallardan birine botunun burnuyla hafifçe vurdu. "Yulaf lapası, ekmek, tereyağı, şeker ve tuzlu sığır eti," diye devam etti.

Şimdi konuşuyorduk.

"Muhteşem," diye
mırıldandım.

Diğer çuvala hafifçe vurdu. "Senin için giysiler. Ve ayakkabılar." Ah canım.

Dudağımı ısırdım.

Tekrar

gülümsedi.

Lanet olsun.

"Şimdi aşkım," diye bana doğru yürümeye başladı, "umarım benimle geçirdiğin zamanı ne kadar yaratıcı olabileceğini düşünerek geçirmişsindir."

Lanet olsun!

Geri çekilmeye başladım.

"Konuşmamız gerek," diye bilgilendirdim onu.

Başını yana eğdi ama hareket etmeyi bırakmadı. "Yaratıcı ama benim düşündüğüm bu değildi."

Lanet olsun!

Sırtım taşa çarpınca elimi kaldırdım, avuç içim
dışarıdaydı. "Noctorno," diye fısıldadım.

Göğsü elime doğru geldi ve gelmeye devam etti, elimi geri iterek bedenlerimizin arasına sıkıştırdı.

Evet, o kadar yakındı. Yikes!

"Uh -"

"Seni uyarıyorum, gecikme Cora, ben aç ım ve senin önünde yemem ayıp olur," diye öğüt verdi.

Ona baktım ve tek görebildiğim açık mavi gözleriydi. Çok mavi ve çok berraktılar. Güneşli, bulutsuz bir gündeki gökyüzü gibi.

"Gözlerin güneşli bir günde gökyüzü gibi," diye geveledim ve ağzı seğirdi.

Aman Tanrım. Bunu neden söyledim ki?

Ama bunu söylediğimi biliyordum çünkü o kadar yakındı ve o kadar ateşliydi. Bu kadar yakın olan seksi bir erkek, pislik olsa bile her şeyi ağzından kaçırmana neden olurdu.

Daha yakına itti ve sıcaklığını elimden daha fazla hissettim ve size söylememe izin verin, sıcaklığı *sıcaktı*.

Vay canına.

Başını eğerek yüzünü bana yaklaştırdı. "Tatlı," diye fısıldadı derin sesiyle.

Vay... ve... *güzel*.

"Çok ateşlisin," dedim ona.

"Daha da ateşli olabilirim," dedi bana. Yikes!

"Noctorno -"

"Ne yaparsan yap, ağzınla yapmanı istiyorum." Oh canım.

"Ve dil," diye devam etti.

Oh be.

Parmaklarım gömleğini kavradı ve hızlıca "Ben bu dünyadan değilim" dedim. Gözlerini kırıştırdı ve bunu yavaşça yaptı.

Sonra homurdandı, "Pardon?"

"Konuşmamız gereken şey bu."

Tam boyuna doğru doğruldu, başı yana döndü, çenesi sertleşti ve sonra "Tanrılar" diye mırıldandı.

"Hayır, cidden," dedim.

Başını tekrar bana çevirdi. "Evet, anlıyorum. Zamanınızı ne kadar yaratıcı olabileceğinizi düşünerek geçirdiniz."

Harika başlamıyordu.

Çoğunlukla başka seçeneğim olmadığı için sebat ettim.

"Tamam," diye başladım, ayak parmaklarıma kadar yükseldim, bu beni daha yükseğe çıkardı ama n i s p e t e n uzun olsam da, o çok daha uzundu ve

"Beni dinle, tamam mı?"

"Sana söyledim, açım," diye hatırlattı bana.

"Acele edeceğim ama dinleyeceğime söz ver, tamam mı?"

Bana baktı ama tek kelime etmedi. Bunu evet olarak algıladım.

"Doğru, tamam. Ben buralı değilim. Başka bir yerdenim."

"Peki sen nerelisin Cora?" diye sordu kendini belli etmeyen bir sabırsızlıkla.

"Uh... dünya?" Cesaret ettim.

Bana "Ben de dünyalıyım" demeden önce dudakları inceldi.

En azından aynı gezegende *yaşıyorduk*. Farklı bir galaksiye ışınlanmadığımı, sadece paralel bir dünyaya fırlatıldığımı bilmek güzel (bir nevi).

"Tamam, bu sorunun cevabıydı ama ben bilgisayarların, akıllı telefonların ve kablolu TV'nin olduğu alternatif bir evrenden geliyorum."

Bana kaşlarını çatı.

Devam ettim. "Ben yönetici asistanıyım. Bir reklam ajansında çalışıyorum. Bir apartman dairesinde yaşıyorum. Bekârım, yani evli değilim. Bir erkek arkadaşım vardı, adı Brian'dı ama benimle evlenmedi, ben de hayat beni geçip gitmeden önce ondan ayrılmak zorunda kaldım."

Bana kaşlarını çatmaya devam etti ama Brian'dan bahsedince vücudunun hareketsizleştiğini hissettim ve yüzünün sertleşmesini izledim.

Bunlar uğursuz işaretlerdi ama devam ettim. "Bakın, uyudum ve sonra uyandım ve buradaydım. Yani, *evimde* uyudum, evimde, bilirsiniz, yataklar kuş tüyünden değil..." Yatakların neyden yapıldığını bilmiyordum ama sabrının azaldığını hissediyordum, bu yüzden ileri atıldım, "Diğer şeyler. Kuşları anlamıyorsun ve lanet diye bir şey yok. Bu yüzden Rosa ve Dash olayını bilmiyordum. Bizde lanet yok ama olsaydı bile o laneti bilemezdim çünkü ben senin bildiğin Cora değilim. Ben farklı bir Cora'yım, şişman ama kibar, horlamayan ve..."

"Sen şişman değilsin." diye araya

girdi. "Kilo aldığımı söylemiştin."

"Öyle. Saçlarını da uzatmışsın." Şimdi bir yerlere varıyorduk.

"Gördün mü!" diye haykırdım. "İşte bu, senin tanıdığın Cora olmadığımı kanıtlıyor." "Hayır, seni son gördüğümünden bu yana geçen altı ay içinde ağzına attığın her lokmaya dikkat etmeyi bıraktığını ve saçlarını

büyümek."

Beni altı aydır görmemiş miydi?

"Beni altı aydır görmedin mi?" diye sordum.

"Tanrı aşkına," diye kestirip attı.

"Biz evlendik!" Ağladım. "Neden beni altı aydır görmedin?" "Çünkü benden nefret ediyorsun Cora ve ben de senden pek hoşlanmıyorum."

Ben de buna takıldım. "İşte böyle. Gördün mü, benim Cora'm eti nasıl yağlayacağını biliyor ve tembel değil. İtiraf edeyim, yapmak istemediğim şeylerde ayaklarımı sürüyebilirim ama sonunda yaparım. Kibarım ve ailem ve arkadaşlarım komik olduğumu düşünüyor. Övünmek gibi olmasın ama etrafta olmak için oldukça havalıyım. Bana bir şans vererseniz, size tanıdığınız Cora olmadığımı gösterebilirim."

"Bahse girerim yapabilirsin. Ve bahse girerim günün her saniyesinde buna sadık kalacak ve aldığın her nefeste bunu yaşayacaksın. Ama bunların hepsi saf bir aldatma eylemi olacak."

Tanrım, eğer buna inanıyorsa, bu dünyanın Cora'sı ciddi bir sürtük olmalı.

"Bunu kimse yapamaz," dedim usulca.

"Yapabilirsin," diye karşılık verdi. "Görüyorsun ya aşkım, bir buçuk yıl önce o kadar soğuk bir kadınla yattım ki, içine soktuğumda aletimin parçalara ayrılmaması mucizeydi." Sözleri karşısında nefesim kesildi ama o konuşmaya devam etti. "Ve ama saatler önce, sadece ağzın o kadar sıcaktı ki içimde bir ateş yaktı. Eğer bunu tersine çevirebilirsen, her şeyi yapabilirsin."

Elimi göğsüne koydum, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve sessizce, "Ama anlamıyor musun? Bu aynı zamanda senin tanıdığın Cora olmadığımı da kanıtlıyor."

"Bu ve saçmaladığın bu saçmalık, sadece beni iyi tarafında tutmak için ne kadar çaresiz olduğunu kanıtlıyor, bu yüzden seni Minerva'dan koruyacağım ve bunu şüphesiz ihtiyaç duyduğun tarzda yapacağım."

Minerva mı?

Sorma fırsatı bulamadım, konuşmaya devam etti. "Ama Dash senin performansına inanıyor, Rosa sana tapıyor ve bu yüzden onlara olan saygımdan dolayı seni güvende tutacağım ve besleyeceğim ama bu süreçte senden alabileceğimi alacağım."

Ayak tabanlarımın üzerine düştüm ama gözlerimi ondan ayırmadım ve "Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordum.

Bu yanlış soruydu. Yüzü buz keserken aynı anda gözlerine öfke ışığı vurduğunda bunu anladım.

"Neden?" diye fısıldadı.

Sormamam gerektiğini düşündüğünü biliyordum ama neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerektiğini hissettim.

"Evet, neden?"

"Ne cüretle
sorarsın?"

"Evet, Noctorno, seni tanımadığım ve daha dün tanıştığımız için sormaya cüret ediyorum," dedim temkinli bir şekilde.

"Yani bu artık senin oyunun mu?"

"Hayır, bu dürüstlük" dedim ona dürüstçe.

Öfkesine hâkim olamadı ve yüzü benimkine değerek, "Sinsi inek," dedi.

Um... *ouch*.

"Bu çok kaba ve doğru değil," diye karşılık verdim sessizce.

Bana bakmaya devam etti. "Lanet olası ruhun hileyle
kararmış." "Bu da doğru değil," diye fısıldadım.

Bana ters ters baktı ve ben de elimden geleni yaptım. Tam pes etmek
üzereyken, pes etti.

"Oynamak istediğiniz oyun bu mu?"

"Bu bir oyun değil," diye ona inanmayı reddettiği bir şeyi hatırlattım.

"Bu senin oynamak istediğin oyun," diye karar verdi ve ben de iç çektim.

Haklıydım. İnanmayı reddetti ya da muhtemelen bu dünyanın Cora'sı o
kadar kaltağın tekiydi.

"Doğru," diye devam etti, "o zaman sen kendi oyununu oyna, ben de
kendi oyunumu." Bu kulağa pek hoş gelmiyordu, kendimi tuttum ve
konuşmaya devam etti, neyse ki açıkladı. "Sen benim ruhumun diğer
yarısısın."

Göz kırptım.

Sonra fısıldadım, "Ne?" "Beni
duydun."

"Ben senin ruhunun diğer yarısı mıyım?"

"Tüm krallıkta, bizim neslimizde, ruhları doğumda bölünen ve diğer
yarısı hayat arkadaşlarına konulan sadece iki adam var. Dash Rosa'ya ve
sen de bana. Dişi Tanrı, Dash'e Rosa'nın tüm tatlılığını vermeyi uygun
gördü ve iğrenç bir nedenden ötürü bana da *senin* tüm iğrençliğini
yüklemeyi uygun gördü."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, hoş değildi ama aynı zamanda bu dünyanın Cora'sının hak ettiği bir şey gibi geliyordu, bu yüzden konuşmadım.

Noctorno yaptı. "Dash ya da benden başka herhangi bir adam için, herhangi birini gelin olarak alabilirlerdi. Onun için bu sadece Rosa'ydı, ona sahip olamamanın nedeni seni istemesi değil. Dün serbest bırakmaya başladığın laneti durdurmak için ve diğerlerine hak ettikleri mutluluğu vermek için bunu yapmaya karar verdiğimizden, onu ona bırakmak ve benimle evlenmek zorundaydın. Ve benim için sadece sen vardın. Başka seçeneğim yoktu."

Aman Tanrım.

Bu çılgıncaydı.

"Bu çılgınlık!" Duvara doğru geri çekilerek bağırdım. "Kesinlikle öyle," diye kararlılıkla onayladı.

Ona baktım.

Bu ne kadar çılgınca olsa da, daha da kötüydü. Çünkü bana seçim yapmayı seven, özgür iradesine her şeyin ötesinde değer veren, bunun için savaştık ve ölecek bir adam gibi gelmişti ama yine de elinden alınmıştı.

"Bu karara itiraz edemez miydiniz?"

Kaşları havaya kalktı. "Dişi tanrıya mı?"

"Uh... evet?" Denedim.

Kaşları aşağı indi ve gözleri kısıldı. "Sen delisin."

"Anladığım kadarıyla tanrıları sorgulamıyorsun," diye mırıldandım.

"Hayır Cora, sen bile tanrıları sorgulamazsın. Kaderimiz doğduğumuz anda gökyüzüne yazılmıştı."

Oh. Vay canına.

"Gökyüzünde yazılı mı?" Nefes aldım.

"Ben sana, sen bana, tüm krallığın görmesi için."

Vay anasını.

Sonra aklıma başka bir şey geldi.

"Uh-oh," diye fısıldadım.

"Pardon?"

"Uh-oh," diye

tekrarladım. "Ne?"

Sanırım burada da uh-oh yoktu.

Bunun etrafından dolaştım. "Noctorno, senin ruhunun diğer yarısı *ben* değilim. Diğer Cora'yım."

"*Tanrılar*," diye tısladı, sabrı tükenmişti.

"Hayır!" Ağladım. "Bu doğru. Eğer birlikte olursan başın belaya girebilir-"

Yaklaştığında konuşmayı kestim.

"Harika denemeydi aşkım, ama işe yaramayacak."

"Hayır, cidden -"

Elleri kalçalarımın uzandı ve ben konuşmayı bıraktım.

"Dişi tanrı senin ruhumun diğer yarısı olduğunu yazdı, bu da kendimi sana bağlamam gerektiği anlamına geliyordu ama bu istediğim kişiyle yatamayacağım anlamına gelmiyordu ve yatıyorum. Yani benim dünyamın Cora'sı olmasan bile, ki olmadığın yalanını söylüyorsun, *hiçbir* tanrı seni öpmemi, sana dokunmamı, tadına bakmamı ve içine girmemi umursamaz ve aynı şeyi bana yapmana izin vermemi de umursamazlar, tabii ki sonuncusu hariç, bu yüzden bana binmene aldırılmazlar diyelim." Yüzü daha da yaklaştı ve sözlerini şöyle bitirdi: "*hırd*."

Sözleri kabaydı ama yine de daha önce söylediği bir şeye takıldım ve bu nedenle inanmayarak "Beni *aldattın* mı?" diye sordum.

Sırıttı ve sırtışı hınzırcaydı. "Eğer karım değilsen, o zaman hayır." "Beni aldattın!" diye bağırdım.

"Yani sen benim karım mısın?" "Hayır!"

"O zaman hayır." Ugh!

"Çekil," dedim, ellerim bileklerine gitti ve onu ittim. "Hayır, artık bu saçmalığa katlandığıma göre, yemeğini hak ediyorsun ve ve sizi uyarıyorum, şimdi eskisinden daha açım, bu yüzden bu saçmalığa daha fazla tahammül etmeyeceğim."

"Saçmalamıyorum!" Sesim yükseliyordu. "Sana gerçeği söylüyorum!"

Başını sallarken bile bakışlarımı üzerinde tuttu. "Hata yapma Cora, senin önünde yemek yiyeceğim ve sen de o geceliği düşene kadar giyeceksin, eğer

o noktaya gelir."

"Tamam!" Ben de tersledim. "Harika!" Adeta bağırdım. "Ne yapacaksan yap. Ben yapmayacağım."

Senden bir şey daha kazanacağım!"

Bir kez başını salladı, "Seçim senin" diye mırıldandı, beni bıraktı ve uzaklaştı.

Ve görünüşe göre, bu kadarmış. Pislik!

Taşa yaslandım, ağır ağır nefes aldığımı fark ettim ve gidişini izledim. Bu işe yaramadı.

"Ne var biliyor musun?" uvallardan birinin yanına çömelip bir şeyler çıkarmaya ba ladı ında ona sordum. Başını bana çevirdi ve ben devam ettim. "Cora'n geri döndüğünde, ki umarım döner, sadece *eve* gidebilmek için değil, *senden* uzakla abilmek için de, tıpkı olduğun gibi pislik, pislik, pislik gibi hissedeceksin!"

uvalın içine baktı ve "Bu  ansı de erlendirece im" diye mırıldandı. Argh!

Bölüm 8

Sadece Aptal İnsanlar Alınır

Ertesi sabah uyandığımda yarı uyanık ve yine Noctorno'ya tamamen sarılmıştım.

Harika. Sadece harika.

Neden bilinçsiz benliğim de bilinçli benliğim kadar ondan nefret etmiyor, sorarım size?

Ben yuvarlanarak sırtüstü düştüm, o da benimle birlikte yuvarlanarak çoğunlukla vücudumun üzerine düştü.

Muhteşem.

Gözlerimi açtım ve onunkilere baktım.

Tanrım, o kadar muhteşemdi ki, bu kesinlikle berbattı. "Günaydın aşkım," diye mırıldandı.

İyi olan tek bir şey bile olmadığını düşünerek ona ters ters baktım. Birincisi, başım ağrıyordu. İkincisi, açlıktan ölüyordum. Üçüncüsü, sabunlu bir banyoya ihtiyacım vardı. Dördüncüsü, bu geceliği giymekten bıkmıştım. Beşincisi, bu mağaradan bıkmıştım. Altıncısı, tuvalete gitmem gerekiyordu ve bu onun da benimle gelmesi gerektiği anlamına geliyordu ki bu aşağılayıcıydı. Yedincisi, o oradaydı ve ne kadar muhteşem olursa olsun ondan nefret ediyordum. Ve son olarak, hala evde değildim.

Söylemeye gerek yok ama dün pek iyi geçmedi. Beni iki kez daha doğanın çağrısına cevap vermeye götürdü ve mağaraya geri döndüğümde gitti (testileri ve çuvalları yanına alarak, tüm nihai pisliklerin kralı) ve bir tanesini suyla doldurduktan sonra geri geldi ve bana istediğim zaman yiyebileceğimi söyledi. Bu iyiydi çünkü açlıktan daha hızlı susuz kalabilirdim ama kötüydü çünkü su içmek doğayı çağırıyordu.

Bunun dışında, günün çoğunu başka bir yerde geçirdi (ama yakındı, atına mırıldandığını, odun kestğini ve silah biletiğini tahmin ettiğim şeyler yaptığını duyabiliyordum) ve günün çoğunu yalnız geçirdim, her dakika daha da acıktım, kafatasımdan sıkıldım ve aynı zamanda mantıksız bir şekilde korktum.

Eve gitmek istedim.

"Kahveye ihtiyacım var," dedim çünkü gerçekten ihtiyacım vardı. Baş ağrımın aç olduğum için olmadığını biliyordum. Sistemimin çaresizce kafeine ihtiyaç duymasından kaynaklandığını biliyordum.

"Kahve kulağa hoş geliyor," diye fısıldadı, gözleri ağızma kayıyordu.

Aman Tanrım. İşte
başlıyoruz. Tamamdır.

Her neyse!

"Tamam, peki," diye tersledim. "Bir fincan kahve için ne yapmam
gerekiyor?"

Gözleri tekrar benimkilere kaydı ve gülümsüyorlardı. "Neden bir fincan
kahvenin değerinin ne olduğunu düşünüyorsan onu yapmıyorsun ve
bitirdiğinde sana hak edip etmediğini söyleyeceğim."

Gözlerimin onu yok etmesini dileyerek bir an ona dik dik
baktım. Bu gerçekleşmedi ve ben de "Senden nefret
ediyorum" diye tükürdüm.

"Umurumda değil" diye cevap verdiğinde gülümsemesi gözlerinden hiç
silinmedi. Ne...

Eh...

Ver!

Oh iyi. Siktir et. Benim gibi bir kız kafein için çok şey yapardı ve benim
gibi bir kız olduğuma göre, işte oradaydı.

İki elim yüzünün iki yanına gitti, ayağım deriye girdi, ittim, içine
yuvarlandım, onu sırt üstü yatırdım ve onu öptüm, sert, ağzı açık, ıslak,
uzun ve sıcak.

Tanrım, *Tanrım*, *Tanrım* ama keşke tadı *bu* kadar güzel olmasaydı.

İşim bittiğinde, kollarından biri kürek kemiklerimin altında kilitlenmişti,
diğeri ise belimin etrafında sıkıca kilitlenmişti.

Başımı kaldırdım ve (ne yazık ki nefes nefese, öpücük o kadar güzeldi ki)
"Bu bana kahve kazandırır mı?" dedim.

"Sweets," diye mırıldandı, sert sesi daha sert, seksi gözleri daha seksi ve
parmakları ensemden saçlarıma doğru kayabilsin diye kolu kürek
kemiklerimin altından hareket ediyordu, "bu çok muhteşemdi, kahve ve
yulaf lapası alıyorsun."

Yippee!

Belimdeki kolu hareket etti, böylece eli kıçımı kavradı ve başını
kaldırarak yüzünü boynuma dayadı.

"Kıyafet kazanmak ister misin?" diye sordu tenime karşı.

Titredim. Eli o kadar büyük, o kadar sıcak, kavrayışı o kadar sıkı ve sesi
tenime o kadar sıcak çarpıyordu ki, ilk ürperişimi tam bir titreme izledi.

Bu gecelikten kurtulmak istediğimden bahsetmiyorum
bile. Kahretsin.

"Giysiler ve sabunlu *bir* banyo için ne yapmam gerekiyor?" Temkinli bir şekilde sordum.

Başı derilere geri döndü ve gözleri benimkilere takıldı.

"Sabunum var," dedi bana.

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

"Öyle mi?" Başını salladı.

"Gerçekten mi?" Nefes aldım.

Sırıttı. "Evet, Cora."

Oh adamım. Sabunu vardı. Ve ben tepeden tırnağa temiz olmak istiyordum. *Çok* istiyordum.

Kahretsin!

Sabırla beklerken onu inceledim, elleri hala üzerimde sıcaktı.

Hmm.

"Şu andan yatana kadar bütün gün bana pislik gibi davranmaman için ne yapmam gerekiyor?" diye sordum.

Gözleri ısındı ve size söyleyeyim, çok sıcak görünüyorlardı. O kadar güzeldi ki, karnım da onlara eşlik etmek istedi ve öyle de oldu, o da ısındı. Hem *de çok*.

"Bunun için biraz çalışmak gerekecek," diye fısıldadı.

"Eğer ben, uh... bütün işi şimdi yaparsam, sen, um... bütün gün güzel olur musun?" Kıçımdaki eli sıktı. "Hak edersen, alırsın."

Dudaklarımı yaladım.

Bunu yapacak

mıydım? Kahretsin.

Kahretsin!

Vuruldu!

Gözlerinin içine baktım, sert bedenini altımda hissettim, sonra yüzümü başka tarafa çevirdim, çenemi sıktım ve gözlerimi sertçe kapattım.

Hayır. Hayır, bunu

yapmayacaktım. Hayatta olmaz.

O benim bu dünyanın Cora'sı olduğumu düşünüyordu ama ben öyle olmadığım gerçeğine tutunmaktan kendimi alamıyordum. O gerçekten ve haklı olarak bunu hak ettiğime inansa da ben bunu hak etmiyordum.

Sabun, giysi ve bana iyi davranan başka bir insan için kendimi fahişeleştirmezdin.

Ben *yapmazdım*.

Ona döndüm ve fısıldadım: "Sanırım kahve ve yulaf lapasıyla idare edeceğim."

Konuşmamı bitirdiğimde başımı çevirip kaymaya çalıştım ama kolları yine beni sardı ve olduğum yerde tuttu.

"Cora," diye seslendi ama ben yanlarımızdaki derilere baktım. "Ne?"

"Bana bak."

"Sadece bana ne olduğunu söyle."

"Bana bak," diye tekrarladı kolunu sıkarken.

Ona baktım ve yüzünde yine gözleri aktif olan o boş bakış vardı.

"Bunu bir kez söyleyeceğim ve kalbinize almanızı tavsiye edeceğim. Kendi oyununu oynayabilirsin ama benimkini oynayamazsın."

"Ne?" diye

sordum. "Benimle

alay etme." Oh

lanet olsun.

"Ben -"

"Mazeret yok, yalan yok, sadece bunu aklınızda tutun. Anlaşıldı mı?" Tanrım, kaybettiğim için kazanamadım.

"Anlaşıldı," diye fısıldadım.

Kolları gevşedi ve ben de yuvarlandım. Deriden dışarı yuvarlandı.

Masaya doğru yürümesini izledim ve *bu lanet dünyadan ve Noctorno için kimse için nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum* diye düşündüm.

Ve ikisinden de nefret ediyordum, nefret ediyordum, o kadar nefret ediyordum ki, gözlerimden yaşlar geldiğini hissettim, yüzümü duvara döndüm ve ateşi körüklemesini dinlerken ağlamamla ses çıkarmamam için dua ettim.

Neyse ki dualarım kabul oldu.

* * * * *

"Ne yapıyorsun?"

Noctorno arkamdan konuşuyordu.

Mağaranın ağzındaydım, gün bir parça sulu güneş ışığına sahipti, bu bir gelişmeydi ama iki gün önce uyandığım ve istemeden bir lanetin toprağa düşmesine neden olduğum için paramparça olan masal dünyasının parlak güzelliği gibi değildi.

Ben de yatak postlarını silkeliyordum.

"Temizlik," diye cevap verdim, ona dönmedim ve ağır, kocaman postu beceriksizce sallamaya devam ettim.

"Temizlik," diye tekrarladı benden sonra.

"Evet," dedim, titremekten vazgeçtim ve yumruğumla vurmaya karar verdim.

İşe yaradı. Her yere toz saçıldı. Harika.

"Neden?" diye sordu.

"Neden?" Ben de karşılık verdim. "Evet, neden?"

"Çünkü sen kemik kalıntılarını temizliyorsun ama evin geri kalanı pis."

"Cora, burası bir mağara."

Bu beni ona döndürdü.

"Buranın bir mağara olduğunu biliyorum *Tor*."

Ağzının gerilmesini izledim.

Oh Tanrım. Nedense sinirlenmeye başlamıştı.

Tanrım, onun için fazla bir şey gerekmiyordu ve bu sefer ne yaptığımı bile bilmiyordum. Temizlik yaparak onu kızdırıyor olamazdım, değil mi?

Bırak kızsın. Buna alışmaya başlamıştım.

Dövmeye geri döndüm.

Bir tak, tak, tak sesi duydum ve sonra tam üflemeden önce Salem'in burnunun kadifesini boynumda hissettim.

O kadar gıdıklandım ki kıkırdadım, postu bıraktım ve ona döndüm. Başını geriye doğru salladı ve ellerimi burnuna götürüp nazikçe tuttum.

"Sorun yok oğlum," diye

mırıldandım. Yine

homurdandı.

"İşte bu kadar." Mırıldanmaya devam ettim ve ağzını okşamaya başladım. Yarım at adımı kadar yaklaştı.

"İşte bu, seni güzel canavar," diye fısıldadım, hâlâ okşuyordum. Memnuniyetle homurdandı.

Ona gülümsedim.

"Salem!" Noctorno havladı, Salem burnunu ellerimden çekti ve başımı çevirdiğimde iri adamın ayakta durduğunu, kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve açıkça sinirlendiğini görmek için devasa vücuduna baktı. "Uzaklaş Cora," diye bineğine emretti.

Salem kişnedi.

"Şimdi, at," diye homurdandı Noctorno.

Salem at dudaklarından nefes üfledi ve hızla uzaklaştı.

Noctorno'ya ters ters baktım. "Bunu neden yaptın?"

Noctorno bana, "Bir erkekle atının arasına girebileceğini sanma kadın," dedi.

"Yapmaya çalışmıyordum," diye karşılık verdim ve yapmıyordum! "Doğru," diye mırıldandı.

"Tanrım!" Ellerimi havaya kaldırarak bağırdım. "*Neyin* var senin?" "Beni aptal yerine koymaman için seni uyarmıştım."

"Aman Tanrım, dostum, ben sadece senin atını okşuyordum!" diye işaret ettim. "Oyun oynuyordun," diye karşılık verdi.

"Biliyor musun," diye başladım, "bu artık eskidi. Senin dünyadaki Cora, lanet olası *atını* sana karşı kullanacağını düşünmene neden olacak kadar büyük bir kaltak olmalı."

"Senden daha iyi yapabileceğim bir şey yok," diye cevap verdi.

"Tekrar söylüyorum, koca adam, *ben o* değilim ve bana onun gibi davranmandan bıktım."

"O zaman bir şeyler paylaşalım çünkü o değilmişsin gibi davranmandan bıktım."

Ona ters ters bakmaya devam ettim ve o da buna dayandı.

Sonra deriye geri döndüm, onu kaldırdım ve tekrar sertçe vurmaya başladım, bir yandan da kendi kendime mırıldandım, "İyi bir hayat yaşadım. İyi biriydim. Eğer birinin bir dolar düşürdüğünü görürsem, onu alır ve ona verirdim. Eğer bir dilenci gerçek, samimi, dürüst bir dilenciye benziyorsa, ona para üstü verirdim. Yabancılar yanımdan geçerken gözüme çarparsa, gülümser ve merhaba derdim. Arkadaşlarım erkeklerle aptalca şeyler yaptığında çenemi kapalı tuttum ve bu aptalca şey onları kışkırttıktan sonra omzumda ağlamalarına izin verdim, aynı zamanda mojitoları akıtmaya devam ettim. Tamam, Jenny Linklater'ın altıncı sınıftaki sınavda kopya çektiğini gördüğümde ona söylemedim ama kopya çekmedim. Ben *hiç* kopya çekmedim. Beni bu çılgın dünyaya, *deli* ve seksi bir adamla düşürecek kadar yanlış *bir şey* yapmadım. Bunu hak edecek ne yaptım?"

Salem kişnedi ve ben bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Ona baktım. "Ne demek istediğini bilmiyorum ama söylediklerine katılıyorum."

Burnunu yukarı kaldırdı.

"Aynen öyle," diye mırıldandım, postu kendime doğru çektim ve gevşek taşların arasından geçerek açıklığa geri döndüm.

Noctorno ve ben taşın ayaklarımı ne kadar acıttığını görünce biraz irkildik.

Gideceğim yere vardığımda, derileri tokatlayarak açtım ve sonra iyi bir önlem için aptalca düşünerek arkamdan kapattım, *Al bunu, pislik.*

Deriyi tokatlayarak kapatsam da umurunda olmazdı ama bu *beni* daha iyi hissettirdi.

* * * * *

Saatler sonra kapılar açıldı ve Noctorno içeri girdi.

Süpürme işinden başımı kaldırdım ve ona ters ters baktım.

Sonra süpürmeye devam ettim.

"Tanrım, bu da ne böyle?" diye mırıldandı

öfkeyle. Onu görmezden geldim ve süpürme işime

doğru topallayarak ilerledim. "Cora," diye

seslendi.

Süpürme işimi aksatmaya devam ettim, günlük işlerimi yaparken yaptığım hatayı geç de olsa anladım.

Çok aptalca bir şekilde bütün kemikleri kirli kapta toplamış, mağaranın ağzına taşımış ve atabildiğim kadar uzağa fırlatmışım. Koyun derilerini ve sığır derisini de çırpıp atmışım. Ayrıca odun stokunu yenilemek için (yine) ana mağaranın keskin taşları arasında ileri geri (dört kez) yürüdüm. Bu, ayaklarımın altının çiğ olduğu anlamına geliyordu ama dünkü gibi aklımı kaçırarak kadar sıkılmayacak ya da felaket koşullarım için üzülecek kafa boşluğu bırakmayacaktım.

Hayır değildim.

Limonata yapmak için hiç limonum yoktu ama limonum ve hiçbir şeyim olmadan elimden geleni yapacaktım.

Kurumuş otların ölü böceklerle dolu olduğunu gördüğümde (ick), evet, tahmin ettiğiniz gibi, mağaraya geri döndüm (büyük adam ve tatlı atının beni izlediğini bilerek) ileri geri gittim, mağaranın ağzına yakın büyüyen taze, uzun otları kopardım ve onları uyuduğumuz ön odanın dışına yığdım. Sonra mağaranın tamamını ve mağara odalarını inceledim, uzun bir sopa ve kendi süpürgemi yapmak için yeterli miktarda dal parçası buldum ve bunu yaptım, üstteki kılları bir ot parçasıyla ördüm ve daha fazla ot parçasıyla sopaya tutturdum (bu arada, bu sıkıcıydı ve uzun zaman aldı ama Tanrı'ya şükür başardım) ve şimdi eski, kuru, ölü böceklerle dolu otları süpürüyordum (ayrıca

Ayaklarım beni öldürüyor olsa da çok da iyi olmayan süpürgem başka ne toplayabilirse).

"Cora," diye tekrarladı ben cevap vermeyince. "Tam burada," diye cevap verdim.

"Dur."

"Hayır, neredeyse bitirdim." "Dur dedim."

"Hayır," büyük yığını post perdesine doğru süpürmeye devam ettim, "sadece biraz -" Süpürge aniden ellerimden çekildi ve başımı kaldırdığımda süpürge'nin Noctorno'nun elinde olduğunu gördüm. "Nesin sen -? *Of!*"

Tekrar omzuna çıktığımda süpürge takırdadı. "İndir beni!"

Yumruklarımınla sırtına vurdum.

Yaptı, beni süpürmemi engellemek için köşeye sıkıştırdığım postların üzerine bıraktı. Güçlü parmakları ayak bileğime dolanıp onu yukarı çektiğinde vücudumu zar zor kontrol altına alabildim.

"Hey!" diye bağırdım, ayağımın altını incelemek için yana doğru eğilirken.

"Lanet... lanet... *cehennem!*" diye kükredi ve kısmen bileğimi tutmasını istemediğimden, kısmen de korkunç kükremesine tepki olarak bileğimi tuttuğu yerden çektim.

"Ne -?" Başladım ama ellerini kalçalarına dayayıp bana öyle hiddetle baktı ki nefesim kesildi.

Tamam, şimdi sadece kızgın değildi, *çok kızgındı*.

"Ayak tabanlarını cehenneme kadar çizmişsin," diye homurdandı bana.

"Ben gayet iyiyim."

"Ayakların cehenneme kadar sıyrılmış," diye yarı tekrarladı. "Noctorno, ben iyiyim."

"Tanrılar aşkına, aklından ne geçiyordu?" diye sordu. "Temizlik yapıyordum."

"Evet aşkım, *bir mağarayı* temizliyordun," dedi bana doğru eğilerek, "doğal olarak *kirli*."

"Ama biz burada yaşıyoruz!" Ona doğru eğilmek için doğruldum. "Yani, insan olmamız, başparmağımızın olması ve düşünme yeteneğine sahip olmamız, çevremizi daha iyi hale getirebileceğimiz anlamına geliyor, *ben de bunu yapıyorum*."

"Ve bu saçma süreçte kendinizi yaralıyorsunuz," diye karşılık verdi.

Gözlerimin kısıldığını hissettim. "*Saçma* değil. Evin içinde ölü *böcekler* var.

yatağımızın altında *çimen* var! Bu çok iğrenç!" Bağırdım.

"Bu kadar inatçı olmasaydın, temiz aceleye ihtiyacın var, beni öperdin ve ben de sana lanet olası ayakkabılar verirdim!" diye bağırdı.

"Seni öpmek istemiyorum!" Bağırdım.

"O zaman kışının üzerine oturup ayaklarını sağlıklı ve temiz tutmalıydın!" diye kendi bağırışıyla karşılık verdi.

"Bunu dün yaptım ve bir daha yapamam. Çok sıkıcı ve annem bana sadece aptal insanların sıkıldığını söylerdi ve ben... *aptal*... değilim," diye karşılık verdim.

Arkasına yaslandı ve kaşları çatıldı. "Bunu sana annen mi söyledi?"

"Evet."

"Bunu sana annen söylemedi," dedi tuhaf bir kararlılıkla. "Evet, Tor, söyledi."

"O yapmadı."

"Evet! Yaptı!"

"Lanet olsun, kadın, şurup kadar tatlı ve bir sineği bile incitmez ama Dara Goode böyle bir şeyi bırakın telaffuz etmeyi, *düşünecek* kadar bile zeki değil."

Ayağa fırladım, ellerimi kalçalarımaya dayadım ve "Anneme aptal mı diyorsun?" diye çıktım.

"Tanrım, Cora, çok seviliyor ama zeki değil. Hoş değil ama iyi biliniyor. Sen bile bana onun bir direk kadar sıkıcı olduğunu söyledin," diye karşılık verdi.

"Ben asla böyle bir şey söylemedim..." Lanet olsun.

Asla böyle bir şey söylemedim çünkü benim dünyamdaki Dara Goode, annem, bir direk kadar sıkıcı değildi. Yakınından bile geçmezdi.

Ama diğer Cora muhtemelen bunu annesi için söylemiştir.

Kahretsin!

"Tanrım!" Tavana bakarak haykırdım. "Bu dünyanın Cora'sından nefret ediyorum!"

O tam bir... *oof!*"

İşte yine onun omzundaydım.

"Tor!" Sırtına vurarak ve bacaklarımı tekmeleyerek çığlık attım. "Bırak beni."

"Sessiz ol," diye emretti, çuvallardan birini almak için çömeldi.

"Dedim ki... bırak... ben..."

Çatlak!

Kıçına bir tokat daha.

Ciddi bir ah.

Tanrım, bunu yapmasından *nefret ederdim*.

"Lanet olası bir banyo yapıyorsun ve lanet olası temiz giysiler ve lanet olası ayakkabılar giyiyorsun," diye ilan etti.

Oh.

Peki o

zaman.

Tamam.

Beni Salem'in üzerine attı, arkama geçti, topuklarını yere vurdu, "Hee-yah!" diye havladı ve Salem mağaranın ağzından dışarı fırladı.

Karnımın üzerindeydim ama dikkatlice döndüm ve kış yanağım hala bana vurduğu yerden sızlıyor olsa da kendimi oturmaya çektim ve bu pozisyonda açıkça bir kolla beni çevreleme ihtiyacı hissetti ve bunu biliyordum çünkü tam olarak bunu yaptı.

Yüzümü öne çevirdim, eğildim ve dallar yanımızdan geçerken onunla birlikte sallandım ve yüzümde yayılan gülümsemeye ya da kelimenin beynime çarpmasına engel olamadım.

Ve o kelime "*goodie*" idi.

* * * * *

Tamam, sana şunu söyleyeyim.

Bu dünyadaki kıyafetler *harikaydı!*

Mağaraya geri dönmüştük, nehirde yıkanmıştım (hala soğuktu ama sabunu vardı, sabun lavanta gibi kokuyordu ve onunla tepeden tırnağa temizlenmişim) ve üzerimde kıyafetlerim ve terliklerim vardı.

Ve ne kıyafetler.

Rönesans festivalinden fırlamış gibiydiler ama çok iyidiler.

İpeksi, soluk pembe, dökümlü, yakası büzgülü bir üst ve bileklerde toplanan dolgun kollar. Ayrıca dolgun, dökümlü etekler, bunlar iç etekli koyu mor, bunlar hoş bir nane yeşili ve altları aynı renkte, görkemli bir dantel ile damlıyordu. Üstümdeki dökümlü elbiseyi sıkıca sarmak için üzerime, göbeğimi saran ve göğüslerimi üstünden yukarı doğru iten, bir şekilde destek sağlarken aynı zamanda çok havalı görünen, kraliyet mavisi, dar bir yelek giymiştim. Gömleğin dekoltesi ve yeleğin dar kesimi sayesinde ciddi bir göğüs dekoltesi sergiliyordum ama anladığım kadarıyla... *harika görünüyordu*. Ayrıca belimden aşağı sarkacak şekilde bağladığım, giydiğim tüm renklerde örgülü bir kemer vardı.

Ve son olarak, iç çamaşırı d-i-v-i-n-e, *ilahiydi*. Altları narin dantelli ipeksi, fildişi şortlar ve altları ve korsajları dantelli eşleşen kaşkorse. Bunlar mükemmel bir şekilde oturdu, doğru yerlere yapıştı, doğru yerlere sıktı, çılginca muhteşem görünüyordu ama her şey dışarı çıktığı gibi rahattı.

Ve son olarak da ayakkabılar. Mor satenden yapılmış tatlı, düz, topuksuz (ama kalın süet tabanlı) terlikler. Sade ve rahattı, aynı zamanda da muhteşemdi...sen...*las*.

Böyle bir şeyi her gün giydiğimde nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Çok fazla kumaş vardı, etekler çok ağırdı ve hava sıcaksa ya da el işi gibi bir şey yapmam gerekiyorsa o kadar da iyi olacağını düşünmüyordum.

Ama şu anda harikaydılar. Vücudumda garip bir his uyandırdılar ama garip bir şekilde üzerime tam oturdular, renkleri ölmeye değerdı ve o lanet olası gecelik *gibi değillerdi* (bu arada lavanta sabunuyla nehirde temizleme fırsatını da değerlendirdim).

Neredeyse üç gündür ilk kez memnundum.

Geri dönmüştük, Tor ortadan kaybolmuştu, süpürme işimi bitirmiştım, otları ve postları düzenlemiştim ve açlıktan ölmüş olmama rağmen vücudum yorgundu, temizdim ve üzerimde harika bir kıyafet vardı.

Bu şimdilik işime yarayacaktı. Limonlar vardı ve ben çok lezzetli limonata yapıyordum.

Post açıklıktan geriye doğru süpürüldü ama Noctorno içeri girmedi. Orada durmuş derileri tutuyor ve bana kaşlarını çatıyordu.

"Hey," diye gülümseyerek
selamladım onu. Bana kaşlarını
çatmaya devam etti.

Sonra homurdandı, "Gel."

"Ne?" diye sormadan önce gözümü
kııptım. "Yemeğe gidiyoruz."

Gözlerimi tekrar kııptım ve kalbimin hafiflediğini
hissettim. "Ne oldu?" Nefes aldım.

"Benim nabza, senin de yiyeceğe ihtiyacın
var. Gel." "Nabız mı?"

"Toprağın hissi, orada neler olduğuna dair bir his... nabız.
Şimdi, gel."

Hâlâ gülümseyerek ayağa fırladım ve "Tamam" diyerek kabul ettim.

Ona doğru yürürken (hafif bir topallamayla, öldürücü terliklerimi giymiştim ama bu ayaklarımın hala çiğ olmadığı anlamına gelmiyordu) bana ters ters baktı.

Postlar arkamızdaki yere düştüğü anda beni kollarına aldı ve kolum otomatik olarak omuzlarını sarmadan önce şaşkın bir kız çılgılığı attım.

"Ne -?"

"Tanrım, Cora, sessiz ol," diye mırıldandı iç çekerek. "Tamamdır," diye mırıldandım.

Beni taşımak istiyorsa, öyle olsun. Mağara o kadar büyük değildi, bu yüzden beni çok uzağa taşımasına gerek yoktu.

Her neyse, kendimi iyi hissediyordum. Temizdim, üzerimde gerçek kıyafetler vardı ve onu öpmek zorunda kalmadan (ya da başka aktiviteler yapmadan) beni besleyecekti.

Tartışmayacaktım.

Beni Salem'e bindirdi, arkamdaki eyere geçti, bir koluyla etrafımı sardı ve topuklarını ata geçirdi.

Salem mağaradan dışarı fırladı.

Güneş batıyordu ve biz dağdan aşağı inerken hava kararmak üzereydi.

"Bu güvenli mi?" Ben sordum.

Tor'un pek de güven verici olmayan yanıtı, "Yakında öğreneceğiz," oldu. Bu beni susturdu.

Ama sadece bir süreliğine.

"Bu kıyafet harika," dedim ve kolu garip bir şekilde göbeğime dolandı, sanki bu hareket anlaktı ve bunu yapmak istememişti.

Sonra da "Pardon?" diye sordu.

"Bu kıyafet," diye kendimi işaret ettim ve ona bakmak için boynumu büküm, "acayip *güzel*. Bayıldım buna. Müthiş bir şey."

Uyluklarından biri bacaklarımın altında neredeyse fark edilmeyecek şekilde hareket ederken yüzüme baktı ve Salem yavaşladı.

"Beğendin mi?"

"Hayır, Tor, *bayıldım*. Renkler çok güzel ve ayakkabılar da harika... sen...*las*."

"Tanrım," diye fısıldadı, gözleri yüzümde geziniyordu, "hoşuna gitti."

"Tamam, sana sevdiğimi söylediğimde sevdiğimi söyleyebilirsin. Sorun değil. Her neyse," diye cevap verdim ve tekrar ön tarafa döndüm. "Banyo için de teşekkürler. Nehir Sibiryaya kadar soğuk ama temiz olmak iyi hissettiriyor."

Kolunun tekrar sıkılaşması dışında buna hiçbir tepki vermedi, bu sefer bunu yapmak istiyormuş gibi hissettirdi ve o kadar sıkılaştı ki yarım inç geriye kaydım, böylece arkamın yan tarafı kasıklarına sıkıca oturdu (çünkü yan biniyordum) ve sırtım onun önüne sıkıca oturdu.

Tor'dan yanıt gelmeyince, yemyeşil orman ağaçlarının ve dağın güzel taşlarının kayışını izlerken gevezelik etmeye devam ettim. "Ve akşam yemeği için o mağaradan çıktığıma çok sevindim. Nabzını tutman gerektiğini biliyorum ama beni de yanında götürmene sevindim. Bu çok hoş bir davranış. Teşekkürler."

Hâlâ yanıt yok ama parmaklarının yanımda açıldığını hissettim, böylece kaburgalarıma kadar uzandılar ve sonra içeri doğru esnediler.

"Tanrım!" Etrafıma bakarak nefes aldım. "Burası muhteşem bir yer. Bir filmde fırlamış gibi. Renkler o kadar... bilmiyorum... *rengarenk* ki. Ağaçlar on kat daha fazla yapraklı gibi görünüyor. Taşlar neredeyse *parlak* gibi görünüyor. Tuhaf ama çok havalı. Keşke bir fotoğraf makinem olsaydı da fotoğraf çekebilseydim. Evdeki hiç kimse buna inanmazdı."

Sonunda konuştu. "Kamera mı?"

Tekrar ona bakmak için döndüm ve başımı salladım. "Evet, gerçekten küçük ama fotoğraf çeken bir alet. Burada resimlerin var mı? Portreler? Manzara?"

"Elbette," diye homurdandı, gözlerini bana dikerek.

"Bir fotoğraf makinesi bir düğmeye dokunarak portre ya da manzara çeker, bunu bilgisayarınıza yüklersiniz, çıktısını alırsınız ve *işte!*" Elimi uzattım. "İşte resminiz."

"Bu delilik," diye mırıldandı.

Ona sıırttım. "Biliyorum ama bu doğru."

"Yani benim dünyam senin dünyandan daha mı renkli?" diye sordu ve hafif kalbim daha da hafifledi.

Sonunda onu ikna edebildim mi?

Hararetle başımı salladım. "Evet, kesinlikle. Açıklaması zor ama kuşlar daha canlı. Çiçekler daha göz kamaştırıcı. Nehir şimdiye kadar gördüğüm tüm nehirlerden daha temiz." Başımı yana doğru eğdim. "Benim dünyamda çok fazla kirlilik var."

"Kirlilik mi?"

"İnsanlar çöp atıyor, büyük şirketler atık bırakıyor. Bu iyi bir şey değil."

"Aşkım, neden bahsettiğini bilmiyorum." Gök mavisi gözlerine baktım ve bilmediğine sevindiğimi fark ettim.

Sonra dedim ki, "Sanırım benim dünyamda da bir tür lanet var ama tüm insanlar çöplerinden kurtularak buna neden oldu ve biz çok fazla çöp yaratıyoruz ve bunların bir kısmı doğal değil, nehirlere, okyanuslara, tarlaların altına gömüyoruz."

"Bunu neden yapsınlar ki?"

Omuz silktim ve öne doğru döndüm. "Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Çünkü biz aptalız, dar görüşlüyüz ve açgözlüyüz." Kararmaya başlayan, gecenin çökmesine rağmen benim dünyama kıyasla hâlâ yemyeşil olan manzaraya baktım. "Merak ediyorum," diye devam ettim fısıltıyla, "acaba benim dünyam da biz onu yok etmeden önce senin dünyana benziyor muydu?"

"Belki de öyledir," dedi. "Bu berbat olurdu," diye mırıldandım. "Berbat mı?" diye sordu.

"Bu kötü olur."

Sonra sessizlik, "Evet aşkım, olur."

Ben sessizliğe gömüldüm ve Salem dağdan aşağı süzüldü, bir yol buldu ve oraya girdi. Tor'un bacağı tekrar benimkinin altına girdi ve Salem hızlanarak hafif bir dörtnal koşmaya başladı. Aynı anda Tor'un başparmağının yanımda aşağı yukarı hareket ederek beni okşamaya başladığını hissettim.

Bu iyi hissettirdi. Oh adamım.

"Tor?"

"Evet, Cora."

Ağaçlar hızla geçip gitti, Salem bizi bir virajın etrafından dolaştırdı ve yol nehri takip etmeye başladı. Yeni ay nehrin yarı saydam sularında belirdi, nefesim boğazımda düğümlendi ve ne söyleyeceğimi unuttum.

"Cora?"

"Ne?"

"Beni sen çağırdın, aşkım."

"Ah, doğru ya," diye fısıldadım ve ona yaslandım. "Ne söyleyeceğimi unuttum."

Çenesini başımın yan tarafına dayadı. "Aklına gelecek," diye mırıldandı.

"Tamam," diye fısıldayarak cevap verdim ve ona karşı tamamen gevşedim.

Başparmağı okşamayı bıraktı ama tüm parmakları yan tarafımdaki ete sıkıca yapıştı.

İçimi çektim ve manzaraya baktım.

Bölüm E ıt

Access

"Vay anasını! Şuna bir bakın!" diye bağırdım ve önümde uzanan görüntüyü işaret ettim.

Nehrin dibinde bir köy. Sazdan çatılı, ahşap binaları nehir kenarını kucaklayan ve kısmen dağa tırmanan, pencereleri sıcak bir şekilde aydınlatılmış ve öne doğru eğilip baktığımda çatı uçlarından sarkan çok sayıda renkli feneri olan şirin, sevimli bir köy. Nehre doğru uzanan kısa iskeleler vardı ve bu iskelelere bağlı küçük, sevimli ahşap teknelerde de fenerler bulunuyordu.

İnanılmazdı!

Yaklaştıkça, benim (ya da diğer Cora'nın) evi gibi çiçek tarhları, pencere kutuları ve *her yerde* gelişen çiçeklerle filizlenen saksılarla dolu olduğu için daha da inanılmaz hale geldi. Sadece bu da değil, pırıl pırıl parke taşlı sokaklar ve binalarda pırıl pırıl elmas camlı pencereler vardı.

"*Muhteşem*," diye nefes aldım.

Tor, "Burası bir köy Cora," diye beni bilgilendirince hızla dönüp ona baktım.

"Hayır, tatlım, *muhteşem*," diye fısıldadım, göz kırpmasını izledim, yavaşça tekrar, sonra hiçbir şeyi kaçırmamak için geri döndüm.

Köyün kenarına vardık ve gece çökmüş olmasına rağmen insanlar yolun kenarında dolaşıyordu.

"Heya," dedim gülümseyerek, bir adam bize baktı ve başladı.

"Şey, uh... merhaba," diye cevap verdi tereddütle biz yanından geçerken. "Cora," dedi Tor alçak sesle.

"Evet," diye cevap verdim, sonra bir kadın başını kaldırdı, bize baktı ve o da başladı ama ben gözlerini yakaladım ve "Merhaba!" diye seslendim ve bir el sallayarak tamamladım.

Döndüm, Tor'un vücuduna baktım ve elini kaldırdığını ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdiğini görene kadar el sallamaya devam ettim.

"Anladığım kadarıyla bir anlaşma yapmamız gerekiyor," dedi. Doğrudum ve ona baktım.

"Anlaşma mı?"

"Köyde akıllı olmanız gerekiyor. Senin oyunların yok."

Ona baktım ve hafif kalbimin bir kademe düştüğünü hissettim.

"Oyunlarım mı?"

"Sen Cora Hawthorne'sun." "O kim?"

diye sordum.

"Sen," diye cevap verdi.

"Ben Cora Goode," dedim ona.

"Evet aşkım, benim adımlı alana kadar öyleydin."

Oh. Doğru ya.

Ve soyadı Hawthorne'du. Noctorno Hawthorne. Hepsi bir arada oldukça kötü bir isimdi.

"Yani demek istediğim, sen Cora Goode Hawthorne'sun," diye devam etti.

"Şey, ben Cora Goode sayılırım, um... Hawthorne her yerde."

"Hayır," yüzü son derece ciddileşti, "sen *bu* dünyanın Cora Goode Hawthorne'usun."

Kalbim ağırlaşmaya başladı. "Ne oldu?" Fısıldadım.

"Sanırım beni anlıyorsun." "Bu insanlar beni tanıyor mu?"

"Sen Cora Hawthorne'sun," diye açıkladı açıklama yapmadan.

"Yani," diye ona yaklaştım ve fısıldadım, "benim bir sürtük olduğumu biliyorlar mı?"

"Hayır," diye cevap verdi. Oh be!

Kalbim yerinden fırladı.

"Yani laneti benim başlattığımı biliyorlar mı?" Nefes aldım.

Sabır aradığını belli eden bir şekilde içini çekti ve "Hayır Cora, senin bir Hawthorne olduğunu biliyorlar," dedi.

Dizginleri geri çekti, Salem durdu ama kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim.

"Bu ne anlama geliyor?" Sordum ama cevap vermedi.

Bacağını çevirdi, pratik bir kolaylıkla attan indi, sonra elleri belime uzandı ve beni aşağı çekip Salem'le arasına yerleştirdi.

Onunla Salem'in arası yakın.

Sonra çenesini aşağı doğru eğdi, neşeyle yanan fenerlerin parlak ışığında gözlerimi yakaladı ve mırıldandı, "Tamam, senin oyunun."

Önceden hafif olan kalbim bir kaya gibi çöktü. Onu ikna edemiyordum.

Lanet olsun.

"Tor," diye fısıldadım ama büyük eli gelip sıcak bir şekilde boynuma dolandığında başka bir şey söylemedim.

"Bunun anlamı, aşkım, sen benimsin ve benim olan benim bir parçamdır ve ben kraliyetim."

"Ne?" diye bağırdığımda vücudum sarsıldı ve sesim kısık bir çığlığa dönüştü. "Sessiz ol," diye kırptı, gözlerimi bırakmadan.

Ayak parmaklarımın ucuna kadar kalktım ve fısıldadım, "Sen kraliyet ailesinden misin?" "Evet."

"Kraliyet ailesi," diye tekrarladım, sadece onaylamak için. "Evet," dedi dişlerinin arasından zorla.

"Tanrı aşkına, mavi kan kraliyet ailesi mi?" Almadan devam ettim.

"Tanrım, kadın, benim kanım da seninki gibi kırmızı," diye cevap verirken kaşları birbirine çarptı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye tıslayarak karşılık verdim, ayak parmaklarımın üzerinde daha da yükseldim ve parmaklarım, tehlikeli konumumdan ve verdiği haberin şokundan dolayı devrilmemek için gömleğinin içine kıvrıldı.

"Hayır, bilmiyorum."

Kahretsin. Burada da mavi kan terimi yoktu. Pekala.

Devam edelim.

"Nesin sen? Baron mu? Dük mü?"

"Bir prens."

Bir prens!

"Ne?" diye bağırdım.

Boynumdaki parmakları sıkıştı ve yüzü benimkine bir santim kadar yaklaştı. "Kadın, *sessiz ol.*"

"Ne?" Fısıldadım.

"Bunu yapmasak olmaz mı?" "Sen bir prens ~~h~~"

Başımın üzerinden baktı. "Bunu yapacağımızı görüyorum."

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım" diye tekrar tekrar söylenirken şok ve inançsızlık içinde başımı salladım.

"Cora."

"Aman Tanrım."

"Cora."

"Aman *Tanrım!*"

"Cora," diye kırptı, "şunu söylemeyi kes yoksa seni öperim."

Ağzımı kapattım.

"Kendine gel," diye emretti.

Ona baktım. Sonra sordum, "Baban kral mı?"

"Evet aşkım, prens olmak böyle bir şey işte," diye cevap verdi azalan sabrıyla.

"Vay anasını," diye

fısıldadım. "Cora -"

"Peki, taht sıralamasında kaçınıcı sıradasınız?" "İlk sırada."

"Lanet olsun!" Vücudum katılaştıkça ve parmakları boynumda sıkılaştıkça sesim yeniden yükseliyordu.

"Cora, lanet olsun," diye ısırıldı.

Nefesimi emdim ve sonra fısıldadım, "İlk sırada mı?"

"Evet," diye homurdandı.

"Vay canına," diye nefes aldım.

"İşin bitti mi?" diye sordu.

"Erkek ya da kız kardeşin var mı?"

Bana ters ters baktı. Sonra mırıldandı, "Görüyorum ki işin bitmemiş."

Gömleğinin kıvrılmış kumaşını yumruklarımla geri çektim ve sonra göğsüne vurdum. "Söyle bana."

"Dash, ikinci oğul, Orlando, üçüncü. *Şimdi* bitti mi?" "Bunlar senin *kardeşlerin* ~~mi~~ diye sordum şok içinde.

"Evet."

"Birbirinize hiç

benzemiyorsunuz." "Üç

farklı anne." "Vay

anasını!" Ağladım.

"Kadın," diye kestirip attı.

"Doğru, doğru." Etrafıma baktığımda gözlerin üzerimizde olduğunu gördüm. Aslında kalabalık çekiyorduk. Yine de, Tanrı aşkına, o geleceğin ucube kralıydı. "Özür dilerim," diye fısıldadım ona dönüp baktığımda.

"Bitti mi?" diye sordu.

"Um... şimdilik," diye cevapladım.

Tekrar başımın üzerinden baktı ve "Tanrım, kurtar beni" diye mırıldandı.

Sonra beni bıraktı, elimi tuttu ve üzerinde bulunduğumuz köyün resmi olan ve üzerinde "The Riverside Rory" yazan ağaçlık bir tabelanın bulunduğu bir binaya yönlendirdi.

Bunu yapmasına izin verdim ve bizi pencere kenarındaki bir masaya oturtmasına izin verdim ve mal sahibinin bize yaltaklanmasına izin verdim ve benim için sipariş vermesine izin verdim ve önüme konan gevrek, serin, soluk kehribar sıvısından bir yudum aldım (belli belirsiz elma ve güçlü bir alkol tadı vardı) ve tüm bunları tek kelime etmeden yaptım çünkü kafamdaki tek düşünce, *Whoa, bir prensle evliyim*.

Bir şey bana çarptığında kendime geldim ve beni izlediğini görmek için ona odaklandım. Sonra küçük, temiz ahşap masanın üzerinden ona doğru eğildim.

"Bu prenses olduğum anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Bir an sinirli bir ifadeyle bana baktıktan sonra arkasına yaslandı ve içini çekti, "Bir kadın bir prensle evlendiğinde genellikle böyle olur."

Arkama yaslandım ve çok sayıda elmasla kaplı, dalgalı camlı pencereden dışarıya şaşkınlıkla bakarak, "Aman Tanrım, ben bir prensesim," diye mırıldandım.

"Tanrılar, benimle evlendiğinde bana bu nimeti bahşetmiş olsaydınız ve bana verdiğiniz soğuk, bencil balık yerine bu sıcak, açgözlü fahişeyle bir gece geçirseydiniz," diye mırıldandı, gözlerim ona kaydı ve sesli bir şekilde dua ederek tavana konuştuğunu gördüm.

Ama sözleri beni etkiledi ve tekrar masaya doğru eğilerek "Az önce ne dedin sen?" diye sordum.

Gözleri bana kaydı. "Prenseler olmayı seviyor musun?"

Arkama yaslandım ve elimi uzattım. "Tabii ki biliyorum. Bu soru çok saçma.

Her kız prenses olmak ister. Ve bu dünyada ben bir *prenselerim*." "Aslında öylesin ama değilsin."

Mutlu, masalsı balonum sönerken gözlerimi kırptım. "Ben biriyim ama değil miyim?" "Aşkım, sen bir evde yaşıyorsun, güzel bir ev ama orada yaşamayı seçtiğin için orada yaşıyorsun. Derimi ısıttığın gibi yatağımı da ısıttın,

benimle şatomda yaşardın."

Gözlerim doldu ve nefes aldım, "*Kaleniz nmar?*"

Yüzüme bakarak, "Lanet olsun, yine başlıyoruz," diye mırıldandı.

Ev sahibesi, ilahi kokulu, lezzetli görünümlü, dumanı tüten güveçle dolu geniş, sık kalaylı kaseler ve ön kolunun üzerinde tehlikeli bir şekilde duran bir kesme tahtası, kabarık bir somun kahverengi ekmek, içine saplanmış bir bıçak ve yanında kremalı tereyağı küçük bir ramekin ile geldi.

Bunu söylediğinde başımı kaldırdım ve parmağımı Tor'a doğru uzatarak, "Onun bir şatosu var," dedim.

Vücudu sarsıldı, gözleri bana dikildi, sonra garip bir reveransla aşağı

eğildi, bir yandan da kaseleri ve tahtayı dengede tutmaya devam etti.

"Evet, Majesteleri," diye mırıldandı, gözleri omzuma kaymıştı.

"Bu harika değil mi?" Ona sordum ve gözleri önce bana sonra tekrar omzuma kaydı.

Tor alçak bir sesle, "Cora," diye uyardı.

Ona döndüm ve "Evet öyle, Tor!" diye bağırdım.

"Tanrım," diye mırıldandı ve sonunda kadını ve yükünü fark ettim.

"İşte," diye uzandım, "sana yardım edeyim."

Ondan bir kâse alıp Tor'un önüne koyarken Tor yine, "Tanrılar," diye mırıldandı.

"Benim," diye fısıldadı ve ben ona baktım, gülümsedim ve ekmek tahtasını elinden aldım.

"Selam," diye gecikmeli olarak selamladım.

"Şey... Ekselansları," diye mırıldandı.

"Bu ekmek *harika* görünüyor! Ve güveç *de muhteşem* kokuyor!" Son kâseyi alıp önüme koyarken not ettim. "Peki bu içtiğim şey ne?"

"Elma şarabı," diye fısıldadı.

"Bu... bu..." Ona doğru eğildim, "*Harika!*"

"Ee, böyle düşünmenize sevindim, Majesteleri," diye yanıtladı. "Kesinlikle öyle düşünüyorum!"

"Kendi bahçelerimizden topladığımız elmalarla demliyoruz."

"O zaman bu işte ustalaşmışsınız." Bana üç kafam varmış gibi baktı, ben de devam ettim ve "Yemek için sabırsızlanıyorum!" diye haykırdım.

"Umarım hoşuna gider," diye mırıldandı, bana bakarken gözleri yavaşça parlıyordu.

"Olmaması mümkün *değil*. Eğer bu kadar güzel kokuyorsa, eminim tadı da cennetten çıkmadır." "Çok az şikayet aldık," diye bilgilendirdi beni, sesi giderek yükseliyordu

daha güçlü, dudakları yukarı kalkıyor.

"Eminim değildir," diye cevap verdim ve sonunda barın içinin de dışı kadar çekici olduğunu görmek için etrafıma bakındım. Tekrar ona baktım.

"Burada çok güzel bir yeriniz var."

Tekrar başını salladı ve yanaklarına pembe bir renk geldi. "Teşekkür ederim, majesteleri." Etrafıma bakındım, barın dolduğunu fark ettim ve gözlerim ona gitti.

"Üzgünüm, sizi görevlerinizden alıkoyuyorum." "Benim için bir onurdur, majesteleri."

Vay canına.

Ona gülümsedim. "Sakin bir an bulursan kendine bir içki al ve gel bizimle otur," diye davet ettim.

Tor nefesinin altından, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Eğlenmek yok mu?" diye nefes aldı ev sahibi, davetime o kadar şaşırmıştı ki Tor'u duymadı bile.

Tor'a sinirli bir bakış attıktan sonra yüzümü yeniden düzenleyerek kadına gülümsedim. "Dalga geçmek yok. Ben Cora," diye elimi uzattım ve kadın tıslamış ve dişlerini göstermiş gibi geri sıçradı. "Sorun yok," diye onu cesaretlendirdim.

Beni inceledi, sonra çekingen bir şekilde elini kaldırdı ve parmakları benimkine dolanırken kalabalıktan bir mırıltı yükseldiğini hissettim.

Parmaklarım onunkileri dostça sıkarken, "Liza," diye fısıldadı. "Liza Calhoon. Kocam Rory ve ben bu barın sahibiyiz."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek onu bıraktım ve Noctorno'yu işaret ettim. "Kocam, *Prens Noctorno*."

Tor bana ters ters baktı ama Liza'ya dönüp başını eğdiğinde yüz hatlarını iyi huylu (ama yine de muhteşem) bir gülümsemeye dönüştürdü.

Tekrar başını salladı, çenesini aşağıya eğdi, başını eğmeden durdu ve saygıyla, "Ekselansları," diye mırıldandı.

"Kalk," diye mırıldandı ve o da kalktı.

Uh... *vay canına!*

"Emin olun, onur duydum," dedi ona.

Adam yine başını eğdi.

Ona sırtıttı, sonra bana sırtıttı ve "Afiyet olsun" dedi.

"Eminim yapacağız!" Ona güvence verdim, sırtışı bir gülümsemeye dönüştü ve sonra dönüp heyecanla koşarak uzaklaştı.

Bunu yaptığı anda kalabalığın alçak sesle mırıldanması yükseldi ve bunun nedeni muhtemelen geleceğin kralının aralarında olmasıydı ama umurumda değildi. Aklım karmakarışık.

Ben bir prenestim. Kocam bir kalede yaşıyordu. Ve önümde büyük miktarda yiyecek vardı.

Dünyamda her şey
yolundaydı. Yattım.

Yanılmamışım; yemekler hayranlık uyandıracak kadar lezzetliydi. Yarım düzine kaşık dolusu şahane yahniyi mideye indirdikten sonra ekmeği kesmek için durdum.

"Ekmek ister misin?" Tor'a sordum.

"Evet," diye cevap verdi.

"Şatonuzu görebilir miyim?" diye sorarken dilimi kestim. "Gördün işte."

Kocaman bir parça tereyağı çıkardım ve ona bakmadan önce sürmeye başladım. "Tamam o zaman, tekrar bakabilir miyim?"

Bana baktı. Sonra dedi ki, "Orada güvende oluruz."

Tereyağı sürmeyi bıraktım ve ona baktım. "Yapar mıyız?"

"Shrew kutsal topraklarda çalışamaz. Tüm kraliyet toprakları kutsal topraklardır." Ciddi miydi?

"Ciddi misin sen?"

Çiğniyordu. Yutkunmasını bekledim, sonra "Evet" dedi.

Ona tekrar baktım, saydım, ikiye ulaştım ve sonra patladım, "Tanrı aşkına, Tor! Madem göz kırpan boş kalende güvendeyiz, neden beni bir mağaraya götürdün?"

Gözleri kısıldı ve "Sessiz ol" diye emretti.

"Hayır," diye karşılık verdim, ekmeği ve bıçağı bırakarak. "Bilmek istiyorum." "Sesini alçalt."

"Dostum, beni *bir mağaraya* götürdün!"

Kaşları uğursuzca çatıldı ve homurdandı, "Sana söyledim, bu ismi sevmiyorum."

"Umurumda değil!" Hararetle ve eklemeliyim ki yüksek sesle karşılık verdim. Hata yaptım. Büyük bir hata.

Oturduğu yerden kalktı ve bir anda masanın etrafında dönmeye başladı. Sonra ben yerimden kalktım. Sonra onun kollarındaydım. Sonra sert ağzı benimkinin üzerindeydi. Sonra lezzetli dili ağzımın *içinde* aynı derecede lezzetli şeyler yapıyordu.

Karnım ısındığında, kemiklerim suya döndüğünde, meme uçlarım karıncalandığında, bacaklarımın arasında bir ıslaklık dalgası toplandığında ve kollarım boynuna kıvrılıp can havliyle tutunduğunda, başını kaldırdı ve ben puslu bir şekilde ona baktım.

Beni vücuduna yapıştırdı ve bir santim bile geri çekilmedi. "Ben sessiz ol dediğimde sessiz olacaksın Cora," dedi alçak sesle. "Yapmıyorsun, yemin ederim"

Tanrılara yemin ederim ki, bunu yapana kadar seninle uğraşmaya devam edeceğim ve bu, eteklerini kaldırıp seni lanet olası masaya yatırmak zorunda kalmam anlamına gelse bile umurumda değil. Anlaşıldı mı?"

Ah canım.

"Evet," diye fısıldadım.

"Sen lanet olası bir prensessin," diye kestirip attı.

"Tamam." Fısıldamaya
devam ettim. "Biri gibi
davran," diye emretti.

Bunun ne anlama geldiğinden emin olmasam da
başımı salladım. Bana ters ters baktı. Pişman
görünmeye çalıştım.

Sonra beni bıraktı ve masanın etrafında dolaşmaya başladı ama bunu
yaparken bir ses dalgası bizi vurdu, bana geri döndü, kolu belimi koruyucu
bir şekilde sardı ve ikimiz de çılgınlar gibi tezahürat yapan kalabalığa
baktık.

"Yaşasın!" diye bağırdı biri.

"Çok yaşa Prens Noctorno!" diye bağırdı bir başkası.

Bir başkası "Karşınızda kara prens ve zarif gelini!" diye bağırdı. Nasıl.
Kesinlikle. *Harika!*

"Hey, millet!" Bağurdım ve el salladım.

Selamlamamla birlikte tezahürat o kadar yükseldi ki neredeyse çatı
uçacaktı.

Harika!

Gülümsedim. Tor'un belime dolanan kolu beni sıktı.

"Prenses," diye kulağıma fısıldadı.

Hassiktir.

Tamam.

Dost bir insan gibi el sallamayı bıraktım, parmaklarımı kapattım, elimi
hafifçe kavradım ve asil bir insan gibi el sallamaya başladım.

Bunun bağırma, alkışlamaya ve tepinmeye devam eden kalabalık
üzerinde hiçbir etkisi olmadı ve ardından biri "Seni seviyoruz Prenses Cora"
diye bağırdı.

"Ne kadar tatlı değil mi?" Kimin söylediğine dair hiçbir fikrim
olmamasına rağmen sözlerin geldiği yöne doğru bağırdım.

"Teslim et beni." Tor'un yanımdan mırıldandığını duydum ve yan tarafa,
ona doğru baktım.

"Ne?" Ben sordum.

"Sadece, tanrılar, lütfen oturun ve yemek yiyin," diye yanıtladı.

"Elbette," dedim, kalabalığa gülümsedim, tekrar kraliyet el sallamasını
yaptım, sonra Tor beni bıraktı ve oturduk.

Tezahürat bir süre devam ettikten sonra azaldı ama Tor onlara doğru
bakıp başını eğdikten sonra avuç içi yukarı bakacak şekilde elini kaldırdı ve
havayı dışarı bastırdı. Kraliyet emirlerini aldılar ve soğuttular.

Vay be. *Müthiş.*

Şaşkınlığımı üzerimden attım, onun ekmeğini bitirdim, sonra kasenin

kenarına koydum ve kendi ekmeğime başladım.

"Yani," diye başladım, "Kraliyet talimatlarına ihtiyacım var. Bu prenseslik işinden pek anlamıyorum."

"Pardon?" diye sordu ve ekmeğime tereyağı sürmeyi bıraktım, bıçağı tahtaya bıraktım ve dilimi yüzüme götürdüm.

"Bu prenses işi. Açıklaman gerekecek" dedim ve ekmeğimden bir ısırık aldım.

Çiğnenebilir ve lezzet doluydu. Yemyeşil.

"Bir barın sahibesinden asla sizinle içki içmesini istememekle başlayabilirsiniz," dedi.

Yutkundum. "Ne? Neden?"

"O sıradan biri," diye beni bilgilendirdi ve başım pek de hafif olmayan bir hakaretle geriye doğru eğildi.

"Yani? Ben de

öyleyim."

"Değilsin."

"Öyleyim."

"Cora, baban bir kont."

Elma şarabımı yudumluyordum ve bu haber karşısında boğazım düğümlendi. Masanın üzerinden ona kusmamayı başardım ve bunun yerine yuttum ama neşem geçmemişti. Hem de hiç. Hippi babamın bu dünyada kraliyet ailesinden olduğunu düşününce, elimde değildi.

Kaybet

tim.

Tamam

en.

Başımı arkaya attım, kolumu göbeğime doladım ve kendi kendime güldüm.

"Cora," diye seslendi Tor.

"Dur bakalım," diye kıkırdamalarım arasında boğuldum, diğer yumruğum masaya defalarca vuruyordu.

"Cora."

"Bir dakika."

"Beni daha önce anlamadın mı?"

Bu beni ayılttı. Neşem kayboldu ama midem hala ağrıyordu. Dayanmaya çalıştım, kıkırdadım ve gözlerimdeki yaşları sildim, sonra ona baktım.

Yüzündeki ifadeyi fark ettiğimde kahkahalar kesildi.

Kızgın, sinirli, rahatsız ya da sabırsız değildi. Sanki beni hayatında daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Bana bir film yıldızının rol arkadaşını ilk kez gördüğünde ona baktığı gibi bakıyordu ve kısa süre sonra aşık olacağı bir şey anında ilgisini çekmişti. Ama Tor bunu daha iyi yaptı çünkü herhangi bir film yıldızından açık ara daha ateşliydi ve gerçekti ve benden bir masanın karşısında oturuyordu.

Vay anasını.

"Seni hiç gülerken görmemiştim," dedi bana sessizce. "Bunu sık sık yaparım," diye cevap verdim sessizce.

"Bunu daha çok yapmalısın."

"Pislik gibi davranmayı bırakırsan, bırakırım," diye karşılık verdim.

"Bu bir... *pislik* olmamaya değerdin," son kelimeyi sanki test ediyormuş gibi temkinli bir şekilde söyledi.

Bu hoşuma gitti ve ona gülümsedim. O da bana gülümsedi.

Tenimin her yeri karıncalandı ve dudaklarımın ayrıldığını hissettim. Tanrım, o muhteşemdi.

Güveç kaşığını kaldırdı ve ağzına götürmeden önce "Neden gülüyordun?" diye sordu.

"Babam bir Earl."

Çiğnedi, yutkundu ve sırttı. "Bu eğlenceli mi?" "Babam benim dünyamda bir hippidir."

Yüzünde bir şey değişti, sanki bir kepenk kapanıyormuş gibi ama tamamen değil. "Bir hippisi mi?"

"Bir aşk çocuğu. Toprak ananın çocuğu. Bir çeşit kaçık. Liberal. Hem de *çok* liberal. Ot içiyor. Grateful Dead albümleri dinliyor. Bugüne kadar batık giydi, şaka yapmıyorum, ve elli beş yaşında."

"Sweets, biliyorsun o kelimelerin sadece yarısını anladım ama hiçbirinin anlamını anlamadım."

Ona sırttım, dirseğimi masaya dayadım, böylece ona daha yakın oldum ve ekmeğimden bir ısırık aldım. Çiğnedikten sonra yutkundum ama bu süre içinde hiçbir cevap bulamamıştım.

"Benzer bir karşılaştırma yapabilecek kadar uzun süredir sizin dünyanızda değilim." Kepenk daha da kapandı, yahnisine baktı ve "Doğru" diye mırıldandı. "Tor?" Seslendim, bir kaşık güveç aldı ve bir yandan bana bakarken

çiğnedi, kaşlarını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?" Devam ettim.

Yutkundu, sonra tereddüt etmeden beni hızla kesti ve halıyı altımdan çekti, sırt üstü yere düştüm, soluk soluğaydım ve yaralıydım.

"Karşımda oturan Cora olsaydı, düzgün bir insan olmayı öğrenmiş olsaydı olurdu. Lanet olası oyununu oynadığın için değil, bunda iyisin ve ben de bundan yarı yarıya zevk aldığım için sinirleniyorum."

Uh.

Vay canına.

OÇok.

"Tor -" Fısıldadım.

"Kameralar, kirlilik ve hippiler. Evet, aşkım, iyisin. Kendimi bırakmalı ve tadını çıkarmaya izin vermeliyim. Kim bilir ne kadar ileri gideceksin. Belki de sonunda bana *gerçekten* hoşuma gidecek bir şey verirsin, kanlı bir varis gibi." Nefesimin kesildiğini hissettim ve o devam etti. "Ve o kadar iyi oynayabilirsin ki, o varisi yaratmaktan zevk alırım. Ama tanrılar beni lanetlesin, bundan zevk almama izin veremem çünkü bunun senin istediklerini elde etmek için bir oyun olduğunu biliyorum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bunun canımı sıkmasına engel olamıyorum."

Gözlerimin yaşardığını hissettim çünkü bu lanetli (kelimenin tam anlamıyla) dünyada bir kez olsun (en azından Rosa ve Aggie ile en başından beri) eğleniyordum ve o bana bunu yapamayacağımı ve neden yapamayacağımı hatırlattı.

Gözyaşlarımı saklamak için gözlerimi kaçırdım.

"Timsah gözyaşları, daha da iyi," diye mırıldandı.

Harika. Timsah gözyaşları deyimini burada kullanmışlar. Mükemmel.

Burnumdan nefesimi çektim, dikkatimi yahnime odakladım ve yedim.

Tadı beş dakika önce hatırladığım kadar güzel değildi.

Kasemi boşalttım ve cesaretimi toplayıp "Tor?" diye seslendiğimde ekmeğimi karıştırıyordum (ama yemi-yordum).

"Evet, aşkım."

Bir nefes daha aldım ve gözlerim ona kaydı.

"Sana bir öpücük vermeden bir şey sorabilir miyim?"

"İsteyebilirsin ama bu öpücük vereceğim anlamına gelmez."

Tabii ki.

Başımı salladım. Sonra sordum.

"Benden bu kadar nefret ettiğin ortadayken bana 'aşkım' ya da 'sevgilim' demesen olmaz mı?"

Küçüktü, neredeyse kaçırıyordum ama onun irkildiğini gördüğüme emindim. "Cora -"

"Erkekler değer verdikleri kadınlara böyle seslenirler. Babam anneme öyle der. Onu seviyor. Derinden. Neredeyse kırk yıldır seviyor. Lütfen bu kelimeleri kullanarak bunu lekelemeyin, kastetmediğiniz kelimeleri, bana karşı."

Gözlerimi tuttu ve ben de ona izin verdim. Ya da daha doğrusu, gözlerimi ayıramadım.

Sonra sessizce "Hayır" dedi.

Üst dudağımı içeri çektim ve ısırđım. Sonra başımı salladım. Sonra pencereden dışarı baktım.

"Bazı soruşturmalar yapmam gerekiyor," dedi profilime. "Elbette," diye fısıldadım pencereye doğru.

"Bu masadan kalkma," diye emretti.

"Tamam." Hâlâ fısıldıyordum.

Hareket ettiğini hissettim ama bakmadım, sonra yanımda sıcaklığını hissettim. "Cora."

Gözlerimi kapattım. Sonra başımı çevirdim ve ona bakmak için geriye doğru eğdim. Bunu yaptığında eli yanağımı kavrayacak şekilde kalktı ve eğilip ağzını ağzıma değdirdi.

Kalbimden küçük bir gözyaşının koptuğunu hissettim.

Başını kaldırdığında, "Halkım için" diye mırıldandı. Bu sevgi dolu jest kalabalık içindi.

"Doğru," diye fısıldadım.

"Bu masadan kalkmayın."

Başımı salladım ama otoriter davranmasına ve kendini tekrar etmesine rağmen başka bir karşılık vermedim. Ben konuşmayınca, başparmağı şefkatle yanağımı okşarken gözleri yüzümü inceledi.

O gözyaşı kalbimi daha da derinlere gömdü. "Tanrım, keşke bu gerçek olsaydı," diye mırıldandı. *Öyle, seni aptal adam! diye* haykırdı zihnim. Ama ağzım hareket etmedi.

"Geri geleceğim," dedi.

"Bekliyor olacağım."

Başparmağı geri gitti ve gözleri benimkileri tuttu. Sonra beni bıraktı, doğruldu ve gitti.

Bölüm N ine

Dünyayı Sana Vereceğim

Yarı uyanık ve yine Tor'a sarılmış bir şekilde uyandım. Ama karanlıkta uyandım.

Hala geceydi ve ateş sönmüştü.

Ondan uzaklaştım ve yorganın altından çıktım. Sonra üst baldırlarıma kadar inen ve ipeksi, dantelli iç çamaşırlarımı örten dökümlü bluzumu çektim. Sonra saten terliklerimi giydim.

Sonra benden gerçekten hoşlandığına emin olduğum bir varlıkla vakit geçirmeye gittim.

Parmak uçlarımda yürüyerek ve sessiz olmaya dikkat ederek post perdesinin altından geçtim ve Salem'e yaklaştım.

"Hey oğlum," diye fısıldadım yaklaşırken.

Başını kaldırdı, beni selamladı ama Tor'un uyuduğunu biliyormuş ve onu uyandırmak istemiyormuş gibi sessiz kaldı.

Yaklaştım ve bir kolumu çenesinin altından geçirmeme ve burnunun uzunluğunu okşamama izin verdi.

"Onun bu tür bir adam olduğundan emin değilim, bu yüzden Tor'un sana söylediğinden emin değilim, ama birinden inanılmaz derecede güzel olduğunu bilmelisin," diye fısıldadım.

Burnunu bana yaklaştırarak hafifçe homurdandı ve ben de gülümsedim.

Yanına doğru ilerledim, yol boyunca onu okşadım ve ona doğru eğildim, boynuna sarıldım ve göğsünü okşadım. Onun da bana yaklaşmak için yana doğru minik bir at adımı attığına yemin edebilirim.

Bu hoşuma gitti.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadım ona. Bu bana yumuşak bir kişneme getirdi.

"Burası çok güzel ama ben sevmiyorum."

Beni yerinden oynatmamak için başını dikkatli bir şekilde salladı.

"Hoşuma gitmeli. Ben yakışıklı bir prensle evli bir prensesim ve nehirler temiz, atlar tatlı..."

Yumuşak bir kişneme daha ve gülümsedim, sonra iç çektim. "Ama keşke eve gidebilseydim," dedim hüzünle.

Bir başka sessiz iç çekişle karşılık verdiğim bir başka nazik homurtu.

Başı sağa doğru hareket etti ve ben onu kucaklayıp göğsünü okşamaya devam ederken bana doğru minik bir yan adım daha attı

Mağaranın ağzında ay ışığına bakarken.

Sonra birdenbire çelik gibi bir kol kaburgalarım, bir diğeri de göğsümün üst kısmına dolandı ve bir yüzün boynuma gömüldüğünü hissettim.

Vay anasını!

"Noctorno?" Fısıldadım, atı bıraktım ve ellerim yukarı kalktı, böylece parmaklarım sert bir önkolun etrafını sarabildi.

"Beni böyle okşarsan seni bir şatoya götürürüm," diye mırıldandı boynuma.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Tanrım, o lanet olası ilk sesi çıkarmadan o taşı nasıl geçti?

"Lütfen, bırak gideyim."

Ağzı kulağıma doğru ilerledi. "Seni okşamama izin ver, tanrılara yemin ederim, tatlım, sadece bir ipucu gevşetirsen, seni öyle sert boşaltırım ki patladığını düşünürsün."

Aman Tanrım.

Eminim bunu yapabilirdi. İyi öpüşüyordu. Diğer şeylerde de bunun yarısı kadar iyi olsaydı, kesinlikle patlardım.

"Lütfen," diye fısıldadım ama yanımdaki eli yukarı kaydı ve başparmağı dışarı kayarak göğsümün yan tarafını okşadı.

Vay be. Bunun durması gerekiyordu çünkü çok iyi hissettiriyordu. Çok iyi.
Güzel bir

masal.

"Noctorno -"

Dişleri kulağımı ısırdı ve titredim.

Bu da hoşuma gitti, Salem'in bana yaklaşmasından çok daha iyiydi. "Bana Tor diyorsun."

Çünkü o bir Tor olmaya başlamıştı. Ama onun Noctorno olduğunu unutmamalıydım, her zaman, her zaman, *her* zaman.

"I -"

Kolları beni sıktığında ve dili kulağımda gezindiğinde konuşmayı bıraktım. Konuşmayı kestim çünkü vücudum titredi ve sıcaklık çok özel bölgelerime hücum etti.

"Köyde söylediklerimi unut. Fikrimi değiştirdim. Bu oyunu oyna aşkım, oynamanı istiyorum," diye mırıldandı. "Seni kaleme götürmeme izin ver, orada oynayabilirsin. Seni varisim ile ağırlaştırayım ve sen oynarken sana bir kraliçe gibi davranayım. Bana bir varis verirsen, fiyatını sen belirleyebilirsin, daha büyük bir ev, daha fazla arazi, mücevherler, ne istersen, tanrılar adına,

senin olacak. Sadece bacaklarını aç, beni bundan zevk aldığına ikna et, üzerime bir oğul yerleştir ve gitmeden önce sana dünyayı vereyim."

Vücudum titremeye başladı ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. "Gitmeden önce dünyayı bana teslim edecek misin?"

Sessizce sordum.

"Ne istersen," diye güvence verdi, kolları daha da sıkılaştı, bedeni bedenime bastırdı.

"Seni oğluma bırakıyorum." "Oğlum," diye vurguladı.

"Oğlumuz," diye düzelttim.

Dişleri tekrar *kulağımı* ısırды ve fısıldadı, "Oğlum, Cora. Benim varisim. Ülkemin gelecekteki kralı."

Yüce Tanrım. Ciddi miydi?

Akıl sağlığını için başka bir konuya geçtim. "Hoşuma gittiğine seni ikna e d e b i l d i m mi?"

"Evet."

"Yani yapmayacak mıyım?"

"Bırakırsan, zevk almanı sağlarım. Bu bir yemin." Başparmağı içeri girdi, meme ucuma yaklaştı ve dudağımı ısırdım. "Bırak, tatlım," diye kulağımı okşadı.

"Beni becerebilesin, hamile bırakabilesin ve çocuğumu alabilesin diye mi bıraktın?" Başını kaldırdı ve "Seni becermek mi?" diye sordu.

"Becer beni. Becer beni. Çivile beni. Kıçımı etiketleyin. Bilirsiniz, benimle seks yapın, anlamsız, sevgisiz seks yapın, *becerin beni*," diye sertçe açıkladım.

Beni kollarının arasında kendisine doğru çevirdi ve bir eli saçlarımda gezindi, hafifçe sıktı ama yine de bir açıklama yaptı, diğer kolu ise beni içine hapsetti.

"Anladığımı *kadarıyla... sizin dünyanızda...* bu söylenecek hoş bir şey değil," dedi. "Hayır," diye kabul ettim.

Sessizdi ama gitmeme izin vermedi.

Sonunda içini çekti ve "Zekisin, hakkını vereyim" dedi.

"Yani Zeki, sen düşünmek I oldu gelen a farklı dünya," I alaycı bir şekilde kaydetti.

"Şimdi, o kadar ileri gitmezdim, aşkım." Hayır, tabii ki gitmez.

"Her neyse," diye mırıldandım omzuna

doğru. "Sanırım kaçırdın Cora."
"Neyi kaçırdın, Noctorno?"

Burnundan keskin bir nefes aldığını duydum ve sonra "Beni oynaman için sana izin verdiğim bölüm" dedi.

"Ben bir oyuncu olmadığım için bunu yapmak zor olurdu."

"Tanrılar" diye mırıldanmadan önce başını geriye doğru eğmesini izledim. "Doğru anladım," diye mırıldandım.

Başını eğdi ve gözleri ay ışığında benimkilere kilitlendi. "Biliyorsun aşkım, yatağa giriyorum ve uyku beni ele geçirmeden önce uyanık kalıyorum

"Ruhumun diğer yarısının Rosa'da olmasının nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum." Aman Tanrım.

Bin kere falan.

"Dash'e nasıl hissettiğini sordum," diye devam etti Noctorno. "Onunla tanıştığı anda hissettiklerinin tarif edilemez olduğunu söyledi. Anlık bağlantı. Çekim gücü. Şimdi ise sürekli. Ondan ayrı kalmaya zor dayanıyor ve o da bunu hissediyor. Yaralı olduğunu, kimsenin göremediği derin bir yerde kanaması olduğunu biliyorum çünkü bana ondan ayrı kalmanın bir uzvunun kesilmesi gibi hissettirdiğini söyledi. Ona ihtiyacın var. Onsuz yaşayamazsın. O gittiğinde, hayali kalır ve dokunacak kadar yakınında olmadığını fark ettiğinde, bu seni biraz çıldırtır. Onu saatlerce, günlerce, hatta haftalarca bırakabilir ama daha uzun sürerse, içinde ölmeye başlar. Minerva ona sahip, o Minerva'ya sahip ve o bunu yaparken kardeşim içeride ölüyor."

Tanrım, kulağa çok güzel geliyordu. Keşke bende de olsaydı. Aynı zamanda kulağa berbat geliyordu.

Zavallı Dash. Zavallı Rosa.

"Buna sahip olmalıyız," diye beni bilgilendirdi. "Yok," diye bilgilendirdim onu.

"Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Ve kesinlikle bilmiyordum, bu lanet dünyadan olmadığım kısmı hariç!

"Evet," diye yanıtladı.

Gerçekten mi?

Öyle mi? "Öyle mi?"

"Evet, Cora, biliyorum."

"O zaman neden bizde değil?"

"Çünkü bu çekime sahip olmak için bir kalbiniz olmalı. Aşık

olabilmelisiniz. Onu görür görmez aşık oldu, o da aynı şekilde. Ve bildiğiniz gibi, gözlerim size çarptığı anda, ben de size aşık oldum."

Oha! Bekle.

Ne?

Ne, ne, *ne*?

Ben sorumu dile getiremeden konuşmaya devam etti. "Ama sen bana aşık olmadın çünkü kalbin yok ve sonra sana olan aşkımı öldürmeye ve tamamen başka bir şeye dönüştürmeye devam ettin. Ve bunu yapmaya devam ediyorsun. Seni her gördüğümde. Seninle her konuştuğumda. İçinde bir zamanlar olduğu şeye yakın hiçbir şey kalmayana kadar onu çarpıtıyorsun."

"Beni sevdin mi?" Ay ışığının aydınlattığı sert yüzüne bakarak fısıldadım. "Yapma," diye kısa kesti.

"Beni sevdiğini mi söylüyorsun?"

Kolu o kadar sıkıydı ki nefes alamıyordum ve saçımdaki eli büküldü, artık nazik değildi. Biraz bile değil.

Ve bunları yaparken yüzüme doğru havladı, "D

Yapm

a!" "I -"

"Oyununu oyna ama sakın ama sakın Cora, o anıyla oynama." Oh.

Benim.

Tanrım.

Eskiden beni severdi! Ve belli ki bana söylemişti. Ve belli ki ben de bu aşkı reddetmişim.

Ya da daha uygun bir ifadeyle, diğer ben onun aşkını reddetti. Oh. Aman Tanrım. *Tanrım!*

Koluyla beni sarstı. "Anlaşıldım mı?" "Tor -"

Kendini kaybetti ve eli saçlarımı karıştırdığında *anladım*, acıdan haykırdım ve o kükredi, "*Anlaşıldım mı?* "

"Evet!" Bağırdım.

Ben bağırırken Salem de kudretli başını geriye attı ve yüksek sesle kişnedi.

Noctorno'nun başı atına doğru fırladı, vücudu heykel gibi hareketsiz kaldı ve sonra başımın üzerinden mağaranın ağzına baktı.

"Tanrılar!" diye bağırды, beni bıraktı ama elimi tuttu ve ön odaya doğru koşarken beni arkasından sürükledi. O kadar hızlı gidiyordu ki, yolda neredeyse iki kez tökezliyordum.

"Noctorno!" Bağırdım ve postu geri çekti ve beni öyle sert ve güçlü bir şekilde çekti ki uçtum.

"Acele et, giyinmeyi bitir," diye emretti. "Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

" *Giyinin!*" diye gürledi.

Sıçradım ve kıyafetlerime doğru koştum.

"Benimle Salem'de buluş" dediğinde eteğimi toplamak için eğiliyordum.

Kafamı kaldırdım ve duvardan bir kılıç sürüklediğini gördüm.

"Salem," diye kabul ettim, eteği kaptım, çekiştirdim, yeleği aldım, omuz silktim, sonra eğildim ve kemerimi kaptım. Koşarken belime doladım ve Noctorno'nun çoktan ortadan kaybolduğunu gördüm.

Oradan kaçtım ve onu Salem'i eyerlerken gördüm.

"Şurada," diye başını odunların bulunduğu boşluğa doğru salladı. "Silahlanın."

Silahlanayım mı?

Ondan bir metre ötede kayarak durdum. "Neyle?" Aptalca sordum.

"Fark etmez," diye cevap verdi sertçe, kayışı Salem'in gururlu göğsünün altına sıkıştırırken. "Yeter ki keskin olsun ve onu kullanabilesin."

"Tamam," diye fısıldadım, o boşluğa koştum, duvardan ölümcül görünümlü bir bıçak kaptım ve dışarı koştum.

Oraya vardığımda Salem eyerlenmişti, sol yanında kınında bir kılıç vardı. Noctorno ellerini belime koydu, beni kaldırdı, hiç vakit kaybetmeden arkama geçti ve bu iyiydi.

Gerçekten iyi.

Çünkü tüm bu yaygaranın nedenini öğrendim. Vickrants.

Her yerde.

Neredeyse şeffaf olan kanatları korkunç bir şekilde çırpılıyor, pençeleri uzanıyor, pullu derileri parlıyor, mağarayı dolduruyorlardı.

"Hee-yah!" Noctorno topuklarını içeri sokarken havladı, Salem'in güçlü kanatları büküldü ve mağaranın ağzından dışarı fırladık, vickrantlar bir sürü halinde bizi takip etti. "Eve, Salem," diye bağırdı Noctorno kulaklarımızda uğuldayan rüzgârın ve bedenlerimize çarpan dalların arasından, ağaçların arasından dalıp bize doğru gelen vickrantların arasından, o kadar yakındılar ki iğrenç, soğuk, derimsi kanatlarını hissedebiliyor ve pis kokularını alabiliyordum.

Vay canına. Kokularını
unutmuşum. Pis. İğrenç.

Noctorno dizginleri bana uzatarak, "Dizginleri al," diye emretti.

"Ne?" diye bağırdım.

"Dizginleri al," diye tekrarladı.

"Bir atı nasıl yönlendireceğimi bilmiyorum!"

Bağırdım. "Lanet dizginleri al, Cora!"

Dizginleri elime aldım.

Hemen kılıcını kınından çıkardı ve bir koluyla beni vücudunun güvenliğine sımsıkı sararken, diğer koluyla güçlü darbeler savurdu ve darbelerini mavi kıvılcımlar ve keskin tıslamalar karşıladı.

Daha küçük bir vickrant Salem'in boynuna indi, pençelerini geçirdi, at öfkesini haykırdı ama tehlikeli kaya ve çalılıkların arasından ilerlemeye devam etti. Noctorno sallanmakla meşguldü, ben de bıçağımla öne eğildim, yukarı kaldırdım ve iğrenç yaratığa sapladım. Mavi kıvılcımlar yüzüme doğru uçtu, yaratık çığlık attı ve yere düştü.

Vay

be.

Başardı

m.

Başard

ım!

Ben de biraz daha yapmaya karar verdim.

Tamam, Noctorno'nun kılıcıyla yaptığı pratik savurma ve itme hareketlerinden de anlaşılacağı üzere bıçak konusunda o kadar yetenekli değildim ama bunun bir önemi yoktu. O sağa savururken, ben soldan yaklaşan her şeye odaklandım. Soluna da aynı şekilde, sağa yöneldim. Kılıcını başının üzerinde dolaştırırken, her şey olabilirdi.

Yaratıklar çığlık attı, bağırdı, kıvılcımlar uçtu ve bu sadece Noctorno'nun kılıcının sapından değil, taşıdığım keskin bıçaktan da oldu.

Tanrım, gerçek bir savaşçı prenses
gibiydim! Çok havalıydım!

Sorun şuydu ki, onlardan çok vardı ve birçoğu geri çekildikçe daha fazlası hücum ediyordu. Bu uzun sürdü. O kadar uzun sürdü ki, Salem dağdan aşağı yola inmeyi başardı. O kadar uzun sürdü ki, yoldan aşağı devam etti. O kadar uzun sürdü ki, Salem, Noctorno ve ben zor nefes alıyorduk, terliyorduk ve insan ya da hayvan adına konuşamazdım ama çok korkmuştum.

Bir türlü gitmiyorlar.

Sonunda bir köye vardık, akşam yemeği için bulunduğumuz köye değil, farklı bir köye, aynı pitoresk ama nehir üzerinde değil ve uykudaydı.

Atın toynakları kaldırım taşlarına sertçe çarptı ve bizi doğruca köyün diğer ucundaki kiliseye götürdü.

Sonra kiliseye, şaka değil, doğruca kilise merdivenlerinden yukarı, sonra, yine şaka değil, arka ayakları üzerinde şaha kalktı, Noctorno bana iyice eğildi, uzandım, bıçağımı bıraktım ve Salem'in yelesini tuttum, atın güçlü toynakları kapıyı dövdü ve sonra içeri girdi.

Evet, at bir kilisenin içinde yırtıldı.

Vickrantlar kutsal olmayan (kelime oyunu yapmak istemedim), yüksek sesli, kulakları yırtan çığlıklar içinde kayboldular.

Salem kilisenin tam ortasında durdu; Noctorno anında attan indi ve aynı anda beni de atın arkasından sürükledi.

Sonra elleri pazılarımdaydı ve beni sallıyordu. Beni sallıyordu!

Tekrar!

"Beni sallamayı kes!" Nefesim daralırken bağırdım. "*Ne yaptın sen?*" diye havladı, hala beni sallıyordu.

Aman Tanrım. Bunun için de beni mi suçlayacaktı?

"Hiçbir şey," diye cevap verdim.

"*Ne yaptın sen?*" diye gürledi, hala beni korkuyla sarsıyordu. Kollarına tutundum ve "*Hiçbir şey!*" diye bağırdım.

Beni sarsmayı bıraktı ama öyle bir şiddetle savurdu ki, uçarak birkaç sıranın üzerine düştüm ve bir tanesinin yan tarafına kalçamı öyle sert çarptım ki, acı anında içeri girip dışarı yayıldı.

Bana doğru ilerledi, ben de elimi kaldırdım, avucumu açtım ve "Geri çekil!" diye bağırdım. "Kemikleri sen mi attın?" diye sordu, sesi daha kısıktı ama daha az değil

Korkunç.

"Ne... ne?"

Sonra tekrar kaybetti.

"*Kanlı kemikleri sen mi attın Cora?*" diye öfkeleni.

Başımı salladım. "Evet, ben... ortalığı toplarken mi demek istiyorsun?"

"Tanrılar!" diye bağırdı. "Minerva'nın seni bulmasını *mi istiyorsun?*" "Hayır!" Ben bağırdım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!"

Yaklaştı, nefesim kesildi ve büzüldüm, sinerek, aptalca, *kokuşmuş*, zayıf bir şekilde onun büyük, güçlü bedeninden ve daha büyük, daha güçlü öfkesinden uzaklaştım. Salem'in toynaklarının ahşap zemindeki sesini belli

belirsiz duyduum.

Koridorda bize yaklaştığını hissettim ama konsantrasyonum Noctorno'daydı ve ciğerlerime hava almaya çalışıyor ama başaramıyordum.

"Biliyorsun," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

Nefesimi içime çektim, başımı salladım ve fısıldadım, "Sana söyleyip duruyorum -"

Aşağı uzandı ve parmaklarını tekrar koluma dolayarak beni ayağa kaldırdı ve başımı öyle bir salladı ki yıldızlar gördüm.

Salem kişnedi.

Noctorno'nun vücudu hareketsiz kaldı ve dişlerinin arasından keskin, tıslayan bir nefes çektiğini duydum.

"Şu lanet olası oyunu oynamayı bırak," diye uyardı, yüzü yakındı ama ben hâlâ gözlerimdeki parlak ışıkları kırışırtıyordum.

"Ben... Ben... Yemin ederim, Tanrım, yemin ederim, *değilim*."

Beni tekrar itti ve sırtımın küçük kısmı bir sıranın üst kısmının keskin kenarına çarptı. İnledim ama o uzaklaştı.

Kapıda durdu ve atına baktı. "Gitmesine izin verme."

Salem homurdandı.

Noctorno döndü ve merdivenlerden aşağı koşarak indi, arkasına bakmadan gözden kayboldu.

Onuncu Bölüm

Minerva

"Çekil yolumdan, Salem," diye emrettim.

At homurdanarak kilisenin önündeki boşluğa doğru ilerledi ve iri gövdesiyle kapıları kapattı.

"Çekil yolumdan, Salem!" Bağırdım ve at tekrar homurdandı, ön bacakları dizlerinin üzerine çökecekmiş gibi büküldü, sonra şaha kalktı ve tekrar homurdandı.

"Ben gidiyorum!" Anons ettim.

Salem kulağa çılgınca gelen bir sesle kişnedi.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve atın gözlerinin içine baktım.

"Onu gördün!"

Dudaklarının arasından üfledi ve kudretli başı bir o yana bir bu yana sallandı. "Beni sarstı! Neredeyse lanet kafamı koparıyordu!"

At bana yaklaştı ve burnuyla başımın yan tarafına vurdu.

Onu tuttum ve gözlerini tekrar yakalamak için aşağı çektim.

"Minerva umurumda değil," dedim ona, sesim aniden kısılmış ve titriyordu. "Şu anda, tanımadığım şeytan, tanıdığım şeytandan *çok çok* daha iyi."

Yumuşak, özür dileyen bir kişneme.

Başımı salladım. "Ondan uzaklaşmam lazım. O kaba, otoriter ve benim olduğum kişi olduğuma inanmıyor."

Burun deliklerini boynuma soktu ve üfledi.

Gözlerimin yaşardığını hissettim ve kollarımı canavarın boynuna doladım. "Bana zarar verdi," diye fısıldadım.

Bu bana at dudaklarını titreten bir darbe daha indirdi.

"Gitmeme izin vermelisin."

Salem hareketsizdi.

Sonra boynunu tuttuğum yerden çekti ve vücudunun aşağısına, açık kilise kapılarına bakmak için büküldü.

Sonra tekrar bana baktı.

Sonra iri cüssesini kapılara bakacak şekilde kaydırды ve eyerin yan tarafıyla bana vurdu.

Aman Tanrım. Onu doğru mu okuyordum?

"Sen... sen..." Durakladım ve fısıldadım, "Benimle geliyor musun?"

Başını arkaya attı ve kişnedi, sonra omzunun üzerinden bana bakmak için çevirdi ve bariz bir şekilde onaylarcasına yukarı aşağı salladı.

"Ciddi misin sen?"

"Biri seni güvende tutmalı" diye miyavladı. Yani...

tamamen... *harika!*

Vücudunu yukarı kaldırdım, kollarımı boynuna doladım, ona kocaman sarıldım ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Sonra kapıya doğru koştum, düşürdüğüm bıçağı kaptım, kemerimi belime daha sıkı bağlarken kabzasını dizlerimin arasına soktum. Sonra bıçağı kemerime soktum ve ata yaklaştım.

Eyere oturmam üç denememi aldı, tecrübeli bir binici değildim ve dikkatinizi çekerim, ata binmemi engelleyen bol miktarda kumaşım vardı (havalı kıyafetim için çok fazla, kendime "savaşçı prenses" yazan bir şey almak zorunda kaldım). Ne yazık ki, ayağa kalktığım anda üzengilerin çok alçak olduğunu fark ettim, bu yüzden attan inmek, onları daha yükseğe bağlamak ve tekrar yapmak zorunda kaldım (bu sefer, dört lanet deneme sürdü).

Ama o güzel hayvana bindim, topuklarımı yanlarına dokundurdum ve kapıdan çıkıp bilinmeyene doğru yola koyulduk.

* * * * *

Yatağın çöktüğünü hissettim, bitkin bir şaşkınlıkla gözlerimi açtım, Noctorno'nun yatakta oturduğunu gördüm, kalçaları kucağımın kıvrımındaydı ve arkamda yatakta olduğunu tahmin ettiğim bir eliyle vücuduma doğru eğiliyordu.

Uh.

Ne?

Onun burada ne işi vardı?

Başım yastığın üzerinde geriye kayarken gözlerim komodine kaydı. "Bunu mu arıyorsun?" Sorduğunu duydum, ona baktım ve diğer elini gördüm. Elini kaldırdı, bıçağım parmaklarının ucunda sallanıyordu.

Patlat!

Bıçağı yukarı doğru çevirdi, tutuşunu kaybetti ama kabzasından ustalıkla yakaladı ve bunu şaka değil, gözlerini benden ayırmadan yaptı.

"Kendi lanet atımın seni bulamayacağım bir yere götüreceğini düşünmedin, değil mi?"

Salem, bir hain.

Ne hayal kırıklığı.

Gecenin geri kalanında ve ertesi gün boyunca at sürdük, sadece su içmek ve benim açımdan doğanın çağrısına cevap vermek için durduk. Gece çöktükten bir ya da iki saat sonra, Salem'in kendi Salem tarzıyla bana güvenli olduğunu söylediği bir av kulübesine geldik. Hatta güçlü boynunu uzattı ve iletişim kurabilen ağzıyla gizli anahtarın bulunduğu pencere çıkıntısını işaret etti.

Onun benim parlak paltolu atım olduğunu düşünmüştüm. Tam bir hayal kırıklığı.

Güneş parladığına göre, ertesi günün bir vaktiydi. Ve şeytani, siyah Prens Noctorno'nun pençelerine geri dönmüştüm. Engellendi.

"Bu av kulübesi bana ait. Burası kutsal bir yer. Güvenli bir yer. Atım aptal değildir," diye devam etti Noctorno.

Harika. Harikulade.

Ya da, daha uygun bir deyişle, phooey!

Dikkatlice sırt üstü yuvarlandım ve sırtım yatak başlığına değene kadar aynı dikkatle yatakta ilerledim. Dizlerimi yukarı çektim ve kollarımla baldırlarımla etrafını sardım. Bu koruyucu pozisyonu aldım ve bir yandan da dikkatli gözlerle onu izlemeye devam ettim.

Gözleri küçülmüş bedenimi taradı ve tekrar benimkine geldi. Sonra ısındılar ve "Cora" diye mırıldanarak eğilmeye başladı.

Elim havaya kalktı, avuç içim dışarıdaydı ve tıslayarak "Dokunma bana" diye fısıldadım. Vücudu hareket etmeyi bıraktı.

"Cora," diye fısıltıyla tekrarladı.

"Bana kemiklerden bahset," dedim ve gözlerinin parlamasını izledim. Elimi bıraktım ve kendi gözlerimi ona diktim. "Biliyorum bana inanmıyorsun ve yadda, yadda, yadda. Benimle dalga geç. Bana şu *lanet* kemiklerden bahset."

Beni inceledi. Sonra da "Üzerlerinde tükürüğüm var." dedi.

"Ve?"

Beni biraz daha inceledi. Sonra içini çekti ve devam etti, "Ve beni tükürüğümünden takip edebilirler. Bunu kilometrelerce öteden yapabilirler."

"Demek kemikleri bu yüzden mağarada sakladınız," diye tahmin ettim.

Başını salladı. "Varlığından haberleri yoktu ve ben onu avlanmak ya da savaşmak için kullanıyorum. Her zaman dikkatliyimdir, alışkanlıktan, doğduğumdan beri içime işlemiş. Eski zamanlarda sadece dişileri takip edebiliyorlardı. Uyum sağladılar. Artık eşleri de takip etmeyi öğrendiler. Yani, aramanın yanı sıra

Beni arıyorlardı. Kemikleri attın, beni buldular ya da tavşan yemeğimizin kalıntıları aralarında olduğu için... bizi."

Hmm.

"Ve diyelim ki, biz... kendimizi rahatlattığımızda. Bunu takip edebilirler mi?" diye sordum.

"Bu asit yani... hayır."

İlginç.

"Sadece tükürük mü?"

"Bu ve diğer vücut sıvıları." "Ne gibi?"

"Kan. Meni. Ama idrar değil."

İğrenç!

O gitmeden önce devam etme zamanı.

"Tamam, bu kadar vücut sıvıları ve diğer... bedensel işlevler yeter. Kokuyu takip edebilirler mi? Saç?"

"Sadece sıvılar."

Ne kadar garip.

O kadar tuhaftı ki kaşlarım havaya kalktı.

"Ciddi misin?" Ağzının bir tarafı seğirdi.

"Ciddiyim."

Ağzının bir tarafı seğirirken ateşli görünüyordu, ben de işimin bittiğine karar verdim.

Bu nedenle, "Ders için teşekkür ederim. Artık gidebilirsiniz."

Gözleri benimkilere yapışıp kaldı ve ben de buna izin verdim çünkü başka seçeneğim yoktu. Adam çok güçlü olduğunu defalarca kanıtlamıştı, bu yüzden onu fiziksel olarak asla alt edemezdim ve bunu denemeyecektim.

İşin kötü tarafı, hiç kıpırdamadı. Sonra

sessizce, "Konuşmalıyız." dedi.

"Pekala, Prens Noctorno, sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama sizinle konuşmaktan bıktım."

Başını iki yana salladı. "Konuşmalıyız," diye tekrarladı.

"Benim söyleyecek bir şeyim yok, *senin* de duymak istediğim bir şey yok." "Kilisede olanlar hakkında konuşmalıyız."

Vücudum kaskatı kesildi. "Hayır, kesinlikle, kesinlikle, şüphesiz, kesinlikle kilisede olanlar hakkında konuşmamıza gerek yok."

"Cora -"

"Git başımdan."

"Cora -"

"Git dedim. Yoruldum. Bütün gün at sürmekten vücudum ağrıyor. Tekrar yola çıkmadan önce uyumam lazım..." Durakladım ve "yürüyerek" diye bitirdim.

"Cora -"

"Merak etmeyin, hiçbir yerim kanamayacak. Açıkçası benim yok, bu yüzden o konuda sorun yok ve tükürüğüm konusunda dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Lanet olsun, Cora."

"Ciddiyim! Git!"

O gitmedi.

Hayır. O

yapmadı.

Yaptığı şey, bir elini uzatıp parmaklarını ayak bileğime dolamak ve onu çekerek yataktan aşağı indirmek oldu. Ne yazık ki vücudum ona bağlı olduğu için o da yataktan aşağı düştü. Sonra yatar pozisyona geçti ve sağa, üstüme doğru yuvarlandı.

"Bırak beni!" diye bağırarak omuzlarını ittim. "Sakin ol," diye emretti.

"*Bırak...* beni!"

"Sakin ol!" diye bağırdı.

"Peki ya yapmazsam!" Ben de bağırdım. "Beni yıldızları göreceğim kadar sert mi sallayacaksın? Ya da fırlatıp atacak mısın?"

"İtaat etmeni sağlamak için başka bir fikrim var."

"Şaplak mı? Kırbaçlamak mı? Bekle, bu kan akıtabilir -"

"Cora -"

"Su işkencesi mi?"

"Hayır Cora, seni o kadar sert *beceriyorum* ki nefes alamıyorsun ve sonrasında o kadar bitkin düşüyorsun ki hareket edemiyorsun ve çeneni kapatıp *dinlemek* zorunda kalıyorsun."

Ağzımı kapattım.

Kahretsin, ona bu kelimeyi hiç öğretmemeliydim.

"İşte bu kadar," diye mırıldandı.

"Konuşmak istiyorsan konuş," diye davet ettim,

ses tonum asıktı. Kaşlarını çatarak bana baktı.

Sonra nefesini içine çekti ve "Seni incittim -" diye başladı.

"Evet," diye onayladım. "Kontrol ettim ve bunu kanıtlayacak çürüklerim var."

Bu seferki irkilme belli belirsiz değildi. Bu sefer düpedüz irkildi.

"Tanrılar," diye fısıldadı.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Gözleri yeniden ısındı ve eli çenemi kavramak için yukarı kalktı. "Aşkım, ben

."

Başımı başka yöne salladım, vücudumu ondan uzak tutmak için elimden geleni yaptım.

Gözlerimi ona çevirdim ve "Sana söyledim, bana dokunma" diye hatırlattım.

"Seni korkuttum," diye mırıldandı, beni inceliyordu, eli başımın yanındaki yastığa düştü ve ben rahatladım.

"Evet, bunu da yaptın. Bok gibi." Kaşları çatıldı. "Boktan mı?"

"Evet, bok gibi, yani beni çok korkuttun, etkisiz hale geldim. Düşünemez hale geldim. Önünde zayıf bir şey gibi sinmemi sağladın. Beni o kadar korkuttun ki kendimi senin önünde küçük düşürmeye zorladın. Beni daha önce sarstın, *iki kez* tokatladın ve pek de hoş olmayan başka şeyler yaptın ama Noctorno, bunun için seni affedemem. Vickrant'larla seninle birlikte savaşabilirdim ve itiraf edeyim, bunu yaparken beynimden vurulmuşa döndüm ama *sen*... beni o kadar korkutan sendin ki... *nefes*... alamadım."

Gözlerini yavaşça kapattı ve gözleri kapalıyken, "Cora, tatlım -" diye fısıldadı.

"Bırak beni."

Gözleri açıldı. "Aşkım -"

"Bana öyle deme!" Tersledim ve eli aniden yüzüme döndü, yanağımı kavradı, başparmağı dudaklarıma bastırdı ve yüzü görebildiğim tek şey olacak şekilde aşağı indi.

"Lütfen, konuşmama izin verin."

Başparmağını ağızımdan çekmek için elimi kaldırdım ve "Onu da *seni de sikeyim!*" diye bağırdım.

"Bu kelimenin tüm anlamlarını anladığımdan emin değilim," diye cevap verdi sessizce.

"Sanırım anladınız," diye tahmin ettim.

Sonra aniden "Kaybediyorduk" dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve aptalca bir şekilde gardımı indirdim. Aptalcaydı çünkü parmaklarım hâlâ onun başparmağına dolanmıştı. Bileğini büktü, parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve sonra birbirine dolanmış ellerimizi omzumun yanındaki yatağa dayadı.

"Kötü bir ruh hali içindeydim çünkü kaybettiğimiz için endişeliydim," diye yarı tekrarladı.

"Neyi kaybetmek?"

"Vickrant'lara karşı."

Bu kafa karıştırıcıydı.

"Öyle miydik?"

"Evet, aşkım."

"Ama ben kış tekmelediğimizi sanıyordum," dedim ve ağzı tekrar seğirdi.

Sonra bana şu bilgiyi verdi: "Öyleydik ama o köy bir mil daha uzakta olsaydı bizi ezip geçerlerdi. Savaşığımız şey sadece ilk dalgaydı. İkinci dalga geliyordu, ben duydum, Salem duydu; yakındılar. Eğer bize ulaşırsalardı, sayıları üç katına çıkardı, bizi ezip geçerlerdi ve siz de gitmiş olurdunuz."

Ağzımdan fısıltıyla "Vay anasını" sözleri dökülürken gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

"Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama söyleyiş tarzınız bana her şeyi anlattığını düşündürüyor."

"Öyle," diye

fısıldadım. Gözlerimi

tuttu.

"İkinci dalga bizim savaşığımızın *üç katı* mıydı?" Ben sordum.

"Minerva aç," diye cevap verdi.

Ah canım.

"Toprak üzerindeki laneti tamamlamak için iki kız kardeşe de ihtiyacı var," diye devam etti.

Oh. Lanet olsun. Canım!

"Bunu yapmak için bin yıl bekledi," diye

açıkladı. İşte şimdi sıçtık.

"Yüzyıllar boyunca bu yemin bozulmadı," diye devam etti.

Ohshitohshit.

"Bu, tahminimce, ruh eşlerinin düğün şenliklerinden önce birbirlerini görmeyeceklerine dair ettikleri yemin olmalı," diye tahmin ettim.

"Bu yemin olurdu," diye onayladı. "Oh

kahretsin!"

Bu sefer yüksek sesle söyledim.

Parmakları benimkileri sıktı. "Ruh eşlerini o yaratır, aşkım."

Tekrar göz kırptım. "Ne?"

"Oynamak. İşkence. Bunu sadece onları parçalayabilmek için yapıyor. O bir şeytan. Özüne kadar saf. Onları yaratıyor, sonra da onlarla oynuyor, onları kandırmaya çalışıyor, onları parçalamak umuduyla onlara ölçsüz bir neşe vaadi gösteriyor."

"Tanrım, bu... bu..." Başımı salladım, "Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bu Minerva." "O ne?"

"O bir cadıydı. Yıllar geçtikçe gücü arttı. Şimdi tanrılarinkine o kadar yakın ki, o bir tanrı."

"Uh-oh, kulağa iyi gelmiyor."

"Kesinlikle değil."

"Ama ruh eşlerini tanrıların seçtiğini söylemiştin."

"Hayır, ruh eşlerini ~~tanrı~~ seçiyor dedim. Ne yazık ki, iyiliksever olanlar onu aralarına almak zorunda kaldılar. Tanrılarımıza dua ediyoruz, Minerva'dan korkuyoruz."

Saçmalık.

Sonra kafama dank etti.

"Ve Dash her şeyi planlamıştı. Rosa onda kalacaktı, yani *bizim evde*. ailesinin evindeydi ve o -"

Noctorno başını salladı. "Ailenin, kilisenin ve babamın şatosunun tam tersi yönde, kilometrelerce uzakta yaşıyorsun. Geceyi kilometrelerce ötede geçirdik. Rosa'nın oraya yakın bir yerde olmaması gerekiyordu. Daha çok şaka olsun diye uğramıştık. Dash seni kızdırmak istedi, uyuyacağını tahmin etti. Ancak ben senin uyuyacağını biliyordum, bu yüzden yolumuzun üzerinde olduğun için seni yataktan kaldırmak için uğradık."

Gözlerim onun omzuna kaydı ve çoğunlukla kendi kendime "Acaba oraya nasıl geldi?" diye sordum.

Çoğunlukla kendim sorduğum için, cevap vermemesinin nedeninin bu olduğunu tahmin ediyordum.

Sonra gözlerim tekrar onunkilere döndü. "Eğer bu binlerce yıldır oluyorsa, Rosa'nın neden bundan haberi yoktu?"

Başını yana eğdi ve beni inceledi. Bunu yakından, yoğun bir şekilde yaptı. Oldukça yoğun bir adamdı ama bu *daha* da yoğunu. Sanki bunu ilk kez yapıyordu ya da belki de daha önce görmediği ve onu büyüleyen bir şey görüyordu.

Sonra usulca, "Narin ruhlar vardır, bazıları o kadar narindir ki, bilirsın, yeni doğmuş bir çocuk bile ne kadar narindir. Rosa da o ruhlardan biri. Ailesi ve hatta siz, hayatı boyunca onu baş edemeyeceği tatsızlıklardan korudunuz. Sadece lanetin varlığından haberdar değil, Minerva'nın varlığından bile haberdar değil."

Tra la laling Rosa'yı düşündüm ve bu kızın hassas bir ruhu olduğunu görebiliyordum. "Onunla kısa bir süre tanıştım," diye bilgi verdim.

"Bunu görebiliyorum."

"Gözden kaçırmak zor," diye mırıldandı.

Sonra aklıma bir şey geldi. Kötü bir şey. Gerçekten kötü bir şey. İçimden süzüldüğünde bedenim kaskatı kesilirken kalbim küt küt atmaya başladı.

"Aman Tanrım, Tor," diye fısıldadım, boştaki elim kalkıp boynuna dolandı. "Aman Tanrım."

"Ne?"

"Aman Tanrım," diye

nefes aldım. "Sweets, *ne*?"

"Rosa çok narin ve Minerva'nın elinde." Çenesi sertleşti. "Evet."

"Aman Tanrım!" Bağırđım ve onu itmeye çalıştım. "Cora -"

Sustum ve başımı kaldırıp ona baktım. "Gidip onu almalıyız!" Kaşları birbirine çatıldı. "Pardon?"

"Ne yapıyoruz biz?" Umutsuzca ağladım ve sonra saçmalamaya devam ettim. "Neden bir mağaraya kapandık? *HBurada mı*? Onu bulmak zorundayız! Onu kurtarmak zorundayız!"

"Cora -"

"Gitmek

zorundayız!"

"Cora -"

"*Şimdi!*" Çığlık attım ve ağzı benimkine sertçe indi.

Bu sefer dili ağzıma girmedi. Bu sefer, kemiklerim suya dönüşmedi. Bu öpücük beni susturmak içindi. İşe yaradı çünkü sertti ama aynı zamanda hoşuma giden bir şekilde acayip derecede yumuşaktı.

Bu nedenle bedenim onunkinin altında eridi ve bunu hissettiğinde başını bir santim kaldırdı.

"Sakin misin?" diye sordu mavi gözleri benimkilere takıldıktan

sonra usulca. "Sakinim..." diye cevap verdim nefes nefese.

"Orlando kız kardeşinizi bulmak için kurtarma görevine liderlik ediyor," diye açıkladı. "Emrinde babamın tüm ordusu ve benim savaşçılarıım var, hepsi

onlar değil, kalemde bulunan ve ikimizin de ihtiyaç duyması halinde tetikte bekleyen kişisel muhafızlarımdır."

Gözlerimi ona diktim. "Savaşılarınız mı var?" "Evet."

"Neden?"

"Bunu daha sonra açıklayacağım."

Tamam, bunu unutmaya karar verdim.

"Orlando bu tür şeylerde iyi midir? Bilirsiniz, kurtarma görevine liderlik etmek gibi?"

"Evet, öyle olmasaydı onunla birlikte olurum ama yanında benim adamlarım da var ve o iyi değilse bile onlar iyi."

"Yani, onu bulacaklar."

Başını salladı ve kararlı bir şekilde "Onu bulacaklar" dedi. Bu beni daha iyi hissettirdi.

Sonra sordum, "Dash onlarla değil mi?" Başını salladı ve ben de devam ettim, "Neden?"

"ünkü Dash tehlikede, tıpkı senin ve benim gibi. Tam lanet her iki dişi de toplandığında başlar ama Minerva sık sık taktik değiştirir, nesilden nesile yeni bir şey yaratır, işkencesinin engellenmesine sinirlenir. Dash'i ya da beni almaya çalışabilir. Onun güvende kalması ve hepimizin tedbirli olması gerekiyor. Ne yapacağımızı bilemeyiz."

"Ah," diye fısıldadım, bir tanrının gücüne sahip öngörülemez bir düşmanın iyi bir şey olmadığını düşünüyordum.

"Ve dahası, o Dash," diye devam etti Noctorno, kaşlarımla çatıldığını hissettim. "O Dash mi?"

"Kardeşim pek çok şeydir, neredeyse hepsi de iyidir, olmadığı şey bir askerdir ve kesinlikle olmadığı bir başka şey de bir savaşçıdır."

"Senin gibi," diye tahmin ettim sessizce. "Bir savaşçı olmak yani." "Gerçekten de aşkım, benim gibi."

Bir atın üzerine oturup kılıç kullanan bir ordu dolusu zenciye nasıl geri püskürttüğünden bunun doğru olduğunu biliyordum.

Tüm yaralarından bahsetmiyorum bile.

"Ve," diye başladı ve gözlerinin daha önce hiç görmediğim bir şeyle parladığını görmek için ona odaklandım, "görünüşe göre karımdan hoşlanıyorum."

"Ne?" Fısıldadım.

Gözleri yüzümde gezindi, sonra başı eğildi. Dudakları tatlı tatlı yanağıma değdiğinde, yanağımın derisi boyunca aynı tatlılıkla kayarak kulağımda son bulduğunda gerildim.

"Sen yiğitsin," diye fısıldadı ve ben ürperdim. "Yiğit mi?"

"Milyon yıl geçse de içinde böyle bir şey olduğunu düşünmezdim." "Neyi?"

Başını kaldırdı ve gözleri benimkilere kilitlendi. "Benim ve Salem'in yanında savaştın. Hiç tereddüt etmeden. Hızlı refleksler, parlak içgüdüler. Geri çekilmedin. Histerik olmadın. Yük değildin. Bir lütuftun. Sadece ben ve Salem olsaydık, beni alabilirlerdi ya da ona zarar verebilirlerdi."

Sözleri karşısında karnımda bir şeylerin yumuşadığını hissettim ama aynı zamanda "Sen de kılıç kullanmakta oldukça iyisin koca adam" diye belirtme ihtiyacı duydum.

Bana sırtıttı. "Çok pratik yaptım. Sen, aşkım, bildiğim kadarıyla hiç hançer kullanmadın." Parmakları benimkilerde gerildi. "Vuruşların beceriksizdi, ekonomik değildi, ihtiyacın olandan daha fazla enerji harcadın. Öfkeleniyordun, taktiksel olmaktan ziyade tepkiseldin."

Vay be!

"Yine de," diye devam etti, "içgüdüsel olarak zayıf yanımı ve bineğimizi korudun." Bana bir parmak daha sıktı. "İyi iş çıkardın, tatlım."

"Uh... teşekkürler" diye fısıldadığımda karnım daha da şişmişti.

Bana sırtıttı ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için başını bir kez daha eğdi.

Kahretsin, ama bunu yaptığında hoşuma gitmişti.

Başını kaldırdı ve gözlerinin gülümsediğini gördüm. "Şimdi, yumuşak bedeninin gerçek bir yatakta benimkinin altında olması ne kadar harika olsa da, aşkım, seni oradan çıkarmam, karnını doyurmam ve yola koyulmamız gerekiyor."

Ne? "Biz mi?"

"Salem'e yulafını verdim, dinlendi, devam etmeliyiz." "Nereye kadar?"

"Kalem."

Oh. Vay canına.

"Ciddi misin?" Kendime rağmen şatosunu görmek isteyerek sordum. "Evet, Cora."

Gözbebeklerim odada dolaştı ve sonra tekrar ona döndü. "Ama, eğer bu güvenliyse -?"

"Güvenli ama rustik, tek odalı ve ağaç örtüsü yok. Kulübe kutsal bir yer ama etrafındaki arazi değil. Sen ya da ben evden çıkarsak fark edilebiliriz. Benim şatom ve etrafındaki arazi daha büyük, daha konforlu ve hepsi yasak bölge olduğu için daha güvenli."

"Oh."

Bu mantıklıydı.

"Şimdi beni çabucak öp, iyi öp, kahvaltını hak et ve gidelim."

Uh. Ne?

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum.

Sırıttı ve "Azıcık bile değil" diye cevap verdi.

Karnımdaki şişkinlik ve kalesini görmenin heyecanı kayboldu ve ona ters ters baktım.

"Yani buna geri mi

döndük?" "Hiç bırakmadık

ki."

"Hak etmeden banyo yapmama, giyinmeme ve yemek yememe izin verdin," diye hatırlattım ona.

"Mağaramı temizledin," diye beni

bilgilendirdi. Ugh!

"Neden senden hoşlanmaya başlayabileceğimi düşündüğümde, bana neden hoşlanmadığımı hatırlatıyorsun?" diye sordum ve bu bana başka bir küstah sırtışı kazandırdı ama yanıt vermedi.

Lanet olsun adama!

"Vickrant'ları zapt etmene yardım ettiğimi ve kilisede senin huysuzluğuna katlandığımı düşünürsek, sanırım bir geçiş hakkım olmalı," diye onu bilgilendirdim.

Sırıttı ve gözlerindeki eğlence kayboldu ama yine de, "Bence konuşmayı bırakıp kahvaltını yapmalısın ki biz de yolumuza devam edebilelim," dedi.

Parmaklarımı onunkilerden ayırmaya çalıştım (bu arada başaramadım) ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Unutuyorsun, yalnız gitmeye karar verdim."

"Ve beni aptalca terk ettiğini, bunu yaparken de atımı aldığını unutuyorsun. Seni korumak benim görevim, kendini tehlikeye attın ve bunu yaparak kavgamızda ve kilisede benim öfkeme katlanarak kazanabileceğin her şeyi boşa çıkardın."

"Bu hiç mantıklı değil!"

Tersledim. "Kesinlikle öyle,"

diye karşılık verdi.

"Öyle değil!" Ben de karşılık verdim ve parmakları gerildi ve benimkilerin içinde öylece kaldı. "Lanet daha yeni başladı. "Hırçın Kız, bir kadın olmadan laneti tamamlayamaz.

iki ruhun da yarısı. Seni yakalar ve büyük ihtimalle tek başına devam edersen, nereye gittiğini sanırsan san, seni yakalar. Bu da topraklarımın, halkımın, bir sonraki bölünmüş ruhlar mutlu bir şekilde evlenene kadar bu lanetin altında yaşayacağı anlamına geliyor. Halkım henüz başlarına gelenin farkında değil. Tahmin edilemeyen hava olayları yaşıyorlar ama bildiğim kadarıyla daha fazlası değil. Lanet bin yıldır inmediği için, ne olacağına dair bilinen bir kayıt yok, *ancak* her ne olacaksa muhtemelen seller, kuraklıklar, mahsullerin düşmesi, veba, kıtlık anlamına gelecek ve tek umut, yeni ruhlar evlilikte birleşene kadar on yıllar geçerken insanlığın bir parçasının dayanması için dayanmak olacaktır. Bunu *yine* tehlikeye attın aşkım ve bunun için şartlarımıza geri dönüyoruz ve sen de ücretini *hak ediyorsun*."

Hay Allah. Bunların hiçbirini bilmiyordum. Yine sıçıp batırmıştım. Asıl olarak (benim durumumda, prenses olduğum için, bu garip bir şekilde gerçekte).

Kahretsin.

"O zaman aç değilim," diye karar verdim.

"Gidebiliriz." "Yiyeceksin ve hak edeceksin."

"Hayır, ben iyiyim. İlginiz için teşekkürler ama iyiyim."

"Dün bir şey yedin mi?"

Hayır, yapmadım ve bu arada açlıktan ölüyordum. Bunu ona söylemedim.

"Cora, bunu hak edebilirsin ya da ben senden alabilirim." Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Ne?"

"Sen beni öp ya da ben seni öpeyim. Bunlar senin seçimin. Karar vermek için iki saniyen var."

"Sakın öpmeye cüret etme

- "Bir."

"Noctorno, sen beni öp, ben de-"

"İki," diye mırıldandı, gözleri ağzıma kayd, sonra dudakları oraya düştü. Hells bells.

Savaşım, savaşım. Ciddiyim. Ve bunun için çok çalıştım. Ve kazanıyor gibi görünüyordum.

Ne kadar zorlarsa zorlasın ağzımı kararlılıkla kapalı tuttum (ve o açmak için dudak ve dille *ikna* etti).

Serbest eli aniden göğsümü kavradığında ve başparmağı tam isabetle meme ucumun üzerinden geçtiğinde kendimden oldukça memnun hissediyordum.

Vay anasını.

Sistemime yayılan zevk şokuyla ağzım açıldı ve dili içeri girdi.

Oh lanet olsun. Tadını ne kadar sevdiğimi ve öpüşünü ne kadar çok sevdiğimi unutmuşum.

Bedenim zihnimden önce teslim oldu, kolum geniş omuzlarının etrafında kıvrıldı, sonra göğsümü eline daha sıkı oturtmak için sırtım eğildi.

Ağzımın içinde inledi ve ben de buna bayıldım. O kadar çok ki, işte o zaman aklım teslim oldu ve her şeye sahip oldu.

Öpücüğü derinleştirdi ve başparmağı meme ucumu süpürmeyi bıraktığında parmaklarım onu bana tutmak için saçlarına kayd, eli yukarı çıktı, kumaşı aşağı çekti ve sonra meme ucuma geri döndü, bu sefer başparmağı ve parmağı, yuvarladı ve sıkı.

Aman Tanrım. *Güzel*.

Kalçalarım yukarı kalktı, ellerine dolanmış parmaklarım daha sıkı tutundu ve ağzının içinde zevkle inledim.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve ben tekrar inledim çünkü gitmelerini istemiyordum.

Ama gitmediler. Sadece yer değiştirmek için hareket ettiler. Eli göğsümü kavradı, kaldırdı, vücudu aşağı doğru eğildi, sonra meme ucum ağzındaydı ve dili dönerken bile anında emmeye başladı.

Aman Tanrım. Bu *harika* hissettirdi.

Parmaklarım hâlâ onun saçlarında ve "*Tor*" diye nefes aldım.

Dudakları göğsümden ayrıldı, eli tekrar sıcak bir şekilde göğsümü kavradı, ağzı tekrar göğsüme gelirken bu sefer sadece kavırıyordu.

Gözlerim açıldı ve onun sıcak derinliklerine baktılar.

"Durma," diye yalvardım, tekrar ona doğru eğildim.

"Gitmemiz gerekirken neden şimdi bu kadar yanıyorsun tatlım?" diye mırıldandı, mırıltısı istekle boğuklaşırken aynı zamanda hayal kırıklığını da hissediyordum.

"Gecikebiliriz," diye fısıldadım, elim göğsümü örtmek için saçlarından ayrılırken diğer elim ısrarla onunkini sıkıyordu.

"Yapamayız," diye reddetti.

"On dakika," diye zorladım ve gözlerindeki arzunun eğlenceyle savaşını izledim.

"Aşkı, senden almak istediğim şeyi almak on dakikadan çok çok daha uzun sürecek."

Aman Tanrım.

Kulağa hoş geliyor.

Eli göğsümden kalktı ve kumaşı yukarı çekti. Kahretsin!

Elimde değildi; ağzımın buruştuğunu hissettim.

Gözlerini ağzıma dikti, kısa bir süre ağzıma baktı ve sonra kahkahayı patlattı, başını geriye attı ve bunu yapmak için her şeyi yaptı.

Her zaman muhteşem görünmesi ve gülmesinin bir istisna olmaması tamamen berbatı.

"Bırak beni," diye tersledim. "Ben açım."

Kahkahası kıkırdamaya dönüştü ve gözlerimi yakalamak için çenesini indirdi. "Sana aç olduğun şeyi vereceğim, yumuşak yatağında, büyük şatomda, sana söz veriyorum Cora." "Ve bunu yaparken acele etmeyeceğim." diye bitirdiğinde sesi seksi, boğuk ve derin bir hal aldı.

"*Kahvaltıdan* bahsediyordum," diye hızlıca bilgilendirdim onu. "Doğru," diye mırıldandı, bana gülümseyerek.

"Alo? Noctorno? Acelemiz yok mu?" Ben seslendim.

Bu bana bir kıkırdama daha kazandırdı ama elimi hiç bırakmadan benden bıçak gibi uzaklaştı ve beni yataktan kendisiyle birlikte çekmek için kullandı. Ve beni vücudundan yarım santim uzakta ayaklarımın üzerine yatırdı, elimi bıraktı ama iki koluyla beni vücuduna bastırdı.

Ona bakmak için başımı arkaya eğdim. "Şimdi ne yapıyorsun?" Tersledim.

Gözleri yüzümü aradı ve bunu uzun süre yaptı, o kadar uzun süre, inceleme o kadar yoğun ki, kendimi komik hissetmeye başladım ama bunun iyi bir komiklik mi yoksa kötü bir komiklik mi olduğunu bilmiyordum.

"Noctorno?" Sonunda söyledim.

"Bana Tor demeni tercih ederim." Cevap vermedim.

Ellerinden biri omurgamdan yukarı kayd ve saçlarımın uçlarıyla oynamaya başladı.

Ah canım. Bunu ben de sevdim.

"Karım mükemmeldir," dedi usulca ve dudaklarımın ayrıldığını hissettiğimde bedenimin hareketsiz kaldığını hissettim. "Bunu hep biliyordum. Ama aynı zamanda cesur, meydan okuyan, zeki ve eğlenceli biri. Bunu bilmiyordum tatlım."

Vay anasını!

"Tor," diye fısıldadım ama daha fazlasını söylemedim çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve başını eğerek dudaklarını tekrar şefkatle dudaklarıma değdirebildi.

"Şimdi seni beslemem gerekiyor," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, onunkine karşı iç çektim, görebildiğim tek şey olan gözleri çok hoşuma giden bir ışıkla aydınlandı, sonra beni bıraktı, elimi tuttu ve beni masaya götürdü.

Bölüm E ın

Baring

Muhteşem kırsal alan yanımızdan geçip giderken Salem altımızda sakin bir yürüyüş yapıyordu.

Bulutlar dağılmıştı, şimdi güneş parlıyordu ve göz alabildiğine uzanan manzara (ve daha önce geçtiklerimizin uzantısı) olağanüstüydü.

Her santimini.

O gün iki şey öğrenmiştim.

Birincisi, bir at pişman görünebilir. Bunu dışarı çıkıp Salem'e hoşnutsuzluğumu belli ettiğimde keşfettim. Bana bir bakış attı ve eğer dudağını ısırabilseydi, ısıracığını biliyordum. Onun yerine başını eğdi.

Yaklaşık iki saniye acı çekmesine izin verdim, sonra pes ettim, uzun, parlak burnunu okşadım ve mırıldandım, "Seni affediyorum ve her neyse, doğru olanı yaptın, benimle ilgilendin ve aynı zamanda efendine itaat ettin. Sen iyi bir atsin."

Boynuma üfledi.

İkincisi, kocam yemek pişirebiliyordu - hem de eski, demir bir odun sobasında. Bana yumurta, domuz pastırması ve kremalı, erimiş taze tereyağı sürülmüş kalın dilim kızarmış ekmek yaptı. Yemek harikaydı ve sadece Liza ve Rory'nin barındaki güveçten beri bir şey yemediğim için değil, Tor *cidden* yemek yapabildiği için de harikaydı. Sadece yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmek vardı ama bir şekilde bunları lezzetli hale getirmişti.

Kahvaltıdan sonra, orada başka bir at olmasına rağmen (Tor'un bizi takip etmek için kullandığı at) ikimiz de Salem'e bindik. Tıpkı bıraktığımız kirli tabaklarla ilgilenecekleri gibi "adamlarının" onunla da ilgileneceğini söyleyerek bıraktı.

Açıkçası, geleceğin kralı olmak güzeldi.

Neden atı almadığımızı anlamıyordum. İkimizin de kendi binekleri olursa çok daha hızlı gidebileceğimizi düşündüm ama o aynı fikirde değildi. Eğer saldırıya uğrarsak, yakınımda olursam beni çok daha kolay koruyabileceğini söyledi. Bir atlı kadın ve savaşçı prenses olarak deneyimsizliğimi göz önünde bulundurarak kabul ettim.

Her ne kadar bundan nefret etsem de, Salem'in tepesinde güneşin altında oturmaktan, Tor'un iri ve güçlü bedeninin beni çevrelediğini ve güvende hissettirdiğini hissetmekten hoşlandığımı itiraf etmeliydim. Dün hava kapalı ve soğuktu, sürekli tetikte olmam gerektiğini hissediyordum ve çok iyi bir binici değildim, sadece birkaç kez ata binmişim

Hayatımda birçok kez. Salem neyse ki ne yaptığını biliyordu ama sürüş zordu, sarsıcıydı, yorucuydu ve arkama yaslanıp sürüşün tadını çıkarmak güzeldi.

Güneş bedenlerimizi ısıtırken ve Tor bana sımsıkı sarılırken yanımdan geçen görkemli kırsal bölgeyi izliyordum.

Ona doğru daha da gevşedim ve "Şatonuza varmamız ne kadar sürer?" diye sordum.

"Ana yoldan gidebilseydik, ki Minerva'nın varlıkları izleyeceği için bunu yapamayız, bir gün. Gitmemiz gereken yol ise muhtemelen üç gün sürer," diye cevap verdi Tor ve ben de doğrulup iki büküm olarak ona baktım.

"Üç mü?"

"Evet, aşkım, üç."

Vay anasını. Bu ciddi bir sapmaydı.

Geri döndüm ve sessizliğe gömüldüm. Uzakta bir grup geyiğin başlarını bize doğru kaldırdıklarını, bizi hissettiklerini gördüm. Sonra bir grup olarak havalandılar, zarifçe bir tepeden ormana doğru koştular.

Hayatımda hiç bu kadar çok geyik görmemiştim. Orada burada birkaç tane vardı ama otuz, belki de kırk tane olmalıydılar.

Olağanüstü.

Gözlerim manzarada geziniyor, daha önce hiç görmediğim kadar yeşil yeşillikler, Salem'in bacaklarının etrafındaki tarlalarda ve ötesinde kır çiçekleri, Tor'un gözlerinin mavisini olan uzaktaki bir su kütlesiyle karşılaşıyordu. Aslında garip bir şekilde hava, içinde neredeyse görünmez parıltıların yüzdüğü küçük parçalar varmış gibi parlıyordu.

Büyüleyiciydi.

İç çektim.

Sonra şansımı denemeye karar verdim ve elimi Tor'un karnımdaki koluna koydum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Ben sordum.

"Ne istersen, tatlım," diye mırıldandı ve çenesinin boynumla omzumun birleştiği yerde durduğunu hissettim.

Vay be. Bu iyi geldi.

"Sana söylemeden önce bana bir söz verebilir misin?" Devam ettim. "Sor da görelim," diye nazikçe cevap verdi.

Bu bir evet değildi ama hayır da değildi ve hoşuma giden bir tonda söylenmiş bir belki idi, ben de ileri atıldım.

"Tamam, inanmadığınız ve hoşunuza gitmeyecek bir şey hakkında konuşmak istiyorum.

Ama inanıyormuş *gibi* yapabilir misin ya da ne bileyim, sessiz kalabilir misin?"

Bir süre yanıt alamadım, sonra bana sarılan kolu beni sıktı ve "Bunu yapabilirim Cora" dedi.

"Gerçekten mi?" Manzaraya doğru fısıldadım.

"Gerçekten aşkım, ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Derin bir nefes aldım ve sonra bir süredir kafamın derinliklerinde beni rahatsız eden şeyi paylaştım.

"Eve gitmiyorum," dedim usulca, kolu beni tekrar sıktı ve hızla devam ettim. "Hayır, hiçbir şey söyleme. Evde olduğumu düşündüğünü biliyorum ama değilim. Ve her uyduğumda, dairemde, hayatımda uyanmayı bekliyorum. Ama bunu yapamıyorum. Ve günler geçtikçe, bir daha dönüp dönemeyeceğimi merak ediyorum. Ve bu konuda beni rahatsız eden birkaç şey var."

"Peki bunlar?" diye sorduğunda çenesini omzumdan kaldırmadı.

"Şey," diye başladım, "eğer ben buradaysam, bu diğer Cora'nın da orada olduğu anlamına gelir. Ve eğer dediğin gibiyse... bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum. İşim tehlikede. Yıllardır oradayım ve iyi para kazanıyorum ama insanlardan kurtulmak için sebep arıyorlar. Yaşamak için çalışması gerektiğini anlamazsa, ya da anlamamaya karar verirse, ya da anlarsa, içeri girer ve ne yaptığını bilmezse, ki bu arada, benim dünyamda bunu bilmesi mümkün değil, ya da bir mucize olur da bunu başarır ama birilerini kızdırırsa -"

"Anlıyorum aşkım," diye sözümü kesti sessizce.

Nefesimi içime çektim. Sonra dedim ki, "İşimi kaybedemem, Tor. Başka neler yapabileceğini ancak Tanrı bilir ve ben burada ne kadar uzun süre kalırsam, o da o kadar çok zaman bulur."

"Bu doğru, diğer Cora'nın neler yapabileceğini ancak tanrılar bilir," diye onayladı ve bunun gerçekten bir anlaşma mı yoksa benimle dalga geçme mi olduğunu bilmiyordum ama sormadım çünkü ikincisi olup olmadığını bilmek istemiyordum (öyle olduğunu düşünsem de).

"Bu önemli," dedim ona, "ve beni biraz korkutuyor." "Seni korkutuyor mu?"

"Beni endişelendiriyor," diye açıkladım.

Çenesini kaldırdı ve "Bana bak Cora" diye emretti. Dönüp ona baktım ve gözlerini bana diktiğini gördüm. "Bunun üzerinde hiçbir kontrolün yok. Bırak gitsin."

"Ama -"

"Bırak gitsin."

"Yapamam!" diye haykırdım.

"Bunu anlayabiliyorum ama oraya nasıl döneceğini biliyor musun?" diye sordu. Başımı salladım. "Hayır."

"Buraya nasıl geldiğini biliyor musun?" diye devam etti. "Hayır," diye tekrarladım.

"O zaman üzerinde hiçbir kontrolün yok. *Eğer* geri dönersen," dedi ve kalbim sıkışırken aynı zamanda takla attı, "o zaman bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın. Neyle karşılaşacağını bilmenin bir yolu olmadığından, vereceğin tepkiyi planlamanın da bir yolu yok. Bu yüzden sadece beklemek ve gerçekleşirse bununla başa çıkmak zorundasınız."

O haklıydı. Bu mantıklı ve akıllıcaydı. "Bu mantıklı ve akıllıca," dedim ona.

Bana sırtıttı.

"Yine de endişeleneceğim," diye itiraf ettim ve o da kıkırdadı.

Ona gülümsedim, çünkü kesin bir cevabım olmasa da içimdekileri boşaltmak iyi hissettirdi ve yüzümü öne döndüm.

Ben bozmadan önce bir süre sessiz kaldık.

"Başka bir şey daha var."

"Evet?"

Manzaraya baktım. Sonra yutkundum.

Sonra fısıltıyla "Geri dönmek isteyip istemediğimi bilmiyorum" dedim.

Tor'un vücudu arkamda tamamen katılaştı ve Salem bile kendini düzeltmeden önce bir adım kaçırdı.

"Pardon?" Tor sordu.

Dudaklarımı içeri çektim ve ısırdım. Sonra çılgınca, delice bir nedenle konuşmaya devam ettim.

"Burası çok güzel. Atlar sizinle iletişim kurar. Kuşlar sizinle konuşur. Kirlenmemiş. Hayat basit. Arabaları, cep telefonlarını, mikrodalgaları, martinileri ve yüksek topuklu ayakkabıları özlemeyeceğimi hayatım boyunca tahmin edemezdim. Bana böyle bir yere geleceğimi ama gelirim kalmak zorunda kalacağımı söyleseydiniz, hayatta olmaz derdim. Ama şimdi buradayım ve keşfetmek istiyorum. Gördüğüm her manzara hoşuma gidiyor. Her köyü. Her çiçek. Her hayvanı. Her bir ot parçasını. Elbette, bir lanet beklemede, ama bunu kontrol altına aldınız, değil mi?"

"Doğru," diye cevap verdi, ses tonunda mizah vardı.

"Yani," diye fısıldadım, "eğer burada sıkışıp kalırsam, kardeşin Rosa'yı kurtardığında, sanırım gideceğim. Seyahat edeceğim. Bu dünyayı sonuna kadar deneyimleyeceğim,

Kendi başıma hiç yapmadığım bir şey."

"İki noktaya değinmek istiyorum Cora," dedi artık mizah içermeyen bir sesle ve ben dönüp tekrar ona baktım. Gözleri bana doğru kaydı. "Birincisi, geride bıraktığına pişman olacağın hiçbir şey yok mu?"

Dudağımı ısırđım ve tekrar öne döndüm.

"Evet, ailem ve arkadaşlarım," diye itiraf ettim ve fısıldadım, "Onları çok özleyeceğim. Onları kaybetmek berbat olur. Özellikle de, tüm raporlara göre, sizin dünyanızın Cora'sı o kadar da harika bir kız ya da en iyi arkadaş olmayacak ve neler olup bittiğini merak edecekler."

Bu düşünce üzerine dudaklarımı büzdüm ve paylaşmaya devam ettim.

"Ama evimi, işimi sevmiyorum. Hayatım renksiz. Brian'la ayrıldık ve bana tek bir çıkma teklifi bile gelmedi. Yalnız değilim, yalnızlık çekmiyorum. Kendi arkadaşlığımı seviyorum. Ama çoğu zaman yalnızım ve bundan sıkılmaya başladım. Ve dürüst olmak gerekirse, bu olana kadar hepsinden bıkmıştım. Ve burada olmak, burayı görmek... *burayı* görmek," elimi önüme attım, "tüm bunları fark etmemi sağladı."

Tor yanıt vermedi ve ben "İki noktaya değineceğinizi söylemiştiniz?" diye sorana kadar başka bir şey söylemedi.

"Evet," diye yanıtladı. "İkinci nokta, Rosa kurtulduğunda, korkarım ki, aşkım, bu dünyaya gitmeyecek, seyahat etmeyecek, bu dünyayı sonuna kadar yaşamayacaksın."

Bu beni şaşırttı ve ona tekrar bakmak için döndüm. "Neden olmasın?" Gözleri benimkileri yakaladı. "Çünkü sana izin vermeyeceğim."

Başımı yana eğdim ve "Neden olmasın?" diye tekrarlamadan önce ona baktım.

"Çünkü Cora, senin etrafımda olmandan hoşlanmaya başladım. Bu yüzden seni tutmaya karar verdim."

Ne?

"Ne?" Bağırdım ve Salem altımızda seğıirdi.

Tor gülümsedi. "O kadar da kötü olmayacak, tatlım. Seyahat ettiğimde seni de yanımda götüreceğim, böylece bu dünyayı deneyimleyebileceksin. Ama eve döndüğümde, orada da benimle olacaksın."

"Ama birlikte yaşıyoruz," diye hatırlattım ona.

"Bu değişecek."

"Ne?" Tersledim. "Neden?"

"Dediğim gibi, etrafımda olmanı seviyorum."

"Biz her zaman kavga ederiz," diye zaten bildiği bir şeyi ona söyledim.

"Gerçekten de öyle ve bu benim de hoşuma gidiyor."

Ona göz kırptım. "Öyle mi?" Başını salladı.

"Seviyorum."

"Bu delilik." "Öyle değil mi?"

"Hayatta olmaz," diye kestirip attım.

Koluyla beni sıktı, gözleri başımın üzerinde gezindi ve "Yapacaksın" dedi.

"Yapmaya çağım."

"Yapacaksın."

"Hayır, Tor, yapmayacağım."

Tekrar bana baktı. "Yapacaksın Cora, çünkü yakında, tartıştığımızda ve sen bunu çok ileri götürdüğünde, ki bunu yapıyorsun, böylece devam edeceksin, seni durdurmak zorunda kalacağım." Sırıttı. "Ve seni nasıl durduracağıma dair fikirlerim hoşuma gidiyor." Gözleri ısındı. "*Hepsi*."

"Ugh!" Homurdandım ve tekrar öne doğru dönerek, "Kendinden oldukça eminsin," dedim.

"Sweets, tek yapmam gereken meme ucunu ağzıma almaktı ve bunun için yalvarıyordun. Tabii ki kendimden eminim."

Lanet olsun. Bunun doğru olmasından nefret ediyordum.

"Her neyse," diye mırıldandım, ondan uzaklaşmak için elimden geldiğince eyere tırmanmaya çalıştım, kolu gerildiğinde ve beni geri çektiğinde bu çabam boşa gitti. "Kolunu biraz gevşet," diye ısrar ettim. "Yer değiştirmek istiyorum. Rahatsızım," diye yalan söyledim.

Kolu göğüslerimin altına gelecek şekilde yukarı kaydı ve dudaklarını boynumda hissettim. "Hayır değilsin."

"*Öyleyim*." Yalan söylemeye devam ettim.

Başparmağı göğsümün alt tarafını okşamaya başladı, aynı anda dili kulak mememe dokundu ve konuyu değiştirdi.

"Eğer istersen," diye mırıldandı kulağıma boğuk bir sesle, "seni burada tatmin edebilirim."

Aman Tanrım. *Bu* bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası gönderdi.

"Teşekkürler," diye terslemeye çalıştım ve başarısız olduğumdan korktum.

"Ben iyiyim."

"Sana yatakta yalvardığın on dakikayı vereceğim," diye ikna etti ve kendimi onun çekişine karşı çelikleştirdim.

O on dakikanın tüm hayatımın en iyi on dakikası olacağını

düşünüyordum.

Dürtümü geri yendim ve "Tekrar teşekkürler ama... hayır." diye cevap verdim.

Başparmağı yarım santim kadar yukarı kalktı ve göğsümü tam meme ucunun altından okşamaya başladı.

Aman Tanrım.

Göz kapaklarımın yavaşça gözlerimin üzerine inmesine engel olamadım ama bir elimi onun kine uzatıp onu hedefe götürme isteğime karşı koydum.

"Başını çevir ve bana ağzını ver, tatlım," diye yumuşakça emretti.

"Hayır."

"Tamam, o zaman eteklerini kaldır da seni ısıtabileyim."

Oh *Tanrım*.

Bir iniltiyi yuttum ve "Tor, nereye gittiğimize dikkat et" diye emrettim.

Dili kulağımın altındaki deri boyunca kayd ve sonra kulağımın içine fısıldadı, "Salem yolu biliyor."

İşte oradaydı. İyi bir bahane.

"Salem, doğru, o iyi bir at. O etraftayken herhangi bir yaramazlık yapmam mümkün değil."

Salem homurdandı ve bunun "devam et, bana aldırma" mı yoksa "beni düşündüğün için teşekkürler Cora" mı olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Tor bana "Bu onun ilk seferi değil"

dedi. Çok, çok, *çok* yanlış bir şey

söyledim. *Hem de çok*.

Sırtım dikleşti, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Tor ağzını kulağımdan çekti.

"Cora?"

Bir elimi kaldırdım ve parmaklarımı onun göğsüne dolayarak aşağı çektim.

İç çekti. Sonra dedi ki, "Aşkım, biliyorsun sen -"

"Yerinizde olsaydım, Prens Noctorno Hawthorne, çenemi *kapalı* tutardım." O, tabii ki öyle yapmadı.

"Ben bir erkeğim Cora ve sen benden bir şeyler saklıyorsun."

"Birkaç gün öncesine kadar alternatif bir evrende yaşadığımı düşünürsek, hayır yaşamadım," diye hatırlattım ona. "*Diğer* Cora'nın var. Eğer *benim* kocam olsaydın, düzenli olarak alırdın," diye açıkladım.

Tor'un bedeni tekrar arkamda kaskatı kesildi ve "Bu benim düşündüğüm anlama mı geliyor?" diye sordu.

İki büklüm oldum ve ona ters ters baktım. "Evet!" T k rd m. "Sen bir prensessin. Ateşlisin. Harika  p ş yorsun. Havalı bir atın var. Harika gözlerin ve daha da iyi bir göğsün var. Çok fazla değil, yeterince göğüs kılların var. Ve pislik olmadığın zaman, tatlı olabiliyorsun. Yani, açıkçası, eğer kutsal bir evlilik yapsaydık, bundan vazge erdim... *düzenli olarak*."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neyden vazge iyorsun?"

"Benden!" Bağırdım, sonra öne doğru döndüm ve "Yeesh" diye mırıldandım.

Ağzı tekrar kulağıma geldi, oynamak için değil, sadece konuşmak için. "Madem buradasın ve diğer Cora'nın yerini aldın ve görünüşe göre burada sıkışıp kaldın, o zaman *seni*," durakladı ve kararlı bir şekilde bitirdi, "*düzenli*. şu andan itibaren."

"Hayır, kesinlikle hayır," diye reddettim. "O zaman yalan söyledin?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim. "Ama sinirlendiğim zaman veremem." Ona tekrar bakmak için döndüm. "Ve hata yapmayın Prens Noctorno, ben... *kızgınım*..."

" ok sinirleniyorsun," diye gözlemledi.

"Bundan ders al, koca adam," diye eğittim ve hemen geri döndüm. Kıkırdadı.

Dişlerimi sıktım.

Sonra duydum.

Başım sola kaydı ve Salem iki yan adım atıp dudaklarının arasından  fllediği sırada ağaçların arasına baktım.

"Cora?" Tor seslendi ve elim havaya kalktı.

"Sh!" Tısladım ve dinledim.

İşte yine oldu.

"Dizginleri geri  ek," diye emrettim.

"Pardon?"

İşte oradaydı; yine duydum!

"Dizginleri geri  ek!" Sonra bağırmaya devam ettim, "Salem, *dur!*"

Noctorno dizginleri geri çekti ve Salem durdu.

"Ne hissediyorsun? Tehlike mi?" Tor kulağıma fısıldadı, kolu kaburgalarımı şiddetle sıkıyordu.

"Hayır," diye fısıldadım. "Aggie."

Sonra kolundan kurtuldum, Salem'in yanından kaydım, terliklerimin üzerine düştüm ve hemen atın önünden dolanıp ağaçlara doğru koştum.

"Tanrılar aşkına, Cora! Dur!"

Durmadım. Onun yerine, "Aggie!" diye bağırdım. Aggie, sen misin?"

Koşmaya devam ettim ve arkamda bir atın toynaklarını ve bir adamın çizmelerini duydum ama artık cıvıltıları duymuyordum.

"Aggie!" Bir çığlık attım ve ardından koşmam karnıma dolanan demir bir kol tarafından durdurulup sert bir bedene doğru çekildiğimde bir "oof" çektim. "Bırak beni!" Kolunu iterek ve ileri doğru bastırarak bağırdım.

"Cora," diye seslendi kulağıma, "sakın -"

"Cik, cik, cik," diye belli belirsiz bir ses duydum ve bunun "Cora, bana yardım et," anlamına geldiğini biliyordum.

Aman Tanrım.

Beni Tor ve benimle birlikte yoldan çıkan Salem'e doğru sürüklerken Tor'un kolunda dönerek ona baktım.

"Tor!" Umutsuzca bağırdım, ona bakmak için başımı arkaya eğdim, koluna karşı mücadele ettim ve beni sürüklemesini engellemek için ayaklarımı sürükledim. "Aggie'yi duyuyorum."

"Kim?"

"Aggie!" Bağırdım.

Tor durdu ve bana baktı. "Aggie kim?" "Aggie, Aggie, Agglethorpe! Kuş!"

Kaşları birbirine çarptı. "Ne?" "Kuş!"

"Cıvıltı", "İmdat" anlamına geliyordu.

"Tor! Sanırım bir sorun var. Bir şeyler yapmalıyız!" Ellerimi çenesine götürdüm, parmak uçlarında yükseldim, eğildim ve "Lütfen!" diye yalvardım.

Gözlerimin içine baktı, sonra "Tanrılar" diye mırıldandı, beni bıraktı, elimi tuttu ve beni arkasından çekerek ormana doğru koşmaya başladı, Salem de onu tırısila takip ediyordu.

"Aggie!" Ben seslendim. "Bizim için cıvılda tatlım, böylece nerede olduğunu bilelim." Dinledim. Hiçbir şey yoktu.

Elimi kaldırdım, ağzımı yan tarafa kapattım ve bağırdım, "Aggie, tatlım, Lütfen. Bize bir şey verin!"

Sonra onu duydum, tam tepemizde yakın, zayıf bir cıvıltı. Durdum, Tor'un elini çekiştirerek durmasını sağladım ve Salem de bizimle birlikte durdu. Başımı kaldırdım ve Aggie'nin parlak tüylerini bir ağacın yaklaşık on metre yukarısında gördüm.

"Seni görüyorum!" diye bağırdım, bir aşağı bir yukarı zıpladım ve Tor'un elini sıktım. "Seni görüyorum! Dayan, Tor yukarı tırmanıp seni alacak!"

"Cik, cik, cik", "Tanrılara şükürler olsun" anlamına geliyordu.

"Neye gidiyorum?" Tor yanımda sordu ve ben de başımı çevirip ona baktım.

"Yukarı tırmanıp onu yakalamalısın," diye açıkladım.

Önce ağaca, sonra da bana baktı. "Kim?"

"Aggie! Şuradaki kuş!" Ağacı göstererek bağırdım. "Sesi zayıf geliyor, sanırım yaralı. Gidip onu almalısın."

Tor tekrar ağaca baktı, gözlerini kıstı, onu gördüğünü fark ettim çünkü gözlerini daha sert kıstı ve sonra bana baktı.

"Şaka yapıyorsun," dedi.

"*Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?*" diye çığlık attım, bir kolumu uzattım. "Bu Aggie!"

Onu kurtarmak zorundasın!"

"Cora, o kuş yarı ölü," dedi bana sakın bir sesle. "O zaman o da yarı canlı demektir!" Bağırdım.

Uzun bir süre bana baktıktan sonra içime doğru ilerledi, elimi nazıkçe çekerek beni kendine çekti ve diğer elini kaldırarak parmaklarını boynuma doladı.

"Sweets," dedi usulca, "bu hayvana bağlı mısın?"

"Evet, hayır... sayılır. Onunla sadece bir kez tanıştım ama çok tatlıydı. Fark eder mi? Yardıma ihtiyacı var."

"Onunla sadece bir kez mi tanıştın?" Tor sordu.

"Evet, bu dünyada uyandığım sabah. O benim odamdaydı. Lanet başladığında oradaydı. Daha önce hiç bir kuşla konuşmamıştım, o benim ilk ve sanırım tek kuşumdu. Ama güzeldi. Evde hayvanlarla konuşamazsın, yani konuşabilirsin ama onlar karşılık veremez. O cevap veriyor. Yani, *cıvıldıyor* ama onu anlayabileceğim bir şekilde."

"Elbette," diye yanıtladı.

Müthiş! Anladı!

"Yani onu sen de duymuş olmalısın! Sıkıntı içinde!"

Başını yana eğdi. "Hayır Cora, ben küçük kuşları duyamam. Kadınlar küçük kuşları, tavşanları, geyikleri, kedileri, fareleri ve benzerlerini duyabilir. Erkekler atları, köpekleri, kurtları, yırtıcı kuşları, yılanları ve benzerlerini duyabilir. Ben onu duyamıyorum."

Vay be. Tuhaf.

Bu konuda daha fazla şey duymak istiyordum ama o anda değil.

"Tamam, yapabilirim ve yardıma ihtiyacı var," dedim ona.

"Bu kuş senin evcil hayvanın mıydı?"

"Sanmıyorum. Dışarıdan uçarak geldi."

Burun deliklerinden nefes aldı. Sonra daha da yaklaştı ve parmakları boynumun derinliklerine doğru kıvrıldı.

Sonra şöyle dedi: "Aşkım, vahşi hayvanlarla konuşabilirsin ama onlarla bağ kuramazsın."

"Bu da ne? *Neden?* diye haykırdım.

Yüzü benimkine yaklaştı. "Çünkü tatlım, onlar vahşi ve bu," çenesini hafifçe yukarı kaldırdı, "olur ve olmasın a izin vermelisin."

Bir adım geri çekildim ve "Hayır, istemiyorum!"

dedim. "Cora -"

"Lütfen Tor, senden o ağaca tırmanmanı ve Aggie'yi kurtarmanı istiyorum." "Aşk -"

"Lütfen!"

Ağladım.

"Yapmamalısın -"

"Seni öpeceğim," diye pazarlık ettim.

"Bu bir öpücükle ilgili değil, doğayla ilgili. Bu doğada olan bir şey ve siz buna müdahale edemezsiniz."

Ona ters ters baktım. Sonra kendimi kurtararak ağaca doğru yürüdüm ve "Tamam! Tırmanıp onu yakalayacağım" dedim.

Ağacın gövdesine bir metre bile yaklaşmadan kalçalarım iri ellerin arasında kaldı ve geri çekildim.

İlerlemeye çalıştım. "Beni durdurmaya çalışmayın."

"Kadın, Tanrı'nın lanetlediği bir ağaca tırmanamazsın!"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Bahse var mısın?"

Beni geri çekti ve sert vücuduyla çarpıştım. "Evet, bahse girerim." Ah canım. Bu dövüşü kazanamayacaktım.

Ben de farklı bir taktik denedim ve yalvarırcasına "Tor!" diye bağırdım.

Bana baktı. Ben de ona yalvarırcasına bakmaya çalıştım. Şaşırtıcı bir şekilde, ben kazandım.

Beni bıraktı ve ağaca doğru yürüdü, "Eve gittiğimizde, akıl sağlığımın durumu hakkında doktorumla konuşmamı hatırlat" diye homurdandı.

"Teşekkür ederim tatlım," diye seslendim sessizce.

Bagajın önünde durdu ve gözlerini bana dikti. "Bana borçlusun." Oh kahretsın.

"Ödeyeceğim," diye söz verdim.

"O güzel kışına bahse girebilirsin," diye mırıldandı ve sonra dün on yaşında bir çocukmuş gibi ağaca tırmandı ve bunu günde beş kez yaptı.

Sonra bir elinde minik Aggie'yi kucaklarken aynı çeviklikle aşağı indi.

Ona doğru koştum ve başımı pek iyi görünmeyen bir Aggie'ye doğru eğdim. "Ah Aggie," diye fısıldadım.

"Chirp," yani "Cora."

"Bebeğim, seni yakaladık," dedim kuşa.

"Cora," diye seslendi Tor ve ben başımı eğip ona bakarken bir elimin parmaklarının Aggie'yi tutan elinin bileğine dolandığını, diğer elimin de göğsünün duvarına dayandığını fark etmedim. "Kanadı parçalanmış. Tamir edilemeyecek durumda."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Sen ve Salem yola çıkmalısınız, ben Aggie'yle ilgilenirim," diye devam etti ve ben gözümü kırptım.

"Onunla ilgilenmek mi?"

"Acı çekiyor. Bir süredir o ağaçta, ne su ne de yiyecek var.

Yarı ölü değil, çoğunlukla ölü. Onunla ilgilenmem gerekiyor."

Başımı yana eğdim. "Nasıl bakacaksın?"

"Acısını dindir."

Olamaz. Ne dediğini bildiğimden oldukça emindim.

"Ne diyorsun -?"

Yüzümdeki dehşeti okumuş olmalı ki hızlı ve nazik bir şekilde "Evet" diye cevap verdi.

"Tor, hayır."

"Yapılacak en doğru şey

bu." "Bir veteriner

bulacağız."

"Pardon?"

"Bir veteriner, bir veteriner. Hayvanlar için bir doktor."

"Veterinerin ne olduğunu biliyorum aşkım, söylemeden sormaya çalıştığım şey şu, deli misin?"

Geri adım attım. "Ben kızgın değilim! Belki bir şeyler yapılabilir."

"Bir şeyler yapılabilir ve eğer Salem'le birlikte yola çıkarsanız, bunu yapabilir ve bu yaratığın acısına son verebilirim."

"Cıvıltı" Aggie'den geldi ve ne yazık ki "cıvıltı" anlamına geliyordu. Bu nedenle Aggie'nin bu konuşma ve ateşli bir prens savaşıncısının ellerinde yaklaşan ötenazi hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu yok.

"Tor -" Fısıldadım.

"Sweets, git."

Başımı salladım. "Ona su getirebiliriz. Yiyecek de. Belki kendine gelir." "Sweets... git."

İçine girdim ve elimi tekrar göğsüne koydum. Eğilip ~~tekrar~~ yalvardım, "Kırala."

Sessizce, "Pes ediyorum, bu kuşa iyilik yapmıyoruz," demeden önce gözleri yüzümde gezindi.

Aman Tanrım. Acı çekecek miydi?

"Onu sağlığına kavuşturabiliriz. Ona biraz tohum ve su verelim, sonra da ilk fırsatta bir veterinere götürelim," diye önerdim.

Çenesi sıkıştı.

Elim göğsünden yukarı kayarak parmaklarımı boynuna doladı. "Tor, lütfen, o Aggie. Bu dünyada gördüğüm ilk varlık Rosa'ydı, ikincisi ise Aggie. Evde bir kız kardeşim yok ve Rosa gitmeden önce on dakika kadar yanımdaydı. Vickrantlar geldiğinde Aggie rüzgarda sürüklendi. İkisi de gitmiş olamaz. Buna dayanamazdım. Çılgınca gelebilir ama o benim için önemli. Rosa'ya yardım etmek için bir şey yapamam ama belki Aggie'ye yardım etmek için bir şey yapabilirim. Ona yardım etmeme yardım et. Kırala."

Tamam, doğruyu söylemek gerekirse, biraz abartıyordum ama bu kuşun günlerdir ağaçta mahsur kalmasının nedeni, istemeden bir lanet başlatmış olmam ve bu küçük yarattığı içine çeken bir rüzgâr estirmiş olmamdı, bu yüzden kanadının ezilmesi tamamen benim suçumdu (bir nevi).

Tor gözlerimi tuttu, sonra elini kaldırdı ve çenemi kavradı.

Sonra mırıldandı, "Git su tulumunu getir. Bu kuşa su verelim."

Merhamet etti!

Güzel!

Ona parlak bir şekilde gülümsedim, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, içeri ittim (Aggie'yi daha fazla ezmemeye dikkat ederek) aynı zamanda elim boynunun arkasına kaydım ve aşağı çekti. Eğildi ve ben de ağzımı onunkine değdirdim.

Bir santim geri çekildim ve onun güzel gözlerine baktım.

"Teşekkür ederim tatlım," diye fısıldadım, gözlerindeki ışıltıyı izledim ama yapacak işlerim vardı, o yüzden oyalanmadım.

Onu bıraktım ve su tulumunu almak için Salem'e koşarken Prens Noctorno Hawthorne'un o kadar da kötü biri olmadığını düşündüm.

İki Bölüm

Ellebryn

"Sweets, uyan."

Fiziksel olarak yer değiştirdim ama bilinçaltımda bilince doğru tembel bir kurbağalama yaptım, içinde bulunduğum sıcak, güvenli suları sevdiğime karar verdim, vazgeçtim ve yüzdüm.

Tor'un derin sesi yine uykumu böldü. "Cora, neredeyse eve geldik."

Bu dikkatimi çekti ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Tor'un eyerinde tamamen yana dönmüştüm, bacaklarının arasına ve göğsüne yaslanmıştım, yanağım derine bastırılmıştı, onun kolu beni kucaklıyordu, benim kolum da iyileşmekte olan Aggie'yi kucaklıyordu.

Başımı arkaya yatırdım, yanağımı göğsüne yasladım, güçlü, sakallı çenesinin alt tarafının aşağı doğru eğildiğini ve güzel açık mavi gözlerinin benimkilere çarptığını gördüm.

"Hey," diye fısıldadım.

"Merhaba uykucu," diye fısıldadı.

Midem eridi.

Mm.

Ona küçük bir gülümseme verdim. O da bana muhteşem bir gülümsemeyle karşılık verdi. Midem daha da eridi.

Mm.

"Neredeyse vardık mı?" Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı ve "Dön ve gör" diye cevap verdi.

Keşke şatosuna yaklaşmamış olsaydık diye düşünerek dönmeye başladım. Oraya varmamız üç gün değil, dört gün sürmüştü.

Bunun nedeni, Aggie'ye bakan, kanadını düzeltmek için elinden geleni yapan, bize bazı şifalı bitki damlaları, Aggie'ye su vermek için kullanabileceğimiz bir tür ilkel göz damlası ve Aggie'ye yemesi için verebileceğimiz içyağı ve ezilmiş tohumlardan yapılmış bazı küçük toplar veren bir veterinerin bulunduğu büyük bir köyde durmamızdı.

Buna rağmen Aggie o sabaha kadar iyiye doğru bir dönüş yapmamıştı. Damlalarını içti, suyunu içti, içyağı toplarını yuttu ama o sabaha kadar ölümün kapısında bekledi, uyandığımızda onu hoplayıp zıplarken ve cıvıldarken gördük, kısmen ama tamamen eski haline dönmemişti.

Tor başka köylerde ve küçük bir kasabada durduğu için de dört gün sürdü. Bunu, barlarda ya da şehirdeyken harika hamur işleri olan şaşırtıcı derecede kozmopolit bir kafede yemek yiyebilmemiz için yaptı. Bunu akşamları da yaptı, böylece geceleri uyumak için yumuşak bir yatağa ve büyük bonus olarak sıcak banyolara (cennet gibi) sahip olmak için hanlarda oda kiralayabilirdik.

Ve kasabada bana başka bir kıyafet aldı. Malzemenin daha kaliteli olması dışında ilkiyle hemen hemen aynıydı. Etek ve yelek soluk maviydi, etek ucunda ve yeleğin her yerinde güzel turkuaz, gümüş ve yeşil işlemeler vardı ve kollarının alt kısmında karmaşık danteller olan dökümlü krem rengi bir üst vardı. Kombinezonlar krem rengindeydi ve alt kısımları bluzun kollarını süsleyen aynı dantellerle kaplıydı. Saten terlikler ise yeşildi ama parmak uçlarında elbisenin renginde mavi fiyonklar vardı.

Tüm topluluk harikaydı.

Geleceğin kraliçesi olduğunu düşündüğü kişiyi giydirmekten büyük heyecan duyan terzi, zorlandığımızı duyunca (benden, gevezelik ediyordum) bana kemikten yapılmış bir tarak, basit görünen ama kılları sert ve kafa derimde harika bir his uyandıran bir fırça ve saçımda kullanmam için turkuaz saten kurdele verdi, üstelik hiçbir ücret talep etmeden. Ona sarılarak ve yanağına bir öpücük kondurarak teşekkür ettim, bu da daha sonra Tor'dan prenses davranışları üzerine kısa bir ders almamı sağladı ama umurumda değildi. Saçlarımı tarayabildiğim için inanamayacağım kadar heyecanlıydım, yüzümden uzakta tutacak bir şeye sahip olmak güzeldi ve kurdele koyu renk buklelerimin arasından harika görünüyordu, yani bana bir iyilik yaptığı için birine sarılmak istersem, ben bir prensesim ve bunu yapabilmem gerektiğini hissediyordum.

Bazen bu kasaba ve köylere gittiğimizde Tor bizi öğle veya akşam yemeği için bir bara götürmez, peynir, ekmek ve meyve alır, sonra da yolda bir göl, dere kenarında veya kır çiçekleriyle dolu bir tarlada durup piknik yapardık.

Üçüncü gün, ne yaptığını anladım.

Acele etmiyordu. Kasaba halkıyla sohbet etmeme, vitrinlere bakmama, çiçekleri koklamama, yemekleri tatmama ve manzarayı seyretmeme izin veriyordu.

Bana dünyasını veriyordu.

Ve karşılığında tek bir öpücük bile istemedi. Aggie'yi kurtardığım için ona olan borcumu ödetmedi. Hiçbir şey yapmadı.

Her gece aynı yatakta uyurduk, her sabah onun kollarında uyanırdım ve neredeyse uyanık olduğum her dakikayı onunla geçirirdim.

banyo yaparken ya da yeni kıyafetlerimi denerken). Geleceğin kralı olarak bile, halkın sevgisinden kaçınan bir adam değildi, sık sık dudaklarını dudaklarıma değdirir (halk içinde veya dışında), elimi tutar, parmaklarıyla sırtımın küçük kısmında bana rehberlik eder, kolunu belime dolayarak dururdu.

Ama bunun dışında, mükemmel bir beyefendiydi (sık sık sinir bozucu olsa da, bir beyefendi olabilirdi ama bu hala tartışmadığımız anlamına gelmiyordu, tartışıyorduk, ama görünüşe göre bundan zevk alıyor gibiydi).

Bu da demek oluyor ki, ben istemeden ya da bana hak ettirmeden dünyasını bana verdi.

O sadece verdi, özgür ve temiz.

Evet, Prens Noctorno Hawthorne'un o kadar da kötü olmadığına karar verdim.

Ve ayrıca onunla yollarda olmanın, bu dünyayı deneyimlemenin her dakikasını sevdiğime karar verdim, evet, tartışırken bile ve evet, ister inanın ister inanmayın, çünkü onunla deneyimliyordum.

Bu nedenle, bir kale ne kadar havalı olursa olsun, maceramızın sona eriyor olmasından dolayı üzgün olduğumu itiraf etmeliyim.

Aggie'yi dikkatle tutarak eyerde dönerken güneşin batmakta olduğunu fark ettim. Alacakaranlık çöküyordu. Yakında gece olacaktı.

Sonra öne doğru oturdum, gözlerimi kaldırdım ve nefes almayı kestim. Oh.

Benim.

Tanrım.

Gözlerimi diktim.

Bu... bu... *tarif edilemezdi.*

Sadece bir kale değildi. Bir kale ve bir şehirdi. Gerçek *bir şehir.*

Bu dünyada bunlardan bir tane bile görmemiştim ve size söyleyeyim, *inanılmazdı.*

Şehir dik, büyük bir tepenin dibinde başlıyordu. Bulunduğumuz mesafeden bile (hala oldukça uzaktaydık) her yerde filizlenen çiçekleri görebiliyordum. Eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa, bazı *çatılarda* bile çiçek saksıları vardı.

Ama bazı binaların önlerinde rengarenk tenteler de vardı, bazıları düz, bazıları çizgili, hepsi farklı renklerde. Fenerlerle de süslemişler, yine farklı renklerde, saçaklardan damlıyor ve binaların kenarlarında ve hatta sokaklarda görünüyordu. Siyah ferforje demiri de sonuna kadar kullanmışlar, havada uçuşan demir kapisler, binaların kenarlarını süsleyen kıvrımlar vardı.

Muhteşem.

Dolambaçlı, sarı, geniş, temiz parke taşlı bir yol, çiçekleri, tenteleri, fenerleri ve demir kaprisleriyle kerpiç, pişmiş toprak kiremit çatılı binalara benzeyen şeylerle kaplı dik tepeye çıkıyordu. Yol da bolca çiçeklerle donatılmıştı ve uzun, kıvrımlı, siyah demir sokak lambalarıyla aydınlatılmıştı.

Ve tepenin zirvesinde her şeyin en iyisi vardı.

Yumuşak krem rengi bir taştan yapılmış havada dimdik yükselen devasa bir kale, azalan güneşte göz kırpan kemerli pencereler, rengârenk flamaların dalgalandığı gökyüzünü delen yüksek kuleler, burada, orada ve her yerde fildişi taşlı korkuluklarından çiçekler damlayan balkonlar - tüm bina pürüzsüz, yuvarlak kenarlar ve dairelerden oluşuyordu.

Sol tarafta zümrüt yeşili bir deniz vardı (evet, *zümrüt yeşili*) ve yakın ve uzak adaları ve (fenerlerle aydınlatılmış) sallanan gemileri görebiliyordum. Sağ tarafta ormanlık alanlar ve inişli çıkışlı tepeler. Ötede, manzara farklı ürünlerden oluşan yamalı bir yorgan gibiydi. Ön tarafta ise, azalan ışıktaki bile rengârenk parlayan bir kır çiçekleri denizi vardı.

Tamamen bir animasyon filminden çıkmış gibi. Evde böyle bir şey yoktu.

İnanılmazdı.

"Tanrım," diye fısıldadım Salem geniş, akan, kristal berraklığında bir nehrin üzerinden geçen eğimli, ahşap bir köprüden geçerken.

"Bellebryn'e hoş geldiniz," diye mırıldandı Tor arkamdan.

"Ne?" Dikkatim dağılmış bir şekilde sordum, manzara hâlâ gözlerimi kamaştırıyordu.

"Az önce köprüyü geçip Bellebryn'e, benim topraklarıma geldik," diye açıkladı.

Gözlerimi kırptım ve gözlerimi gördükleri manzaradan ayırmak istemesem de ona bakmak için döndüm.

"Bunların hepsi *senin* mi?"

Tor bana baktı. "Hayır, kalenin sahibi benim. Ama her şeyi ben yönetiyorum." Tekrar göz kırptım.

"Kural mı?"

"Burası benim, babamın krallığının bir parçası değil. Nehirden denize ve ormana kadar her şey benim yönetimim altında."

Vay anasını!

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

"Evet," diye sırttı, "gerçekten."

"Yani baban bunu sana doğarken falan mı verdi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır Cora, ben onu fethettim."

Gözlerimi bir kez daha kırptım ve fısıldadım, "Ne?" "Onu fethettim."

"Onu *fethettin* mi?" Nefes aldım.

"Evet, aşkım."

Vay anasını!

Ön tarafa döndüm ve neden bunu istediğini anlayabiliyordum. İnanılmazdı. Ama anlamamıştım. Bunu neden yapsın ki? Yağmacı bir savaşçı mıydı?

Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyordum.

"Anlamıyorum," dedim ona.

"Neyi anlamıyorsun?"

"Bir krallığı miras almak varken, neden bu toprakları fethedesiniz ki?"

"Fethettiğim tek toprak burası değil ve hepsi *benim* toprağımdı, doğuştan hakkımdı, benden ya da daha uygun bir ifadeyle babamdan gasp edilmişti. Ben sadece geri aldım."

Ona bakmak için tekrar döndüm.

"Ne?"

Koluyla beni sıktı ve "Dash'in bir asker ya da savaşçı olmadığı konusunda sana söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye açıkladı.

"Evet," diye cevap verdim.

"Benim babam da bir asker ya da savaşçı değil." Vay be.

Tor devam etti, "O iyi bir adam. Nazik bir adam. Yardımsever bir kral, adil ve cömert. Halkı onu seviyor. Ama bir lider olarak bazı konularda çok yetenekli olsa da bazı konularda değil. Dahası, çok güzel ama zayıf bünyeli kadınlar bulma, onlara aşık olma ve onlarla evlenme talihsizliğini yaşamış. Annem beni doğururken öldü." Aman Tanrım. "Dash'in annesi o doğduktan altı ay sonra gripten ölmüş." Oh kahretsin. "Orlando'nun annesi de onun doğumundan sonra asla tam olarak iyileşemedi ve iki yıl sonra uykusunda öldü." Tanrım, bu berbattı. "Babam hepsini çok severdi ve her kayıpta daha da çok üzülürdü. Üç oğlunu tek başına büyütüyordu ve kral olmasına rağmen bizim yetiştirilmemize tamamen katılıyordu ve bu nedenle akli başka şeylerdeydi. Kuzeyimizdeki komşu krallığın hükümdarı bizim topraklarımıza göz dikmişti ve babamın yüreği buna elvermediği için bu kral babamın ve dolayısıyla benim topraklarımın büyük bir bölümünü ele geçirmeyi başardı. Babam savaşmak için elinden geleni yaptı ama krallığını güvende tutmayı başaramadı."

Tamam o zaman. Belki de bu dünyayla ilgili *her şey* yolunda gitmiyordu.

Tor konuşmaya devam etti. "Kuzey Kralı Baldur iyiliksever bir kral *değildir*. Adil ya da cömert değil. Açgözlü ve acımasızdır. Vergileri yüksektir. Taktikleri acımasızdır. Bu nedenle, onun yönetimindeki halkımız acı çekiyordu. Bu yüzden, reşit olup eğitimimi tamamladığımda, sadece doğuştan hakkım olan toprakları yeniden güvence altına almanın değil, aynı zamanda o topraklarda yaşayan ve hala benim halkım olan insanları korumanın da benim sorumluluğum olduğunu hissettim. Bu nedenle, babamdan bunları yapmak için savaşçılardan oluşan kişisel bir ordu kurmama izin vermesini rica ettim. Kabul etti, adamlarımı seçtim, onları eğittim ve sonra ilerledik."

Söylediklerini anlamaya çalışırken gözleri başımın üzerinden geçti ve kişisel prensliğine bakarken devam etti.

"Beş yıl ve çok fazla hayat aldı ama başardık." Beş yıl!

Tor bana baktı ve devam etti, "Ve şimdi halkım geliyor ve güvende. Burası ele geçirdiğimiz toprakların en güzeli olduğu için, adamlarıma minnettarlığımın bir göstergesi olarak babamdan Bellebryn'i bana vermesini rica ettim. Tüm adamlarım ve aileleri burada yaşıyor. Burası sadece benim değil, bizim, güneş, deniz, orman, ticaretle dolu bir kasaba, yıllarca süren savaştan sonra bir tür huzur, fedakarlıklarının bir armağanı."

Göğsündeki ve sırtındaki diğer yara izlerini, kılıç kullanma şeklini, mağarasının ne kadar silahlı olduğunu ve son sözlerini düşünerek güzel, yaralı yüzüne baktım.

Oh Tanrım. Prens Noctorno Hawthorne'un sadece o kadar da kötü olmadığını, aynı zamanda oldukça şaşırtıcı olabileceğini düşünüyordum.

Onunla geçirdiğim onca zamandan, tüm bildiklerimden ve öğrenmeye devam ettiklerimden sonra, başımın büyük bir belaya girdiğini düşünüyordum.

Yüzümü tekrar öne döndüm ve kalbim göğsümde sert bir şekilde atıyor ve nefes almakta zorlanıyor olsam da bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim.

Ben de bir şey söyledim.

"Çok güzel, Tor. Her santimi. Buraya geldiğimden beri gördüğüm tüm güzellikler içinde bu açık ara en güzeli. Sen ve adamlarının katlandığı onca şeyden sonra buna sahip olmanıza sevindim. Umarım evde olmak sana huzur verir."

Arkamda durdu ama bir saniye sonra kolu kaburgalarımın doğru kayarak sıkılaştı ve dudaklarının yumuşak bir öpücükle boynuma dokunduğunu hissettim.

Sonra kulağıma mırıldandı: "Eve dönmek bana gerçekten huzur veriyor."

Kolumu onun koluna doladım, parmaklarımızı yanımda birleştirdim ve "Güzel" diye fısıldadım.

Sessizliğe gömüldük ve güneş battıkça ve daha fazla fener ve sokak lambası yanarak şehri aydınlattıkça ve kararan geceye neşeli bir parıltı yaydıkça şehrin daha da yakınlaşmasını izledim.

Zihnimi meşgul edecek ek bir endişem olduğunu düşünerek bu mucizevi görüntüyü izledim.

Mesele sadece Cora'nın benim dünyamda yaptıklarından ibaret değildi. Her geçen gün eve dönme ihtimalimin azalması da değildi. Her geçen gün eve gitmek *istediğimi* daha az hissetmem de değildi. Ailemi ve arkadaşlarımı özlediğimden ve veda etme fırsatım olmasını dilediğimden değildi.

Toprakları fetheden, halkıyla ilgilenen, minik bir kuşu kurtarmak istediğimde bana boyun eğen ve bana dünyasını göstermek için zaman ayıran siyah bir prenze aşık olduğumu düşünüyordum.

Ve eğer bu yeterince kötü değilse, her an uyuyup eve dönme ihtimalim de vardı. Bu da Tor'a aşık olursam, sevdiğim adamı bir daha asla gidemeyeceğim bir masal dünyasında geride bırakacağım anlamına geliyordu.

Ki bu cidden berbat olurdu.

Bu nedenle kalbimi korumam gerektiğini düşünüyordum ki başka bir düşünce beynime girdi ve o anda bedenim kaskatı kesildi.

Kahretsin.

Bellebryn onun evi, şehri, prensliği. Ve ben de onun prensesiydim.

Ve ben ya da diğer Cora buradaydık.

Tor gerildiğimi hissetti.

"Cora?" diye seslendi ve ben de dönüp ona baktım.

"Sizinkiler beni tanıyor mu?" diye sordum.

Yüzümü inceledi ve yavaşça cevap verdi, "Evet."

"Benim bir sürtük olduğumu biliyorlar mı?"

Tereddüt etti.

Hassiktir! Kaltak olduğumu biliyorlardı.

"Kahretsin, *kahretsin*, kahretsin" diye bağırarak hızla tekrar ileri döndüm. "Cora -"

"Dur," dedim.

"Pardon?"

"Dur!" Bağırdım.

Tor dizginleri geri çekti, Salem durdu, sonra başını çevirip bize baktı ve halsiz Aggie "Ne oluyor?" diye cıvıladı.

Kuşa cevap vermedim. Düşünmeye çalışıyordum. Tor bana, "Aşkım, her şey yoluna girecek," diye güvence verdi.

"Saçımı taramam gerekiyor ve" elimi kaldırdım ve yanaklarımı çimdiklemeye başladım, "um..." Tekrar ettim.

Bilmiyordum!

Tor, "Cora, bana bak," diye emretti ve ben de baktım. "Her şey yoluna girecek." "Benim bir sürtük olduğumu düşünüyorlar," diye hatırlattım ona.

"Hayır, tanımıyorlar. İnsanlar seni tanımıyor. Buraya bir kez geldin. Kabul ediyorum, iyi bir izlenim bırakmadınız..." Muhteşem. "Ama burada olduğun kısa süre boyunca sadece kibirliydin, biraz soğuktun. Senin etrafta olmaman dışında pek bir şey düşünmüyorlar." Durakladı. "Şimdi adamlarım..." diye devam etti.

Aman Tanrım.

"Adamlarına ne yaptım ben?"

Gözlerimin içine baktı. "Hiçbir şey, yatağımı ısıtmayı reddetmen dışında. Ruhumun yarısının senin olduğunu düşünürsek, özlemedikleri ya da hoşlanmadıkları bir şey. Bana sadıklar ve bana mutluluk diliyorlar."

Harika. Acayip harika. Savaşçıları benden nefret ediyordu çünkü ben erkeğini başka yerde aramaya zorlayan soğuk bir kaltaktım.

Harika.

Tekrar öne döndüm ve Tor tekrar adımı seslendi.

"Hayır," dedim, arkamı dönmeden. "Ben iyiyim. Her şey yoluna girecek. Sadece iyi." Tamamen yalan.

Çıldıırıyordum!

"Aşkım, bana bak," diye ısrar etti.

"Hayır," diye reddettim. "Hadi şu işi bitirelim."

Durakladı, sonra içini çekti ve şöyle dedi: "Cora, sen sen ol, fikirlerini değiştirecekler. Eğer bu kadın olursan, sana aşık olmaktan kendilerini alıkoyamayacaklar."

Önüme baktım ama hiçbir şey göremiyordum, sadece sözlerinin üzerimden akıp gittiğini hissedebiliyordum.

Evet, *hisset* onları.

Ve oh, ama iyi hissettiler.

Oh adamım.

Cevap vermedim, veremedim. Hızla atan nabzımı kontrol etmeye ve kalp krizini önlemeye çalışıyordum.

Bir süre sonra Tor, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Devam edebilir

miyiz?" "Elbette."

"Sen... çıldırmadın mı?"

Benim dünyamdan kelimeler kullanması korkumu azalttı ve ağzım sıırttı ve ona döndüm.

"İyi olacağım," dedim sessizce.

"İşte benim müstakbel kraliçem" diye mırıldanırken gözleri benimkileri tutuyordu.

Adam!

Dilini dişlerine vurdu ve Salem devam etti. Ben tekrar öne döndüm. Aggie cıvıladı, "Cora, iyi olacağına emin misin?"

"Evet, Aggie, endişelenme," diye fısıldadım kuşa.

Tor'un kolu beni sıktı ve kalçaları Salem'i sıktı. At zarif bir şekilde tırısı, dörtnala ve hafif bir dörtnala geçti.

Ve Bellebryn gittikçe yaklaştı.

On Üçüncü Bölüm

Büyülü

Tor'un şatodaki odalarından dışarı taşan geniş avlunun korkuluklarında durdum ve ışıkları suyun üzerinde uzun yansımalar oluşturan gemileriyle dolu karanlık denize baktım.

Büyük, oval, fildişi mermer bir küvette gardenya kokulu sıcak bir banyo yaptıktan sonra saçlarımdaki nemi tarıyordum.

Tor'un odaları bok gibiydi. Aslında tüm kalesi boktandı. Aslında tüm prensliği boktandı. Dışarıdan muhteşemse, içeriden iki kat daha muhteşemdi.

Salem'in tepesinde otururken ve Tor tarafından tutulurken (nispeten hareketli olan) köyün içinden geçmeyi başarmıştım. Neredeyse gördüğümüz herkes dönüp bakıyor, Tor'a sevinçle gülümsüyor, eğiliyor ya da reverans yapıyordu.

Yine de gözleri bana takıldığında, yüzleri meraklanıyordu, ki bu iyiydi, ya da kapanıyor ya da kararıyordu, ki bu o kadar da iyi değildi.

Cora'nın itibarını düzeltmek için elimden geleni yaptım ve gergin yüzüme yerleştirebildiğim kadar parlak bir gülümseme yerleştirdim. Ama dolambaçlı arnavut kaldırım sokak boyunca Tor'un elini sıkıca tuttum.

Kaleye vardığımızda her şey tamamen kontrolden çıktı. Tor'un hizmetkârları, onun eve döndüğünü bilmediklerinden, heyecan içinde hemen aşağıya indiler.

Onları izlerken, çok sevildiği ve tamamen saygı gördüğü açıktı.

Gözleri bana çarptığında Cora'nın bunlardan hiçbiri olmadığı da açıktı.

Bunun bir önemi yoktu. Aggie ve ben Tor'un odalarına sürüklendik (kaleyi gezmek isterdim ama bu arzuyu paylaşmıyordum). Uzaklaşmadan önce gözlerini yakalamaktan, "her şey yoluna girecek" dercesine çenesini kaldırdığını görmekten başka bir şey yapma şansım olmadı. Aggie'den ayrılıp Tor'un süitine götürülmeden önce de tek kelime etme fırsatım olmadı.

Tor'un hizmetkârlarının Cora'nın son ziyaretinde ellerinden geleni yaptıklarını ve kısa bir süre için orada bulunup geri dönmemiş olmasına rağmen, geri dönmemesi için her şeyi hazır tuttuklarını çabucak öğrendim.

Bu nedenle, onun ve şimdi benim emrinde kıyafetleri ve tuvalet malzemeleri vardı.

Gardenya kokusundan hoşlanmadım (yeterince güzeldi, ama çok güçlüydü) ama sessizce bir yemek servis edildiği için bunu da paylaşmadım (ilk

Tor ile uzun zamandır yemek yememiştim, yine de zengin soslar ve yağsız et parçalarıyla şahaneydi ve bu kadar kısa sürede bir araya getirmelerine şaşırdım), kokulu bir banyo hazırlandı ve benim için narin iç çamaşırları ve gecelikler hazırlandı.

Havluları vardı, havludan değil, ateşin yanındaki raflarda ısıttıkları kalın, yumuşak, emici malzemeden. Sadece banyo yağı değil, sabun, şampuan ve saç kremi de vardı. (Yaşasın! Artık kabarmaya son!) Bacaklarımı ve koltuk altlarımı tıraş edebilmem için düz bıçaklar bile vardı (bunu yaptım, ama çok dikkatli bir şekilde, düz bıçaklı jiletler biraz korkutucuydu ama sadece bir kez kendimi kesmeyi başardım).

Her yer harikaydı - eğer üzerimde dans eden dört kadının göz göze gelmedikleri, neredeyse hiçbir şey söylemedikleri ve gözlerini yakalamaya, onlara gülümsemeye ya da onlarla sohbet etmeye çalışsam da bana bir gram bile dostça davranmadıkları gerçeğini düşünmeme izin vermezsem.

Beni banyomla baş başa bıraktılar; sıcak suyun uzun yolculuğun kaslarımı gevşetmesine izin vererek banyomun tadını çıkardım. Çıktım, havluyla kurulandım ve en yeni kıyafetime döndüm.

Şehir, kale ve odalar harikaydı. Ama iç çamaşırı, gecelik ve bornoz daha harikaydı... *açık ara farkla.*

Şort ya da don değil, alt kısmı dantelle süslenmiş soluk sarı ipekten yapılmış gerçek bir külot vardı önümde. Üzerime biraz dar oturdular (bu dünyanın Cora'sı kesinlikle benden birkaç kilo daha hafifti) ama yine de harika görünüyorlardı.

Gecelik ve sabahlık ise ölmeye değerdı. Yumuşak şeftali rengi ipek, ince askılı, vücuda oturan sade bir beden ve ayak bileklerime kadar inen dökümlü bir etek. Neyse ki eteğı dökümlüydü ama külotta olduğu gibi geceliğın de bedeni ve kalçaları tam oturmuştu (belli ki diğer Cora da benden bir beden küçüktü). Bornoz, geniş bir saten kuşak ile uyumlu şeffaf bir şifondu.

Harika hissettiler ve hatta rahat görünüyorlardı ve nispeten rahatlarıdı.

Orada durmuş, Cora'nın bıraktığı gümüş saplı fırçayla saçlarımı tarıyordum, burnumda gardenya kokusu, arkamda Tor'un yatak odasındaki lambalar ve mumlar titriyordu (burası da harikaydı, kraliyet mavisi, gümüş, siyah ve kömür grisi renklerle dekore edilmişti, devasa odanın tam ortasında devasa, perdeli bir sayvan vardı, yakışıklı koyu ahşap mobilyalar, rahat görünümlü, pelüş kanepeler ve sandalyeler dağılmıştı

Etrafta pırıl pırıl fildişi mermer zeminler, üzerlerindeki kalın, karmaşık dokuma kilimler ve sıcak mavi boyalı duvarlar sayesinde daha az soğuktu) ve manzaraya baktım. Hizmetçilerden birinin yakmaya hazırlandığı tütsü, gardenya ile güzel bir şekilde karışan sandal ağacı kokuyordu.

Saçlarımı tarıyordum, tüm bunları düşünürken Prenses Cora Goode Hawthorne'un tam bir aptal olduğunu düşünüyordum.

Elbette, evi ve çevresindeki alan muhteşemdi ama bu, her şey, onunla birlikte gelen adam da dahil...

Toplam. Lanet olası. Salak.

Bir ses duydum, yüzümü odaya döndüm ve olduğum yerde durdum.

Tor, kalçalarına bolca bağlanmış siyah bir çarşaf dışında tamamen çıplak bir şekilde odada yürüyordu.

Vay *anasını!*

Dengesiz bir el ile fırçayı korkuluğun üzerine koydum ve baktım.

Göğsünü görmüştüm ama hepsi bu kadardı. Harika kalçaları olduğunu ve her yerinin sert olduğunu biliyordum ama şimdi harika baldırları olduğunu, kalçalarının etrafındaki girintileri, karın kaslarının belirginliğini, göbeğinden yukarı, kollarından ve pazularından aşağı inen damarları, temiz traşlı çenesini, uzun, siyah saçlarının ıslak ve geriye doğru kaygan olduğunu gördüm.

Yowza!

Gözlerimi ondan ayırdığımda yatak odasına açılan birçok kapıdan birinden geldiğini gördüm (kaba olacağını ve sormam gerektiğini düşündüğüm için araştırmamıştım ama o sırada yalnızdım).

Bildiğim şey, bunun banyo kapısı olmadığıydı.

Nerede banyo yapmıştı?

Banyosunda doğruca verandaya çıktı ve Tanrı şahidim olsun ki, arkasındaki mum ışığıyla aydınlatılmış oda, hafif esintiyle dalgalanan *ince*, kraliyet mavisi perdeler ve o çok seksi haliyle filmde fırlamış gibi görünüyordu.

Sesimi bulmakta zorlandım, buldum ve "Nerede yıkandın?" diye sordum.

Başını salladı ve oldukça dikkatli bir şekilde baktığını geç de olsa fark ettim,

Vücutuma baktı ve sözlerim onu hayal aleminden uyandırdı. Gözleri yüzüme kayd ve "Banyom" diye cevap verdi. "Banyon mu var?" Yaklaştığında sordum.

"Evet."

"Kalede başka bir yerde mi?" Bunun tuhaf olduğunu düşünerek sordum ve aynı zamanda onun evinin geniş koridorlarında havluyla yürüdüğünü ve

Arkasında baygın hizmetçiler bırakarak.

"Hayır," diye cevap verdi, önümde durdu, büyük elleri belime gitti. "Benim özel bir banyom var ve senin de özel bir banyon var. İkisi ayrı. Ben benimkini kullandım..." gözleri ıslak saçlarımda gezindi, "ve görünüşe göre sen de seninkini kullanmışsın."

İkimizin de kendi banyosu mu vardı?

Vay be. Harika!

"Harika," diye gülümsedim ona.

Elleri kaburgalarımın doğru kaydı. "Yemek yedin mi?" "Evet, yedin mi?"

"Evet."

"Yemekler gerçekten çok iyiydi," diye bilgi verdim. "Mükemmel," diye cevap verdi.

"Şimdi yatağıma gir." Gözlerimi kırptım.

"Ne?"

"Seni balkona çıkarmamı istemiyorsan, hemen şimdi o güzel kıcını yatağıma sokmalısın."

Karnım şişti ve dizlerimin bağı çözüldü.

Uh-oh.

"Tor," diye fısıldadım ve vücudu bir santim daha yaklaşırken parmakları kaburgalarımı ısırdı.

"Şimdi Cora," diye alçak sesle emretti. "Um..."

"Şimdi dedim."

Ellerimi hafifçe pazularının üzerine koydum ve şöyle dedim: "Sanırım bu işin nereye varacağını konuşmak için birkaç dakikamızı ayırmalıyız, um... seninle benim aramda ve bunun tüm sonuçlarını, um... bilirsin, her an kendi dünyama geri fırlatılabileceğimi göz önünde bulundurarak."

"Ve tatlım, bence giydiğin bu büyüleyici giysileri ne kadar sevdiğine karar vermelisin, çünkü onları atarken üç saniye içinde yatağıma doğru hareket etmezsen, onları senden koparacağım."

Isı yanaklarıma ve bacaklarımdan arasına vurdu. Uh-oh!

"Tor," diye fısıldadım, "bu iş giderek karmaşıklaşıyor.

Konuşmamız gerek." "Bir."

Ah canım.

"Tatlım, büyük bir hata yapıyor olabiliriz -" "İki."

Ona baktım ve yakışıklı yüzündeki *kararlı ifadeden onun da kararlı* olduğunu anladım.

Ve Prens Noctorno'nun bir şeyi elde etmeye kararlı olduğunda, onu elde ettiğine dair güçlü bir şüphem vardı.

Ve buna ben de dahilim.

Ve ne kadar denesem de, o anda, son dört günden sonra, ona vermemeyi içimde bulamadım.

Bu yüzden yalvardım, "Lütfen kıyafetlerimi yırtmayın. Onları çok seviyorum."

"Üç," diye cevap verdi, hazırlandım ama kıyafetlerimi çıkarmadı. Bir omzunu indirdi ve sonra ben kalktım, o da yatağa doğru yürüdü.

Aman Tanrım. Şimdi ne yaptım ben?

Bazı temel kurallar koymak için oyalanmak zorunda kaldım.

Karşı koymadım ama parmaklarımı beline doladım.

Tanrım, teni yumuşaktı ama kasları sertti ve her yeri sıcaktı.

Kahretsin!

"Buna hazır olduğumdan emin değilim," dedim

arkasından. "Merak etme aşkım, seni

hazırlayacağım."

Aman Tanrım.

"Bence yapmalıyız... oh!"

Bağırđım çünkü beni omzunun üzerinden fırlattı ve yumuşak yatağının tüylü örtülerine sırt üstü düştüm.

Üzerimde yükseliyordu, bir heykel gibi hareketsizdi, sadece gözleri beni boydan boya kat ediyordu, izledikleri yol fiziksel bir şeymiş gibi tenimi yakıyordu.

Tanrım, başım beladaydı.

"Tor -"

"Sabahlığını çıkar," diye emretti.

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Benim -?" Sormaya

başladım. "Çıkar şunu Cora, yoksa çıkarırım ve

nazik davranmam." Vay anasını.

Dirseklerimin üzerine

kalktım. "Tor!" Banyo

çarşafını çıkardı.

Hiperventilasyona başladım.

Yanılmamışım. Harika kalçaları vardı. Ve onda harika olan başka bir şey daha vardı. O kadar harikaydı ki, ona tüm ihtişamıyla bakarken gergin olmayı, korkmayı ya da beni nasıl bir geleceğın beklediğini merak etmeyi unuttum.

Bunların hepsini kendim için istedim.

Ve ben onu alacaktım. Öne doğru düştüğünde, düşüşünü kontrol etmek için kolu dışarı çıktığında, eli yanımdaki yatağa indiğinde, çoğunlukla benim üzerime düştüğünde bunu anladım.

Ama bedenini uzakta tuttu ve bunu cübbemin saten kuşağını çözmek için yaptı, bunu tüm bedenimi sarsan çok da nazik olmayan bir çekişle yaptı.

Bacaklarımın arasındaki sıcaklık yoğunlaştı ve ıslandı. Ya da *daha da ıslandı*.

Aman Tanrım.

"Uh -" Ben başladım.

Şifonu bir kenara iterek, "Sessiz ol," diye emretti. "Sanırım -" Tekrar denedim.

"Sessiz ol," diye tekrarladı ve geceliğini yukarı çekti.

Oh... Tanrım.

"Um -"

Üstüme yerleşti.

"Bu kokuyu sevmiyorum," diye homurdandı, bir eli yan tarafımda geziniyordu. "Bana eskiden olduğun seni hatırlatıyor. Değiştir şunu."

"Tamamdır," diye fısıldadım ve titredim.

"Ellerini üzerime koy," diye emretti, dizi bacaklarımın arasına bastırıyordu.

Aman Tanrım!

"Um, okey dokey," diye tekrar fısıldadım ve ellerimi kollarından yukarı ve omuzlarına kaydırdım.

Tanrım, kendini iyi hissediyordu. Güzel de kokuyordu. Sandal ağacı.

"Güzel kokuyorsun." Fısıldıyordum ama cevap vermedi.

Elinin kaburgalarımın üzerinde ilerleyişini izledi, yukarı çıkmaya başladı, nefesimi tuttum, sonra yön değiştirdi ve karnımdan aşağı indi.

Nefesim aceleyle çıktı ve sonra hızlı, düzensiz ve ağır bir şekilde geldi. Onu istiyordum. Şimdi istiyordum. Tanrım, birden içim sızladı.

Beni öpmesine bile gerek yoktu.

"Tor," diye nefes aldım, gözleri gözlerime geldi ve yanıyordu. Nefes nefese kalmıştım.

"Eğer ıslanmadıysan, hemen şimdi, bileceğim," diye homurdandı, sesi daha derin, kaba, boğuktu.

"Ne... ne olduğunu bileceksin?" Kekeledim.

Parmakları külotumun içine kayd, sıcaklığımın içinden süzöldü.

Boynum büköldü, sırtım dikleşti ve kollarım omuzlarını kavradı.

"Tanrım," diye inledi, sertleşmiş sikini kalçama bastırarak. "Sodden."

Ellerimden birinin parmakları saçlarına kayd ve çenemi aşağı eğip ona odaklanmaya çalışırken elini bacaklarımın arasına sıkıştırdım.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes aldım.

Gözleri alev alev yanıyordu.

"Şu anda mı?" Başımı

salladım. "Hemen şimdi."

Daha fazla iknaya ihtiyacı yoktu. Hafifçe yana doğru yuvarlandı ve külotum gitti. Sonra geri döndü, ben de o sırada bacaklarımı açtım ve kalçaları içeri girdi. Dizlerimi kaldırdım, kalçalarımıdaki elleri onları kaldırdı, ağzı benimkine geldi, bir öpücük için değil ama ağır, sıcak nefeslerinin benimkine karışması daha samimi hissettirdi ve sonra onun ucunu hissettim.

Sonra arabayı içeri

sürdü. Aman Tanrım.

Büyülü.

Ona daha sıkı sarıldım ve sırtımı tekrar dikleştirerek "Evet" diye fısıldadım.

Bana asıldı, derinlere daldı, hızlı, ritmik, fantastik hamleler yaptı ve tüm bunlar olurken gözleri benimkileri tuttu, dudakları bir fısıltı uzaklığındaydı, nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Kalçalarımı kaldırmak ve onu daha fazla içime almak için baldırlarımı içeri doğru salladım, topuklarımı sırtına bastırdım, kolum omuzlarını kavradı, elim saçlarına dolandı. Bakışlarımı gözlerinin güzelliğinden ayıramıyordum ve ayırmak da istemiyordum.

"Lanet olsun, enfessin," diye mırıldandı, beni daha yükseğe kaldırdı, daha sert itti, daha derine sürdü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, sözleri ve vuruşu seksimi sarsmaya başladı.

Ben de gelecektim.

"Lanet olsun," diye

homurdandı. "Tor -"

"Onu bana ver, Cora."

Her şeyi yoluna koyacaktı. "Tor!" diye bağırdım.

"Ver onu bana, bu benim hakkım," diye homurdandı, bir eli kalçamdan ayrılıp saçımın arkasını yumrukladı.

Ona verdim ve günler öncesinden haklıydı.

Bu bir patlamaydı. Daha önce hiç yaşamadığım güçte bir orgazm. Bunu tarif etmenin hiçbir yolu yoktu. O kadar içimi yakıp kavurdu ki, tamamen boşa çıktım ve bir doruk noktası tarafından yok edileceğimi hiç umursamadım.

Yüksek sesle haykırdım ve vücudumdaki tüm kaslarla ona daha sıkı sarıldım, boynum büküldü ve sonra yüzüm öne fırladı. Boynuna gömüldüm ve zevkten inledim.

İşim bittiğinde saçlarımı hafifçe çekiştirdi, başım yatağa düştü, gözleri tekrar benimkilere takıldı ve içimde hareket etmeye devam etti, nefesi sert ve zorluydu, boyun kasları gergindi.

Başımı tekrar kaldırdım ve onu öptüm, dilimi içeri kaydırđım, az önce bana verdiklerinin bir kısmını geri vermeye çalışmak için sahip olduğum her şeyi ona verdim.

Yarrağı içimde derinlere doğru ilerlerken, doruğa ulaştığında çıkardığı derin inilti boğazımdan aşağı indi.

İnanılır gibi değil.

Öpücüğü devraldı, yavaşça girip çıkarken yumuşattı, sonra dudakları yanağımdan boynuma doğru kaydđ, sonra kulak mememi öptü ve kendini derinlere gömdü ama içimde hareket etmeyi bıraktı.

"Eğitimini ilerletiyorsun, tatlım, bir prenses kocasının onu becermesine böyle izin verir," diye mırıldandı kulağıma, sıcak, durgun, mutlu bedenim onun sıcak ağırlığı altında hareketsiz kaldı ve sonra bir kahkaha patlattım.

Ağzının kulağımdan kayb olduğunu hissettim ve elini yüzümde, başparmağını yanağıma okşarken hissettiğimde neşemi yatıştırdım. Gözlerimi açtığımda ağzının küçük, seksi, memnun bir gülümsemeyle kıvrıldığını ve bana bakan gözlerinin sıcak olduğunu gördüm.

Adamım, her şey oluyordu. Her şey. Her şey. Bir peri masalı prensine aşık oluyordum.

Kahretsin.

Paniğimi bastırmak için fısıldadım: "Kalenı beğendim." Küçük gülümsemesi daha da büyüdü.

"Buna sevindim."

"Odalarınızı da beğendim." "Buna ben de sevindim." Sonra aklıma geldi.

Şimdi buydu. Benim şimdimdi. Ve büyülu bir şimdiydi.

Ve, siktir et, onu alacaktım ve sonrası için endişelenecektim... sonra.

Nefesimi içime çektim ve şaka yaptım: "Ve biliyorsun, bana vermek istediğin başka prenses talimatların olursa ben her zaman yanındayım."

Gülümsemesi tembelleşti ve o kadar seksi oldu ki her yerde hissettim. "Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandı.

"Hızlı öğrenirim," diye söz verdim. "Bunu fark ettim."

"Ve bir prenses olduğuma göre, prenseslikle ilgili her şeyi öğrenmem önemli."

Tor cevap vermedi, sadece başparmağını alt dudağıma sürttü.

Güzel.

"Ve" diye devam ettim, "bu şeyleri iyi yapmayı öğrenmem önemli."

"Ben sabırlı bir öğretmenim," diye beni bilgilendirdi.

"On dakika önce o kadar da sabırlı görünmüyordun."

Göz kapaklarını indirdi ve seksi bakışlarını daha da belirginleştirdi, sonra başını eğdi ve ağzını benimkine değdirdi ama konuşurken dudaklarını çekmedi.

"Bir dahaki sefere daha sabırlı olacağım." "Bir dahaki sefere mi?"

"Evet, bir dahaki sefere," diye cevap verdi, sırtüstü yatacak şekilde yuvarlandı ve ben onun üstündeydim, eli başımın yan tarafındaki saçlarımı kaldırdı, geriye doğru kayarak parmakları başımın arkasını kavradı ve baskı uygulayarak yüzümü onunkine yaklaştırdı, "bu tam... yaklaşık..." dudaklarım onunkine dokundu, "şimdi başlıyor."

Sonra beni öptü.

Sonra bana olabileceğim en iyi prenses olmam için başka bir yol gösterdi.

Ve acayip *büyülüydü*.

On Birinci Bölüm

Kendimde Değildim

Ağır perdelerin geri çekilme sesini duydum, parlak güneş ışığı kapalı göz kapaklarıma dokundu ve ağzımın memnun bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim.

Fiziksel olarak mırıldanmam mümkün olsaydı, bunu yapardım.

Karnımın üzerindeydim, doğduğum günkü gibi çıplaktım. Yorganın popomun üzerinden kalkıp sırtımı ortaya çıkardığını hissettim ve kollarımı uzatıp sırtımı yatağa yasladım ve gözlerimi açtım.

Tüm prenseslik eğitimimi düşünüyordum ve çok fazla vardı, üç buçuk ders (yarısı Tor'un bana inmesiydi ve söylenmelidir ki, adam ağzını kullanabilirdi) ve derslerimin her nanosaniyesini ne kadar sevdiğimi (ve oğlum, sevdim), ışığa izin veren yakışıklı (umarım çıplak) bir adam görmeyi umarak büyük odaya baktığımda.

Ama ben yapmadım.

Başında bir tülbent, uzun elbisesinin önüne iliştirilmiş uzun, beyaz bir önlük ve yüzünde asık bir ifade olan dolgun bir kadın gördüm.

Eek!

Bir çığlık attım, yorganı yukarı çektim ve sırt üstü dönerek oturur pozisyona geldim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve odanın öbür ucundan bana sanal hançerler gibi baktı.

"Uh..." Kahretsin! "Heya," diye seslendim.

"Ekselansları, kahvaltınız oturma odanızda servis edilecek," diye duyurdu soğuk bir sesle.

"Um... benim oturma odam mı?" diye sordum.

Bir kapıya doğru yürüdü ve elini kapıya vurduktan sonra bana döndü.

"Oturma odası," dedi neredeyse bir çırpıda. "Elbette, anlıyorum. kocanın yatağında uyumayalı *o kadar uzun zaman* oldu ki, unutursun." Ah canım.

"Uh..." Mırıldandım.

"Sizi giyinmeniz için yalnız bırakayım ama *kahvaltı* sırasında personelikle ilgili *talimatlarınız* konusunda *sizinle konuşacağım*."

"Benim" kelimesini son derece özel bir şekilde söyledi ve tam olarak ne demek istediğini anlamamı bekledi.

Cora'nın personeli değillerdi. Muhtemelen Tor'undular ama kesinlikle Cora'nın değillerdi ve onun yokluğunda, her kimse, kesinlikle onun da personeliydi.

"Tamam," dedim usulca.

"Bu arada personelimden birini görürseniz, herhangi bir *benimle paylaşana* kadar onlar için sahip olabileceğiniz *talimatlar*."

Cora'nın son gelişinde Tor'un yeterince dikkat etmediğini düşünüyordum. Tor'un sadece yatağını ısıtmadığı için adamlarının ondan nefret ettiği konusunda yanlış olduğunu düşünüyordum. Cora'nın her zamankinden daha büyük bir sürtük olduğunu düşünüyordum ve bu da bir şey ifade ediyordu.

"Bunu yapabilirim," diye dikkatle cevap verdim. Bir kez başını salladı.

"Giysilerinizi yerleştirdim. Bunlar ve tuvaletiniz için ihtiyaç duyabileceğiniz diğer her şey," başka bir kapıya doğru ilerledi ve elini kapıya vurdu, "soyunma odanızda olacak. Rica edersem," diye son iki kelimeyi tükürdü, "ihtiyacınız olmadan on dakika önce kordonu çekin, böylece kahvaltınızı ne zaman servis edeceğimizi bilelim."

"Elbette," dedim sessizce, gözlerini kısarak bana baktı, kokladı ve arkasından öyle bir soğukluk yayarak odadan çıktı ki ürperdim.

Sonra Tor'un nerede olduğunu merak ederek odaya baktım.

Sonra yatağın üzerinde sürünerek geceliğimi aradım, buldum, kaptım, üzerime geçirdim *ve sağ ol Cora, tam da ihtiyacım olan şey, beni içine soktuğun başka bir karmaşa* diye düşünerek banyodaki tuvalete daldım.

* * * * *

İstendiği gibi, ihtiyaç duymadan on dakika önce, soluk mavi kadife, püsküllü kordonu giyinme odasında çektim (çok güzel bir oda, yatak odasından çok daha küçük, soluk maviler, kremler ve lavantalarla vurgulanmış yumuşak bir sarıya boyanmış, güzelce boyanmış bir paravan, lavanta kadife kaplı bir şezlong ve bir sürü süslü şişe ve diğer masal diyardı güzelleştirme kalıntılarıyla dolu bir tuvalet masası).

Soyunma odasında geçirdiğim zamanı biraz sinir bozucu buldum çünkü önüme serilen kıyafetleri tam olarak anlayamadım.

Yani, çok fazla vardı. Hepsini giymem mümkün değildi. Sonra bunun tek bir kıyafet değil, bir seçki olduğunu fark ettim.

Seçimimi yaptım ve iki şeyi fark ettim. Birincisi, bu giysiler daha önce giydiklerimden çok daha üstün kalitedeydi ve ikincisi, çok

giydiğimden farklıydı.

Ve enfeslerdi.

Ben de seçimimi yaptım. Sonra tuvalet masasının üzerindeki şişeleri inceledim (çoğunlukla koku, hepsi gardenya değil, geniş bir seçim, bu yüzden miskli ama çiçeksi bir şey seçtim) ama biraz pudra, allık ve hatta sürme kalemleri vardı.

Koku sürdürdüm, makyaj yapmaya çalışmamaya karar verdim ve giyinmeye başladım.

Bir çift güzel külot daha giydikten sonra (bunlar bembeyazdı) krem rengi, ipeksi, dantelli bir kombinezon giydim ve üzerine hafif, dökümlü ipekten yapılmış yumuşak mor bir elbise geçirdim. Elbisenin yakası oldukça aşağıdaydı (gerçekten de kombinezonun dantelleri olmasa neredeyse meme uçlarım görünecekti), beli genişti (böylece göğüslerimi vurguluyor ve dikkati narin dantellere çekiyordu) ve eteği çoğunlukla düzdü, güzel bir drape ve önden krem rengi ipek kombinezonumu da ortaya çıkaran bir yırtmaç vardı. Ve son olarak, bel kısmı yoğun ve muhteşem bir şekilde koyu mor ve gümüş tonlarında işlenmişti.

Sonra ayaklarımı koyu mor saten terliklerin içine soktum.

Sonra tuvalet masasının üzerinde kurdeleler ve saç tokaları gördüğüm oymalı kutuya gittim ve telkari gümüşten yapılmış, gerçek ametistlere benzeyen mor taşlarla süslenmiş bir çift toka seçtim. Saçlarımı iki yandan geriye doğru çektim ama arkaya doğru uzun bıraktım ve aynaya baktım.

Fena görünmüyordum ama bir peri masalı prensesi gibi de görünmüyordum.

Oturma odasına giderken yanaklarımı çimdikledim ve vardığımda maviler ve şeftalilerle dekore edilmiş güzel bir oda daha buldum. Geniş, kemerli, çoklu elmas camlı bir pencerenin önünde rahat sandalyeler, bir köşede yuvarlak, düğmeli, püsküllü bir sedir ve ortada küçük, yuvarlak, cılız bacaklı bir masa ve iki sandalye vardı, pofuduk, düğmeli koltukları peluş bir şeftali rengindeydi.

Bu masa süslü gümüşler, porselenler, tek ve mükemmel bir şeftali gülünün bulunduğu kristal bir vazo ve aynı zamanda pudra şekeri serpilmiş ve dilimlenmiş çileklerle kaplı Fransız tostı, ortasından sızan zengin, kremsi ve nefis görünümlü bir şey, kahve, portakal suyu ve gerçek *buzlu* bir sürahi sudan oluşan kahvaltımı barındırıyordu.

Midem guruldadı ve gözlerim odadaki diğer şeye, benden nefret ettiği belli olan asık suratlı, dolgun, fularlı, önlüklü kadına kayd.

Yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirdim. "Günaydın," diye selamladım ve yemeğe baktım. "Bu görünüyor -"

"Eğer lütfederseniz," diye sözümü kesti, "siz yemeğinizi yerken ben de söyleyeceklerimi söyleyeceğim, bana talimatlarınızı verirsiniz ve ben de giderim."

Onun sözleriyle adımlarım sarsıldı ve durdum.

Sonra yavaşça masaya doğru ilerledim, bir sandalye çektim ve usulca "Evet, lütfen, kulağa mükemmel geliyor" diyerek oturdum.

Masaya yaklaştı ama ya benimle aynı ortamda bulunmaya dayanamadığı için ya da ona saldırıp dişlerimi geçirecek güce sahip olduğumu düşündüğü için fazla yaklaşmadı.

Şerit servisten porselen bir fincana kahve döktüm ve o da başladı.

"Buraya en son geldiğinizde, Ekselansları, hizmetimizin... *eksik* olduğunu açıkça belirtmişsiniz," diye söze başladı.

Lanet olsun.

"*Bu kez,*" diye devam etti, "*her isteğinizi titiz standartlarınıza göre karşılamaya çalışacağız. Sadece bu standartları sizden beklemeden önce bana iletmenizi istiyorum ki ben de personelimi sizin talepleriniz konusunda eğitebileyim. Bu şekilde kızlarımı gözyaşları içinde bulmayacağım ya da diğerlerini işlerinden ayrılmaları için ikna etmek zorunda kalmayacağım.*"

Ona baktım.

Vay anasını! Diğer Cora ne yaptı? Tanrım!

"Um..." Ne diyebilirdim ki? "Ben..." Kahretsin! "Buraya son geldiğimde biraz keyifsizdim. Aslında, ben..." Drat! "Tamamen kendim. Görünüşe göre biraz üzüntü yaratmışım."

"Gerçekten de!" diye cevap verdi alaycı bir tavırla.

"Şey..." Başladım, derin bir nefes aldım ve hafifçe ona doğru eğildim.

Anında vücudunun üst kısmı geriye doğru çekildi.

Evet, dişlerimle saldırabileceğimi düşündü. İğrenç.

İleri atılmaya karar verdim ve sözümü şöyle bitirdim: "Bunun için çok üzgünüm. *Çok* üzgünüm. Ben... bu... affedilemezdi ama bilmenizi isterim ki ve lütfen kızlarınıza da söyleyin, gerçekten çok üzgünüm."

Gözlerini kırıştırdı.

Sonra toparlandı ve "Peki. Şimdi, herhangi bir *spesifik* talimat?"

"Um... ben, uh... bunu bana birkaç gün sonra tekrar sorabilir misiniz? Kendimi toparlamak istiyorum."

"Tüm saygımla, majesteleri, hayır," diye kısaca cevap verdi. "Açıkladığım gibi, siz talep *etmeden önce* tam olarak ne istediğinizi bilmek isterim."

Zihnim dönüp duruyordu. Sonra aklıma bir şey geldi.

"Tamam, kereviz sevmiyorum," dedim ona.

"Not edildi," diye kestirip attı ve daha fazlasını beklerken bana ters ters baktı. "Ve kocam gardenya kokusundan hoşlanmıyor."

Kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Bu, bildiğiniz gibi, lütfedip özellikle istediğiniz bir koku. Bildiğiniz gibi, geçen sefer bu konuda oldukça yaygara koparmıştınız."

Uh-oh.

"Çok güzel. Yani, bence çok güzel. Son derece mükemmel," diye yalan söyledim. "Ama Tor bundan hoşlanmıyor, belki de -"

"Not edildi," diye kestirip attı.

Aman Tanrım. Hiç erimiyordu.

"Tamam, peki," diye denemeye devam ettim. "Merak ediyordum da, eğer Tor yapamıyorsa, biri beni bir tura çıkarabilir mi?"

"Mutfaklar," d i y e tamamladı. "Elbette, hemen ayarlanacaktır."

"Hayır, kaleyi kastetmişim," diye açıkladığımda başını sertçe yana eğdi.

"Geçen sefer hiç ilgilenmemiştin."

Tabii ki ilgilenmedim.

"Şey, geçen sefer kendimde değildim." Bir kez başını salladı. "Not edildi."

Dudağımı ısırdım. Sonra "Tor nerede?" diye sordum.

"Bildiğiniz gibi, ekselansları," dedi sertçe, "bir süredir uzakta. *Yapması gereken* işler var ve bu işler, umarım sizi bilgilendirecek kadar cüretkâr olmamın sakıncası yoktur, hepsi *size dans ederek katılmayı* içermiyor."

Tanrım, ama Cora'dan

nefret ediyordu. "Doğru,"

diye fısıldadım.

"Yani onları yapıyor," diye sözlerini

tamamladı. "Elbette," diye yanıtladım.

"Daha fazlası var mı?" diye tersledi. "Sanmıyorum," diye cevap verdim. "Geçen sefer daha fazlası vardı."

Eminim vardır.

"Eğer öyleyse, bu konuda sadece seninle konuşacağımdan emin olabilirsin," diye söz verdim. "İyi," diye kestirip attı. "Peki *bizi* ne kadar süreyle

Bu sefer *var mısın*? Bu akşam ayrılacak mısınız?" diye sordu umutla.

"Uh... hayır."

Yüz ifadesi nihayet değişti ama sadece bariz bir hayal kırıklığına dönüştü. Yeesh.

Arkamdaki kapı açıldı, başımın üzerinden baktı, gözleri büyüdü ve Tor'un oraya gelip beni kollarından çekip çıkarması için tam zamanında sandalyemde döndüm.

Sonra, şaka mı yapıyorsun, kadının tam önünde, başı aşağı indi ve ağzı benimkini uzun, ıslak, sıcak, *açık* saçık bir öpücükle yakaladı; kollarım boynuna sıkıca sarılmış, vücudum onunkinin uzunluğuna karşı kemerli ve ciğerlerim nefessiz kalmıştı.

Başını kaldırıp gözleri benimkileri bulduğunda ağzı bir milim bile açılmadı.

"Günaydın karıcığım," diye fısıldadı.

Karnım eridi.

Tanrım, cümlesindeki son kelimenin gerçekten doğru olmasını ne kadar isterdim. "Günaydın kocacığım," diye fısıldadım.

Sırıttı ve kolları sıkılaşıarak beni daha da yakınına çekti.

"Bu sabah nasılsın?" diye alçak, hafif boğuk, samimi bir sesle, kimsenin samimiyeti fark edemeyeceği, dıştan masum ama tamamen samimi bir soru sordu.

Kollarımdan biri boynunun etrafından kayd, böylece elimle çenesini kavrayabildim.

"Çok iyi," diye fısıldadım ve kalçamda yayılmış olan elinin parmakları içime girdi.

"Ne kadar iyi?" diye

mırıldandı. "*Çok* iyi," diye

mırıldandım. Sırıttı hınzırlaştı.

Bacaklarımdaki bölge nabız gibi atıyordu. "Nasılsın?" diye sordum.

Parmakları daha derine indi. "*Çok* iyi," diye homurdandı ve bu hoşuma gitti, ben de ona doğru bastırdım.

Gözleri masaya, sonra tekrar bana kayd.

"Kahvaltı yapmadın mı?" diye sordu.

Elim boynuna doğru kayd. "Sanırım uyudum."

Bu bana yine hınzırca bir sırıtış getirdi. Sonra dedi ki, "Yapacak işlerim var, aşkım. Meşgul kalmanın yollarını bulabilir misin?"

"Sanırım," diye cevap verdim ama şatosunda gerçekten konuştuğum tek kişi benden açıkça nefret ettiğinden ve diğer Cora'nın gözyaşı nöbetleri ya da istifa tehditleri savurduğundan emin değildim, odasından çıkıp çıkmamam gerektiğini düşünüyordum.

"Sadece aptal insanlar sıkılır," diye mırıldandı, vücudum hareketsiz kaldı ve sonra yüzümün yumuşadığını hissettim.

"Annem de bana böyle söylemişti," diye fısıldadım.

Bana tekrar sırıttı, bu seferki kötü değildi, sıcaktı. Çok yakın bir karardı ama sıcak olanı daha çok sevdiğimi düşündüm.

Sonra başını yana çevirdi, çenesini kaldırdı ve "Gelinimle ilgilenecek misin Perdita?" diye sordu.

Teredditle başımı yana çevirdim ve bize pür dikkat ve tam bir şokla bakan Perdita adındaki solgun yüzlü, şaşkınlığı açıkça belli olan kadına baktım.

"Perdita?" Tor seslendi ve Perdita

irkildi. "Evet, Majesteleri?" diye cevap

verdi. "Cora'ya göz kulak olacak

mısın?" diye sordu. "Elbette..." diye

cevap verdi.

"Mükemmel," diye mırıldandı, dikkatimi çekmek için beni bir kez daha sıktı, ona baktım ve "Şimdi gitmeden önce bana bir öpücük ver," diye emretti.

Başımı yana eğdim ve "Kızarmış ekmeğimi mi kazanıyorsun?"

diye takıldım. Kaşları birbirine çatıldı. "Neyini?"

"Fransız tost," diye cevap verdim, başımı masaya doğru eğdim ve bakışları onu takip etti, "kahvaltı."

Gözleri tekrar bana döndü, yüzümde gezindi, arkalarında anlamadığım bir şey çalışıyordu, sonra düzeltti, "Muhallebili tost, Cora."

"Muhallebili tost?"

"Biz öyle deriz." "Oh," diye

fısıldadım.

Nefis. Bu kulağa *çok* daha iyi geliyor.

"Sweets," diye seslendi ve ben ona odaklandım. "Öpücüğüm."

Perdita'nın gözlerini üzerimizde hissederek ayak parmaklarımın ucunda doğruldum, ağzımı onunkine değdirdim ve ona iffetli bir öpücük vermeye niyetlendim ama başı eğildi, bana doğru eğildi, ağzı benimkinin üzerinde açıldı ve iffetli olmak geçici bir anı oldu.

Başını kaldırdığında derin derin nefes alıyordum. "Başını belaya sokma," diye uyardı.

"Yapmayacağım," diye nefes nefese kaldım.

Sırıttı. Sonra da "Şaka yapmıyorum, uslu dur." dedi.

Başım şaşkınlıkla öne eğildi. "İyi olacağım."

"Sanki bir prenses iyi olurdu," diye açıkladı ve gözlerimin kısıldığını hissettim. Sonra "Tor!" diye bağırdım.

"Cora," diye karşılık verdi.

"Olabileceğim tek şey kendimim," dedim, bana baktı ve sonra iç çekti.

Sonra başını Perdita'ya çevirdi ve "Karım inatçı olabilir ve aklına eseni yapar. Eğer yaralı bir kuşu kurtarmaya, şehirdeki tüm hancıları yemeğe davet etmeye ya da buna benzer şeyler yapmaya kalkarsa onu durdurun. Size izin veriyorum."

"Tor!" Bağırdım, uzaklaşmaya çalıştım ama o beni geri çekti.

"Sen bir prensessin; bu kadar arkadaş canlısı olmayı bırakmalısın."

"Dün gece ne kadar arkadaş canlısı olduğumdan şikâyet etmedin, *hem de üç kez*," diye karşılık verdiğimde Perdita'nın nefesinin kesildiğini duydum.

Kahretsın!

Başımı Perdita'ya çevirdim ve "Özür dilerim. Çok özür dilerim.

Çok, *çok*, çok, çok özür dilerim. Kabalık ettim. Yapmamalıydım -"

"Sorun değil," diye sözümü kesti, yüzündeki asık ifade gitmişti, Tanrım, doğru mu görüyordum? *Gülümsüyordu ve gülümsemesi parlıyordu*. "Mükemmel derecede iyi." Kapıya doğru koştu ve "Çok iyi" diye tekrarladı. Kapıda durdu ve bana baktı. Sonra sözlerini şöyle bitirerek beni şaşkına çevirdi: "Bu kez daha *kendiniz* olduğunuzu gördüğüme sevindim, Majesteleri." Gözleri önce Tor'a, sonra bana kaydı, sonra bir elini kaldırıp neşeyle "Cheerio!" diye seslendi ve gözden kayboldu.

Kapıya göz kırptım.

"Nedir bu daha çok kendin olma meselesi?" Tor sordu ve ben de ona baktım.

Tanrım, Tor ile öpüşmek ve onunla tartışmaya başlamak soğuk hizmetçiyi kazandı mı?

Tanrım, umarım bu kadar kolay olur.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. Sonra omuzlarını ittim. "Git, bir prens ol, prensliğini yönet, incelemem gereken bir kale ve yemeğe davet etmem gereken hancılar var."

Kolları sıkılaştı ve "Cora" diye hırlayarak uyardı.

Gözlerimi yuvarladım ve sonra tekrar yüzüne çevirdim. "Oh, tamam, hiçbir hancıyı yemeğe davet etmeyeceğim."

Beni inceledi, sonra başını salladı ve ağzı seğirdi. Sonra beni bir kez daha sıktı, dudaklarını dudaklarıma değdirdi, beni bıraktı ve kapıya doğru yürüdü.

Kitabı açıp yarısına geldiğinde, "Karılarına sorsam olur mu?" diye seslendim.

Döndü, bana bir bakış fırlattı, ona sıırıttım, bana göz kırptığında bakışı kayboldu, ne kadar ateşli göz kırpabildiğini görünce nefesim kesildi ve sonra kapının arkasında kayboldu.

* * * * *

"Eve gitmeliyim, eve gitmeliyim, *eve* gitmeliyim," diye fısıldadım duamı, Tor'un devasa şatosundaki çok sayıdaki balkondan birinin kuytu bir köşesinde, yastıklı, demir bir sandalyeye kıvrılmış otururken. "Tor'u özleyeceğim ve ondan ayrılmaktan nefret edeceğim ama lütfen, lütfen, *lütfen* Tanrım, beni eve gönder."

İnsanlar fenerlerini yakıyor, pencereler ışıldamaya başlıyor ve sokak lambaları yanıyordu.

Ve ağlıyordum.

Hayır, ağlamıyordum. *Hıçkırıyordum.*

Hayır, ben de hıçkırmıyordum. *Hüngür hüngür* ağlıyordum.

Çünkü lanetin başladığı günün dışında, o gün tüm hayatımın en kötü günüydü - burada geçirdiğim kısa ve evde geçirdiğim uzun gün. İkisi de. *Gelmiş* geçmiş en kötü gün.

Ve eve dönmem gerekiyordu çünkü buradaki insanlar benden *nefret ediyordu*. Hayır, benden nefret etmiyorlardı, benden *tiksiniyorlardı*.

Hayır, bu da doğru değildi, benden *nefret etmiyorlardı*, benden *iğreniyorlardı*.

Parlak gülümsemeler ve kibarlıkla ikna edilemeyeceklerdi ve Tor'u bütün gün boyunca öpüşmemiz ya da didişmemizle ikna edilebilecekleri şekilde görmemiştim.

Hayır, o gün bu dünyaya geldiğimden beri ilk kez yalnız gitmek zorunda kaldım. Ve tek başıma gittim, daha fazla dayanamadan kaleyi ve şehri gezdim, geri çekildim ve bir kadına aşık olabileceğime karar verdim.

Savaşçı bir prensti ve oldukça muhteşemdi (yatakta ve dışında) ve dünyası güzeldi, ama bunu kaldıramazdım.

Dayanamadım.

Diğer Cora'nın üç gündür orada olduğunu öğrenmiştim... *üç gündür...* ve tüm şirretliğiyle ardında bir yıkım bırakmıştı. Soğuk, buyurgan, talepkâr, kibirli, kaba, patronluk taslayan ve hatta zalim biriydi.

Büyük olasılıkla tüm şehirdeki herkesi rahatsız etmemişti; Minerva gibi süper güçlere sahip değildi. Ancak temas ettiği kişilere yeterince zarar vermişti ki söylentilerin yaygınlaştığı açıktı.

Ayrıca (fısıltılar duymuştum) sevilen (arkamdan ya da yanımda yüksek sesle mırıldanılan yorumları duymuştum) Tor ile hiçbir ilgisi olmaması, geleceğin kralı olması ve bu nedenle krallığı güvence altına alacak bir varis yetiştirmekten sorumlu olması (ki bunu yapmasını engelliyordu, yine bunu doğrudan yorumlardan öğrenmiştim) onu *hiç* de popüler yapmıyordu.

Aslında, insanlar onda bir sorun olduğunu düşünüyordu (düşünecekleri gibi, Tor ateşliydi ve prensliği harikaydı) ve yanlış olan her neyse *iyi değildi*.

Perdita'da olduğu gibi, Tor'un karısını küçümsediklerini gizlemeye bile çalışmadılar. Tor'un şehrini keşfetmek, arkadaş canlısı olmak ve deneyimlemek isteyen Arnavut kaldırımlı sokaklarda dolaşırken, bakışlar, kaşlar, sinsi, yüksek sesli yorumlar ve hatta bir adam arkamdaki yola tükürdü.

Ama korkunç olan tükürme, en kötüsü değildi.

Şatonun içinde yanlarından geçerken onlara neşeli bir gülümseme verdikten sonra konuştuklarını duyduğum hizmetçilerdi.

"Gardenyasını beğenmedi, o yüzden şimdi odasında bıraktığımız diğer kadın kokularından birini sürüyor," diye yüksek sesle fısıldadı biri ve sonra arkadaşının kıkırdamalarına katıldı.

Diğer kadın kokularından biri. Bu geniş şişe koleksiyonu Tor'un diğer kadınları tarafından bırakılmıştı.

Ve koleksiyon *çok genişti*.

Ve bir tane giyiyordum.

Bardaki gecemizi başlatan ve çoktan onarıldığını düşündüğüm kalbimdeki o küçük yırtık acı verici bir şekilde daha da açıldı.

Arkadaş canlısıydım, sosyal biriydim ve kendimi oldukça güçlü görüyordum. Tanrı aşkına, bambaşka bir dünyaya değiştirilmeyi atlatmış ve vickrantlarla yaptığım bir dövüşte savaşçı prenses olarak yoluma devam etmiştim.

Ancak o gün üzerime gelen nefretin miktarına ve yoğunluğuna dayanacak kadar arkadaş canlısı, sosyal ya da güçlü değildim.

Aslında, sonunda, Tor'un beni kollaması olmadan kendimi neredeyse güvensiz hissettim.

Ve Salem ya da Aggie olmadan (Aggie'yi sorabilmek için Perdita'yı nerede bulabileceğimi sormaya korkuyordum, bu yüzden sormadım), etrafımda tek bir nazik ruh olmadan saatler geçirdim.

Ve bu kadarı yeterliydi. Daha fazla dayanamazdım.

Kötü bir şey olmadan önce eve gitmem gerekiyordu. Tor'a aşık olmak ya da onun halkı tarafından taşlanarak öldürülmek gibi.

"Lütfen Tanrım, beni eve gönder," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından, önümde uzanan güzel manzara, akli başında hiç kimsenin terk etmek istemeyeceği ama benim kaçmak *zorunda olduğum* bir manzaraydı.

"Cora!"

Tor'un adımı haykıran sesini duydum. Yakın değildi ama uzak da değildi. Kahretsin!

Sandalyeme daha da gömüldüm ve Tor'un odasındaki büyük gömme dolapta bulduğum sırlıslıkla, dantel kenarlı mendille yüzümü aceleyle sildim.

"Cora!"

İşte yine oradaydı. Ve daha yakındı.

Lanet olsun!

Mendil işe yaramayınca parmaklarımı yüzümde gezdirdim ve sürme kalemiyle herhangi bir makyaj kahramanlığına kalkışmadığım için şükrettim.

Mermer üzerinde bot sesleri duydum. Hay sikeyim!

"İşte buradasın," dedi ve ben sakinleştirici bir nefes aldım. "Lanet olsun kadın, duymadın mı -?"

Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim ve ona çevirdim. "Selam," diye selam verdim ve durdu.

"Tanrılar adına," diye nefes aldı.

Tamam, mendilin işe yaramadığının kanıtı. Örtmem gerekiyordu.

"Ee... günün nasıl geçti?" Sahte bir parlaklıkla sordum.

Bir saniye önce beş adım uzağımdaydı, bir saniye sonra tam oradaydı, sandalyeden kalkmış ve kollarındaydım.

İyi değil. Çok yakın. "Cora -"

Aşağıya ve yan tarafa baktım. "Prenslüğünüzde her şey yolunda mı?" Ses tonuma hafiflik katmaya çalıştım ve bir sonraki konuşmasında başarısız olduğumu biliyordum.

"Bana bak" diye emrederken sesi o kadar sertti ki, çelik gibiydi.

İstediğini yaptım, başımı kaldırdım ve hızlı bir kavis çizerek hareket ettirdim, diğer tarafa bakmaya çalışmadan önce gözlerim kısa bir saniyeliğine onunkileri yakaladı ama ellerinden biri beni yakaladı, parmakları çenemdeydi ve beni ona bakmaya zorladı.

Engellendi!

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Tanrılar aşkına, ne oldu sana?" "Hiçbir şey," diye cevap verdim hemen.

"Hiçbir şey mi?" diye sordu, sesinde sabırsızlık ve inançsızlık vardı.

"Hayır, hiçbir şey yok," diye tekrarladım. "Her şey yolunda. Sen nasılsın? Sen nasılsın?"

iyi bir gün geçirdin mi?"

Bana baktı. Sonra da "Bana yalan söyleme Cora" dedi.

"Ben -"

Beni hafifçe ama sertçe sarsıp "Bana yalan söyleme dedim" diye tekrarlayınca konuşmayı kestim.

Muhteşem yüzüne, güzel gözlerine, içimde hareket ettiği ilk an boyunca beni tutan gözlerine, aşık olabileceğim gözlerine baktım ve kendimi kaybettim.

Tamamen.

Kollarında gözyaşlarına boğuldum, çenemi eğip yüzümü göğsüne gömdüm, feryat ederken parmaklarım gömleğinin içinde yanaklarımı sıkıyordu.

"Sweets, bu da ne böyle?" diye mırıldandı saçlarımın tepesine doğru ve ben başımı öyle hızlı geri çektim ki o da başını yukarı çekmek zorunda kaldı.

"Benden nefret ediyorlar!"

diye bağırdım. "Kim?"

diye sordu.

"Herkes!" Bağırdım, sonra yüzümü tekrar göğsüne soktum ve aynı hızla çıkardım, sulu gözlerimin arasından yüzüne baktım ve umutsuzca bağırdım, "Bir cadı bulmalısın! Bir büyücü! Burada beni *eve* nasıl göndereceğini bilen biri olmalı. Her zaman sihirli *bir* tip vardır... büyülü animasyon filmlerinde

yaşayan ve

nasıl yardım edebilirim!" Gömleğini  ıkarđım, sonra geri soktum ve devam ettim. "Yardım edecek birini bulmalısın. Eve gitmek zorundayım. *Gitmek zorundayım.*"

Vücudu benimkine karşı kaya gibi sertleşti ama ben bunu fark edemeyecek kadar kendimden geçmiştim ve gevezelik etmeye devam ettim.

"Benden nefret ediyorlar, Tanrım! Ne kadar olduğunu hayal bile edemezsin. Diğer Cora *bir orospuydu!*" Son iki kelimeyi avazım çıktığı kadar bağırarak söyledim. "Ve ben seni *seviyorum*. Senin dünyan çok *güzel*. Aggie'yi benim için kurtardın. Ve dün gece çok... Çok..." Hı kırıklarımın arasından "*Güzel*. şimdiye kadar yediklerimin en iyisi..." Ne kadar çok olduğunu tarif edecek kelime bulamadığım için "* ok!*" diye bağırdım. *Bir kez* sahip olduktan sonra *bırakmak zorunda kalmak* istemiyorum." Gömleğini göğsüne çarptım ve feryat etmeye devam ettim, "*Sana bunu yapmamamız gerektiğini söylemiştim!* şimdi, sonsuza dek ne yaşadığımızı hatırlayacağım ve onu tekrar isteyeceğim ve asla sahip olamayacağım!" Hı kırıklarım öfkeye dönüştü ve bağırdım, "Gördün mü! Biliyordum! Sana söylemeye çalıştım ama dinledin mi? *Dinlemedin!* Seni pislik!"

"Tatlılar," diye fısıldadı.

"Bana borçlusun!" Ağladım. "Anlaşmamız böyleydi. Ben vazgeçtim... *   kez...* ve şimdi *sen*  demek zorundasın. Bana bir büyücü, bir  ingene ya da beni *eve* nasıl göndereceğini bilen *birini* bulmalısın!"

Sonra tekrar   z ld m, dizlerim büküldü ve beni kollarıyla yakaladı, kaldırdı ve etrafında döndürdü. Yüzümü boynuna gömdüm ve iki kolumla omuzlarına tutundum, vücudum gözyaşlarıyla sarsılıyordu ve her nereye gidiyorsa oraya doğru ilerlerken botlarının yere vuran sert ve öfkeli sesini belli belirsiz duyuyordum.

"Tanrım, ne oluyor... iyi mi?" Bir kadının sorduğunu duydum.

"Bana Perdita'yı bulun," diye homurdandı Tor. "Bu durum için bir açıklama istiyorum. *karım.*"

"Hayır!" Başımı kaldırıp onun sert ve öfkeli profiline bakarak bağırdım. "Perdita'yı suçlama. Sanırım benden hoşlanan tek kişi o olabilir."

"Senin sorumluluğunu ona verdim ve sen lanet olası bir karmaşasın." Tor'un sesi öfkeyle gürledi. " yleyse aşkım, Perdita'yla konuşacağım."

Elim yanağına gitti ve yalvardım, "Lütfen, lütfen yapma, Tor. Yaparsan, bana iyilik yapmamış olursun."

"Sessiz ol Cora," diye alçak sesle emretti.

"Lütfen, tatlım!" Ağladım, gözyaşlarımı sildim ve ses tonumu düzeltmeye çalıştım. "Ben iyi olacağım. Sadece stres. şimdiye kadar sinir krizi geçirmemiş olmam bir mucize. İyi olacağım. Sistemimden  ıktı."

"Sessiz olun dedim," diye kestirip attı.

"Tamamen sistemimden çıktı bebeğim, söz veriyorum," diyerek ona tamamen yalan söyledim.

"*Sessiz ol!*" diye gürledi ve ben de çenemi kapattım. Vay be. Tor sinirlenmişti.

Harika. *Şimdi* ne yaptım ben?

Şatoda öfkeyle ilerledi, odalarına giden milyonlarca dolambaçlı, pırıl pırıl mermer basamakları çıktı ve beni nazikçe yatağına yatırıp doğruldu.

Bana bakarak, "Dinlen. Sana şarap getirmelerini söyleyeceğim."

Bunun üzerine panikledim, doğruldum ve ağladım, "Hayır! Yapma! Kimseden benim için bir şey yapmasını isteme!"

Büyük, çok *büyük* bir hata. Gözleri uğursuzca kısıldığında bunu anladım.

"Ya da," diye devam ettim, hasarı onarmaya çalışarak, "aslında şarap kulağa hoş geliyor."

Benden nefret eden halkından birini görmek, Tor'un ödümü koparan öfkesine katlanmaktan daha iyiydi.

"Dinlen," diye emretti.

"Tamam," diye fısıldadım.

Sonra botunu çevirdi ve sinsice uzaklaştı.

"Harika amına koyayım," diye mırıldandım ve yatağa geri çöktüm.

* * * * *

Balkon verandasına sürüklediğim ağır, rahat sandalyeye kıvrılıp oturdum ve koşuşturan, solgun yüzlü, korkmuş görünümlü, sessiz bir kadının bana getirdiği kıvrımlı saplı ve fırıl fırıl dönen tıpalı, özenle oyulmuş kristal bir sürahidenden dökülen ikinci kadeh şarabımı yudumladım ve manzaraya baktım.

Tor gideli uzun zaman olmuştu.

Kapının açıldığını ve botların mermere öfkeli vuruşlarını duydum.

Oh Tanrım.

Dönüp sandalyenin etrafına baktım ve bana doğru gelmesini izledim. Daha az kızgın görünmüyordu.

Dudağımı ısırdım ve derin bir nefes aldım.

Bana doğru yaklaştı, konuşmak için ağzımı açtım ama kadehi elimden çekip korkuluklara bıraktı, beni sandalyeden kaldırdı, sandalyeye oturttu, beni kucağına oturttu, öne doğru eğilip şarabı aldı, bana uzattı ve arkasına yaslanıp manzaraya baktı.

"Her şey yolunda mı?" Cüret ettim.

"Öyle de olacak," diye homurdandı manzaraya karşı.

Hmm.

Başka bir şey söylememeye karar verdim.

Tor bardağı elimden çekip aldı ve kocaman bir yudum içti.

Hmm, yine.

Sonra tekrar manzaraya doğru konuştu. "Gelecekte hiçbir sorun yaşamayacaksın Cora. Eğer varsa, bana *hemen* söyle."

Ah canım.

Hızlı ve yumuşak bir şekilde kabul etmenin akıllıca olacağını düşündüm ve kabul ettim. "Tamam, tatlım." "Aç mısın?" diye sordu.

Biraz öyleydim. Kahvaltıdan beri bir şey yememiştim.

"Um... evet?" Temkinli bir şekilde sordum ve gözleri bana kaydı. "Ya öylesindir ya da değildir aşkım," diye kestirip attı.

"Öyleyim," diye fısıldadım.

"Burada mı yemek istersiniz yoksa yemek odasında mı?"

Hangi yemek odası olduğunu sormak istedim, çünkü kaledeki yalnız turumda üç tane gördüm.

"Nerede yemek istersin?" Onun yerine ben sordum.

"Buraya," diye homurdandı. "Böylece işimiz bittiğinde seni yatağıma almak için buraya kadar yürümekle vakit kaybetmek zorunda kalmam."

Hmm.

"Tamam," dedim sessizce.

"Git zili çek," diye mırıldandı.

"Tamam," diye tekrarladım ve kucağından kalktım.

Avlunun yarısını geçtikten sonra arkama bir göz attım ve onun kadehimi boşalttığını gördüm.

Dudağımlı ısırđım ve geri döndüm. Aman Tanrım.

* * * * *

Tor bir elinin üzerindeydi, kolu düzdü, vücudu açılı duruyordu, ağırlığı yatakta duran diğer ön koluna dağılmıştı, parmakları benimkilere dolanmıştı.

Ve kalçaları bacaklarımla arasındaydı, içimdeydi, ateşli gözleri benimkileri esir alırken derinlere doğru ilerliyordu.

Yaklaşmıştım, çok yaklaşmıştım, Tanrım, büyüktü, hareket edebiliyordu ve çok *iyi* hissettiriyordu.

"Tor," diye nefes aldım, gelmekte olduğunu bildirerek.
Kendini derinlere gömdü, boynum kalktı ve durdu. "Bana bak," diye emretti, sesi kalındı.
Çenemi zorla aşağı indirdim ve ona odaklanmaya çalıştım.
"Cora, *bana bak*," diye tekrarladı ve ben göz kırparak bulanıklığı dağıttım.
"Seni görüyorum," diye fısıldadım, elim göğsünde saçlarının arasından düz karnına doğru ilerliyordu. "Durma, bebeğim."
Kalçalarını içime doğru bastırdı ve ben inledim.
"İçinde kim var?" diye sordu. "Sen," diye cevapladım.
"İçinde kim var?" diye tekrarladı ve ben gözümü kırptım. "Tatlım -"
Dirseği büküldü ve yüzü görebildiğim tek şey haline gelirken vücudum onun ağırlığını daha fazla üstlendi.
"Seni kim *beceriyor*?" diye sorusunu değiştirdi.
Kafam karışmıştı. "Sen," dedim tekrar.
"Ben kimim?"
Tanrım, hareket etmesine ihtiyacım vardı! "Tor," diye cevap verdim nefes nefese.
Bu bana şiddetli bir vuruş kazandırdı ve içime bir sıcaklık yayıldı. Tekrar durdu ve devam etti. "Ben kimim?"
"Kocam," diye nefes nefese kaldım.
Bir şiddetli darbe daha ve yine, "Ben kimim?"
"Prensım," diye fısıldadım.
"Çok doğru," diye homurdandı ve kalçaları daha hızlı, daha sert hareket etmeye başladı.
Ağırlığını tamamen ön koluna verdi ve eli göğsümden göğüslerimin arasına ve karnıma doğru kaydı.
"Bu kime ait?" diye sordu. "Prensimin," diye tekrarladım.
Eli yukarı kalktı ve göğsümü sıkıca kavradı. "Ya bu?" diye sordu, siki derine inerken dizlerimi daha yukarı kaldırdım ve kalçalarımı ona doğru bastırdım.
Aman Tanrım.
"Prensım," diye inledim.
Başparmağı kabaca meme ucumun üzerinden geçti ve içime bir zevk dalgası yayıldı.
Aman Tanrım!

"Ya bu?" diye sertçe devam etti.

"O size ait, prensim," diye nefes aldım.

Parmakları göğsümden ayrıldı, elimi karnından çekti ve her iki elimizi de bacaklarımızın arasına itti, eli benimkinin üzerinde seksimi kavradı, böylece parmaklarımızın arasında onun itişlerini hissedebiliyordum.

Ağzı benimkine geldi ve itmeyi bırakıp gıcırdatmaya başladı. "Bu kime ait?"

Oh Tanrım, *Tanrım*, *Tanrım*.

Gözlerimi kapattım ve boynumu tekrar dikleştirdim. "Sen, prensim."

"Bana bak," diye emretti, baktım ve vahşice itmeye başladı, içten ve dıştan vurduğunu hissettim. "Gitmeyeceksin," diye bağırdı, sesi boğuk çıkıyordu.

Bacaklarım kalçalarını çevreledi ama cevap vermedim. "Cora, söyle, gitmeyeceksin."

Aman Tanrım!

"Gitmeyeceğim," diye fısıldadım.

Derinlere inmeye devam ederken gözleri benimkileri hapsetti ve ben kendimi kaybettim, sırtım kavislendi, boynum dikleşti ve patlarken topuklarım sırtına saplandı.

Ben doruğa ulaştığımda ağzı kulağıma gitti ve dişlerinin kulak mememdeki keskin kıştırmasını hissettim, sonra da "Asla 'eve' gitmiyorsun" diye *homurdandı*.

Sonra yüzünü boynuma gömdü ve inledi.

İkimiz de aşağı indiğimizde Tor ellerimizi aramızdan çekti, benimkini bıraktı, içimden çıktı, sonra boynumu öptü ve yataktan çıktı.

Yana doğru yuvarlandım ve odanın içinde dolaşp mumları ve lambaları söndürmesini izledim, ta ki tek aydınlık açılan devasa kapılardan süzülen şehir ışıkları olana dek.

Yatakta bana katıldı ve beni kollarına çekti, yanağım göğsünde, kalçam her ikisinin de üzerinde olacak şekilde beni yerleştirdi ve sonra parmakları yukarı gelip saçlarımın uçlarıyla oynadı.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Tamam, lanet olsun, *bu da* neydi böyle?

Emin değildim ama bildiğim bir şey vardı, mahvolmuştum.

Kalesindeki ve şehirdeki insanlar benden nefret ediyordu ama gidemezdim, onlardan şikayet edemezdim yoksa Tor benden daha fazla nefret etmelerini sağlayacak bir şey yapardı, zaten yapmadıysa bile.

O skorda takılıp kalmıştım.

Gitmek istedim ama gidersem Minerva tarafından yakalanabilirdim ve o zaman dünyası veba ve kıtlığa sürüklenirdi ve kim böyle bir şeyden sorumlu olmak isterdi?

Ben değil.

Az önce olanlardan sonra, Tor'un gidip eve dönmeme yardım edecek bir büyücü ya da sihirbaz bulamayacağı çok açıktı. Dahası, kimseden yardım isteyemezdim çünkü benden nefret ediyorlardı ve bana yardım etmezlerdi. Yani o konuda da sıkışıp kalmıştım.

Ve şansıma bakın ki, beni ağlarken bulduğunda gösterdiği korumacı davranış, kara prensimi kalbimin daha da derinlerine yerleştirdi. Ona sakın bir şekilde aşık olmuyordum, hızlı bir şekilde düşüyordum ve yakında yere inecektim ve indiğimde de sert bir şekilde inecektim.

Evet, tamamen
mahvolmuştum. Başka
seçeneğim yoktu.

Halkı söz konusu olduğunda sert davranmak zorundaydım. Bir kalkan oluşturmam gerekiyordu. Arkadaş canlısı, sosyal halim olacak ve çenemi dik tutmak için elimden geleni yapacaktım. Nefretlerinin ne kadar derin olduğunu düşünürsek, onları kazanabileceğimi sanmıyordum ama bununla yaşamanın bir yolunu bulmalıydım.

Tor'a gelince, ne yapacağımı bilemedim.

Bildiğim tek şey, bir gün eve gitme ihtimalimin olduğuydu, hiçbir uyarı olmadan, veda etme şansım olmadan.

Bu yüzden sadece masal prensimden alabileceğimi almakla kalmadım, aynı zamanda toplayabildiğim her şeyi ona geri vermek zorunda kaldım. Çünkü ben eve gittiğimde diğer Cora geri gelecekti ve onun da benim gibi hiçbir şeyi olmayacaktı.

Ve ona verebileceğim sürece sahip olabileceği her şeye sahip olmasını istedim.

Gözlerimi açtım ve nefes aldım.

Ben de tam olarak bunu yapmaya karar verdim. "Sweets?" Tor seslendi, boştaki eli göğsündeki elime geldi. "Mm?" Ben cevap verdim ama o cevap vermedi, en azından sözlü olarak.

Her iki elimizi de bacaklarının arasına götürdü ve parmaklarımı kaya gibi sert shaftının etrafına sardı.

Tanrım, görünüşe göre bu dünyanın erkeklerinin insanüstü iyileşme güçleri vardı. "Senin için tekrar hazırım," diye mırıldandı, bacaklarımın arasında bir spazm hissettim ve sonra beni onun üzerine kaydırıldı.

Başımı kaldırdım ve şehrin ışıklarıyla loşlaşan yüzüne baktım.

Tanrım, çok güzeldi.

Aletin ucunu içimde hareket ettirdi, sonra iki eli kalçalarımın gitti ve beni ona binmek için yukarı itti ve yaptıkları gibi beni doldurdu.

Oh, evet.

Ona bakarken dudağımı ısırđım ve elleri iki elimi de kontrol etti, birini göğsüme diğeri bacaklarımın arasına götürdü.

"Bana istediğimi ver," diye mırıldandı gırtlaktan gelen emriyle, elleri benimkileri istediğı yerde bırakıp kalçalarımın doğru ilerledi, parmakları içeri kıvrıldı.

Bir başparmağımın kaydırdım ve bir parmağımın yuvarladım, aynı zamanda derin bir vuruşla yukarı ve aşağı hareket ettim.

O kadar iyi hissettirdi ki, elim geri düştü.

Oh, evet. Ona verebileceğim her şeyi verebileceğim sürece verecektim.

"Gözlerini benden ayırma aşkım," diye emretti ve ben de çenemi aşağı eğip gözlerini yakaladım.

Sonra gülümsedim.

Gülümsememle yüzü karardı ve kalçaları büküldü.

Sonra prensime bindim ve dayanabildiğim sürece ona verebileceğim her şeyi verdim.

Bölüm 5 Gençse

İfe İyidir

Altı hafta sonra.

"Gitmeye hazır mısın, Aggie?" Tamamen iyileşmiş ama ne yazık ki artık uçamayan ve tuvalet masamın üzerinde zıplayan kuşa seslendim.

Aggie heyecanla "Cıvıl cıvıl," diye cevap verdi, bu da "Hazır, Cora!" anlamına geliyordu.

Aggie gezilerimizi severdi. Uçamadığı için ben götürmedikçe dışarı çıkmıyordu ve bana temiz havayı, kesintisiz manzaraları ve günlük maceraları özlediğini söylemişti. Ona macera yaşatamıyordum ama sıkılmaması için her gün ona farklı bir manzara sunmak için elimden geleni yapıyordum.

Minik kuşa parmağımı uzattım, zıpladı, sonra kolumu kaldırdım, zıpladı ve omzumda her zamanki yerini aldı.

Sonra Tor'u ve odamı terk edip geniş koridorda merdivenlere doğru yürüdüm.

Bir dönemeçte, hizmetçilerden Lucinda'nın elleri ve dizleri üzerinde bir fırçayla merdivenleri fırçaladığını gördüğümde kadın yarısını inmiştin, arkasındaki mermer basamaklar pırıl pırıl ıslak ve o kadar temizdi ki, bir reklam filminde olabilirlerdi.

"Ah!" diye bağırdım ve kafasını kaldırdı, beni gördü ve ağzı geçici (zoraki olduğundan emin olduğum) bir gülümsemeye dönüştü.

"Ekselansları," dedi gülümseyerek.

"Özür dilerim, temizlik yapıyorsunuz. Arka merdivenleri kullanacağız" dedim, eteklerimi kaldırdım ve geri geri gitmeye başladım.

"Hayır!" diye bağırdı, doğruldu ve beni engellemek için bir elini kaldırdı. "Sorun değil, ben arkandan temizlerim. Hiç sorun değil. Bunları kullan."

Gördün mü? İşte oradaydı. Gülümseme tamamen sahteydi. Her zamanki gibi. Beni üzecek bir şey yapmaktan korkuyordu, bu da Tor'a şikayet etmeme neden olacaktı, bu da onun kara prens öfkesini serbest bırakması anlamına gelecekti. Ve bunu durdurmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Sıkı çalışmasını çiğnememe izin vermek de buna dahildi. Merdivenleri ellerin ve dizlerin üzerinde fırçayla temizlemek berbat bir şey olmalıydı. Dizleri için bir yastığı bile yoktu!

"Hayır, sorun değil," diye onu temin ettim, geri çekilmeye devam ettim ve dönmeye başladım. "Hiç sorun değil. Öğleden sonraki kutlamaların tadını çıkarın," diye bitirdikten sonra tamamen döndüm ve merdivenleri koşarak çıktım, koridoru hızla geçtim ve arka merdivenleri kullandım.

Kimseye rastlamadan koridorlardan hızla geçerek devasa girişe ulaştım ve ardından en az iki katlı olması gereken ve güneşli güne açık olan devasa çift ön kapıdan çıktım.

"Çok güzel bir gün," dedim Aggie'ye, bu dünyadaki tek dostuma, gezinirken.

"Cıvıl, cıvıl, cıvıl," diye cevap verdi Aggie, "Evet öyle Cora," anlamına geliyordu bu.

Şatoya çıkan geniş merdivenlerden aşağı indim, gözlerim şatonun önündeki avlunun ortasındaki büyük, güzel, dairesel, fişkıran fiskiyeden elmaslar saçan güneşteydi ve dibe vurduğumda, küçük kuşlardan oluşan canlı bir sürü alçaldı, etrafımda o kadar yakın uçtular ki, elbisemin soluk pembe eteklerini öne doğru uçurdular, kanatlarından çıkan rüzgâr hafif bir esintinin etrafımı sarmasına neden olurken saçlarım da uçtu.

Onlar uçarken kıkırdadım (bu ilk kez olmuyordu, ilk seferinde çok korkmuştum, şimdi çok becerikliydim) ve cıvıldadılar, cıvıltılarının çoğu "Günaydın Cora!" idi.

"Günaydın kuşlar!" Parlaklıkları güneşte kaybolurken arkalarından seslendim.

Sonra avluya baktım, avludaki tüm erkek ve kadınların hoşgörülü gülümsemelerle bana baktığını fark etmedim (çünkü kendimi kendime saklamayı öğrenmişim) ve Salem'i geniş alanın ötesinde gördüm.

"Salem!" Sevinçle ağladım, Aggie'yi uçmasın diye omzumdan aldım (mecazi anlamda) ve Aggie'yi dikkatle elimde tutarken heyecanla boşlukta zıpladım.

Salem beni izledi ve yaklaştığımda kollarımı onun parlak boynuna doladım, Aggie'yi ustalıkla elimden bıraktım, böylece Salem'in sırtına zıplayabildi.

Salem kişnedi ve ben geri çekilip ona sırtıttığımda burnunu boynuma sokup üflledi.

Yüksek sesle güldüm çünkü gıdıklandım.

"Şu haline bak, seni güzel canavar. Seni çok özledim. Seni bir haftadır görmedim!" Ağladım.

Salem homurdandı.

"Buna ne dersin Algernon?" Salem'in diğer tarafından derin, yakışıklı bir ses geldi ve canavarın boynunun altından eğilerek Tor'un orada durduğunu gördüm, kollarını göğsünde kavuşturmuş, güçlü bacaklarını iki yana açmış, gözlerini bana dikmişti,

Silah arkadaşı Algernon da onun yanındaydı. "Karım *atıma* sarılmak için avluyu uçarak *geçiyor ve bana bakmıyor* bile."

Salem güldüğüne yemin edebileceğim bir şekilde miyavladı, Tor'a sırtıttım, Salem'in altına girdim, onu okşayarak ilerledim, sonra ondan kurtulduğumda dört ayak uçarak Tor'a ulaştım ve kendimi onun kollarına attım.

Yüzüm boynundaydı, bu yüzden etrafımdaki hoşgörölü gülümsemelerin genişlediğini ya da Tor beni bir çemberin içinde döndürürken, bacaklarımı ve eteklerimi uçuşa geçirirken, sonra beni önünde ayaklarımın üzerine yatırırken birbirlerine atılan bilmiş, mutlu bakışları görmedim.

Yakınına eğildim, ellerimi göğsüne koyarak kollarıma yaslandım ve açık mavi gözlerine bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Bu sabah nasılsınız kocacığım?" Gülümseyerek sordum.

Kollarıyla beni sıkıca sardı. "Çok iyiyim karıcığım. Nasılsın?"

Daha yakına eğildim ve fısıldadım,

"Pekâlâ." Gözleri ısındı ve yüzümü taradı.

Sonra ellerinden biri sırtımdan belime doğru kaydı ve garip bir şekilde avuç içi düz bir şekilde karnımın üzerinde durdu.

Sonra boynu derin bir şekilde büküldü ve "Nasılsın aşkım?" diye mırıldandığında görebildiğim tek şey yüzüydü.

"Çok, *çok* iyi," diye sırtarak cevap verdim, bıraktığı bir santim kadar eğildim ve ağzımı onunkine değdirdim.

Sonra kendimi, karşılığında benden hoşlanıyormuş gibi davranacak olan iri yarı, sarışın Algernon'a bakmaya zorladım.

Tor adamları hakkında yanılmamıştı, bu yüzden şehir ve kale halkı benden nefret ediyordu ama adamları beni hor görüyordu. Bunu, yüzüme karşı olmasa da bana doğru söylenen bazı kelimelerle, özellikle de masal diyarlarında *olduğunu* bile bilmediğim ("c" ile başlayan) *bir* kelimeyle tatsız bir şekilde öğrendim.

Bu olayı Tor'la paylaşmayacak kadar akıllıydım. "Heya, Algernon."

Bana sırtıttı ve iyi bir sırtıttı. Neredeyse gerçek gibiydi. Ama gözleriyle buluşmadı.

Ardından eğildi ve aynı zamanda parmaklarını alnına götürerek, "Günaydın Prenses Cora," dedi.

Ona gülümsedim ve Tor'a baktım.

Sonra her gün sorduğum soruyu sordum, her biri iki şeyin gerçekleşmemesiyle geçti: eve dönmem (ve burada sıkışıp kaldığım oldukça açık görünüyordu, sanki sonsuza dek oradaymışım gibi hissediyordum); ve Rosa'nın kurtarılması.

"Herhangi bir haber var mı?"

Tor'un gözleri temkinli baktı ve beni bir kez daha sıktı.

"Hayır, aşkım."

İki dudağımı da içeri çektim ve ısırdım.

Tor, her zaman yaptığı gibi, beni üzdüğünü bildiği için olsa gerek, konuyu hemen değiştirdi.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye sordu ve ben başımı salladım.

"Bana bu soruyu soramazsın," diye onu bilgilendirdim.

"Yapamaz mıyım?"

"Hayır."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden olmasın, karıcığım? Bunu senden her gün istiyorum." "Evet," diye gülümsedim ve ona yaklaştım, "her gün benim kocamın *doğum günü*."

Vücudu hareketsizleşirken gözleri tekrar yüzümü taradı ama kolları sıkılaştı.

Ve bugün onun doğum günüydü. O gün otuz sekiz yaşında olduğunu öğrendim. Eğlence ve şenliklerle dolu bir gün olacaktı. Oyunlar, danslar, partiler ve sokak satıcıları olacaktı ve o gece denizdeki gemilerde havai fişekler patlatılacaktı.

Korkuyordum. Bütün günü etrafımda beni seviyormuş gibi davranan adamlarıyla geçirmek zorunda kalacaktım. Bu bir işkence olacaktı.

Korkmadığım şey ise onun için yaptığım planlardı. Ona bir doğum günü pastası yapacaktım.

Hiç param yoktu (köyden aldığım her şey sayılıyor ve ödemesi için Perdita'ya fatura olarak gönderiliyordu) ve para kazanmamın hiçbir yolu yoktu ve onun kendi doğum günü hediyesini ödemek zorunda kalmasını istemiyordum.

Bu yüzden ona kendi dünyamdan bir şey verecektim.

Ona kırmızı kadife pasta yapacaktım (tabii ki kırmızısız, çünkü kırmızı gıda boyası olmadığından oldukça emindim). Bunu yapacaktım çünkü hafızamda nasıl yapıldığını bildiğim tek pasta buydu ve ayrıca harika bir pastaydı.

Sadece tüm malzemeleri bulabileceğimi umuyordum.

"Peki doğum günüm için ne planlıyorsun tatlım?" Tor dikkatimi yeniden toplayarak sessizce sordu.

"Tekrar söylüyorum tatlım, sormana izin yok." Elim göğsünden çenesine doğru kaydı ve "Göreceksin" diye fısıldadım.

"Gördüğüm şey, her ne ise, onu dört gözle beklemem gerektiği" diye cevap vermeden önce gözleri tekrar yüzümde gezindi.

"Oh evet," diye karşılık verdim.

Parmakları kalçama gömüldü, başını eğerek dudaklarıma dokundu ve çekildiğinde mırıldandı: "O zaman seni yalnız bırakayım."

Beni bununla baş başa bırakmasını istemedim.

Bu dünyada Aggie ve Tor vardı. Ama Tor bir prensti, bir prensliği yönetiyordu ve baldızı kötü bir cadı-tanrının pençesindeydi. Aklını meşgul edecek bir sürü şey vardı. Bu da demek oluyordu ki, her gün bir sonrakine geçerken, kendimi onsuz eğlendirmenin yollarını bulmalıydım.

Ki bu berbattı.

Ama akşamları bana geldiğinde, her şeye degecek bir yol bulurdu.

Ona parlak bir gülümseme vererek uzaklaştım ve "Sonra görüşürüz" diye seslendim.

Algernon'a gülümsedim, Salem'i bir kez daha okşadım, Aggie'yi topladım, omzuma koydum ve uzaklaşırken beni izleyenlerin gözleriyle tam olarak karşılaşmadım.

"Öğlene kadar dönmüş olmalısın Cora!" Tor arkamdan seslendi.

"Geleceğim, tatlım!" Ben de geri seslendim. "Ondan *çok* önce!"

Şişman, kızıl bir kedi ayak bileklerimin arasından geçmeden önce üç adım daha atabildim.

"Brrrr morrrrning, Prrrrrincess Corrrra," diye mırıldandı.

"Calliope, sana her gün söylediğim gibi, Aggie'yi yiyemezsin," diye uyardım, sıçradı ama durdu, şişman poposunun üzerine oturdu ve sinirli bir şekilde bana göz kırptı.

Calliope'ye dalıp gitmişken tesadüfen bir satıcıyla göz göze geldim; bana parlak bir gülümseme takındı, şapkasını saygıyla eğdi ve "Prenses Cora" diye mırıldandı.

"Nasılsın, Boris?"

Düzenlemekte olduğu mallardan doğruldu ve göz kırptı. "Parti yaklaşırken iyi gidiyor. Bellebryn iyi parti verir, özellikle de prensi için. Görene kadar bekleyin, Majesteleri."

"Sabırsızlanıyorum!" Ellerimi önümde çırparak ve dişlerimin arasından yalan söyleyerek ağladım.

Ben uzaklaşırken, "Orada görüşürüz, efendim," diye seslendi.

"Benim için bir dans ayır Boris," diye seslendim, sonra ona parlak bir el salladım ve daha parlak bir gülümsemeyle geniş, siyah, ferforje demir, gümüş armalı kapılardan geçip köye girdim.

Arnavut kaldırımli sokaklarda yürürken, insanlar bana gülümsedikçe ben de onlara gülümsedim ve başımı salladım. Bana verilen selamlara karşılık verdim. Tanıdığım birini gördüğümde ya da bana bir fırsat verildiğinde selamımı uzattım. Yanlarından geçerken küçük çocukların başlarına dokundum, (sahte) gülümseyen annelerin yüzlerine sııttım.

Çoğunlukla Aggie ile sohbet ettim, o da bana karşılık verdi ve mascarpone peyniri bulamayacağımdan endişelendim.

Sonra mavi kapılı eve gittim ve kapıyı çaldım.

Kapıyı tacizci görünümlü, geniş kalçalı bir kadın açtı; kucağında iki yaşında, ağlayan bir bebek ve eteklerini tutmuş dört yaşında, sümüklü bir çocuk vardı.

Reverans yaptı ve sonra gözlerimin içine baktı. "Oh, Prenses Cora, burada olmanıza çok sevindim! Tanrılara şükürler olsun ki bu günde gelebildiniz."

Başımı yana eğdim ve "Ben hiçbir günü kaçırmam Blanche, bunu biliyorsun" dedim.

Ve yapmadım. Perdita'nın hizmetçilerden biriyle iki çocuğu, denizde bir kocası ve bakması gereken zayıf bir annesi olan kuzeni Blanche hakkında konuştuğunu duyduğumda, elimden geldiğince yardım etmek için ihtiyatlı bir şekilde hizmetlerimi sunmuştum. Perdita Blanche'a sormuş ve sonra da bu hizmetlerin kabul edildiğini bana bildirmişti.

Böylece, her gün, hiçbirini kaçırmadan, mavi kapılı eve gittim, böylece Blanche ne yapması gerekiyorsa yapabilecek ve ben de bir süreliğine annesine bakabilecektim.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve mırıldandı, "Hayır, tanrılara bir kez daha şükürler olsun, hiç yapmıyorsun. Tanrı seni korusun. Üst katta seni bekliyor."

"Pekâlâ, hepiniz acele edin!" Dört yaşındaki çocuğun yanından geçerken saçını okşayarak emrettim. Sonra Aggie'yle birlikte eve girdik ve ahşap basamakları koşarak çıktım, parmaklıkların etrafından dolaştım ve yaşlı kadının salıncağında oturduğu, denize baktığı ama hiçbir şey görmediği odaya girdim. "Heya, Clarabelle," diye seslendim usulca ve görmeyen gözleri bana doğru geldi, yüzü içten bir gülümsemeyle kaplandı.

Yanılmışım. Sadece Aggie ve Tor'a sahip değildim. Clarabelle'in de benden hoşlandığına emindim.

"Chirp!" Aggie cıvıldayarak onu selamladı.

"Merhaba prensesim. Merhaba Aggie," diye seslenince odaya girdim ve kitabı kaptığım gibi yanından geçtim. Bir sandalyeyi ona doğru sürükledim, yanağının kağıt inceliğindeki derisini öpmek için eğildim ve Aggie'nin üzerine atlaması için parmaklarımı kaldırdım.

Öyle yaptı, onu Clarabelle'in uzattığı ele aktardım, sonra onu kendine doğru çekti ve ben otururken onu okşadı.

"Doğrudan konuya girmemi ister misin? Geçen sefer iyi bir yerde bırakmıştık," diye hatırlattım.

"Nasıl istersen, Cora, canım. Ya da sohbet edebiliriz. İyi misin?" diye cevap verdi. "Çok," diye biraz yalan söyledim.

İyi olan şeyler vardı (Tor ile akşam yemeği, yine Tor ile yatma zamanı, Tor oradayken uyanmak ve bazen etrafımdaki hayal dünyasında kendimi kaybedebiliyordum) ve kötü olan başka şeyler de vardı.

"Peki ya prensimiz?" diye sordu.

"Şey... kardeşi için endişeleniyor sanırım," diye cevap verdim, ona Rosa, Dash ve kötü Minerva'dan bahsetmişim (başka kimse bilmesede ve ona gizlilik yemini ettirmişim).

"Sanırım öyle," diye mırıldandı, sesi bir şekilde tuhaftı, sonra elini uzattı, arıyordu, benimkini uzattım, yakaladı ve nazıkçe sıktı. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu usulca.

"Gayet iyiyim," diye düpedüz yalan söyledim. "Mutluyum," diye yalan söyledim. "Hayat güzel."

Tekrar sıktı ve "Sen öyle diyorsan canım," diyerek beni bıraktı.

Hmm. Görünüşe göre, yaşlı ve kör bir kadına karşı bile, hatta belki de özellikle, daha iyi davranmam gerekiyordu.

"Öyleyse, okumaya başlayayım mı? Blanche biz farkına varmadan çocuklarla birlikte geri dönecek, kargaşa başlayacak ve korsanın güzel bakireyi kendi iradesine boyun eğdirip eğdiremediğini bilemeyeceksiniz."

Nazık bir şekilde gülümsedi. "Bunu kaçıraramam."

Kitabı işaretli sayfasına kadar açtım ve "Kesinlikle olmaz" diye mırıldandım.

Sessiz kıkırdamasını duydum ve elimi uzatıp dizini sıktım. Aggie "Oku Cora!" diye cıvıladı. (bu hikayeyi o da sevmişti).

Ben de arkadaşımı bıraktım ve yüksek sesle okumaya başladım.

On Altıncı Bölüm

İhtiyacım Olan Tek Şey

Tor'un eli benimkinde sıkılaştı. Daha yeni ön kapıdan girmiştik ve ben uzaklaşıyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bir şey yapmam lazım," dedim hızlıca ve bana baktı. "Ne?"

"*Bir şey* *#*" Umutsuzluğa kapılarak bağırdım. Zaman boşa gidiyordu.

Bana değerlendiren bir bakış attı ve sonra zaten bildiğim bir şeyi söyledi.

"Acele et aşkım, fazla zamanın yok."

Başımı salladım, parmak uçlarımda ayağa kalktım, parmaklarımı ensesine doladım, onu kendime doğru çektim ve dudaklarımı dudaklarına dokundurdum.

"Geri döneceğim," diye fısıldadım, onu bıraktım ve mutfığa doğru koşmaya başladım.

Havai fişekler her an başlayabilirdi ve Tor ile ben onları balkonumuzda izleyecektik; balkonumuz diğerlerinden daha fazla dışarı çıkıyordu ve bu arada köyün herhangi bir yerinden ve denizden gelen herkesin görebileceği bir balkondur.

Herkesin beni Tor ile birlikte görebileceği (ve izleyebilecekleri) bir yerde olmak beni korkutuyordu.

Ama günün oldukça harika geçtiğini kabul etmek zorundaydım.

Boris haklıydı. Bellebryn nasıl parti verileceğini biliyordu. Sokaklar müzikle doluydu. İşyerleri ve evler rengarenk çelenkler ve kiraz kuşlarıyla süslenmişti. Ücretsiz gösteriler sunan kukla stantları kurulmuştu. Çocuklar yüzlerini boyayarak ve arkalarında canlı flamalar dolaştırarak etrafta koşuşturuyordu. Dansözler, yılan oynatıcıları ve ateş yiyen adamlar para karşılığında gösteri yapıyordu ve görünüşlerine bakılırsa hepsi de uzak diyarlardan gelmiş gibiydi. Hava birbirine karışan aromalarla doluydu çünkü kavrulmuş, balla kaplanmış fındıklardan çubuklardaki sosislere, paella ile dolu büyük, buharlı tavalardan gösterişli bir şekilde dönen lolipoplara kadar her şeyi satan stantlar vardı.

Arnavut kaldırım sokağın her rüzgârında (ve onuruna düzenlenen bu büyük sokak partisinde görevi olduğu üzere Tor, eli elimde ya da kolu omzumda veya belimde, tüm sokak boyunca aşağı ve yukarı (ve aşağı ve tekrar yukarı) dolaştı) insanlar dans ediyor, sallanıyordu ve ben bile bu eğlencenin içine sürüklenmiştim. Adımları bilmesem de

Yapabileceğim en iyi şey, kendime gülmekti çünkü kabul etmeliydim ki bu biraz eğlenceliydi ve bana atılan neşeli bakışlar gerçekmiş gibi davrandım.

Muhteşemdi.

Gerçekten katılabilseydim ve Tor'un insanların beni iddia ettikleri kadar çok sevdiklerine ya da onu ne kadar çok sevdiklerine dair bir ipucu bile olduğuna inanabilseydim muhteşem olurdu.

Artık neredeyse bitmek üzereydi, çok yorgundum ve ona pastasını sunacak zamanım olmamıştı. Havai fişekler gösteriyi durduracak ve gece yarısı kutlamaları sona erdirecekti. Ona pastasını vermek için on beş dakikam vardı yoksa doğum gününde pastasını alamayacaktı.

Ve bunu doğum gününde almak zorundaydı.

Eteklerimi topladım ve mutfığa koştum, pastamın yanında patinaj yaparak durdum (kırmızı gıda boyası *da dahil olmak üzere* tüm malzemeleri köyde bulmuştum, Tanrı'ya şükür).

Muhteşem görünüyordu ve birisi içine küçük, mavi mumlar koymuştu. Günler önce Perdita'yla doğum günü mumları hakkında konuşmuştum ve o da bana şaşkın bir ifadeyle ama dalga geçerek burada doğum günü pastası değil, doğum günü *turtası* yaptıklarını ve mum değil maytap kullandıklarını söylemişti. Maytapları kabul ettim ve benim dünyamda bazı insanlar bunları kullansa da hayal kırıklığına uğradım. Tor'a geleneksel olarak mumları da içeren dünyamdan bir parça vermek istemiştım.

Ve işte oradaydılar. Pastanın yanında garip şekilli, mor ambalajlı bir paket vardı.

"Ekselansları," diye duydum yanımdan ve Perdita'nın yanı sıra yarım düzine aşçı ve aşçı yardımcısının onun arkasında durduğunu görünce sıçradım.

"Uh... heya, Perdita," diye cevap verdim, gülümsedim ve başımı etrafındaki kadınlara doğru eğdim. "Eunice, Daphne, Sabina, Winnie, Pauline."

Bir sürü gülümseme aldım ve karşılığında "Lütuflarınız" diye mırıldandım. Sonra Perdita'ya döndüm. "Mumları bulmuşsun."

"Mumcu Rocco'yla konuştum, onları özel yaptırdım," dedi ve ben gözümü kırptım.

"Onları sen mi yaptırdın?" Fısıldadım.

"Sizin için önemli görünüyordu, Majesteleri," diye fısıldadı ve ben tekrar gözlerimi kırptım, bu kez gözlerime hücum eden yaşları uzaklaştırmak için.

Bunu önce benim, sonra da Tor'un hoşnutsuzluğundan kaçmak için yaptığını biliyordum ama bu beni Tor'a benim dünyamdan gerçek bir doğum günü pastası verebildiğim için daha az mutlu etmedi, ki bu tam da en çok istediğim şeydi

ona vermek için. O kadar mutluydum ki hemen yanına koştum ve ona kocaman sarılıp yanağına şapır şupur bir öpücük kondurdum.

Hâlâ kollarını tutarken arkama yaslandım ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Elleri benimkileri kollarından ayırdı ama aramızda tutarak sıkıca kavradı. "Benim için zevkti, majesteleri," diye fısıldadı.

Ona gülümsedim ve ardından diğerlerine de gülümseyerek pastaya doğru koştum ve "Mutfağı kullanmama izin verdiğiniz için teşekkürler" dedim.

"Bizimle birlikte olmanızdan onur duyduk," dedi Eunice.

"Evet, çok eğlenceliydi!" Sabina araya girdi ve ben ona baktım.

Eğlenceliydi. O zaman da, ben yemek pişirirken ve onlar şakalar yapıp beni de ciddiyetsizliklerine dahil etmek için çaba gösterirken, bunun gerçek olduğunu iddia etmişim. Bu dünyaya geldiğimden beri hiçbir şey pişirmemişim, Tor ile ilk gece tavşanı kızartmak dışında. Bunu yapmayı ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Tor için yapmak daha da güzeldi. Benden hoşlanıyormuş gibi davranan insanların yanında bundan zevk alıyormuş gibi yapmak daha da güzeldi. Ve garip bir şekilde, her şey işe yaradı.

"Bunu tekrar yapmamız gerekecek," dedim Sabina'ya, pastaya uzanırken. "Bekleyin!" Daphne bağırdı ve ben kıpırdamadan dururken kadınlar öne atıldı.

"Bu senin için," dedi Pauline, paketi alıp bana uzatırken.

"Benim için mi?" Aldım ve onu inceleyerek sordum. "Evet, senin için," dedi Winnie.

"Ama bugün *benim* doğum günüm değil ki," dedim gözlerimi elimdeki pakete çevirerek.

"Hayır, ama biz düşündük ki..." Sabina başladı ama sonra duraksadı.

Eunice oradan devam etti. "Sen, şey... ilk geldiğinde sana pek iyi davranmadık -"

"Sadece aç şunu!" Daphne haykırdı ve ona baktığımda heyecandan ayak parmaklarının üzerinde zıpladığını gördüm.

"Tamam," diye fısıldadım, endişeliydim ve paketin içinde ne olduğunu merak ediyor, zehir olmamasını umuyordum.

Açtım ve ambalajı düştüğünde elimde zarıfçe oyulmuş, mor bir cam şişe tuttuğumu gördüm.

"Kokun," dedi Perdita ve başımı kaldırdığımda vücudum sarsıldı.

"Kasabadaki parfüm üreticisi Josephina'dan bir koku yaratmasını istedik. Sadece senin için," diye araya girdi Pauline.

"Gardenya yok." Winnie gülümsedi.

Onlara göz kırptım. Sonra şişenin tıpasını açtım, burnuma götürdüm ve kokladım.

Şişe zarif değildi. Ama kokusu öyleydi. İnce ve taze, neredeyse kumsal ama çiçekli bir öze sahip.

Muhteşemdi.

O kadar yüceydi ki, hiçbir zehir böyle kokamazdı. Etrafımdaki yüzlere baktım.

Onlar... olabilir mi? Benden *hoşlandılar* mı? Yani, *gerçekten*?

"Hepiniz... benden *hoşlanıyor* musunuz?" Sessizce sordum ve şaşkın bakışlarla karşılaştım. "Ama... tabii ki!" Sabina ağladı.

"Çok tatlısın," dedi Daphne.

"Ve komiksin," diye ekledi

Eunice.

"Ve sen de vahşi bir kuşu kurtardın," diye araya girdi Pauline.

"Prensimizi mutlu ediyorsunuz," dedi Perdita ve bakışlarım onunkilere kilitlendi. "Mutluluktan uçuyorum," diye bitirdi.

Kalbim yerinden fırladı.

"Sence?" Fısıldadım.

"Ekselansları, üzgünüm ama o kremaya bir göz attım ve size şunu söyleyeyim, eğer daha önce mutlu değilse, ki öyleydi," diye söze girdi Winnie ve sonra arsızca sırıttı. "Bunu tattığında, çok mutlu olacak!"

Vay anasını! Benden hoşlandılar!

"Tanrım, umarım öyledir," diye nefes aldım ve hepsi güldü. Evet! Benden hoşlandılar!

Sonra Perdita atladı ve emretti, "Gitmelisiniz. Havai fişeklerin başlamasına çok az kaldı."

"Aman Tanrım!" Ağladım, şişeyi yere bıraktım ve "Bunun için geri geleceğim" diye mırıldandım.

Eunice pastayı alıp bana uzatarak, "Odanıza götüreceğiz," diye teklif etti. "Diğerlerini de götürürüz," dedi, ne demek istediğini anladım ve yüzüm yumuşarken gülümsemem titredi, sonra bağırdı, "Sadece git!"

Perdita parmaklarımın arasından ince bir çubuğu pastanın altına kaydırды ve "Mumlar odalarınızda yanıyor. Bu çubuğu pasta mumlarını yakmak için kullanabilirsin, böylece güzel kremana balmumu bulaşmaz."

Minnetle gözlerinin içine baktım ve bunu yapmak için kendime uzun bir süre verdim.

Sonra "Teşekkür ederim" diye fısıldadım, gülümsedi ve o gülümseme tüm yüzünü aydınlattı.

Hepsini.
Gözleri bile.
Sahte değil.
Beni sevdi!
Hepsi sevdi.
Yaşasın!

Hepsine gülümsedim ve sonra odadan dışarı fırladım, giderken pastayı dengeledim ve belki de, sadece belki de, sonunda bu masal dünyasında *gerçekten* mutlu olacağıma dair neşeli düşünceler düşündüm.

Ancak yaklaşık on saniye sonra, odalarımızın ne kadar uzakta olduğuna lanet ediyordum (çünkü cidden, bu bir yürüyüşü), oraya vardığımda sadece odanın her yerinde mumların yandığını ama Tor'un bulunmadığını gördüm.

Tüm odaları kontrol ettim (onun banyosu, benim banyom, onun giyinme odası, benim giyinme odam, onun oturma odası, resmi anladınız), hiçbir yerde yoktu.

Kahretsin!

Başka bir yere mi gitmem gerekiyordu?

Yatağın yanında durup nereye gitmem gerekebileceğini düşünmeye çalıştım ve çalışma odasının balkonunun bizim odalarımızdaki gibi denize değil, şehre baktığını fark ettim. Belki de oraya gitmem gerekiyordu.

Pastayı dikkatle tutarak bir elimle eteğimi kaldırdım ve pastayı düşürmeden olabildiğince hızlı bir şekilde çalışma odasına koştum.

Oraya vardığımda çift kapı çoğunlukla kapalıydı, biri bir santim açıktı. Döndüm ve açmak için kıcımı içeri soktum (mumları daha sonra yakmam gerekecekti, büyük ifşaatım için çok fazla, zamanım yoktu) ve Algernon'un sesini duyduğumda durdum.

"Bu saatte sizi çağırdığım için özür dilerim ama bugünkü performansıyla..." durakladı, "Bildiğiniz gibi erkekler konuşuyor. Kendinde değil. Kendinde değil, bu çok garip."

Tor'un cevabı tüm bedenimi kilitledi. "Farklı bir dünyadan geldiğini söylüyor." Uh...

Ne?

Farklı bir dünyadan geldiğimi *söyledim*. Bana inanmadı mı?

Bana inanacağını sanmıştım.

"Farklı bir dünya mı?" diye sormadan önce Algernon'un keskin kahkahasını duydum.

"Evet. Farklı bir dünya," diye yanıtladı Tor. "Tanrım, bu inanılmaz. Onu yaşıyor ve soluyor. Ona uygun sözcükler bile yaratmış. Bana kendi *dünyasındaki* hayali mimari ve fantastik aletlerle ilgili olağanüstü hikayeler anlatıyor." Durakladı ve sersemlemiş beynim onun yakışıklı başını tiksintiyle salladığını hayal ederken, aynı zamanda akşam yemeğinde ya da yataktayken ona dünyam ve içindeki her şeyle ilgili hikayeler anlattığım birçok geceyi hayal meyal hatırladı, "İtiraf etmeliyim ki, ne kadar zeki olduğu, zihninin ne kadar keskin olduğu şaşırtıcı. Şaşırtıcı derecede yaratıcı ve tek kelimesini bile unutmuyor. İlerledikçe uyduruyor olmalı ama söylediği her yalanı hatırlıyor ve tekrar kullanıyor."

Söylediğim her yalan mı?

"Ne kadar tuhaf," diye mırıldandı Algernon.

"Olağanüstü bir şey," dedi Tor, eğer dumanı tüten bir kalp kırıklığı birikintisine dönüşmek üzere olmasaydım, açıkça saygı duyduğumu fark ederdim.

"Yani seninle oynuyor mu?

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Tor. "Ona bunu yapması için izin verdim ve belli ki o da teklifimi kabul etti."

Titreyen dizlerimin beni yarı yolda bırakmaması için kapıdan uzaklaşıp yanındaki duvara yaslandım.

Onunla oynadığımı sandı. *Onunla*

oynadığımı sandı! Haftalarca!

Neredeyse iki ay! *Onunla*

oynadığımı sandı!

"Ona izin mi verdin?" Algernon'un sesi şok olmuş gibiydi.

"Kesinlikle. Bu bir yalanı yaşamak ama Cora'nın yalanını yaşamak eski Cora ile yaşamaktan çok daha iyi."

"Bu seni kızdırmıyor mu?" Algernon sordu.

"Tanrılar hayır," diye yanıtladı Tor. "Tatlı vücudu, büyüleyici ağzı, becerikli dili ve halihazırda varisimi taşıyor olma ihtimaliyle birlikte geliyor."

Vay anasını!

Algernon, "Yani bundan bir şey çıkarıyorsun," dedi.

Tor, "Her lanet gece," diye cevap verdiğinde karnımda yumruk yemiş gibi keskin bir acı hissettim. "Ve eğer karım beni aldatarak yaşıyor ve nefes alıyorsa

Yataktan çıkınca coşkulu bir hayal gücü *var*, bana yatakta neler yaptığını tahmin edebilirsiniz."

Algernon alçak sesle, erkekçe kıkırdadı.

Ama ben gözlerimi kapattım. Yavaşça.

Benim bu dünyanın Cora'sı olduğumu sanıyordu. Benim ben olduğuma inanmadı.

Ona aşık oluyordum.

Lanet olsun, ona çoktan aşık olmuştum. Ve o beni kullanıyordu.

Beni kullanıyor!

Varisini almak için beni kullanıyor.

Beni hamile bırakmaya çalışıyordu ve bundan zevk alıyordu. Ve ben de ona izin veriyordum.

Ve bunu yaparken de eğleniyordum.

Ama onu *seviyordum*.

Ve beni sevmedi.

Benden *hoşlanmıyordu*

bile. Benimle

oynuyordu!

Neden, neden, neden erkekler benim dünyamda *ve* masal dünyasında pislik olmak zorundaydı?

Neden?

Kararımı verip duvardan doğrulduktan sonra doğruca odaya girerken Algernon, "Aferin efendim," dedi.

Her iki adam da benimle birlikte başladı, kafaları bana doğru sallanıyordu.

Ama Tor, çok istediğim ve onun için yapmak için çok çalıştığım mavi doğum günü mumlarıyla süslü, kremalı, buzlu pastayı taşıyarak odanın öbür ucundan geçerken bana bakarken gözlerim sadece onu görüyordu (cidden, şatosundaki mutfaklar sıcak ve neşeliydi ama mutfak eşyaları ve aletler KitchenAid'den o kadar uzaktı ki komik değildi).

"Mutlu yıllar," diye fısıldadım ve sesimdeki acıyı ben bile duydum.

Tor bunu duyduğunda irkildiğini gördüm ve irkilmesi o kadar tepkiseldi ki bunu saklamak için hiçbir umudu yoktu.

Duyduğumu

biliyordu.

Güzel.

"Cora -" diye başladı.

"*Benim* dünyamda," diye kestim sözünü ve kalp hastası olduğundan emin olduğum gözlerimi Algernon'a çevirdim, "doğum günü tartlarını doğum

günü pastalarıyla birlikte servis etmeyiz.

Perdita'nın bana söylediği gibi burada da maytaplar var. Benim dünyamda," masasının önünde durup pastayı masaya koymamı izlerken olduğu yerde donup kalan Tor'a dönüp baktım, "doğum günü pastasını doğum günü mumlarıyla servis ederiz."

Çubuğu masasındaki bir muma dokundurdum, yaktım ve anlatmaya devam ederken doğum günü mumlarını yakmaya başladım.

"Doğum günün için, param olmadığı için ama özel bir şey yapmak istedim, sana benim için özel olan bir şey vermeye karar verdim, dünyamdan bir parça, kelimenin tam anlamıyla. Tüm doğru malzemeleri bulmak için şehri taradım ve Perdita mumcuya özel mumlar yaptırdı. İşte karşınızda." Çubuğa bir fiske vurarak pastayı işaret ettim. "Benim dünyamdan bir doğum günü pastası." Gözlerim onunkilere kayd. "Sana doğum günü hediyem. Şimdi yapman gereken bir dilek tutmak, mumları üfleme ve dileğinin gerçekleşmesi."

Neyse ki sadece on mum vardı (sanırım Perdita'ya tam olarak açıklamamıştım). Onlarla işim bitmişti, bu yüzden çubuğu üfledim ve masanın üzerine koydum.

"Cora -" Tor tekrar bana doğru ilerlemeye başladı.

"Hayır!" diye bağırdım, bir elimi kaldırdım ve durdu.

"Ben sadece -" Algernon söze başladı, başım ona döndü ve elimi bıraktım.

"Lütfen gitme, biraz kek yemelisin," diye fısıldadım, gözleri Tor'a kayd ama kıpırdamadı.

Tor'a dönüp baktım.

"Dileğini tutmalısın," dedim ona. "Sonra da mumlarını üfle." "Sweets -" diye başladı, gözlerim kapandı ve kalbimdeki o gözyaşı yarıldı, yavaşça daha derine inmedi.

Kalbimi yarıp ikiye ayırdı.

Gözlerimi açtım, Tor'un güzel, mavi, oyuncu, aldatıcı gözlerine kilitledim ve benimkilerin gözyaşlarıyla dolduğunu hissettim.

"Dileğini dile," diye fısıldadım.

"Cora -"

Bir damla gözyaşı döküldü ve yanağımdan aşağı kaydı. "Dileğini tut, tatlım."

Gözlerinin tek gözyaşımın izini takip edişini izledim, sonra benimkilere geldi ve sonra bana doğru geldi.

Döndüm, eteklerimi topladım ve koştum.

"Cora!" diye bağırdı ben hızla kapıdan çıkıp koridora inerken. "Cora! Lanet olsun, dur!"

Tam arkamdaydı.

Kahretsin!

Çok uzun olması ve bacaklarının çok uzun olması *berbattı*.

Ön kapılara açılan devasa dairesel salonun dairesel duvarını çevreleyen dolambaçlı merdiven görünüyordu. Gümüş ve maviyle kaplı, pırıl pırıl siyah mermerle döşenmiş bir salon. İçinde en az yüz bedenin vals yaparak dönebileceği bir salon.

Siyah, iğrenç bir masalın içinde bir masal salonu.

Yine de merdivene ulaşamadım. Kolumdan yakalandım ve çekiştirildim.

"Çek ellerini üzerimden!" Çığlık attım.

Tor nazikçe, "Cora, sakın ol," diye emretti.

Kıpırdamadım ve yüzümü ona bakacak şekilde eğdim, "Siktir git! Sakinliği sikeyim! Hemen şimdi bir büyücü bulacağım! Ve *sakın* beni durdurma!"

"Cora, Tanrım, sakın ol!" diye bağırdı ve geri dönmek istediğim ve *onun* bir parçası olmasını istemediğim, *var olduğuna* bile inanmadığı dünyamdan bazı *dilimi* kapmış olması beni kızdırdı.

"Çek ellerini üzerimden!" Tekrar çığlık attım, uzaklaşmaya çalıştım ama beni bırakıp kolları etrafımda kilitlenince başarısız oldum.

"Beni dinle," diye emretti.

"Hayır! Hayatta olmaz! Sen bir pislik değilsin. Sen bir *pisliksin*! Sen bir *oyuncusun*! Senden *nefret* ediyorum! Bu gerçekten berbat çünkü yaklaşık on dakika önce *seni* bu ve tüm *dünyamdaki her şeyden* daha çok *seviyordum*!"

Vücudu kaskatı kesildi ve ben de bundan yararlanarak kollarından kurtuldum, hemen döndüm ve koşmaya başladım.

Merdivenin başına geldiğimde "Cora!" diye bağırdı ve omzumun üzerinden geriye baktım.

"Sakın bana yaklaşma!" Merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başlayarak bağırdım. "Cora! Tanrım! Dikkat et!"

İşte o zaman oldu.

Takıldım.

Aptal, *aptal*, *aptal* ben, duygusal bir halde merdivenlerden aşağı koşuyorum.

Ve aşağıya indim, gümüş ve mavi damarlı, dolambaçlı, siyah mermer, masalsı bir şato merdivenlerinden aşağıya çarparak, çarparak ve dönerek indim.

Vücudumun her santiminde acı hissederek dibe indim ama özellikle de inerken birkaç basamağa oldukça şiddetli bir şekilde çarpan başım.

Harika.

Tor'un yanına çmeldiğini hissettim ve dikkatlice ve şefkatle (pislik), gvdemi kollarının arasına aldı, başımı kucağına aldı.

"Sweets," diye fısıldadı, gözlerimi açtım ve onun inanılmaz güzellikteki gözlerine baktım ve işte o zaman görüşüm kaybolmaya başladı.

"Seni sevdim," diye
fısıldadım. "Cora," diye
fısıldadı.

"Biliyorum bana inanmıyorsun, asla inanmayacaksın ama bu doğru. Seni sevdim."

"Konuşmayı kes," diye mırıldandı.

Siyah nüfuz etmeye, ele geçirmeye başladı. Hızla geliyordu.

Kaybediyordum

O.

"Bu dünyada," diye fısıldamaya devam ettim, "sahip olduğum tek şey sendin ama sen ihtiyacım olan tek şeydi."

"Tanrılar," diye mırıldandı, kelimenin sesi d e r i n l e r i n d e n geliyordu.

Ve her şey kararmadan önce duyduğum tek şey buydu.

Bölüm Snteen

Ta ki sen

Zayıf bir ışığın gözlerime vurduğunu hissettim, onları açtım ve açık yeşil yastık kılıfımı gördüm.

Gözlerimi kırdım ama gözlerim tekrar açıldığında, işte oradaydı. Açık yeşil yastık kılıfım.

Yastık kılıfım. Yatağımdaki. *Benim* dünyamda.

Oturur pozisyona geçtim ve neredeyse bayılıyordum, başım çok sersemlemişti. Bir elimi başıma götürdüm ve his geçene kadar gözlerimi sıkıca kapattım. Sonra onları kapalı tuttum ve düşündüm *ki, sanırım kendi dünyama geri dönmek için tek yapmam gereken kafama bir ~~h~~ılmaktı... Bunu bilmek güzel.*

Sonra yavaşça açtım ve etrafıma bakındım.

Sonra ağzım açık kaldı.

Odam, içinden kasırga geçmiş gibi görünüyordu. *Her yerde* kıyafetler, ayakkabılar ve aksesuarlar vardı. Birkaç parlak çanta gözüme çarptı, gözlerimi kıstım, öne doğru eğildim ve kalbim boğazıma kaçtı.

Tamam, işte buradaydı. Tor'un dünyasındaki Cora buraya gelmişti, iki aydır temizlik yapmamıştı ve görünüşe göre bir şekilde seçkin mağazalardan alışveriş yapmayı başarmıştı.

"Kahretsin" diye fısıldayarak yastıklara uzandım.

Sonra altımdaki yatağı hissettim. Yatağımy her zaman sevmişimdir. Sert ve rahattı.

Tor'unki gibi sert değil, yumuşak ve tüylü bir şeydi.

Tor.

Burnum sızlamaya başladı ve içinden hava çektim.

Artık Tor yok (ki kendime bunun iyi olduğunu söylemiştim). Artık Aggie yok (ki bu iyi değildi). Artık Salem (o da iyi değil) ya da Clarabelle (o da iyi değil) ve tabii ki mutfakta benden hoşlandıklarını yeni anladığım tüm kızlar yok.

Artık peri masalı yok.

Tek bir damla gözyaşı gözümün kenarından kayarak şakağımdan aşağı indi ve saçlarıma karıştı.

"Güzel," diye fısıldadım ama bu inandırıcı bir fısıltı değildi. Tamamen saçmalıktı.

Şimdi evdeydim, kalbim kırık, bambaşka bir dünyanın efendisi, siyah Prens Noctorno tarafından oyuna getirilmiştim ve sadece yatak odama baktığımda bile diğer Cora'nın bıraktığı büyük bir pisliği temizlemem gerektiği açıktı.

Önce başıma soğuk kompres yapmam gerekiyordu.

Sonra Cora'nın evimde ve muhtemelen hayatımda yarattığı karmaşayla başa çıkabilirdim.

Yavaşça yataktan kalktım ve yine yavaşça odanın içinde yürüdüm. Banyodaki parlak ışıkları açtığımda irkildim. Sonra banyonun halini görünce irkildim (kirli havlular, her yerde makyaj ve saç malzemeleri). Sonra iki aydır temizlenmediği belli olan hardal sarısı banyo takımına baktım ama pırıl pırıl olsa bile yine de bok gibi görünürdü.

"Güzel, eve geldim," diye mırıldandım, işimi yaptım, uzun banyo tezgahındaki eşyaları karıştırdım (Cora'nın da oldukça pahalı yüz malzemeleri ve makyaj malzemeleri aldığını gördüm). Yüz sabununu buldum, yüzümü yıkadım, yeni bir diş fırçası açtım ve dişlerimi fırçaladım. Üç aspirin aldım ve elimdeki suyu musluğun altına tutarak yıkadım. Sonra banyo dolabımda bulabildiğim tek temiz bezi soğuk suyla ıslattım, sıktım, katladım ve hızlıca dinlenmeyi düşünerek uzanmak için yatak odama geri döndüm, önce ailem (eğer evlatlıktan reddedilmediysem), ikinci olarak arkadaşlarım (eğer benimle konuşuyorlarsa), son olarak da işim (eğer hala işim varsa).

Eşiği geçtim, gözüme bir şey takıldı, başımı kaldırdım ve durdum.

Tor orada duruyordu.

Tor'un üzerinde solmuş bir kot pantolon (ona gerçekten çok yakışıyordu) ve lacivert, uzun kollu bir tişört (ona da gerçekten çok yakışıyordu) vardı.

Ayakları çıplaktı, saçları dağınıktı ve gözleri benim üzerimdeydi. "Ne oluyor -?" Nefes almaya başladım.

"Yataktan çıkmış ne yapıyorsun?" diye sordu Tor gibi, buyurgan, derin sesiyle ve ben gözümü kırptım.

Bu bir hataydı çünkü gözlerimin kapalı olduğu nanosaniye içinde bana ulaştı (doğruyu söylemek gerekirse, yatak odam o kadar da büyük değildi), beni kollarına aldı, sonra beni yatağıma götürdü ve nazikçe yatağa yatırdı. Sonra yorganı üzerime çekti. Sonra elimdeki bezi aldı, bir süre inceledi, yatağa yanıma oturdu ve alnıma bastırdı.

Ona baktım ve fısıldadım, "Kimsin sen?" O da bana baktı. "Ben senin kocanım."

Aman Tanrım! Diğer dünyadan Cora, bu dünyadan Tor'u bulup iki ay içinde onunla evlendi mi?

Vay anasını!

"Sen benim kocam mısın?"

"Evet aşkım, ben senin kocam" demeden önce gözleri yüzümde gezindi.

Olamaz. Oh Tanrım. Olamaz.

Masal dünyasının Tor'u hakkında ne kadar aptal olduğumu hatırlarken *kendi dünyamda kendi dünyamın* Tor'uyla yaşayamazdım!

Bu berbat olurdu!

Zaten kötü olan bu durum nasıl bu kadar kötüleşebilirdi? Böyle boktan bir karmayı hak etmek için ne yaptım?

"Biz... Vegas'ta falan mı evlendik?" diye sordum ve kaşları birbirine çatıldı.

"Hayır, Cora, aslında *biz* evlenmedik, eve döner dönmez bu durumu düzelteceğim."

Aman Tanrım.

"Eve dönmek mi?"

Fısıldadım. "Bizim dünyamıza."

Aman Tanrım!

"Bizim dünyamız mı?" Çekinerek sordum.

"Benim dünyam ve bu kasvetli, iğrenç yerden nasıl çıkacağımı keşfettiğim anda *senin* dünyan olacak."

Vay anasını! Tor benimle geri geldi!

Ayağa fırladım ve yataktan atladım, yerdeki kıyafetlerin ve ayakkabıların üzerinden geçtim, başım dönüyordu ama görmezden geldim, bayılmamak için dua ettim.

Tabii ki kapıya kadar gidemedim. Bir koluyla belimden yakaladı ve sert bir bedene doğru geri çekti. Çırpındım, Tor'un diğer kolu omuzlarımın ve göğsümün etrafında kilitlendi, beni hapsetti ve ağzı kulağıma gitti.

"Sakin ol," dedi sessizce. "*Bırak*

beni!" Çığlık attım.

"Sakin ol, aşkım."

"Bırak... beni... *gideyim!*" Bağırdım, hala mücadele ediyordum.

Beni bıraktı ama sadece ellerini kalçalarımın koyabilsin, beni döndürebilsin ve duvara çarpına kadar geri çekilmekten başka seçeneğim olmayacak şekilde içime girebilsin diye ve sonra vücudu beni çitle çevirdi.

Yüzüne bağırmak için başımı arkaya eğdim ama şefkatli sesi benden önce geldi.

"Başınızdan yaralanmışsınız, çeşitli çürükler ve şişliklerden bahsetmiyorum bile. Dinlenmeniz gerekiyor."

"Ve *senin* de geri adım atman gerekiyor."

"Cora, uzanacağına, heyecanlanmayacağına ve dinleneceğine söz verirsen geri çekilirim."

"Buraya nasıl geldin?" Tersledim.

"Hiçbir fikrim yok."

"Ne oldu?" diye sordum. Ellerimi iki bedenin arasına sokup göğsüne bastırarak sordum ama boşuna, vazgeçip devam ettim. "Hatırladığım son şey bilincimi kaybettiğim."

Başını salladı. "Başını salladın. Seni kucağıma aldım ve odalarımıza taşıdım. Perdita ve mutfaktaki kadınlar dışarı çıkmıştı; tartıştığımızı duymuşlar ve *senin* düştüğünü görmüşler. Algernon da oradaydı ve onu doktorumu getirmesi için gönderdim. Kadınlardan biri kafadaki şişlik için sana buz getirdi. Algernon ve doktorum geldiğinde seni kollarımda tutuyordum ve kafanda buz vardı. Bir de baktım ki tüm vücudun mavi bir sisle sarılmış, benimkini de seninkiyle sarmış ve sonra o yatağın içindeydik," başı geriye doğru küçük bir sarsıntı geçirdi, "yatak."

Ona baktım. "Mavi bir sis mi?"

"Mavi bir sis."

"Ne mavi sisi?" Ben sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Hiç böyle bir şey görmedim."

"Hiç mi?"

"Asla."

"Yani ben bayıldığımda ortadan kaybolmadık mı?" "Hayır."

Tuhaf.

Başımı çevirdim, kendime baktım ve kendi dünyamda uyumaya gittiğim son gece giydiğim, üst kısmı tozlu pembe bantlı, esnek, pamuklu kömür grisi geceliğimi giydiğimi gördüm.

Sonra ona baktım. "Kıyafetlerini nereden aldın? Bunların içinde mi uyandın?"

"Hayır," başını bir kez daha salladı ve botları da dahil olmak üzere kendi dünyasından kalma kıyafetlerinin bir köşeye atıldığını gördüm. "Bunlar *senin* gardırobundaydı, ki tatlım, inanılmaz derecede küçük."

Ona tam uyan kıyafetler benim dolabımda mıydı? Oh adamım. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmemiştim.

"Bütün eviniz gibi," diye devam etti. "Aynı zamanda pis. Bir mağarayı temizlemişsiniz. Nasıl böyle yaşayabiliyorsun?"

"*Tor*, iki aydır *evimde* yaşamıyorum, değil mi?" Hırıltılı bir şekilde sordum, sonra da "Çekil" dedim.

"Cora -"

Ellerimi bir kez daha ittim, bunu başımı (ve geç fark ettiğim üzere ağrıyan kaslarımı) acıtacak kadar büyük bir çabayla yaptım ama o bir santim geri çekildi.

Sonra hemen geri geldi. "Sakinleşip dinleneceğine söz verene kadar olmaz."

"Benden uzak durursan sakınleşip dinleneceğime söz veriyorum!" Çığlık attım.

Gözleri yavaşça kapanırken başı eğildi ve çenesi aşağı indi ve Tanrı'nın dürüst gerçeği, acı içinde görünüyordu.

Gözlerini açıp benimkilerle kilitlediğinde bunun doğru olduğu kanıtlandı. Evet, acı çekiyordu. Hem de çok.

OÇok.

Dostum, ondan nefret edebilmem, acısını görebilmem ve onun için üzülebilmem tamamen berbattı.

Sonra eli boynuma geldi ve gidecek hiçbir yerim yoktu, bu yüzden çekemedim.

"Lütfen beni dinle," dedi yumuşak bir sesle.

"Peki," diye tersledim. "Bitir şu işi de yatağa gidip aspirinin işe yaramasını bekleyeyim."

"Ne?"

"Önemli değil. Sadece ne söylemen gerekiyorsa onu söyle."

Çenesi sıkıştı, sonra başparmağı boynumun yan tarafını okşamaya başladı. İşte o zaman çenem sıkıştı ve ona ters ters baktım.

"Bu dünyada, bu... dünyalar arası yolculuk normal mi?" diye sordu.

"Hayır," diye ısırdım.

"Bunun başına geldiği birini tanıyor musun?" "Hayır," diye kısaca tekrarladım.

"Kimse yok mu?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Sadede gel."

"Ben de," dedi sessizce, "sana kadar."

Oh kahretsin. Ne demek istediğini anladım ve bu berbattı.

Başka bir şey söylemeyince, "Hepsi bu mu?" diye sordum.

"Aşkım," başparmağı çenemi okşamak için yukarı doğru hareket ederken yüzü daha da yaklaştı, "söylediklerin fantastikti. Kabul etmek zorundasın."

"Hayır, yok" diye reddettilim.

"Kendini benim yerime koy," diye ısrar etti.

"Evet, tabii, bir saat, belki bir gün, sana bir hafta vereceğim," dedim alaycı bir şekilde. "Kendimi sizin yerinize koyabilirim ve belki sizin dünyanın Cora'sı o süre boyunca böyle bir şeyi başarabilir. Sana bunu vereceğim."

"Benim tatlı -"

"Ama birlikte *iki ay* geçirdik. Personelinize ve Bellebryn'in tamamına verdiği zararı gördüm. Aşkını reddedecek kadar aptal olduğunu biliyorum. Evimin etrafına bakıp neler yapabileceğini görebiliyorum. Ama bana *bu* tür bir aldatmacayı *bu* kadar uzun süre sürdürebileceğini söyleyemezsin. Geldiğimde, onunla ilgili her şey değişmişti, umarım. *Her şeyi. Uyuma* şekli bile. Ve sen de bana vücudumu kendininkiyle kapladığını, içimde hareket ettiğini, beni becerirken gözlerimin içine baktığını ve aradaki *kahrolası* farkı bilmediğini söyleyemezsin."

Kahretsin. Şimdi de *onun* küfürlerini kullanıyordum.

Ama işe yaradı. Bir vuruş yaptım. Gözlerindeki acıyı gördüm.

"İnanmak istedim -" diye başladı.

"Ama yapmadın. Sana *lanet* bir pasta yaptım çünkü doğum gününde sana verebileceğim tek şey buydu, sana *kendimden* bir parça vermek istedim ve çalışma odana gittim ve -"

"Yapma," diye kestirip attı.

"Evet, ne duyduğumu biliyorsun," diye fısıldadım.

Eli çenemi kavrayacak şekilde yukarı kayd, diğer eli de diğer tarafta ona katıldı.

"Çek ellerini üzerimden." Hâlâ fısıldıyordum.

Konuşmadı. Alnını benimkine dayadı ve konuşmaya başladı.

"Bunu düşün aşkım, lütfen," diye yumuşak bir sesle ısrar etti.

"Neyi düşüneyim? Ben *sana* aşık olurken, senin *benimle* nasıl oynadığını mı? "

"Beni seviyorsun," dedi bana.

"Artık değilim," diye karşılık verdim ve gözlerindeki gülümsemeyi izledim. "Aşktan öylece vazgeçemezsin."

"Güven bana Tor, *yapabilirsin*."

Alnını benimkinden kaldırdı ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Yüzümü çevirmeye çalıştım ama parmakları beni daha sıkı kavradı.

"Yapamazsın. Biliyorum. Ona aşık oldum ve bu o kadar kolay değil. Bunu biliyorum çünkü denedim."

"Ben sen değilim," diye tükürdüm.

"Hayır, tanrılara şükür, değilsin." Dudakları **k ı p ı r d a r k e n** gözleri gülümsüyordu.

Tavana baktım, sonra tekrar ona döndüm. "*Gitmeme* izin verecek *misin?*" diye sabırsızca sordum.

"Evet, birazdan

yapacağım." "Şimdi!"

"Bir dakika Cora," dedi sertçe, ters ters baktım ve devam etti. "Seni dinlenmen için yalnız bırakacağım, benden uzakta biraz zamana ihtiyacın var. Bunu sana vereceğim."

Gerçekten mi? Bunu nasıl yapacaktı? Nereye gidecekti?

Tanrım, muhtemelen bir arabanın önünde yürür ya da...

"Ama seni bununla baş başa bırakacağım," diye düşüncelerimi böldü. "Eğer benim dünyamda bir ikizin varsa, o zaman bu dünyada bana benzeyen bir adam olduğunu varsayabiliriz. Ve eğer o senin hayatında olsaydı, onu gördüğün anda ona aşık olsaydın, gökyüzünde yazılı bir kehanetle ruhunun yarısını taşıdığına ikna olsaydın, tıpkı herkes hatırlayabildiği sürece nesilden nesile gerçekleşen her kehanet gibi... ve sonra kalbini parçalasaydı... sonra ben bu dünyaya getirilseydim ve başımı her çevirişimde, her bakışımda, her gülümsememde, her hareketimde seni büyüleyseydim, eğlendirseydim, baştan çıkarsaydım, sana başka bir dünyadan nasıl geldiğime dair fantastik hikayeler anlatsaydım, ne düşünürdün? Ne yapardınız?"

"Seni baştan çıkarmadım!" Ağladım.

"Cora, aşkım," diye fısıldadı, "şu anda beni baştan çıkarıyorsun."

Bu beni susturdu ve kalbimin sıkışmasına neden oldu.

"Bunu bir düşün," dedi sessizce, sonra beni bıraktı ve kapıya doğru adım attı.

Gidişini izledim ve gidişini izleyemeyeceğimi biliyordum. Lanet olsun!

Döndüm ve ona seslendim (gerçekten, başka seçeneğim yoktu), "Nereye gidiyorsun?"

Kapı aralığında durdu ve bana baktı. "Dışarı."

"Nereye?"

"Ayaklarım beni nereye götürürse."

Kahretsin!

Tamamen ona döndüm ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Tor, benim dünyamda bensiz dışarı çıkamazsın. Burada her şey farklı. Hem *de çok* farklı. Yaralanabilirsin... ya da başka bir şey."

Ağzı yukarı kıvrıldı. "Endişeli misin?"

"Hayır!" Tersledim. "Kaderinde yakında eve dönmek var ve Bellebryn'i hükümdarlarından mahrum etmek istemiyorum."

"Tamam," diye mırıldandı ve dönmeye başladı. "Geri döneceğim."

"Tor!" Ona doğru bir adım atarak bağırdım, durdu ve bana baktı.

"Yataktan bir adım daha *uzaklaşırsan* Cora, seni yatakta tutmanın ve dinlendirmenin yollarını bulmak için yaratıcı olmam gerekecek."

Bir adım geri çekildim ve ona ters ters baktım.

"Benim için endişelenme, aşkım. Ben iyi olacağım. Dinlen, yakında döneceğim."

Sonra şifonyere gitti, bir çekmece açtı, bir çift çorap aldı ve kaybolmadan önce yerden bir çift bot kaptı.

Arkasından bakakaldım. Sonra yatağıma geri döndüm ve üzerine yığıldım. Sonra tavana baktım ve "Kahretsin" diye mırıldandım.

Bölüm E İhteen

Tanrı'ya şükür Hırome

Oturma odamda volta atıyor ve çıldırıyordum.

Tor eve gitmeliydi ve bir *an önce* gitmeliydi.

Bunun iki nedeni vardı.

Birincisi, gece çökmüştü, yani bütün gün ortalıkta yoktu, bütün gün yağmur yağmış ya da çiselemişti ve itiraf etmeliydim ki (lanet olsun!) onun için endişeleniyordum.

İkincisi, onun dünyasındaki Cora'nın boka battığına dair güçlü bir his vardı içimde.

Daha önce, o gittikten sonra uzanmıştım ve aspirin işe yaramayınca, kahve yapma umuduyla (pis, Tor haklıydı, her yerde kullanılmış paket servis kartonları, kirli tabaklar ve diğer döküntüler vardı) dairemden mutfığa doğru ilerledim. Ancak ne kahve *bulabildim* ne de geride bıraktığımdan emin olduğum bir kutudaki ekşi süttten başka bir şey.

Sütü lavaboda çalkaladım ve kutuyu attım, biraz buzlu su aldım, biraz ibuprofen aldım ve tekrar dinlenmeyi denedim. Sonra dinlenemedim çünkü evim çok pisti.

Böylece temizliğe başladım, biraz çamaşır attım, çarşafaları kaldırdım, ıslak havluları topladım, kıyafetlerimi ve makyaj malzemelerimi ve Cora'nın diğer pahalı kıyafetlerini ve makyaj malzemelerini kaldırdım, hala fişlerin bulunduğu parlak mağaza poşetlerini düzenlemekten ve Cora'nın neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olacak kadar ne kadar para harcadığını görmekten bahsetmiyorum bile.

Bu kadar parayı nereden bulmuştı?

Cüzdanımı buldum ve içinde yirmi dolar vardı, eğer doğru hatırlıyorsam içinde ne kadar bırakmıştım. Bilgisayarıma gittim ve banka hesabıma girdim. Tüm param hala oradaydı. Online kredi kartı ekstrelerimi kontrol ettim, tüm bakiyeler sıfırdı, sanki onları saklıyormuşum ve her ay ödüyormuşum gibi.

Bu da ne?

Temizliğe geri döndüm ve televizyonumun altındaki dolaptaki dağınık DVD kutularını kaldırmak için eğildiğimde, sahip olduğum her DVD'ye benzeyen şeyleri neden çıkardığını merak ettim - filmleri *gerçekten* seviyor olmalıydı... Düşündüm - buldum.

Para. Yığınla ve yığınla. Ve burada beş ya da on dolarlık banknotlardan bahsetmiyoruz. Yirmiliklerden bile bahsetmiyorduk. *Hepsi* ellilik ve yüzlüktü.

Vay anasını!

Ona baktım, sonra popomun üzerine oturdum, kapakları kapattım ve dolaba biraz daha baktım.

Sonra temizliğe geri döndüm ama şimdi temizlik yapıyordum çünkü gergindim, tedirgindim ve panik yapmamaya çalışıyordum ve Cora'nın o kadar parayı nasıl bulabileceğini düşünmeden temizliğe konsantre olabilmeyi umuyordum, aklıma gelen her yol onun ve şimdi de benim için sorun yaratıyordu.

Ama bunu düşünmeden edemiyordum. Bu kadar parayı nereden bulmuştu?

Peki dolabımdaki ve çekmecelerimdeki erkek kıyafetleri kimin kıyafetleriydi? Kot pantolonlar, tişörtler, takım elbiseler, gömlekler, ayakkabılar, botlar, iç çamaşırları, her şey vardı. Çok fazla değil ama sorun çıkarmaya yetecek kadar.

Bir şeyler ters gidiyordu ve o şey daireme girdiğinde Tor olmadan evde yalnız kalmak istemiyordum.

Tek umudum, her kimse, Tor'un benimle geldiği gibi o da geri döndüğünde onunla birlikte gitmiş olmasıydı.

Toparlama, ovma, silme ve süpürme işlerini bitirdikten sonra duş aldım, *losyonumu* sürdüm, saçıma fön çektim ve bir kot pantolon ile Puget Sound Üniversitesi sweatshirt'ünü giydim.

Tor'un dünyasındaki kıyafetler harikaydı ama itiraf etmeliyim ki kot pantolon giymek de güzeldi.

Sonra telefonun başına oturdum. Öncelikler.

Ailem.

"Tatlım!" diye bağırdı annem sesimi duyduğunda ve ben evlatlıktan reddedilmediğim için rahatlamıştım. Ayrıca onun sesini duyduğumda gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Annemi çok severdim. "Tanrım, nerelerdeydin? Seninle son üç kez konuştuğumda acelen olduğunu ve gitmen gerektiğini, beni geri arayacağını söylemiştin. Neden beni geri aramadın?"

"Uh..."

"Peki, gecenin on bir buçuğunda telefona cevap veren seksi sesli adam kimdi?"

Ah canım.

"Şey -" Ben başladım.

"Kahretsin, şimdi acelem var," diye sözümü kesti annem. "Babanın arabasında sorunlar var ve köprüde mahsur kaldı. Biliyorsun, arabasından

kurtulamayacak.

O lanet Volvo. Ona sürekli söylüyorum, bitti. Gitmesine izin vermeli. On altı yıldır onda! Ona bir hibrid alabileceğini, çevre için iyi olduklarını ya da en azından diğer arabalar kadar kötü olmadıklarını söyleyip duruyorum. Tanrı aşkına, o Volvo'nun içinde mi gömülmek istiyor?"

Babam ve Volvo'su. Neden bunu *tekrar* tartışmak (bunu yedi yüz bin kez tartışmıştık - annem o Volvo'dan nefret ederdi) bende ağlama isteği uyandırdı?

"Yani, şimdi, ben yalvarmak zorundayım ama sen yemeğe geliyorsun," diye devam etti. "Bunu yarın akşam yapacaksın. Ne yaptığın umurumda değil. *Ve* yanında Bay Seksi Ses'i de getireceksin. Kızımı tanıyorum ve senden haber alamamamızın nedeni *o*. Brian'dan ayrıldığına çok *sevindim*. Biliyor musun, baban ve ben onun hep biraz aptal olduğunu düşündük. Yine de benim güzel, tatlı, komik kızımı elinde tutmayan her erkek aptaldır."

Oh adamım, kesinlikle ağlayacağım.

"Ayrıca," diye devam etti, "Brian'ın Bush'a oy verdiği gibi küçük bir gerçek de var." "Anne -"

"Gitmem gerek! Bizim eve. Yarın. Altıda. Adamınla birlikte. Görüşürüz o zaman!"

Seni seviyorum,
tatlım." Sonra da
gitti.

Ahizeye baktım ve sonra kapatma düğmesine bastım. Bunu yaptığım anda elimde çınladı ve sıçradım.

Hazırlandım (çünkü her şey olabilirdi), açma düğmesine bastım ve tereddütle "Alo?" diye selamladım.

"Sormayı unuttum tatlım, senin adam hiçbir şey yemiyor mu? Yani vejetaryen falan mı?" Annem sordu.

Tor birlikte ilk akşam yemeğimizde iki Thumpers öldürdü. Adam o kadar vejetaryen değildi ki komik değildi ama yine de kahkahalara boğuldum. Muhtemelen histerik bir şekilde.

Kahkahalarım arasında dedim ki, "Hayır anne. O kesinlikle vejetaryen değil."

"Oh, tamam, peki, yemediği başka bir şey var mı?"

Neşemi kontrol ettim ve "Anne, açıklamam gerek -" diye başladım.

"Yarın şarap içerken açıkla. Şimdi bunu öğrenmeli ve babanı bulmalıyım. Yemediği bir şey var mı?"

Kahretsin.

"Sanırım her şeyi yiyor, anne."

"Harika! İlham alacağım. Söz veriyorum.
Sonra görüşürüz!" Sonra yine gitmişti.
Kapatma düğmesine tekrar bipleddim.
Kahretsin, az önce annemin bana ve (nefret ettiğim) diğer dünya
erkeğime yemek ısmarlamasına izin mi verdim?
Kahretsin!
Sonra arkadaşlarımı aramaya başladım. Hiçbiri a ç m a d ı . Bunun iyiye
işaret olmadığını düşündüm.
"Seninle gerçekten konuşmam gerek, bir şey oldu" gibi tereddütlü sesli
mesajlar bıraktım ve umutlandım.
Daha sonra çöpü çöp kutusuna attım, zımba almak için köşedeki dükkâna
uğradım ve geri döndüğümde Tor'un oturma odamda çok iyi dikilmiş bir
takım elbise giydiğini ve yeni temizlenmiş daireme baktığını gördüm.
Ne deniyordu? Kıyafet mi deniyordu?
Döndü ve bana kocaman bir gülümseme verdi.
"Bebeğim," diye homurdandı, bana doğru yürüdü, beni kollarının arasına
aldı ve ıslak bir şekilde üzerime yattı.
Tor olmadığını hemen anladım çünkü *bu* adam her kimse garip bir
şekilde öpüşüyordu.
Bu da bedenimin taşa döndüğü anlamına
geliyordu. Başını kaldırdı ve bana baktı.
Evet, Tor değil. Fark etmemiştim ama yara izi yoktu.
"Hey, prenses, neler oluyor?" Gözleri göğsümde gezindikten sonra
yüzüme dikildi. "Peki bu eski püskü kazak da neyin nesi?"
Vay anasını. Vay anasını. Vay *anasını!*
Cora bu dünyanın Tor'unu bulmuştu! Neden? Nasıl? *Neden m?*
"Uh... Tor?" diye sordum.
"Ne?" diye sordu. "Tor?"
Tekrar denedim.
"Sen neden bahsediyorsun bebeğim?" Oh
kahretsin.
"Noctorno?" Bir kez daha denedim.
"Bu benim, Cory, Noc, senin adamın. Ne oluyor lan? İyi
misin?" Kendine Noc mu diyordu?
Aman
Tanrım.
"Uh..."

"Checkin' in," beni nazikçe salladı, gözleri yüzümü taradı, bir şey arıyormuş gibi tetikteydiler, "bu gece dışarı çıkıp çıkmayacağımızı merak ediyor musun?"

"Dışarı mı?"

"Masalara, bebeğim. *Out.*"

Masalar mı?

"Hangi masalar?"

Bana baktı. Sonra yüzünü yaklaştırdı, "Kahretsin bebeğim, pek iyi görünmüyorsun. Ne oldu? Başın falan mı ağrıyor?"

Ben de buna takıldım. "Evet, aslında, evet. Kötü bir tane."

Önce kapıya, sonra plastik poşetleri taşıyan ellerime, sonra da tekrar bana baktı. "O zaman dışarıda ne yapıyordun?" diye sordu, beni bıraktı, poşetleri alıp yemek masasının üzerine bıraktı ve "Kendini iyi hissetmiyorsan dışarı çıkmayacaksın. Sen adamını ara, ben gelip seninle ilgilenirim." Bana geri döndü ve sözlerini bitirdiğinde kollarıyla beni tekrar sardı: "İşte iş bu."

Ona baktım.

Vay canına. Soğuk, şirret Cora bu adamı parmağında oynatmış.

İki ay içinde.

Ve Tor ona görür görmez aşık oldu.

Bunu nasıl yaptı?

"Cora, bebeğim, alo? Benimle misin?" diye seslendi.

"Ben, um... seninleyim. Dinle, hangi masalardan bahsediyordun?"

Kaşları birbirine yaklaştı. Sonra korkutucu bir şekilde cevap verdi,

"Poker." Poker mi?

Televizyon dolabımdaki para.

Lanet olsun!

Cora ya da bu adam *poker* oynayarak *çok* para kazanıyordu.

"Doğru, evet, doğru, poker masaları." Başımı salladım. "Üzgünüm... Biraz bulanıkım. Bu sabah kalktığımda başım çok ağrıyordu ve şimdi kendimi tuhaf hissediyorum."

"Kahretsin bebeğim," diye mırıldandı, sonra yüzü boynumdaydı, "yalnız uyursan böyle olur." Dudaklarını boynumda hissettim ve ürperdim (Tor'un beni ürperttiği gibi değil, başka türlü bir ürperti) aynı zamanda Tor'un kapıdan içeri girmemesi için dua ettim.

"Hayır, aslında, bu şey olduğunda olur..." Lanet olsun! Ne dedim ben? Sonra buldum, mükemmel bir bahane. "Regl oluyorum."

Başını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Regl oldum."

Ama yapmadım. Aslında, uzun zamandır içmemiştim... Vücudum tekrar taşa döndü.

Oh.

Vuruldu!

"Bebeğim, geçen hafta adet gördün," dedi şüpheyle. Hay sikeyim!

Belli ki diğer dünyadaki Cora ve ben aynı döngüleri paylaşmıyorduk. Ya da, lanet olsun, belki de paylaşıyorduk.

"Um..." En son ne zaman regl olduğumu hatırlamaya çalışarak ama ne zaman olursa olsun Tor'un dünyasında değil, bu dünyada olduğunu bilerek zihnim karmakarışık bir halde mırıldandım.

Ah canım.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedim çabucak. "Sadece... böyle oluyor. Ben, uh... düzensizim. Bu, şey... berbat."

"Berbat mı?"

"Evet, berbat."

Beni inceledi. Sonra, "Cory, bebeğim, daha önce bu kelimeyi kullandığını hiç duymamıştım" dedi. Uh-oh. "Düzgün konuşuyorsun," diye devam etti ve ben ona baktım. Sonra sırtıttı ve sesi alçaldı. "Senden neden hoşlanıyorum. Senin kibirli bir sürtük olduğuna sanıyordum ve öylesin, buz gibi soğuksun ama benimleyken..." Başını eğdi ve kulağıma "Wildcat" diye fısıldadı.

Cora bu adam için vahşi bir kedi miydi? Vay be.

Kendimi toparlamalı ve bu oyunu doğru oynamalıydım. Hayatımda neler olup bittiğini anlayana ve onu bu durumdan *kurtarana* kadar.

Ayrıca gidip hamilelik testi yaptırmam gerekiyordu. Stat.

Elimi boynuna doladım ve kulağına fısıldadım, "Özür dilerim, şey... aşkım. Ben sadece... kendimde değilim."

Başını kaldırdı ve bana baktı. Sonra elini kaldırdı ve yanağını avuçladı.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sordu.

Kahretsin, bu adam çok tatlıydı. Cora böyle bir sürtükken ona nasıl tutuldu?

"Hayır, aşkım, sadece... Dinlenmem gerek." "İyi, sonra uğrarım ve -"

"Hayır!" diye bağırdım, kaşları birbirine çarptı ve aceleyle devam ettim. "Hayır, tatlım, sadece... Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Kendimde değilim. Kendimi... kendimde değilmişim gibi hissediyorum. Beni sonra arayabilir misin?"

Gözleri kısıldı ve bana "İki gecedir yalnız kalmak istiyorsun. Bebeğim, kıyafetlerim senin dolabında. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?"

Benim evimde mi yaşıyordun?

Neyse ki devam etti, "Sana alan vermekten mutluyum, buna ihtiyacın var, benim de kendi alanım var. Ama sorunların var, onları çözmemiz gerek. Benimle misin?"

Hoşt. Kendine ait bir alanı vardı. Her şey kaybolmamıştı.

"Ben seninleyim. Ve hiçbir sorunum yok." Evet, doğru. "Sadece kendimi iyi hissetmiyorum, Noc. Bana biraz zaman verebilir misin? Kendimi daha iyi hissettiğimde her şey yoluna girecek."

Büyük ihtimalle.

Gözleri yüzümde gezindi. Sonra usulca, "Evet bebeğim, sana biraz zaman verebilirim," dedi.

Kahretsin, çok tatlıydı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Beni arayacaksın, bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım ve o da gülümsedi. Neredeyse Tor'un ki kadar güzeldi. "Erkeğine bir öpücük ver, tamam mı?"

Aman Tanrım.

Başımı salladım. Dudağımı ısırdım, parmak uçlarımda yükseldim ve ona bir öpücük verdim. Ağzı benimkinin üzerinde açıldı ve bana daha derin, daha ıslak bir öpücük verdi. Ben de karşılık vermeyi başardım, bu da ne yazık ki daha derin, daha ıslak ve daha sıcak olduğu anlamına geliyordu ve bana bunun garip olmadığını, sadece farklı olduğunu düşündürdü. Bence Tor'un ki kadar iyi değildi ama kötü de sayılmazdı.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve gözlerimi açtığımda onun şaşkınlığını çabucak bastırdığını gördüm.

Tuhaf. Neydi o?

Sonra, bir saniye yüzüme baktıktan sonra alnımdan öptü. Vay canına.

Bu da çok tatlıydı.

Sonra gözlerimin içine baktı. "Seni sonra ararım bebeğim."

"Tamam," diye fısıldadım. "Sonra... aşkım."

Bana sırtıttı, beni sıktı, gitmeme izin verdi ve kapıdan çıktı. Koltuğuma yığıldım.

Noc'un ziyaretinden sonra (TV dolabına her an patlayıp beni de alev topunun içine alacakmış gibi bakarken) kendime üç parça sucuk ve üzerinde erimiş bir kare Amerikan peyniri olan kızarmış sucuklu bir sandviç yaptım. Ekmeği kızarttım ve hardala buladım. Sonra kendime bir tane daha yaptım. Sonra çeyrek paket Cheetos yedim. Sonra bir diyet kola patlattım.

Biraz geri çekilip kendimi hiperventilasyondan koruduktan sonra iş yerini aradım.

"Arthur Broderick Ajansı, ben Esther, yardımcı olabilir miyim?" Oh kahretsin.

Esther adında bir hatun dahili telefonumu açtı.

"Esther, Bay Arthur orada mı?" diye sordum.

"Ona kimin aradığını söyleyebilir miyim?" "Cora Goode," diye cevap verdim.

"Bir dakika" dedi, bekledim, kötü bir müzik dinledim ve sonra beklediğimden daha hızlı bir şekilde patronum Dave Arthur telefonda belirdi.

"Cora?"

"Dave, merhaba, ben -"

"Cora, Tanrı'ya şükür. Herkes senin için çok endişelendi!"

Tanrıya şükür mü? Endişelenmek mi?

"Um..."

"Ne aradın, ne geldin. Sen asla aranmazsın, gösterilmezsin. Kahretsin, hiç görünmedin! Phoebe dairene gitti, bir felaket olmuş gibi görüldüğünü ve arabanın gittiğini söyledi."

Phoebe, ofisteki ve ofis dışındaki en iyi arkadaşım (bu nedenle evimin anahtarı ondaydı) evime mi geldi?

Ve arabam gitmiş miydi?

"Haftalardır polisi ve hastaneleri arıyoruz," diye devam etti. Aman Tanrım.

"Neden bizimkilere telefon etmedin?" Aptalca sordum çünkü aramadığına şükretmeliydim. "Onlar benim acil durum bağlantılarım."

"Dara ve Forrest'ı arayıp seninle ilgili bir sorun varsa onları endişelendiremezdim," dedi, sesi dehşete düşmüş gibiydi ve annemle babamın patronumu tanıdıkları ve birçok Elma Elma oyununda bir bağ kurdukları için minnettardım. "Özellikle de Phoebe geri döndüğünde, iri yarı bir adamın dairenden çıktığını gördüğünde, orada yaşıyormuş gibi görüldüğünü ve anahtarını denediğinde çalışmadığını söyledi. Senin taşındığını ya da

Gerçekten kötü bir şey olmuş, bu herifle takılmışsın ve o kötü haber gibi. Tanrım, aramana ve sesinin iyi çıkmasına çok sevindim."

Ne?

"Dave, başıma kötü bir şey gelse seni aramazlar mı sanıyorsun?" Aptalca, aptalca, aptalca sordum.

Durakladı. Sonra sordu, "Evet, isterdim. Peki nerelerdeydin?" Aptal!

"Şey, söylemek için arıyorum..." *Surdu!* "Benimle birlikte kötü bir şey oldu." "Aman Tanrım! Ne oldu? Sen iyi misin?"

Cidden, Arthur Broderick Ajansı'nın o kadar da iyi olmamasının nedeni buydu. Dave harikaydı, reklamcılık söz konusu olduğunda yaratıcı bir dehaydı ve bir yılanı bile cezbedebilirdi ama çoğunlukla silik biriydi ve Boyd Broderick de çok daha iyi değildi. Üniversiteden oda arkadaşlarıydılar ve hala bira bongu şapkaları takıyorlardı ve ofislerinde sık sık kadeh kaldırıyorlardı.

"I..." Başladım, zihnim araştırdı ve sonra buldum, "kaza geçirdim."

"Vay anasını! Yaralandın mı?"

"Hayır, yani, evet. Başımdan yaralandım."

"Oh, Cora, buna inanamıyorum! Berbat bir şey bu! Dara ve Forrest'ın telefon etmediğine inanamıyorum. Yalnız gittiler. Bu çok kötü. Ne bileyim, bir meyve sepeti falan gönderebilirdik. Sen iyi misin?"

"Şey, bir süre hafıza kaybı yaşadım, o yüzden açıkçası... nerede çalıştığımı unuttum..." Saf pembe dizi, bu saçmalığa inanacak mıydı? "Yani, hayır... Hâlâ iyileşme sürecindeyim ve..." Bunu yapacak mıyım? Kahretsin, yapacaktım. "Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacınız varsa. Senin için uzatılmış hastalık izni politikasını devreye sokacağız. Maaşını kesmek zorunda kaldık. İK bize bunu yaptırdı, yemin ederim. Ama eski haline getireceğiz ve sana geri ödeme yapacağız..."

"Hayır," diye araya girdim, kendimi hilekâr gibi hissederek,

"bunu yapmak zorunda değilsiniz." "Tabii ki zorundayız. Sen sonsuza dek bizimle birlikteydin."

Tanrım, bu çok güzeldi.

"Hayır, gerçekten, bu tür şeyler için özel sigortam var," diye yalan söyledim ve yalan söylemeye devam ettim. "Ben iyiyim. Tamamen iyiyim. Sadece bir haftaya daha ihtiyacım var. Belki iki. Ve sonra, um... geri dönebilir miyim?"

"Evet, tabii, kesinlikle," dedi Dave bana. "Gazetede bir ilanımız var ama geçici işçiler alıyoruz ve onlar da berbat, yani, kesinlikle-

Kesinlikle. Seni geri almak için sabırsızlanıyorum ama önce sağlığına kavuş, duydun mu?" Patronum salladı.

"Teşekkürler Dave."

"Sesini duymak güzel Cora. Kaza geçirmiş olman kötü ama iyi olmana sevindim."

"Teşekkürler."

"Görüşürüz, Cora."

"Hoşça kal Dave."

Kapatma düğmesine bastım.

Sonra telefona baktım.

Sonra kıkırdamaya başladım, bunun kesinlikle histeri olduğunu biliyordum.

Sonra biraz daha çamaşır yıkadım, giysileri katladım, topladım ve yatağa temiz çarşafı serdim.

Sonra arkadaşlarımı bir kez daha aradım, yine hiçbiri telefonu açmadı.

Ondan sonra korkmaya başladım.

Ondan sonra volta atmaya başladım, Tor'un dönmesini bekliyor ve panik yapmamaya çalışıyordum.

Ve şimdi, saat sekizi geçiyordu, dokuz buçuktan hemen sonra çıktı, yağmur yağıyordu ve evde değildi.

Muhtemelen bir acil servisteydi, güzel vücudundaki her kemik kırılmıştı, bir otobüs çarpmıştı.

Elbette kalbimi söküp atan ve üzerinde tepinen bir pislikti ama ben onun dünyasında yeniyken benimle ilgilendi. Evet, başlayan bir lanet vardı ve beni karısı sanması benimle ilgilenmesine neden oldu ama ilgilendi.

Benim için tavşan öldürürdü.

Ve dışarı çıkıp bir otobüsün ona çarpmasına izin verdim. Kahretsin!

Kapı açıldı ve içeri girdi, saçları ıslak, giysileri sıırıslıklam ve üzerine yapışmış, ateşli görünüyordu.

Hiç düşünmeden ona doğru koştum, gömleğini yumruklarımla kavradım, ıslak vücuduna bastırdım ve kolları etrafımda kayarken ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Tanrı'ya şükür evdesin," diye nefes aldım. Tor yüzüme baktı.

Sonra gülümsedi.

Bölüm N ineteen

Sadece Sen

Tor bana gülümsedikten sonra gözleri önce yüzümde, sonra başımın üzerinde gezindi ve oturma odamı taradı. Sonra gülümsemesi soldu, ifadesi kesinlikle uğursuzlaştı, bakışları bana geri döndü ve homurdandı, "Yataktan çıkmış ne yapıyorsun?"

Tor'un uğursuz bakışları için vaktim yoktu. Televizyon dolabımda bir sürü para vardı, arkadaşlarımdan hiçbiri benimle konuşmuyordu, Cora dünyanın Noctorno'suyla takılmıştı ve yarın akşam lanet ailemle akşam yemeği için randevumuz vardı. Hedeften şaşmamalıydım.

"Nerelerdeydin?" Sesim tizleşerek sordum, parmaklarım hâlâ ıslak gömleğinin içinde kıvrılmıştı.

"Senin dünyanda," diye cevap verdi ve ben daha fazlasını söyleyemeden o söyledi. "Haklıymışsın aşkım, renksizmiş."

"Biliyorum, ama -"

"Gri. Çok ıslak. Ve çok gürültülü."

"Biliyorum, dinle -"

"Ve pis," diye tekrar sözümü kesti, "o kadar çok pislik var ki, havanın tadı bile güzel değil."

"Tor, *biliyorum*, ama -"

"Ve bir sürü lanet insan, hepsi aceleci, hepsi sabırsız, tanrılar, iğrenç."

"Tor!" diye bağırdım.

"Ne?" diye sordu.

"Konuşmamız gerek, sorunlarımız var," dedim ve kolları beni koruyucu bir şekilde daha da yakınlaştırmak için kaşları hafifçe birbirine yaklaştı.

"Ne sorunu?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama nereden başlayacağımı bilemedim.

"Yemek yedin mi?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı.

"Islak kıyafetlerini değiştir, sana salamlı sandviç yapayım, sonra konuşuruz" diye emrederek geri çekildim.

"Bir ne?"

İşte o zaman kaybettim.

"Sadece kıyafetlerini değiştir!" Ben ağladım.

Son sözümü bitirdiğim anda eli çenemi kavradı ve yüzünü yüzüme koymak için eğildi. "Üstümü değiştireceğim Cora, sakın ol. Her ne olursa olsun

hallededeceğiz. Değil mi?" dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerine baktım, nefesimi içime çektim ve başımı salladım; onun sessiz, güçlü kuvvetinin beni sakinleştirebilmesinden nefret ediyordum ama bunu kabul etmek zorundaydım.

Elini bıraktı ve yatak odama doğru yürüdü. Ben de mutfığa koştum.

Ekmeğin kızartıyor ve sucuk kızartıyordum ki, daha soluk bir kot pantolon (bu arada, üzerinde diğerlerinden daha da ateşliydi) ve diğerinden daha dar beyaz, uzun kollu bir tişörtle içeri girdi ve onu siyah ya da bu sabah lacivert dışında bir şeyle hiç görmediğim için, bronzlaşmış, zeytin tonlu tenine parlaklığı o kadar iyi görünüyordu ki, bir an için nutkum tutuldu.

Gözleri kızartma tavasına kayınca kendimi toparladım ve "Tanrılar aşkına, *bu* da ne?" diye sordu. "

"Bologna," diye cevap verdim, bana baktı, cevabımın onun için hiçbir şey ifade etmediğini biliyordum, bu yüzden açıkladım, "Bir tür et."

"Yuvarlak," diye gözlemledi zorlukla gizlediği hoşnutsuzluğuyla. "Ah... evet."

"Et yuvarlak değildir," diye ilan etti.

Çoğunlukla haklıydı.

"Sucuk hakkında konuşmasak olmaz mı?" diye sordum, bir an gözlerimi tuttu, sonra kollarını geniş göğsünde kavuşturdu ve kalçasını tezgâha yasladı, ben de bunu olumlu bir cevap olarak algıladım.

Sucuğu çevirdim, ortaya çıktığında tostı kaptım ve konuşmaya başladım.

"Sanırım Cora'nın başı dertte. Televizyon dolabımda büyük bir para zulası buldum. *Çok* fazla, Tor. İki ay içinde yasal yollardan kazanamayacağı kadar çok. Poker oynadığını öğrendim ve sanırım parayı bu şekilde kazanıyor."

Ekmeğin üzerine hardal sürdüm ve ona bakmak için başımı çevirdim. "Poker mi?" diye sordu.

"Bu bir kart oyunu. Kumar."

Kaşları birbirine yaklaştı ve "Para için oynanan bir şans oyunu mu?" diye açıkladı.

Başımı salladım.

Dudakları

inceldi.

Aman Tanrım.

"Ne?" Ben sordum.

"Cora'nın bir yeteneği var. Çoğu kişi bunu iyilik için kullanır. Onun kullanmayacağını görebiliyorum."

Kulağa pek hoş gelmedi.

"Ne hediyesi?" diye sordum.

"Sayılarla arası çok iyi."

Aman Tanrım. Bu Cora'nın kart saydığı anlamına gelebilir. Cora poker oynuyordu ve kartları sayıyordu.

Kahretsin!

"Bu iyi değil," diye mırıldandım, bir dilim Amerikan peyniri aldım ve plastiğinden açtım.

"O da ne?" Tor sordu ve ona baktığımda gözlerinin peynirde olduğunu gördüm.

"Amerikan peyniri."

"Peki şu kaldırdığınız şeffaf tabaka?"

"Plastik örtü."

Elini uzattı ve plastiği benden aldı. Peyniri sucuk parçalarından birine sürdüm ve o plastiği parmaklarının arasında ovuştururken bir dilim daha aldım.

"Olağanüstü," diye mırıldandı.

"Biyolojik olarak bozunmuyor," diye bilgilendirdim, gözleri bana geldi, kaşları yukarı kalktı ve ikinci dilim peyniri başka bir sucuk parçasının üzerine koyup devam ettim. "Biyolojik olarak bozunur, yani parçalanır. Doğaya geri döner. Asla yok olmaz. İnsan yapımı. Bu dünyanın bu kadar renksiz olmasının nedenlerinden biri de bu."

Plastiğe baktı ve sonra bir kenara koydu.

Yarattığım israfın daha önce hiç olmadığım kadar farkında olarak bir dilim daha açtım ve son sosis parçasının üzerine koydum. Plastik parçalarını toplayarak çöpe götürdüm ve bir daha asla Amerikan peyniri almayacağımı düşünerek bizi hedefe geri götürmeye karar verdim.

"Eğer Cora kumar oynuyor ve kâğıtları sayıyorsa, birinin şüphelenmesi iyi olmaz. Ama başka bir sorunumuz var," dedim ona.

Tavaya geri dönüp ocağı kapattıktan sonra bir spatula yardımıyla sucuk parçalarını ekmeğin üzerine kaydırırken, "Peki bu ne olabilir?" diye sordu.

"Bugün bir ziyaretçim vardı," dedim ona. "Sizin dünyanızın Cora'sı bir şekilde bu dünyanın Noctorno'suyla takılmayı başarmış. Birlikteler.

Giydiğin kıyafetler onun. Bana pokerden bahseden oydu. Görünüşe göre sen benimle uğraşırken, o da

onu."

Odadaki hava aniden değişti ve bu iyi bir değişiklik değildi. Aynı zamanda kötü bir değişim de değildi.

Bu *çok* kötü bir değişiklikti.

Yüzüne bakmak için başımı çevirdim ve hatamı hemen anladım. Ona aşık olmuştu. Belki de yüzündeki ifadeye bakılırsa, hâlâ aşıktı. Karısının onu aldattığı haberi, üstelik onu alenen aldatmış olmasına rağmen, pek de iyi gitmiyordu.

Yine de onu hissettim ve "Tor -" diye fısıldadım.

"Bugün ziyarete mi geldi?" diye sordu yumuşak, tehlikeli bir sesle. "Uh... evet."

"O burada mıydı?"

"Um... evet," diye nefes aldım çünkü ne ifadesi ne de ses tonu değişmişti. "Seninle mi?"

Uh-oh.

"Uh..."

"Seninle mi Cora?" diye itti.

"Evet, tabii ki... konuştuk."

"Ve onların, senin deyiminde... takıldıklarını biliyor musun?" "Uh..."

"Bunu nereden biliyorsun?" Aman

Tanrım.

"Tor -"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Bundan kurtulamayacaktım. Bu yüzden, "O biraz... bana sarıldı ve... beni öptü," diye cevap verdim. Tor'un yüzünün taşa dönüşmesini izledim ve "İki kez." diye bitirdim.

Odadaki hava yine değişti, ağırlaştı. O kadar ağırlaştı ki nefes almak zorlaştı.

"Sana dokundu mu?" diye fısıldadı.

"Beni şaşırttı," dedim çabucak. "Yapmak zorundaydım -" "Ağzını sana dayadı mı?"

"Tor -"

Gözleri kısıldı. "*İki kez* ~~n~~"Um -"

Birden mutfağın karşısında, sırtımı duvara vermiştim ve Tor benim alanımdaydı, elleri boynumda, başparmakları çenemde, gözleri gözlerime kilitlenebilsin diye çenemi yukarı kaldırmaya zorluyordu.

"Sana bir daha dokunmayacak," diye homurdandı Tor.

"Tor, neler olduğunu bilmiyor. Yapmak zorundaydım -"

Parmakları gerildi ve yüzü bana bir santim kadar yaklaştı. "Sana bir daha dokunmayacak."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Tekrar et," diye sertçe emretti.

"Bana bir daha dokunmayacak." Fısıldamaya devam ettim. "Onunla ben ilgileneceğim."

Ne?

"Ne?" Ben sordum. "Nasıl?"

"Bilmiyorum ama yapacağım. Bu adamla anlaşma yapmayacaksın. Bu adam sana dokunmuyor. Seni görmüyor -"

Parmaklarımı bileklerine doladım ve araya girdim, "Tor, o göremez *Sen* de öyle. İkiniz de tıpatıp birbirinize benziyorsunuz!"

"Kesinlikle," diye kestirip attı. "Sen *bana* aşıksın ve ben buna izin vermeyeceğim..."

diğer kanlı kafanı karıştırmak için *bana* bir fırsat ver."

İşte oradaydı. Cora onu aldattığı için kıskançlık duymuyor ve incinmiyordu. Bu hiç umurunda değildi.

Beni düşünüyordu.

Tanrım, ondan nefret ettiğime kendimi ikna etmeye çalışırken hâlâ tatlı, koruyucu ve sahiplenici olabilmesinden nefret ediyordum.

"Tor!" Ağladım. "O yapmayacak -"

"Cora, bunu tartışmayacağız."

"Bu delilik! Seni görürse çıldırır! Yapamazsın -" "Onu bana bırakın," diye emretti.

"Tor, cidden -"

Parmakları tekrar gerildi ve alçak sesle homurdandı, "Cora, onu bana bırak dedim."

Ona ters ters baktım, zihnimde Noctorno'nun Noctorno'yla karşılaşmasını ve bunun ne kadar tuhaf olacağını canlandırımdım.

Sonra ben de "Tamam!" dedim.

Rahatladı ama dudaklarını dudaklarıma değdirebilmek için elleriyle yüzümü bir santim yukarı kaldırdı.

Dudaklarım karıncalandı.

Tanrım, bunu yaptığında hoşuma gidiyordu.

"Beni öpmeyi bırak," diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak.

"Hiç şansın yok, aşkım," diye fısıldadı, sonra bıraktı ve tabağına doğru yürüdü. "Bu bitti mi?" diye sordu sandviçini göstererek.

Beni bıraktığı yerde durup ona ters ters baktım. Sonra Cheetos paketine doğru yürüdüm.

"Henüz değil" dedim, sandviçin yanındaki tabağa biraz Cheetos attım, poşeti tezgâha bıraktım, onu yuvarladım ve buzdolabından bir kutu kola aldım. Sonra tabağı aldım ve tabağı ve kolayı ona uzattım. "Artık bitti."

Tabağa bakıyordu ve sormasına gerek kalmadan cevap verdim.

"Cheetos, bir çeşit peynir aromalı atıştırmalık."

Tabağı ve konserveyi aldı ve gözleri bana geldi. "Tanıdığım tek şey ekmek. Gerisi açıkça doğal değil."

Bu konuda haklıydı.

"Yarın bir markete gideceğiz. Şimdi işlenmiş gıda yiyorsun çünkü köşedeki markette seçenekler o kadar da iyi değil."

"Markete mi gittin?"

"Evet."

Yüzü yine hafifçe uğursuzlaştı. "Cora, sana dinlenmeni söylemiştim."

"Tor'u senin yaptığını biliyorum!" Sabırsızca tersledim. "Ama yapamadım. Evim darmadağındı. Banyom bir çukurdu. Çarşaf larım kirliydi. Ve Cora'nın hayatımın iki ayını ne hale getirdiğini anlamam gerekiyordu. Yatağa uzanıp dinlenemezdim. Denedim. Aklım bana izin vermedi. İşleri yoluna koymam gerekiyordu, ben de koydum. Hayatta kaldım. Nefes alıyorum. Şimdi bana bir iyilik yapıp yemek yer misin?"

Bana baktı. Sonra sırtı.

Sonra da "Karım düzeni sever" dedi.

"Ben senin karın değilim," diye karşılık verdim.

Kapıya dönüp "Olacaksın" diye mırıldanırken sırtışı bir gülümsemeye dönüştü.

Tavana baktım. Lanet olsun.

Sonra onu takip ettim ve köşede duran yuvarlak, dört kişilik yemek masasına doğru ilerlediğini gördüm.

"Ne yapıyorsun?" Durdu ve bana döndü. "Yemeğe hazırlanıyorum" diye cevap verdi.

"Ben masada yemek yemem," diye bilgilendirdim onu. "Amerika'da Şükran Günü, Noel, doğum günü ya da tuhaf olmadıkça kimse masada yemek yemez."

Masaya, yılın sadece *üç* günü kullanacağım bir mobilya takımına sahip olmamı garip bulduğunu sözsüz olarak ifade eden bir şekilde baktı (bu, *üç* yemek *odası* olan bir adamın bakışı) ve sonra bana baktı. "Nerede yemek yiyorsun?"

"Televizyonun önündeki kanepede," diye cevap verdim, kanepeye doğru yürüdüm ve başka bir şekilde ifade edemem ama ihtiyacım olduğu için yere yığıldım. Çok yorgundum ve vücudum yeniden ağrımaya başlamıştı.

Takip etti, yanıma oturdu, etrafına bakındı ve sonra çıplak ayaklarını sehpaye doğru kaldırdı ve tabağını kucağına koydu. Teneke kutuyu ondan aldım, kapağı açmamı izledi, tıslamayla kaşları havaya kalktı, sonra dudakları seğirdi. Geri aldı, bir yudum içti, yutkundu, başını salladı, yan masama koydu ve yemeye başladı.

İzledim, bir yanıt bekledim.

Üç Cheetos ve ikinci sandviç ısırığından sonra yanıt alamayınca "Ee?" diye sordum.

Sucuklu ve peynirli sandviçinden aldığı lokmayı yuttu ve "Fena değil," dedi.

Ağzımda küçük bir gülümseme oluştuğunu hissettim.

"Bu da iyi değil," diye devam etti ve nedense kahkahalara boğuldum.

Gülmem bittiğinde Tor'un yemek yemediğini fark ettim. O kadar şefkatli bir bakışla beni izliyordu ki, içimden geçip gittiğini hissettiğimde şok oldum. Acı o kadar mükemmeldi ki, bana verdiği tüm orgazmlardan çok daha iyi hissettirdi (ve bana çok şey verdi ve hepsi de iyiydi), bu yüzden dudağımı ısırdım ve başka tarafa baktım.

Tor, "Sadece sen," diye mırıldandığında bu duyguyu ruhumdan kovmaya çalışıyordum.

Çok zamanımı aldı ama gözlerimi zorla yüzüne çevirip odanın içinde hareket ettiğini gördüm.

Sormamalıydım, gerçekten sormamalıydım ama sordum. "Sadece ben, ne?"

Gözleri bana geldi. "Renksiz bir dünyaya sadece sen renk katabilirsin."

Ciğerlerim sıkışmıştı ve sonra bakışlarının olduğu yeri takip ettim ve onun gözlerinden kendi alanımı gördüm.

Duvarları yumuşak bir şeftaliye boyamıştım. Üst kenarların etrafına şerbet rengi papatyalarla kaplı peri ışıkları dizdim. Duvarlarım için özenle seçilmiş ama hepsi hayal ürünü ve canlı baskılar seçtim. I

parlak pembe rahat bir koltuk, üzerine koyu mor ş6n6l bir 6rt6 atılmış, ayakucunda 6imen yeşili, pufidik, dikd6rtgen bir sedir vardı. G6n6şığı sarısı ve turuncu-kırmızı kırlentleri olan tavuskuşu mavisi bir kanepede oturuyorduk. 6n6m6zdeki kare sehpanın 6zerinde farklı boyut ve renklerde cam k6relerden oluşan bir koleksiyon vardı. Yemek masasının 6st6 camdı ama sandalyeler ahududu kumaşla kaplıydı, masanın ortasında kocaman bir cam vazo vardı ve 6zerinde 6eşitli renklerde girdaplar d6n6yordu. Ahşap zeminin 6zerinde, oda i6in se6tiğim renklerin neredeyse tamamını yansıtan geniş bir halı vardı, baş d6nd6r6c6 bir şekilde değil ama ince bir şekilde (diye d6ř6nd6m). Ve odadaki t6m lambaların farklı tabanları ve farklı renk tonları vardı, turkuaz, lila, pembe, kraliyet mavisi.

Kahretsin, yine o enfes acı vardı.

Başımı ona 6evirdim, kot pantolon ve tiş6rtle kanepemde oturduğunu, ayaklarını uzattığını, sucuklu sandvi6 ve Cheetos yediğini, ardından kola i6tiğini, dışarıda ge6irdiği bir g6n6n ardından rahatlamış ve tamamen evindeymiş gibi g6r6nd6ę6n6, kendi evinden daha farklı olamayacak bir d6nyada tek başına olduğunu g6rd6m ve bu beni etkiledi.

"Ve sadece sen," diye ağzımdan ka6ırdım.

Sessizce "Sadece ben mi, ne?" diye sorarken g6zleri benimkileri tutuyordu. S6ylesem de olur.

"Yalnızca siz farklı bir d6nyaya, kendinizinkine hi6 benzemeyen bir d6nyaya fırlatılabilir ve her şeyi kabullenebilirsiniz."

Olayı olduğu gibi kabullenmiyordu. Tıpkı kendi d6nyasında olduğu gibi, duruma hakim g6r6n6yordu. Sadece rahat değil, sanki her şey kontrol6n6n altındaymış gibiydi ve 6ok az bir 6abayla, eğer kontrol6n6n altında değilse, kontrol altına alacağından ř6pheleniyordum.

Her zamanki gibi.

Onun bu y6n6n6 seviyordum ve sevdiğim i6in de nefret ediyordum.

Duygularımı gizlemeyi umarak gevezelik ettim: "Senin d6nyana geldiğimde tamamen korkmuştum. İlk on, on beş dakika bunun bir r6ya olduğunu sandım. Gerisinin r6ya olmadığını biliyordum ve 6ok korkmuştum."

"Unutuyorsun aşkım, ben senin d6nyan i6in hazırlandım" dedi ve kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim.

"6yle miydin?" Başını salladı. "Nasıl?"

"Bana anlatmıştın. Arabaları, otob6sleri, u6akları, asfaltı ve kaldırımları. Bana g6ky6z6ne doğru y6kselen camdan binaları anlattın. İnsanlar telefonlarında diğer insanlarla konuşuyor.

sokaklarda. Diğerleri de o..." duraksadı, "kutuların önünde oturmuş, parmaklarıyla onlara vuruyorlardı."

"Bilgisayarlar," diye hatırlattım ona, afallamıştı. Ona söylediğim her şeyi hatırlıyordu. Her şeyi.

Gülümsedi. "Bilgisayarlar."

"Uydurduğumu sanıyordun," diye fısıldadım ve gözleri karardı. "Ama şimdi öyle olmadığını biliyorum."

"Öyle olduğumu sanıyordun," diye yarı tekrarlardım.

"Ama şimdi Cora, öyle olmadığını biliyorum," diye yarı tekrarladı, bu kez yumuşak ama aynı zamanda kararlı bir şekilde, gözlerindeki o şefkatli bakış geri gelmişti.

Yutkundum.

Bu Tor'un özür dileme şekliydi. Ve iyi bir yoldu.

Sonra yeteri kadar içtiğime karar verdim. Daha fazla dayanamadım. Bana ulaşacaktı ama ulaşamadı. Yaptığı şey çok canımı yaktı. Hem o benim dünyama ait değildi, ben de onunkine ait değildim. Bu doğal değildi ve her şey olabilir. Doğanın kendini düzeltmek için bir yolu vardı, bazen şiddetle.

Bir kez teslim olmuşum, ona her şeyimi vermiş ve karşılığında alabileceğimi almıştım.

Ve buna bayıldım.

Ama benden alınabilir. *Onu* benden alabilirler. Her an mavi bir sis oluşabilir ve onu alıp götürebilir.

Hedefimden şaşmamalıydım. Hayatımı düzene sokmalıydım. Ve kalbimi korumalıydım.

Belli ki onu kuşatmaya niyetli tecrübeli bir savaşçı için bu zor olacaktı.

Ama denemek zorundaydım.

"Televizyon izlemek ister misin?" Boşluğa doğru sordum, gözleri konuyu değiştirmemden duyduğu hoşnutsuzlukla parladı ve sonra sakinleşti.

"Bu televizyonu izlersek dinlenir misin?" diye sordu ve ben de başımı salladım. "O zaman evet, televizyon izlemek istiyorum."

Nefesimi içime çektim, sonra döndüm, kanepeden aşağı eğildim, yan masamın çekmecesini açtım ve uzaktan kumandayı aldım. Düğmeye bastım ve zararsız bir sit-com bulana kadar kanalları değiştirirken onu kararlılıkla görmezden geldim. Sonra yerleştim, yüzümü kısmen ona döndüm ve televizyona odaklandım (çoğunlukla akıl sağlığım için).

Çok geçmeden tabağının sehpayaya çarptığını duydum, ardından kumanda parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Başımı ona doğru çevirdim ve "Hey!" diye bağırdım ama onun dünyasında ya da benim dünyamda bir erkek gibi teknolojiyi ele geçirdi, uzaktan kumandadaki düğmelere basarak kanalı değiştirdi, kontrastı değiştirdi, sesi değiştirdi ve sonra bir polis şovuyla birlikte iyi bir ses buldu.

Rakamlar.

Sonra beni göğsümden yakalayıp yanına çekti, koltuğun arkasına yasladı, kendisi de sırt üstü uzanıp başını kolçağa dayadı.

Ayağa kalktım ve "Rahattım" diye tersledim.

"Şimdi daha rahatsın," diye karşılık verdi, Tanrı'nın dürüst gerçeğini söyleyerek.

"Değilim," diye yalan söyledim, göğsüne bastırarak. "Cora, öylesin."

"Değilim!"

Beni saran koluna bağlı el boynumun arkasına doğru kayd ve yüzüne yaklaşana kadar beni amansızca öne doğru çekti.

"Bu televizyonu izlediğimizde dinleneceğine söz vermiştin," diye hatırlattı bana. "Evet!" Kırptım.

"O zaman... *dinlen*," diye emretti.

Ona ters ters baktım. Sonra yüzündeki kararlı ifadeyi gördüm. *Bunun* ne anlama geldiğini biliyordum.

Ben de ona "Sinir bozucusun" dedim.

Kıkırdadı ve yanağımı göğsüne bastırdı.

Sözsüz olarak onun bir pislik olduğunu anlatmak için vücudumu tamamen sağlam tuttum.

Bunu uykuya dalana kadar yaptım.

Yirminci Bölüm

Çarp Bana

Ailemin evine gidiyorduk, arabayı Tor kullanıyordu.

Evet, Tor kullanıyordu.

O günün erken saatlerinde arabama gittiğimizde (arabam kaybolmamıştı ama içinde bir orduyu sulamaya ve beslemeye yetecek kadar gazoz kutusu, cips ve şeker ambalajı vardı - bunların hepsini ve bir gün önce attığım paket servis kartonlarını düşününce, diğer Cora'nın artık benden daha zayıf olmadığını düşünüyordum), Tor yolcu koltuğuna oturmayı kesinlikle reddetti, bir ders talep etti ve bir şehirde araba kullanmak için bir dersten fazlasına ve pratiğe (gerçek bir ehliyetten çok daha fazlasına) ihtiyacı olduğuna inanmayı reddetti. Başka seçeneğim olmadığı için (bana bir seçenek sunmadı) ona konsolu gösterdim, temel bilgileri anlattım, arabayı çalıştırdı ve yola koyulduk.

Şaka değil.

Doğuştan yetenekliydi. Yol işaretlerini ve trafik sinyallerini bile anladı ve sadece birkaçının ne anlama geldiğini sordu.

Direksiyonunda başka bir dünyadan gelen bir acemi ile bir arabada oturduğum için korkmadım.

Hayır, aileme gerçeği söylemeye karar verdiğim için korkuyordum, çünkü onlar hippy oldukları ve açık fikirli oldukları için benim yoldan çıktığımı düşünmeyeceklerini umuyordum.

Ayrıca Tor'la geçirdiğim günü düşünmemeye çalışıyordum.

Gri, kasvetli, renksiz dünyamda bile bana sadece Tor'un verebileceği bir şeydi bu.

Sihir.

* * * * *

O sabah yatağında hafif bir baş ağrısı, birkaç ağrı ve sızı ve duşumun sesini duyarak uyandım.

Duş, Tor'un gecenin bir vakti kendi dünyasına geri dönmediği anlamına geliyordu.

Yanıma döndüm, yastığına baktım ve göçüğü gördüm.

Tor'un gece geç saatlere kadar televizyon izledikten sonra beni odama taşıdığını biliyordum. Beni yatağın yanında ayaklarımın üzerine yatırdığında, hala bitkin ve yarı uykuluydum, soyundum, temiz bir gecelik buldum, başıma geçirdim, sonra yatağa yığıldım, başım yastığa değer değmez tekrar uykuya daldım.

Ve göçüğü görünce Tor'un benimle yattığı anlaşıldı.

Her neyse.

İbuprofen bir gün önce işe yaradığı ve artık kahvem olduğu için, neyse ki kahve makinesinin de bulunduğu bir oda olan mutfaktaki hap zulama gitmeye karar verdim. Ben de öyle yaptım.

Kahveyi hazırladıktan sonra Tor içeri girdi ve üzerinde orman yeşili havlularımdan başka bir şey yoktu (kız havlusu değillerdi, bu berbattı, kız havlusunu severdim, ama banyo takımımnda çirkin görünmeyen tek şeydi (kullandığım pas vurgu renklerinin yanı sıra)).

Bana doğru gelen göğsüne bakarken, "Günaydın karıcığım," diye selam verdi.

Vücudum sarsılarak uyandı ama zamanında değil. Kollarından birine sarılmıştım ve başı aşağıya doğru iniyordu. Bana sert, sıcak, yakın ağızlı bir öpücük verdi ve sonra ağzını benimkinden ayırdı.

Kafamı toparlamaya çalışırken, dolmakta olan kahve fincanına baktı, üzerindeki dolabı açtı ve iki fincan indirdi, kolunu gevşetmeden "Şu kapalı şelalelerinizi sevdim" dedi.

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum ve açık mavi gözleri tekrar benimkilere döndü.

"İç mekândaki şelaleleriniz. Bunlar ve ön odan, senin renginde çarşaflar ve giydiğiniz gece kıyafetleri, şu ana kadar dünyanızda hoşuma giden tek şeyler."

"Şey... duş demek istiyorsun," dedim.

Kaşları havaya kalktı. "Duş mu?"

"Evet, banyo duşu olması dışında yağmur duşu gibi."

"Ah," diye mırıldandı, dudakları seğiriyordu, "zekice bir kelime oyunu." Hiç böyle düşünmemiştim ama doğrudu.

"Tor -"

"Yiyeceğe ihtiyacım var," diyerek buzdolabına doğru ilerledi, açtı ve bunu beni de koluna alarak yaptı.

"Sana kahvaltı hazırlayacağım. Şimdi, Tor -"

Buzdolabını karıştırıyordu (içinde süt, diyet kola, normal kola, sucuk, Amerikan peyniri, çeşniler ve başka hiçbir şey yoktu) ve araya girdiğinde bana bakmadı bile, "Yeni kıyafetlere ihtiyacım olacak. Diğer benin giysilerini giymek istemiyorum."

"Alışveriş merkezine gideceğiz. Şimdi, Tor -"

Bana baktı, sırtıyordu ve garip bir şekilde mutlu görünüyordu, ben de ağzımı kapattım çünkü bu iyi bir bakıştı.

"Yani, benim için yemek yapacak mısın?" "Uh... tabi."

"Sizin dünyanızda yumurta var mı?"

"Var ama evimde yumurta yok. Köşedeki markete gitmem gerekecek."

Beni bıraktı ve kapıya dönerek "Ben gidiyorum" dedi.

Kaslı sırtına baktım. Sonra "Tor!" diye bağırdım ve onu takip ettim. Oturma odasına vardığımda, açık televizyon dolabının yanına çömelmiş, elini içeri uzatıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Bana bakabilmek için başını geriye eğdi. "Sanırım sizin dünyanızda da, benim dünyamda olduğu gibi, satıcılar ödeme bekliyor?"

"Şey, evet."

"O zaman bozuk paraya ihtiyacım var," dedi ve bir tomar ellilik çıkarıp ona baktı. "Kağıt. Alışılmadık," diye mırıldandı ve çömeldiği yerden doğrulurken bana baktı. "Kral Baldur kağıt para basıyor. Değersizdir. Rezervindeki altın ve gümüşten çok daha fazla miktarda basılıyor. Vergilerin madeni parayla ödenmesini ve ticaretin kağıtla yapılmasını bekliyor. Bu yöntem işe yaramıyor ve halkı huzursuzlanmaya başladı."

Bu etkileyiciydi ama ben daha çok Cora'nın parasını kullanmasına odaklanmıştım. "Um... belki de o parayı olduğu yerde bırakmalıyız. Yirmi dolarım var.

cüzdanımda. Sana bunu vereceğim," dedim ve cüzdanıma doğru ilerledim. "Vermeyeceksin," dedi sertçe, durdum ve ona göz kırptım.

"Peki, ne kullanacaksın? Bir fast food restoranında işe girip bize kahvaltı ısmarlayacak kadar para kazanamazsın."

"Cora'nın parası bizim paramız. Onu kullanacağız," dedi bana.

"Hayır, aslında bence ona ne olduğunu anlamalı ve onu kullanmamalıyız. O bizim değil."

"Bize borcu var," diye açıkladı.

"Nasıl?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Bilmiyorum. Sadece öyle olduğunu biliyorum." "Ne?"

Bana doğru yürüdü. "Cora, sana, bana ne oluyorsa onun yüzünden oluyor. Bunu biliyorum. Bu mavi sis, onun emriyle ya da onun isteğiyle oluyor. Durum onun kontrolünde mi yoksa onu kontrol etmeye mi başladı bilmiyorum. Bir çırağın yanında yıllarca çalışıp sınavları geçmediğiniz sürece, benim dünyamda büyü yapmak yasalara aykırıdır. Yasalara aykırı çünkü çok tehlikeli. Cora'nın bunu yapmadığını biliyorum. Ayrıca biliyorum ki, her ne oluyorsa, arkasında o var. Yani bu parayı haince yollarla ya da değil, kazandıysa bunu bize borçlu. Ve

Dahası, sen benim karım olarak..." durakladı ve sırttı, "bir öpücükle".

"Tor -" Ona aslında karısı olmadığını hatırlatmaya ve bu sihirbazlık çıraklık işini sormaya başladım (onun dünyasında büyücüler falan olduğunu biliyordum!) ama eğilip ağzını benimkine değdirince durdum.

Ayağa kalktığında yatak odama doğru yürümeye başladı. "Tor!" Tersledim.

"Giyinip şu mağazaya gideceğim ve bir dakika içinde döneceğim."

"Tor!" Sesimi yükselterek tekrarladım ve yatak odasının kapısına doğru yürüdüm.

Tor sırtı bana dönüktü ve havluyu çıkararak çıkarıyordu. Yontulmuş, güzel kışını gördüm ve ne sikim olduğuna karar verdim. Cora'nın parasını mı kullanmak istiyordu? İzin verirdim.

Sonra mutfağa koştum.

* * * * *

Tor marketten döndüğünde yanında yumurta ve bir paket domuz pastırması getirdi.

Ancak, her elinde üç çanta taşıdığını düşünürsek, çok daha fazlasını satın aldığını biliyordum.

"Tanrım, mağazadaki her şeyi aldın mı?" Onu mutfağa kadar takip ederken sordum.

"Bu mağaza çok ilginç. Her şey paketlenmiş. Bazı durumlarda küçük pencereler dışında satın aldığınız malları göremiyorsunuz. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu ve bir kutu çörek, ardından bir paket cips, sonra da devasa bir çikolata çıkardı.

"Sadece yapıyorsun," dedim ona. "Eğer öyle değilse, sanırım bu yasalara aykırı. Yanlış reklam ya da öyle bir şey."

Bana bakmak için başını çevirdi.

"Merak ettim," diye mırıldandı ve bir çubuk kurutulmuş et çıkardı. Oh be.

"Duş alacağım," diye duyurdum.

Sözlerim üzerine yavaşça başını bana çevirdi, gözleri odaklanmadan bedenime baktı, sonra benimkilere kaydı ve gülümsedi.

Çok kötüydü.

Banyoya koştum ve oraya vardığımda kapıyı kilitledim.

* * * * *

Kahvaltıdan sonra (yumurta, pastırma, tost ve çörek) Tor'u alışveriş merkezine götürdüm.

Bu tuhaf bir deneyimdi.

Bunun onun için büyüleyici olacağını ve etrafına şaşkın şaşkın bakacağını düşünmüştüm.

Ama her şeyde olduğu gibi, o da bunu da doğal karşıladı ve tıpkı bir erkek gibi davrandı. Kolunu omzuma atarak koridorlarda dolaştı ve mağazalar arasında beni takip etti, tek bir amacı vardı: kıyafetlerini alıp oradan siktir olup gitmek.

Tor'un alışverişten hoşlanmadığını tahmin etmiştim.

Diğer Cora'nın parasını da yanına aldı ve biz de ona kot pantolon, tişört, gömlek, iç çamaşırı, çorap, pijama altı, bot ve koşu ayakkabısı aldık. Ayrıca ona bir para klipsi, bir tarak, bir fırça ve bir elektrikli tıraş makinesi aldık (sonuncusu en ufak bir ilgi bile gösterdiği tek şeydi).

Çantalarımızı yüklenmiştik, o daha ağır olanları taşıyordu ve arabaya dönüyorduk ki garip bir şey fark ettim.

İnsanlar bize bakıyordu.

Sadece Tor'a bakıyor olsalardı şaşırmazdım. İri bir adamdı, yara izi vardı, seksi olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama sadece ona bakmıyorlardı (bazı kadınlar bakıyordu). *Bize bakıyorlardı.*

Tor konuştuğunda nedenini anlamaya çalışıyordum.

"Dünkü kıyafetin, aşkım, söylemeliyim ki, benim zevkime göre değildi. Ama bugün, giydiğin şey..." Başımı kaldırıp ona baktığımda bana baktığını gördüm. "Saçların," diye devam etti, "yüzüne yaptığın şey. Hoşuma gitti."

Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim.

Eşyalarımı özlediğim için böyle giyindiğimi ve o akşam bizimkilere yemeğe gideceğimiz için güzel görünmem gerektiğini söyleyerek kendimi kandırmıştım. Gerçek şu ki, Tor için giyindiğim gerçeğini inkar etmeye kendimi iyice kaptırmıştım.

Üzerimde kat kat, dizlerime kadar uzanan dolgun etekli, düşük, kare yakalı ve kap kollu, küçük, sevimli bir lila elbise, onun üzerinde ince, tozlu mavi bir hırka ve bir çift sivri topuklu, çok bantlı mor sandalet vardı. Saçıma fön çektirmiş ve hafif bir makyaj yapmıştım.

Sonra da "Sen bu dünyada gördüğüm en güzel kadınsın" diye mırıldandı. Adımlarım tekledi, beni sabitlemek için kolunu omuzlarıma doladı ve "İyi misin?" diye mırıldandı.

"Evet," diye

yalan

söyledim.

Ama

değildim.

Bir alışveriş merkezindeydik ve orada bir dizi seksi hatun vardı, bunlardan birkaçı onu mağazalarda bekliyordu, *ben orada* dururken bile birbirlerini *neredeyse* iterek yoldan çekiliyorlardı. Dün bütün gün dışarıda olduğu ve çok sayıda insan gördüğü gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Bunu bilmek, birinin bana yaptığı en güzel iltifattı.

Sonra, sanki kendi kendine konuşur gibi, gözleri bizi izleyen diğer müşterilerin gözlerini de içine alarak, "Bu beni meraklandırıyor..." dedi. Sözünü kesti ve devam etmedi.

"Ne?" diye sordum.

"Mm?" diye karşılık

verdi.

"Neden merak ediyorsunuz?"

Omuzlarımı sıktı ve dalgın bir şekilde, "Hiçbir şey, tatlım," dedi.

Yüzüne baktım ve en az sesi kadar dalgın göründüğünü gördüm.

Bıraktım, arabaya bindik, yükledik ve markete gittik.

Tor'un markete ilgisi çok daha fazlaydı ve her reyonu geziyorduk, Tor bir şeyler alıyor, inceliyor, etiketleri okuyor, elinde çeviriyor ve ilgisini çeken bir şey varsa arabaya atıyordu.

Tor'un yemeklerini sevdiğini biliyordum. Şatodayken yemekler görkemliydi, her zaman tatlı vardı ve porsiyonları erkeklere layıktı.

Ancak marketteki arabamız bir tane daha almamız gerekecek kadar dolduğunda, müdahale etme ihtiyacı hissettim.

"Tor, bu çok fazla yemek."

"Gerçekten de öyle," dedi bir torba spiral makarnayı incelerken.

"Bu dünyada ne kadar kalacağını bilmenin hiçbir yolu yok ve bunların hepsini yemem bir yılımı alır," diye belirttim ve gözleri bana kaydı.

"Eğer geri dönersem, sen de benimle geleceksin,"

dedi. "Bunu bilemeyiz," diye cevap verdim.

"Eğer geri dönersem, sen de benimle geleceksin," diye tekrarladı, bu kez daha kararlı bir şekilde ve yüzü sertleşerek.

Markette bir olay yaşamak istemiyordum, ki yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu ona ilk başta söyleseydim yaşayacağımızdan oldukça emindim,

Bunu bilemezdi ve ikincisi, onunla geri dönmek istemiyordum, artık değil.

Onun yerine, "Tamam." dedim.

Bana kaşlarını çattı ve makarnayı arabaya attı.

Bir tane daha almak için acele ettim.

Market alışverişlerimizle arabayı tika basa doldurduk ve eve dönerken cep telefonum çaldı. Ekranda "Noc." yazıyordu.

Tor, "Mükemmel, aygıtınız ses çıkarıyor," dedi.

"Mükemmel değil, Tor!" Kırmızı ışıktaki durduğumuza şükrederek ona ekranı göstermek için elimi uzattım. "Bu Noc!"

Gözleri önce ekrana sonra da bana kaydı. "Noc?"

"Diğer sen!" diye haykırdım.

"Cevap vermeniz gerekli mi?" diye sordu mantıklı bir şekilde. "Uh... hayır."

"O zaman cevap verme."

İyi tavsiye.

Çalmayı bıraktı ama birkaç saniye sonra sesli mesajım olduğunu söyleyerek t e k r a r çaldı.

Sesli mesajı dinlemek için çevirip açtım.

"Ne yapıyorsun?" Tor mükemmel bir sola dönüş yaparak sordu. "Sesli mesaj dinliyorum," dedim ona.

"Neye?"

"Sh!" Tısladım. "Mesaj bırakmış."

"Cory," dedi Noc kulağıma, "dairende duruyorum ve sen burada değilsin. Ne haltlar dönüyor burada? Yapacak işlerim var. Bu gece döneceğim. Bunu alırsan beni ara." Sonuncusu hırıltılıydı.

Noc mutlu değildi.

Ah canım.

Anahtarı olduğunu unutmuşum. "Mesajı neydi?" Tor sordu.

"O dairede. Anahtarı var. Ayrılacağını ama bu gece geri geleceğini söylüyor. Bu gece! Ne yapacağız?"

"İlk olarak, onun erişimiyle ilgileneceğiz. Bunu nasıl yapacağız?"

"Uh... ev sahibime kilidi değiştirttim. Ama kendisi tembeldir ve siz mesaj bıraktıktan yaklaşık bin yıl sonra telefona döner. Bu geceye kadar asla yapmaz."

"Neden bunu yapmak zorunda?"

"Çünkü nasıl yapacağımı bilmiyorum ve binanın sahibi o."

Tor, "Bir milenyum bekleyemeyiz," diye belirtti.

"Biliyorum, Tor!" Ağladım.

"Sakin ol tatlım, bu kilit değiştirme işi ne kadar zor?"

"Onu da bilmiyorum, nasıl yapılacağını bilmiyorum."

"Bu dünyada her şeyi satan satıcılar var. Aslında, evler ve yemek yenecek yerler dışında, bu dünyada neredeyse her şey var. İhtiyacımız olan şeyleri satın alabileceğimiz bir yer var mı?"

Tanrım, Tor'un benim dünyamda bile mantıklı ve makul olan olması berbattı.

"Evet, hırdavatçı dükkânı," diye bilgi verdim.

"Bana oraya nasıl gideceğimi söyle, ihtiyacımız olanı alalım ve ben de kilidini değiştireyim. Erişemeyecek, bir sorun çözüldü."

Evet, Tor'un benim dünyamda bile mantıklı ve makul olan olması berbattı.

"İkinci ışıktan sağa dön," diye cevap verdim.

İkinci ışıktaki sağa döndü ve sessizliğin içinde "Cora?" diye seslendi.

"Evet," diye cevap verdim yan pencereden.

Güçlü parmaklarının kalçamı sıktığını hissettim ve mırıldandı, "Aşkım, her şey yoluna girecek."

O da bunu bilemezdi. Ama

bunu ona söylemedim.

Sessiz kaldım ve onu nalbur dükkanına yönlendirdim.

* * * * *

Tor, çantaları daireye kadar (iki kat!) taşımama izin vermedi ve bana "Erkekler el işi yapar. Hizmetçi ya da sıradan olmadıkları sürece kadınlar yapmaz."

Ona ters ters baktım ve sonra yapmasına izin verdim. Milyonlarca alışveriş poşetini ve bir milyon kiloluk yiyecekleri iki kat merdivenden yukarı taşımak mı istiyordu? Benim için sorun yoktu.

Müziği açtım ve ailemin evinden taşındığımda babamın bana aldığı alet çantasını çıkardım. Çekiç ve birkaç tornavida kullanmışım ama bunun dışında içindeki aletler neredeyse yeniydi.

Tor eşyaları getirdikten sonra alet çantasını ona uzattım, biraz ilgiyle inceledi ve kilidi incelerken ben de tüm giysilerini ve yiyecekleri kaldırdım ve sonra, Tor'un yaptığı her şey gibi, hiç uzatmadan kilidi değiştirdi.

Telesekreterime gittiğimde onu test ediyordu çünkü yanıp söndüğünü gördüm. Sayısal ekran iki mesajım olduğunu söylüyordu. Kutunun yanında durdum, düğmeye bastım ve Noc'un (başka bir deyişle Tor'un) sesi odayı doldurdu ve Tor'u hala dinlerken izledim.

"Cory? Umarım daha iyi hissediyorsundur, bebeğim. Hemen geliyorum. Beş dakika sonra görüşürüz."

"O ben miyim?" Tor sordu.

"Hayır," diye cevap verdim ve gözleri telesekreterden bana kaydı.

"Hayır, tatlım, diğer beni kastediyorum," diye açıkladı.

"O zaman evet," diye yanıtladım ve bir sonraki mesaj geldi. Arkadaşım Selena'ydı.

"Mesajını aldım ve sadece şunu söylemek istiyorum, sakın geri arama çünkü *diğer* mesajını açık ve net bir şekilde aldım. Yaptığın şeyden sonra beni aramaya cesaret ettiğine inanmıyorum. Bir daha arama Cora, *asla*."

Olduğum yerde donup kalmış, makineme bakıyordum. "Cora?" Tor aradı.

Hareket etmedim.

Elini sırtımda hissettim. "Cora, kimdi o?"

"Benim..." Burnum sızlamaya başladı, kahretsin, yine ağlayacaktım!

Diğer Cora'ya lanet olsun! "Arkadaşım, Selena." "Aşk -"

"Ne yaptı?" Telesekretere bakarak fısıldadım. "Sweets -"

Gözlerimde yaşlarla ona baktım ve tekrar fısıldadım: "Ne yaptı?"

Sonra bir damla gözyaşı düştü, sonra bir tane daha çünkü aileme (belki) başka bir dünyada olduğumu söyleyebilirdim ama arkadaşlarıma söyleyemezdim. Bana asla inanmazlardı, deli olduğumu ya da diğer Cora'nın yaptığı şey için çılgınca bahaneler uydurduğumu düşünürlerdi.

Cora ne yaparsa yapsın kulağa kötü geliyordu ve Cora'nın kötülüğünün olabilecek en kötü şey olduğunu tecrübelerimden biliyordum.

Tor beni kanepeye çekti, yanıma oturdu ve beni kollarının arasına aldı. Göğsüne bastırdım ve gözyaşlarım sessizce dökülürken ona tutundum.

Bir süre sonra "Umarım onunla hiç karşılaşmam," diye fısıldadım.

"Umarım sen de yapmazsın aşkım, bu nadiren hoş bir deneyimdir."

O konuştuktan sonra, nedense Tor'un kucağında öylece oturdum ve diğer arkadaşlarımdan hiçbirinin aramaya tenezzül etmediği gerçeğini düşündüm

geri döndüm, bunun ne anlama geldiğini şimdi biliyordum. Sonra olanları nasıl düzeltebileceğimi düşünmeye çalıştım. Sonra Bellebryn'de Tor beni oraya ilk götürdüğünde başladığım yere geri döndüğümü fark ettim. Ama bu kez benden nefret eden tanımadığım bir grup insan değil, değer verdiğim bir grup insandı. Hem de çok.

Tor'un göğsüne doğru iç çektim.

Tor, "Bu müzisyen bir şair," diye mırıldandı ve ben de başımı kaldırıp ona baktım.

"Ne?" Ben sordum.

Gözleri yüzüme geldi, sonra eli yüzüme geldi ve başparmağıyla ıslaklığı silerken sessizce cevap verdi, "Az önce kutunuzdan gelen o şarkı," başını müzik setime doğru eğdi, "müzisyen bir şair."

Başımı yana eğdim çünkü o kadar derin düşüncelere dalmıştım ki ne çaldığını duymamıştım. Sonra döndüm ve yan masanın çekmecesinde duran müzik setimin kumandasına uzandım. Bir şarkı çalmadan önceki şarkıya dönmek için kullandım ve Dave Matthews Band'in "Crash into Me" şarkısının gitar tıngırtıları başladı.

Kumandayı inceleyen Tor'a baktım, gözlerimi hissetti, onunki benimkine geldi ve gülümsedim.

"Bu şarkıyı seviyorum," dedim ona.

Gözleri ağızıma kaydı, sonra tek kelime etmeden kumandayı elimden aldı ve yüzümü tekrar göğsüne bastırdı.

Kanepemde Prens Noctorno Hawthorne tarafından tutulmuş, kendi dünyamda güzel, seksi bir şarkı dinledim.

Bittiğinde, neredeyse hemen gitar tıngırtıları tekrar duyuldu (belli ki Tor stereo kumandasında ustalaşmıştı) ve bir kez daha dinledik, sözler üzerime yıkıldı ve onları ilk kez duymadım ama anlamlarını ilk kez duydum - özlem, tutku, hayranlık ve ibadet gibi gelen bir sevgi dolu sözlerdi.

Ve yine bittiğinde, gitar tıngırtıları geri geldi ama bu sefer geldiklerinde Tor kumandayı yan masaya bıraktı, beni kanepeden çekti, ellerini kalçalarımaya koydu ve beni kollarının arasına alabilmek için kaydırdı.

Bir şeyler başlatmaya çalışacağını, belki de beni öpeceğini düşünerek gerildim.

Ama yapmadı, çenesini başımın yan tarafına bastırdı ve kalçaları sallanmaya başladı, sırtımın küçük kısmındaki elleri beni de onunla birlikte hareket ettirdi.

Vay anasını, oturma odamda benimle dans ediyordu.

Gözlerimi kapatıp hareket etmeden önce bir saniye bile beklemedim, kendime sadece bu an, sadece bu zaman, sadece Tor ve Dave Matthews Band ile bu beş dakika ve harika bir şarkı dedim.

Sadece şu beş dakika.

Ben de boynumu büküm ve alnımı omzuna yasladım. Elimi tuttu, parmaklarımızı birleştirdi, göğsüne bastırdı, diğer eliyle sırtımın alt kısmına bastırdı ve kalçalarımı onunkilere iyice oturttu. Diğer kolumu omuzlarına doladım ve alnım boynuna değecek şekilde başımı çevirdim. Bunun üzerine boynunu bükü ve dudaklarını dudaklarıma dayadı.

Ve sallandık. Şarkının temposu arttığında bile Tor hareketlerimizi yavaş, akıcı tuttu ve benim küçük, renkli oturma odamda, dışarıda yağmur yağarken, gün gri, sokaklar kirli, Dave Matthews Band'in yardımıyla Tor sihir yarattı. Gitarların her tıngırtısında, her özlem dolu kelimedede, kalçalarımızın her sallanışında, Tor'un vücudunun benimkine bastırıldığı sertlikte, sırtımın küçük kısmındaki elinin sıcaklığında, benimkini sıkıca tutan güçlü parmaklarında hissettim.

Hayatımın en şaşırtıcı derecede güzel, dayanılmaz derecede seksi anıydı ve neredeyse iki ayımı ısıltılı bir masal dünyasında geçirmiş olmama rağmen, o anın büyüleyici sadeliği içinde, açık ara en büyüleyiciydi.

Ve şarkı solup gittiğinde, bitmesini istemedim. Notaları geri almak istedim. Beş dakika değil, on dakika istedim, bir saat istedim.

Bir ömür boyu istedim.

Tor'un kalçaları hareket etmeyi bıraktı ve eli çeneme gelmeden önce benimkini göğsüne bastırdı, yüzümü onunkine doğru kaldırdı ve gözlerinde açıkça görebiliyordum, hissettiğim her şeyi hissetmişti ve dün gece hissettiğim o enfes acı yine içime işledi.

Sonra sessizce açıkladı, "O şarkının sözlerini yazan adam ruhunun yarısını kadınına verdi. Kontrol edemeyeceğiniz bir kader vardır ama bu adam, kendisini tamamlayan kadını buldu ve ruhunu özgürlüğüne teslim etti."

Ve bunu sanki deneyimlerinden biliyormuş gibi söyledi. Ve bunu bana bakarak söyledi.

Sonra başını eğdi ve dudaklarını sırayla her bir gözüme şefkatle dokundurdu, ikisi de kapandı ve beni bıraktıktan sonra bile kapalı kaldılar ve ben

Botlarının zeminime vurduğunu duydum ve sonra banyodan yatak odasına doğru gelen elektrikli tıraş makinesini duydum.

Göğsümün derin bir şekilde inip kalktığını fark ettim, gözlerim yavaşça açıldı ve kendime bir şeye daha izin verirken duvarıma baktım.

Tor'un dudaklarının gözlerime dokunuşunun gölgesi üzerimdeyken o enfes acıyı hissetmek için kendime izin verdim.

Sonra makyajımı düzeltirken lavaboyu Tor'la paylaşmak için banyoya gittim ve "Crash into Me"nin röntgencilik ipuçları içerdiğini onunla paylaşmamaya karar verdim, aynı zamanda sonsuza kadar ve her zaman bu şarkının Tor için ne anlama geliyorsa benim için de aynı anlama geleceğine karar verdim.

* * * * *

Ve şimdi arabamdaydık, ailemin evine gidiyorduk ve ben yine çıldırıyordum.

Ve korkmaktan yorulmuştum.

Çok yorulmuştum.

Tor'un eli benimkine geldi ve parmakları birbirine dolanırken usulca, "Bu taşımayı seviyorum," dedi. Ona bakmak için döndüm ve elimi kaldırıp dudaklarını parmak eklemlerime değdirmesini izledim.

Lanet olsun. İşte oradaydı, o enfes acı geri gelmişti.

Ellerimizi kalçasına indirdi ve gözlerini yoldan ayırmadan devam etti, "Ama ben Salem'i tercih ederim. Senin arabanla çok uzaktasın." Nefesim kesildi. "Salem'de tam olman gereken yerdesin."

Gözlerimi kapattım, uzaklara baktım ve derin bir iç çektim.

Böyle şeyler söylemeyi (ve yapmayı) bırakmasını dilerken aynı zamanda hiç bırakmamasını diledim.

Lanet olsun.

Bizimkilerin evi göründü ve Tor'a fısıldadım, onun tutmadığı elimle işaret ederek, "Şuradaki, tam şuradaki. Ön tarafa park edebilirsin."

Tor kolaylıkla arabamı kaldırıma yönlendirdi.

Pencereden ailemin evine baktım ve kendimi sakın olmaya zorladım.

Tor'un parmaklarını sıkıldığını hissettim ve başım ona doğru döndü. "Her şey yoluna girecek aşkım," diye sessizce beni temin etti.

"Doğru," diye fısıldadım ona inanmayarak.

Elini göğsüne götürdü, diğer elini çıkardı, boynuma doladı ve beni kendine çekti.

"Eğer öyle değilse, öyle olmasını sağlayacağım," dedi. "Bu bir yemin."

Nefesimi tuttum. Tor bana gülümsedi.
Gülümsemesine ve gözlerinin ardındaki rahatlığa bakınca huzur buldum.

Bölüm 10 ne

Ebeveynlerle Tanışma

"Sen ne?" diye bağırdı babam, sonra gözleri Tor'a kaydı, yumrukları masaya çarptı, sandalyesinden fırladı ve "Kızımdan uzak dur!" diye kükredi. Gözlerimi sıkıca kapattım.

Akşam yemeği iyi gitmiyordu diyelim. İyi başlamıştı.

Elbette, annem ve babam Tor'u ilk gördüklerinde bariz bir şekilde biraz şaşırmışlardı. Birincisi, diğer erkek arkadaşlarımdan çok daha uzun boyluydu (çok). İkincisi, aynı zamanda çok daha güçlü yapılıydı (çok). Ve üçüncüsü, çok daha korkunç görünüyordu (çok).

Tor ateşliydi ama bu onun bulaşılacak bir erkek gibi görüldüğü anlamına gelmiyordu. Erkek arkadaşlarımdan hepsi nispeten yakışıklıydı ama aynı zamanda rahat, uyumlu ve eğlenceyi seven tiplerdi. Tor olduğu gibi görünüyordu. Kot pantolon, bot ve güzel bir gömlek giymiş bir savaşçı.

Yara izi, ne kadar seksi olursa olsun, belli ki yardımcı olmuş.

Ama annem ve babam oyuna katılmış gibiydiler, arkadaş canlısı ve sevimliydi.

Tor, şey, *Tor* olduğunda işler dağıldı. Alındı, hem de çok. Aynı zamanda dikkatliydi, hem de çok. Ve sahipleniciydi, açıkça öyleydi. Sonuncusunu nasıl gösterdiğini açıklayamam, sadece gösterdi. Annem ve babam da bunu fark etti. Hayatımın yirmi yılı boyunca (bir genç olarak beni utandıracak şekilde) sütyen takmayan annem ve annemin Ulusal Kadın Örgütü'nden aldığı bültenleri baştan sona okuyan babam (bazen sırf annem incelerken babamın önemli bulduğu şeyleri gözden kaçırmamasın diye altını çizirdi) bunu pek hoş karşılamadı.

Çıldırılmış, endişeli, kafası karışık ve hayatımın çalkantı içinde olması hiç yardımcı olmadı... ve bu belli oluyordu. Onlar da bunu fark ettiler ve pek hoş karşılamadılar.

Hayatımın son iki ayını, özellikle de Tor'la nasıl bir araya geldiğimi kurcalamaya başladılar ve Tor'la benim öngörülemez mavi sis büyüsünün insafına kaldığımız haberini vermek için en uygun zamanı seçmek istediğimden, cevaplarım ketumdu. Tor beni izledi ve bu konuda tamamen sessiz kaldı. Yine bunu da pek hoş karşılamadılar.

Konuşma yapmacıklaştı. Annem ve babam mutsuz bakışlar atıyordu. Tor gözüme takılıyor, ben bir şey yapmazsam onun yapacağını söylüyordu. Annemin lezzetli otlu tavuğunu, peynirli-sarımsaklı patates püresini ve buharda pişmiş yeşilliklerini yedikten sonra, tatlıya geçmeden önce onlara Tor'un paralel bir evrenden, uykumda fırlatıldığım ve son iki aydır içinde yaşadığım paralel evrenden geldiğini ve mavi sis büyüsunün kaprislerine maruz kaldığımızı söyledim.

"Forrest!" Babam bağırmayı bitirdiğinde annem ağladı. "Baba, lütfen otur ve sakinleş," diye ısrar ettim.

"Hayır!" Babam bana döndü. "Bu adamın senin üzerinde ne etkisi var?" diye sordu ve cevap vermeme izin vermeyerek Tor'a baktı. "Kızıma ne yapıyorsun? Neden iki aydır onu *görmüyoruz* ya da ondan *haber alamıyoruz*? Neden bu çılgın hikâyeye *inanıyor*? Ona meyve suyu mu içiriyorsun?"

Meyve suyu içmezdim çünkü alkollü olmadıkları sürece kalorilerimi çiğnemeyi tercih ederdim (çok fazla meyve çiğnediğimden değil, ama ne demek istediğimi anladınız) ve babam bunu biliyordu (kalori hakkında değil, sadece meyve suyu içmediğimi). Dramatik davranıyordu. Ayrıca *gürültü* yapıyordu.

"Pardon?" Tor sordu, sesi sakın ama aynı zamanda ölümcüldü. Babamın sözlerinden ya da bu sözlerin ona söyleniş biçiminden hoşlanmamıştı, ne de olsa geleceğin kralıydı, üstelik bir prensti ve *Tor*'la ben onun kontrolü ele almak için mücadele ettiğini görebiliyorduk.

"Meyve suyuna ilaç mı katıyorsun?" Babam devam etti. "Aklını mı karıştırıyor? Paralel bir evren! Bu delilik! Bir tür tarikata falan mı girdin?"

"Baba!" Ben haykırdım. "Tor bir tarikatta değil!" Babam beni görmezden geldi.

"Tor nasıl bir isim *bu* arada? Bu isimle mi doğdun?" Babam Tor'a sorarken, kısa bir süre için kendisine Eaglethorn dediğini (ve başkalarının da demesini sağladığını) unutmuştu (annem Jasminevine adını almıştı, neyse ki ben doğmadan önce bunu yapmayı bırakmışlardı).

Tor sakince, "Hayır," diye cevap verdikten sonra derin ve buyurgan sesiyle, "Ben Hawthorne Hanesi'nden Prens Noctorno Allegro Hawthorne, Hawkvale Krallığı'nın varisi ve Bellebryn'in yöneticisiyim. Cora da dahil olmak üzere bana yakın olanlar bana Tor der."

Uh-oh.

Söylediği şey doğrudu ama söylenecek doğru şey değildi. Bunu görebiliyordum çünkü annemin beti benzi atmış ama babam kıpkırmızı olmuştu.

"Prens... Prens... ne oluyor!" diye gürledi. "Deli olan sensin ve *kızım*la birliktesin!"

Tor dişlerinin arasından, "Efendim, ben deli değilim," diye homurdandı.

"Baba, o deli değil," diye araya girmek için acele ettim. "Biliyorum bu kulağa..." zihnim bir kelime aradı, gözlerim Tor'unkini buldu ve sonra aklıma geldi, "*fantastik*." Tor'un sinirli bir nefes aldığını duydum ve gördüm, gözlerim babama kaydı. "Ama bu doğru."

"Belki... Tor," diye araya girdi annem, "kabalık etmek istemem ama işlerin *yoğun* olduğunu ve Cora'yı bir süredir görmediğimizi düşünürsek, kızımızla biraz yalnız kalabilmemiz için sen gidebilir misin?"

Tor hemen, "Bunu yapmayacağım," diye cevap verdi.

"Neden olmasın ki?" diye karşılık verdi babam hemen.

"Çünkü efendim," dedi Tor yavaşça, gözle görülür bir kontrol mücadelesi vererek, "Cora'nın size açıkladığı gibi, büyüünün merhametine kalmış durumdayız ve büyü onu ya da beni ele geçirmeye başlarsa ondan uzakta olmak istemiyorum."

Babam ona ters ters baktıktan sonra bakışlarını anneme çevirdi. "Büyünün merhameti. Bu *delilik*," diye iğrenerek nefes aldı.

Tor yumuşak bir sesle, "Bunu söylemeyi kesersen sevinirim," deyince babamın gözleri tekrar ona kaydı ve elini masaya koyarak ona doğru eğildi.

"Masamdan kalkıp evimden ve *özellikle* de bunu yaparken kızımın *hayatından* defolup gittiğin için *sana* teşekkür ederim!"

Tor'un yüzü taşa döndü, oturduğu yerden kalktı, peçetesini masaya fırlattı ve müdahale etme zamanının geldiğini anladım.

Ben de sandalyemden fırladım ve elimi babamın koluna koymak için masanın etrafından dolandım.

"Baba, beni dinle," diye yalvardım.

Bana bakmadı bile, sadece Tor'a ters ters baktı. "Meşgulüm tatlım. Bu *adama* dışarı kadar eşlik edeceğim."

"Baba," kolunu sıktım, "dinle. Lütfen dinle. Bu doğru. Hepsi doğru. Paralel bir evrende uyandım. Bir masal diyarında. Bir fantezi ülkesi. Atlara binilen, kuşların seninle konuştuğu ve havanın içinde parıltılar varmış gibi parıldadığı bir yer. Ama orada bir ben var, burada bir Tor olduğu gibi. Sanırım her iki dünyada da aynı insanlar var ve ben onların dünyasındaki Cora ile değiştirildim."

Babam yavaşça başını çevirip bana baktı ve gözlerindeki ifade kalbimin sıkışmasına neden oldu. Gerçekten de benim yoldan çıktığımı düşünüyordu ve bu düşünce ona acı veriyordu. Bu yüzden yaklaştım ve onu kendime doğru çektim, diğer elimi kaldırarak diğer kolunu tuttum.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, inanın bana, *biliyorum*. Ama değil. Uyandım ve odamdaki tüm mobilyalar sanki bir çocuk filminden fırlamış gibiydi. Ve *benim* odam değildi. Sonra kız kardeşim dans ederek içeri girdi ve o kadar güzel, o kadar zarıftı ki, gerçek dışıydı. Adı Rosa'ydı ve..."

Durdum çünkü "Rosa" adını söylediğim anda babamın bedeni ellerimin altında kıpırdamadı, gözleri anneme kaydı ve odadaki hava ağırlaştı.

"Rosa?" diye fısıldadı annem ve başımı çevirip ona baktım. "Bu paralel evrende Rosa adında bir kız kardeşin mi vardı?"

"Ah... evet," diye cevap verdim, daha da solgun olan anneme baktım ve bunu yaptığımda gözleri hızla babama kaydı ve bir elini masanın üzerine koydu.

"Anne?" Ona seslendim ve yanına gitmek için babamı serbest bıraktım çünkü ya gözyaşlarına boğulmak ya da bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Rosa," diye fısıldadı annem, yanına vardığımda, çömelmiş, gözleri babama dikilmişti ve masanın üzerindeki elini kendi elimle kapatıp sıktım. Bunu yaptığımda başı yavaşça bana döndü. "Rosa o dünyada yaşıyor muydu?"

Oh. Aman Tanrım. *Tanrım*.

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandı Tor, ona baktığımda anneme baktığını gördüm, yüzü düşünceli ama vücudu öfkeli enerjisini kaybetmişti.

Anneme döndüm ve "Bilmediğim bir şey mi var?" diye fısıldadım.

"Küçük bir kızımız oldu" demeden önce annemin gözleri yaşardı. Aman Tanrım. "Doğumda öldü." Aman Tanrım! "Adını Rosa koyduk."

Gözlerimi kapattım ve sonra açtım.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum.

"Ben... Ben yapamadım. Bu konuda konuşamadım. Kötüydü, tatlım. Doğum kötüydü. Benim için de. Ondan sonra başka çocuk sahibi olamadım.

Baban ve ben, bir ev dolusu çocuk istiyorduk ve bunu kaybettik, Rosa'yı kaybettik ve ben..." "Dur," diye fısıldadım gözyaşları taşıdığımda. "Dur, anne.

I
anlıyorum."

"Senden bir şey saklamaya çalışmıyordum, sadece -"

Yine sözünü kestim. "Dur, anne. Anlıyorum."

Gözlerini kırıştırdı ve daha fazla gözyaşı döktü, sonra Tor'a döndü. "Rosa senin dünyanda yaşıyor mu?"

Gerildim, çünkü Rosa yaşıyordu ama aynı zamanda zalim bir cadı-tanrının rehinesiydi ama Tor basitçe, "Yaşıyor ve sevgili. Bu topraklarda onunkinden daha güzel olan tek şey Cora'nın. Bu topraklarda ondan daha değerli olan tek nitelik *benim Cora'mın*, bu dünyanın Cora'sının nitelikleridir."

Sözleri üzerine bedenimin harekete geçtiğini hissettim ve "Son söylediğin doğru değil," diye fısıldadım ve Tor'un bakışları bana yöneldi.

"Öyle, tatlım."

"Öyle değil, çoğu kişi benden nefret ediyor," diye hatırlattım ona. "Hayır Cora, herkes o dünyanın Cora'sından nefret ediyor." "Ama onun ben olduğumu düşünüyorlar." diyerek ayağa kalktım.

"Gerçekten de öyle ama geçtiğimiz haftalarda şatomu şerefleştiren *sizdiniz* ve kilometrelerce uzaktaki kasaba ve köylerde sergilediğiniz, bir prensese yakışmayan kudurgan davranışlarınızla insanlar bunu deneyimledi. Dilden dile dolaşıyor. Eskiden güzelliğinden dolayı sana Cora, Zarif derlerdi. Şimdi ise Lütufkâr Cora olarak tanınmaya başladın."

Cora, Gracious? Vay

be. Bunu sevdim.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

Tor'un gözleri ısındı. "Kör kadınlara kitap okuyorsun, seviyorsun ve vahşi, yaralı kuşları kurtarıyor ve onları evcil hayvanın yapıyorsun. Gördüğün her çocuğa gülümsüyor, yanaklarına dokunuyor ya da saçlarını karıştırıyorsun, bu arada bunu yapmayı bırakmalısın." Sözleri kalbimi eritiyor olsa da gözlerim yine de kısıldı ve o bana gülümsedi. "Arkadaş canlısın, kibarsın, nazıksın ve merhametlisin. Sen Cora'sın, Merhametli."

Aman Tanrım. Ben Cora'ydım,

Gracious. Ne kadar havalı!

"Ne kadar da havalı!" Ona sırtarak ağladım, başını salladı ve anneme baktı.

"Bu dil ve karşılaştığı herkese karşı alışılmadık derecede dostça davranma konusundaki inatçı eğilimi bir prensese yakışan davranışlar değil. Bunu ona ısrarla söylüyorum ama beni dinlemiyor. Sanırım bunun için size teşekkür borçluyum." "Ben, uh... uh... um..." Annem kekeledi, Tor'a baktı ve görebildiğim kadarıyla paralel bir evrenden gelen bir varlığa sahip olduğunu fark etti

masasında. "Kızım bir prenses mi?"

Tor, "Elbette, o benim karım," diye cevap verdi.

"Sana sürekli söylüyorum Tor, ben senin karın değilim," diye tersledim ve gözleri bana kaydı.

"Ve ben de sana aşkım, öyle olacağını söyleyip duruyorum ve bana kalırsa sen zaten öylesin."

"Sen benim paralel dünya ikizimle evlisin!" Ağladım.

"Döndüğümüzde bu resmi olarak feshedilecek. Neyse ki Cora ve ben Bellebryn'de evlendik ve Bellebryn'de evliliğin feshini onaylayan kişi *benim*. Bu nedenle, sadece bir kâğıt parçasına atılacak bir imza ile sen ve ben evlenmiş olacağız."

"Onunla evleniyor musun?" Babam sordu. "Hayır!" Hararetle haykırdım.

"Evet," diye yanıtladı Tor.

"Ben değilim!" Sesimi yükselterek söyledim. "Aşkım, öylesin," dedi Tor bana.

"Hayır, değilim. Pisliğin teki olabilirsin," diye bilgilendirdim onu. "Peki sen ele avuca sığmaz biri değil misin?" diye karşılık verdi.

"Hayır! Az önce benim Lütufkâr Cora olduğumu söyledin," diye karşılık verdim ve Tor babama baktı.

"Krallığımdaki her canlıya karşı son derece dostça davranıyor. Kuşlar bile ona günaydın demek için akın ediyor ve atım bana onun için ölebileceğini söyledi. Ama benim için bazen son derece can sıkıcı olabiliyor."

"Salem mi söyledi bunu?" Kalbimin sıkıştığını hissederek fısıldadım ve Tor'un gözleri bana geldi.

"Sana çok değer veriyor," diye fısıldadı.

Sonra söylediği başka bir şey aklıma geldi ve "Ben can sıkıcı değilim!" diye çıkıştım.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bakışlarını üzerime dikti. "Cora, mağaramı temizledin ve bunu yaparken ayaklarını çiğnedin. Vickrant'larla savaşımızdan sonra kaçtın ve tüm krallığı tehlikeye attın. Yarı ölü bir kuşu kurtarmak için beni bir ağaca tırmandırdın -"

"Tamam, tamam, can sıkıcı olabilirim," dedim ve sonra karşılık verdim, "Ama sen *daha* can sıkıcısın!"

İyi değildi ama elimdeki tek şey buydu.

"Peki ben nasıl can sıkıcı oluyorum? Konuşmak için hemen ağzımı açtığımda, "Sana istediğini vermediğim zamanlar hariç," dedi hızla.

"Tor, marketten iki araba dolusu yiyecek almışsın."

"Bu yemeğin parasını sen mi ödedin?"

Tor sordu. "Hayır," diye cevap verdim.

"Odanıza kadar taşıdınız mı?" diye devam etti.

"Hayır!" Tersledim.

"O zaman bu neden can sıkıcı?" diye sordu mantıklı ve makul bir şekilde.

Anneme bakabilmek için boynumu büktüm ve "*Benim* dünyamda bile mantıklı ve mantıklı olan o. Sana söylüyorum anne, bu çok sinir bozucu. Onun dünyasına girdiğimde ve lanet çökmeye başladığında, *çok* korktum. Enkaz gibiydim! Ama Tor burada?" Arkama yaslandım ve başımı salladım. "Hayır." "Hayır" kelimesini yaklaşık on iki hece boyunca uzattım. "O çıldırmıyor. Araba kullanmak istiyor, ona kontağı ve sinyalleri gösteriyorum ve" bir elimi kaldırıp parmaklarımı şıklatmış, "araba kullanıyor. Bir kilidi değiştirmemiz gerekiyor, hırdavatçıya gidiyoruz, malzemeleri alıyoruz, eve gidiyoruz ve" bir kez daha tersledim, "kilidi değiştiriyor. Sana söylüyorum, bu beni deli ediyor."

Tor, "Sweets, titreyen, gölgemden korkan ve sana bakmaktan aciz biri olmamı mı tercih ederdin?" diye sorarak dikkatimi ona çekti.

"Hayır! Ama bana *bir şey* verebilirsin."

"Neden? *Bana* hiçbir şey vermedin. Ateşi yanık tuttun. Tavşanları şişte pişirdiniz. Mağarayı temizledin. Enkaz halinde olduğunu söylüyorsun aşkım, ama ben bunların hiçbirini görmedim. Tanrılar adına, bir kılıç kullandın ve benimle birlikte vickrantlarla savaştın."

"Bıçak mı?" Annem fısıldadı.

Tor anneme gururla, "Kızın hançer kullanmakta çok becerikli," dedi ve ben de ona dönüp sırtıttım.

"Kesinlikle anne. Beni görmeliydin," diye böbürlendim ve sonra kendimi işaret ettim. "Savaşçı prenses, kanlı canlı."

"Lanet olsun, savaşçı prenses," diye mırıldandı Tor ve gözlerim ona kaydı. "Evet, öyleydin! Sen bile öyle söyledin!" Ağladım.

"Viskiye ihtiyacım var," diye araya girdi babam, vücudum dimdik oldu ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade olan babama baktım. Tahminimce şimdi benim gerçekten deli olmamı ya da paralel bir dünyadan gelen gerçek bir savaşçı prensle birlikte olmak yerine, zayıf zihinli kadınları baştan çıkaran ve onları alternatif bir evrenden geldiğine ikna eden bir tarikat lideriyle birlikte olmamı diliyordu.

"Baba -" Ben başladım ama babam Tor'a bakıyordu. "Viski içer misin?" diye sordu Tor'a.

"Evet," diye yanıtladı Tor.

"Hemen geliyor," diye mırıldandı babam ve duvardaki içki dolabına döndü.

Benim gözlerim Tor'a gitti, onunki de bana geldi. Sonra yüzü yumuşadı, ağzının kenarlarından biri hafifçe yukarı kıvrıldı ve bana göz kırptı. Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. Başını sandalyeme doğru eğdi ve oturmaya devam etmeden önce kıcımın sandalyeye oturmasını bekledi.

Babam iki viski ile geri geldi ve şişeyi getirdi. Annem onun ve benim kadehlerimizi doldurdu.

Babam viskisini tekila shot yapar gibi geri attı, sonra bardağını yeniden doldurdu.

Sonra gözleri bana geldi.

Sonra nefes alışını izledim.

Sonra sessizce dedi ki, "Pekâlâ tatlım. En baştan başlayalım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve Tor'a baktım. Arkasına yaslandı ve viskisini yudumladı, gözleri sürekli bardağının kenarından beni izliyordu. Şarabımdan bir yudum aldım, annemle babama baktım ve sonra en baştan başladım.

* * * * *

Babam ve Tor yemek odasında viski içiyorlardı.

Annem ve ben mutfakta bulaşıkları yıkıyorduk.

Annemin bulaşıkları tek başına yıkamasını istemiyordum ama Tor'u babamla bırakmanın da akıllıca olduğunu düşünmüyordum.

Hikâyemizi anlatmıştım ve ailem buna inanmıştı. Şok olmuşlardı ama inandılar.

Bu iyiydi.

Rosa'nın kötü kalpli Minerva tarafından kaçırılması kısmını atlamıştım ama Tor onun ne kadar tatlı huylu, sevimli bir genç kadın olduğunu, kaderinde ağabeyiyle evlenmek olduğunu, ailesi, çevresindekiler ve özellikle de müstakbel kocası tarafından ne kadar sevildiğini ayrıntılarıyla anlatmıştı. Bu durum annemle babamın gözlerini yaşarttı. Ayrıca, Tor'un bana baktığı ve koruduğu hakkında daha önce verdiğim bilgilerle birlikte, ondan hoşlanmalarını sağladı. Ve ona bakışlarından, ondan çok hoşlandıklarını tahmin ediyordum.

Bunun iyi olduğundan emin değildim.

"Sence babamla Tor'u yemek odasında bırakmamız iyi bir fikir mi..." annemin gözleri bana kaydı ve sözümü bitirdim, "yalnız *ıf*

"Neden iyi bir fikir olmasın ki?" Annem sordu.

Bir şarap kadehi aldım ve kurulamaya başladım, "Bilmiyorum" diye mırıldandım. Annem tereddüt etti, bir tabağı çalkaladı ve sormadan önce bulaşık süzgecine koydu,

"Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Dudağımı ısırđım. Sonra bardağı kaldırdım. Sonra tabağa uzandım.

Sonra yalan söyledim, "Hayır."

"Cora," dedi annem usulca ve adımı böyle söylemesinden nefret ederdim. Hayal kırıklığı ile yumuşak. Annemi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdim. Bu en kötüsüydü.

Tabağı kuruladım, kaldırdım, yanımı tezgâha çevirdim ve ona doğru eğildim.

Sonra annemin gözlerini buldum ve "Ona aşığım" diye fısıldadım.

İfadelerini benden ya da kimseden saklamayan annem - o neyse oydu, ne düşünüyorsa onu düşünüyordu - o zaman da yapmadı. Ve yüzü savaştaymış gibi görünüyordu. Umutlu ve mutlu görünüyordu ama aynı zamanda korkmuş ve endişeli görünüyordu.

Havluyu ellerimden çekti, kendi ellerini kuruladı, havluyu tezgâhın üzerine bıraktı ve bana yaklaştı.

"Ona aşık mısın?" Başımı salladım.

"Seni her şeyinle sevdiği belli olan bir adama aşıkсан, tatlım, neden köpeğin ezilmiş gibi görünüyorsun?"

"İşler... karmaşık," diye açıkladım.

"Haklısın," diye mırıldandı ve ben başımı salladım.

"Hayır, bu sadece alternatif evren meselesi değil," dediğimde kaşları birbirine yaklaştı.

"İşler alternatif evren olayından *daha* mı karmaşık?" diye sordu ve ben de başımı salladım. "Nasıl?"

"Şey..." Başladım, Tor'la olan geçmişimin tümünü anneme açmanın artılarını ve eksilerini hızlıca tarttım ve sonra bunu yapmaya karar verdim. Bu konuda konuşacak başka kimsem yoktu, annem harikaydı, aynı zamanda bilgeydi, başka kimi seçebilirdim ki? "Onun dünyasında, ona kim olduğumu, nereden geldiğimi açık açık söyledim. Bana inanmadı."

Başını yana eğdi. "Ve?"

"İki ay boyunca bana inanmadı anne. Onun dünyasındaki Cora benden farklı. Hem *de çok* farklı. Çok iyi bir insan değil ve... ondan pek hoşlanmıyor."

Başı dikleşti, gözleri uyandı ve "Ve?" diye tekrarladı.

"Ama *eskiden* onu severdi. Ama kız onun aşkını reddetti, anladığım kadarıyla bu konuda iyi değildi ve evlenecekleri kehanet edilmişti, bu yüzden onunla sıkışmış gibiydi. Oraya gittim, benim ben olduğumu bilmiyordu, ona ben olduğumu söyledim ve onunla oyun oynadığımı düşündü. O da benimle bir oyun oynadı. Benden hoşlanıyormuş gibi davrandı. Bu süre zarfında ona aşık oldum. İkimiz de dünyaya gelmeden hemen önce benim bir yalancı olduğumu ve benimle oyun oynadığını düşündüğünü öğrendim."

"Sanırım artık senin yalancı olmadığını biliyordur," diye cevap verdi. "Evet, biliyor," diye bariz olanı onayladım.

"Yani bu bir sorun mu...?" diye devam etti ve kaşları yukarı kalktı.

"Anne!" Ona doğru eğilerek tısladım. "İki ay boyunca ona *yalan* söylediğimi düşündü. Sadık, tapınan koca rolünü oynadı ve buradaki önemli kelime "oynadı". Bana hiç inanmadı ama inandığına beni inandırdı!"

Bunun üzerine kaşları birbirine çatıldı. "Evet tatlım, bunu anlıyorum. Ama o zaman öyleydi. Bu ise şimdi."

Arkama yaslandım ve "Ne?" diye fısıldadım.

Elimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Cora, oradaki adam senin bir yalancı olduğunu düşünmüyor ve hiçbir şeye adanmış, tapınıyor gibi *davranmıyor*. O diğer dünyada aranızda ne geçti bilmiyorum ama her ne olursa, ne olduğunu gördü, seni olduğun gibi gördü ve şimdi sadece *sadık* ve *hayran*."

Nefesimi içime çektim ve ona baktım. Elim sıkı.

"Sevgi güçlü bir şeydir," diye devam etti. "Sevdiğimiz insanlarla uğraşırken, yaptıkları her şey, ne kadar küçük ya da büyük olursa olsun, bizim üzerimizde, duygularımız, davranışlarımız, tepkilerimiz üzerinde müthiş bir güce sahiptir. Bu adamı seviyorsanız ve size inanmadığı halde inanmış gibi davrandığı için ihanete uğramış hissediyorsunuz. Bunu anlıyorum. Hatta neden buna tutunduğunu ve ihanetin senin üzerindeki gücünü de anlıyorum. Ama tatlım, ona *farklı bir dünyadan* olduğunu söylemiştin. Eğer Rosa o dünyada olmasaydı, oradaki yemeğimiz," başını mutfakla yemek odası arasındaki duvara doğru salladı, "çok daha farklı bir sonla biterdi. Senin ya da Tor'un, babanı ya da beni onun başka bir dünyadan olduğuna ikna edebilmeniz hiçbir yolu yoktu. Bunu hâlâ inanılmaz buluyorum. Ve beni korkutmamasını sağlamanın tek yolu, kaybettiğim küçük kızın o dünyada kaybolmadığını anlamak."

dünya, o dünyada güzel bir hayatı var. Gerisi..." diye devam etti ve başını salladı.

"Seni korkuttuğu için üzgünüm," diye fısıldadım.

"Bunu yaşadığın için üzgünüm. Ben de bunu yaşadığın için endişeleniyorum," diye fısıldadı.

"Ben de öyle," diye kabul ettim kayda değer bir duyguyla.

"Ama sana şunu söylemeliyim ki tatlım, eğer bunu yaşamak zorundaysan, içeride o adam varken yaşadığın için çok memnunum."

Gözlerimi kırptım. "Öyle misin?"

Başını salladı. "Oradaki adam senin için ateşin içinden bile geçer." Aman Tanrım.

"Sence?" Fısıldadım.

Başını tekrar yana eğdi. "Öyle değil mi?" "I -"

Annem elimi sıkarak, "Bırak şunu," diye sözümü kesti. "Cora, bu gece gözlerini kapatabilirsin ve yarın herhangi bir yerde olabilirsin. Bununla yaşayabilmemin tek yolu, kutsal olan her şeye rağmen yarın nerede uyanırsan uyan, o adamın seninle olmasını ummak."

Burnumun sızladığını hissettim (evet, yine!) ve "Anne" diye fısıldadım.

"Sana karşı dürüst olacağım. Yapabilirdim... yapabilirdim... lanet olsun, seni iki ay boyunca kaybettim ve..." diye devam etti ve gözleri yaşlarla doldu.

"Anne," diye tekrar fısıldadım ve onu kollarıma çektim, kolları bana sıkıca sarıldı ve ikimiz de ağlarken birbirimize tutunduk.

Sonra aniden beni bıraktı ama elleri yukarı kalktı, iki yanağımı da kavradı ve tam yüzüme geldi. Gözleri parlak ve yoğun ve onları gördüğümde nefesim kesildi.

"Yarın seni kaybedebilir ve bir daha asla göremeyebilirim" dedi bana şiddetle ve nefesim tekrar kesildi. "Ve geceleri başımı yastığa koyabilmek için tutunabildiğim tek şey, her neredeyse onunla olduğun ve atına bindiği, arabasını sürdüğü ya da uzay gemisini uçurduğu düşüncesi, umurumda değil, ama bunu seninle yapıyor, gitmene izin vermiyor ve sana zarar gelmesine izin vermiyor. Sahip olduğum tek şey bu. Ve şu anda adamın babana verdiği şey de bu. Bu yüzden, bundan sonra ne olacaksa olmadan önce babanızın, erkeğinizin ona verebileceği kadar huzur bulmasına izin vermenin *çok* akıllıca olduğunu düşünüyorum." Başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı ve fısıltıyla bitirdi: "Beni anlıyor musun?"

Başımı salladım ve parmaklarım yukarı kalkıp bileklerinin etrafında kıvrıldı. "Seni anlıyorum anne."

"Söz ver, ne olursa olsun güvende olacaksın," dedi hararetle. "Söz veriyorum," diye söz verdim başka bir nefes kesilmesiyle.

"Artık hançer kullanmak yok," diye emretti ve dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü neler olabileceğini kim bilebilirdi? Buna söz veremezdim.

"Çok gerekli olmadıkça hançer kullanmayacağıma söz vermeme ne dersin?" Cevap verdim, bir saniye bana baktı, sonra bir kahkaha patlattı ve kollarını tekrar bana sıkıca sardı.

Yüzümü boynuna gömdüm ve neşesi yatıştığında tenine şöyle dedim: "Seni seviyorum anne ve gittiğimde seni özledim ve gitmenin en kötü yanı seni ve babamı bir daha göremeyeceğimi düşünmek ve veda etme şansımın olmamasıydı."

Kollarıyla beni sıktı ve "Ah tatlım" diye fısıldadı.

Kollarımla onu sıktım ve fısıldadım: "Eğer tekrar gidersek, seni özleyeceğimi ve her zaman seveceğimi bilmeni ve asla unutmamanı istiyorum. Her zaman."

Yüzünü boynuma daha da soktu ve daha da sıkı tuttu.

Birbirimize sarıldığımız dakikalar geçti ve tam bırakacakken, "Bir söz daha Cora," dedi.

"Ne istersen anne," diye cevap verdim ve başı geriye gitti ama kolları bana sarılı kaldı.

"Ona sıkıca tutun. O adamın gitmesine izin verme. Benim için, baban için ve en çok da... en çok da benim güzel, komik kızım için," eli yanağıma geldi ve gözleri gözlerimin içine baktı, "*senin* için. Öyle mi?"

Dudaklarımı ısırdım ve dudaklarımın arası bile titredi.

Onları bıraktım ve sessizce, "Benim için kaybolmuş olabilir," dedim. "O zaman sıkı tutun."

"Olmayabilir -"

Koluyla beni sıktı. "Sıkı tutun." "O -"

"Cora, bunu annenden öğren. Bu dünyada onun gibi çok fazla erkek yoktur. Onun gibi erkeklere pek sık rastlanmaz. Benim kızıma ruhunun diğer yarısı gibi bakan ve onsuz var olamayacağını düşünen erkekler daha da nadirdir." Sözleri karşısında nefesimi tuttum, hem Tor'un hem de Rosa'nın hikayesinin paylaşmadığım bir parçasıydı ama yine de sözlerini bitirirken kullandığı kelimeler, "O yüzden... *sıkı*... tutun."

"Tamam," diye fısıldadım.

Cidden, başka ne yapabilirdim ki? "Söz mü?" diye zorladı.

"Söz veriyorum,"
dedim. Annem
gülümsedi.

Vay be, sıçmıştım.

Annem gitmeme izin verdi ve lavaboya dönerek yüzünü sildi ve "Tamam, hadi şu işi bitirelim ve oraya geri dönelim. Kaynaşmaları iyi ama bunu viskiyle yapıyorlar. Viski babanı konuşkan yapar. Konuşkan demek, fotoğraf albümlerini çıkarabilir demek. Ve sen de 15 yaşındayken o talihsiz punk döneminden geçtin. Tor'un *bunu* görmesini istemeyiz."

Oh, kahretsin.

Hayır. Anlaştık. Tor'un benim saçları dağılmış, siyah göz kalemi sürmüş ve çengelli iğnelerle tutturulmuş yırtık kıyafetlerle çekilmiş fotoğraflarımı görmesini kesinlikle ama kesinlikle istemedik.

Süzgeçten bir tabak kaptım ve kuruladım, "Acele et anne.

Biz daha masayı toplamadan babam üç tane yedi."

"Doğru," diye mırıldandı annem ve çatal bıçak takımını silmeye başladı.

Bulaşıkları annemle birlikte bitirdim ve bunu yaparken her saniyeyi ezberledim.

Yikinci Bölüm

Kutlanacak Bir Şeyler

Eve dönerken sessizdim çünkü annemin tüm söylediklerini, Tor ile aramızda geçenleri ve "Crash into Me"nin sözlerini düşünüyordum.

Tor dairemin kapısını açana kadar eve gelirken de sessiz olduğunu fark ettim.

Benim için kapıyı açtı, ben ondan önce davrandım, kapıyı kapattı, kilitledi ve sinsice, evet, *sinsice* mutfağa doğru yürüdü.

Hmm. Bir şeyi kaçırmışım gibi görünüyor.

Orada ışığın yandığını gördüm, oturma odasındaki birkaç lambayı yaktım, sonra onu takip ettim ve dolapları açıp kapadığını görmek için kapının önünde durdum.

"Sana bir şey getireyim mi?" Sessizce sordum ve gözleri bana kayd.

Düşünceli ve yoğundular.

Aman Tanrım.

"Ruhların var mı?" diye sordu. Oh be!

"Hımm... Babamla viski içmiştiniz," diye belirttim.

"Evet ve o aracı kullanacağımı biliyordum, şüphesiz yağmurda, ki burada her zaman yağmur yağar, bu yüzden o aracı sarhoşken kullanmak akıllıca olmayacağı için istediğim kadar içki içmedim," diye cevap verdi.

Bu konuda haklıydı.

"Duvarın yanındaki dolapta," diye gecikmeli olarak yanıtladım sorusunu.

Dolaba gitti, sayısız şişeyi karıştırdı, bir burbon çıkardı, açtı, kokladı ve kadehlerimin bulunduğu dolaba gitti.

Ben rahatsız olurken onun kendine oldukça sağlıklı bir doz doldurmasını izledim.

Tor düşünceli davranıyordu, olabileceği bir şeydi ama genellikle... *açıkça* düşünceli davranırdı. Aklından geçenleri bana söylemediği nadirdi.

Ailemle duygusal bir akşam yemeği yemişti ve aklından geçenleri bana söylemiyordu.

"Aklında bir şey mi var?" Büyük bir yudum yuttuktan sonra sordum.

Bana baktı ve garip bir şekilde, "Burada, sizin dünyanızda işler daha gelişmiş," dedi.

"Şey... evet," diye cevap verdim.

"Bu tıp için de geçerli mi?"

Başım yana eğildi. "İlaç mı?"

"Siz buna tıp demiyor musunuz?" diye sordu, cevap vermemi beklemedi ve "Şifa" kelimesini kullanarak açıklamaya devam etti.

"Evet, biz buna tıp diyoruz ve evet, daha gelişmiş."

Bir an bana kaşlarını çatı, sonra bardağını boşalttı. Sonra sağlıklı bir ölçü daha doldurdu.

"Tor," diye başladım tereddütle, bu ruh hali içinde onunla ne yapacağımı bilemiyordum, "seni üzen bir şey mi var?"

Hemen cevap verdi: "Sen annenle mutfaktayken baban laf kalabalığı yapıyordu."

Uh-oh.

Babam ona her şeyi anlatabilirdi. Punk dönemim ya da daha kötüsü militan vejetaryen dönemim ya da daha kötüsü Tad Millstrom'u bodrumumuzda benimle ikinci aşamaya geçerken bulduğu o dayanılmaz rahatsız edici zaman hakkında.

"Ve?" Fısıldadım.

"Ve bana Rosa'dan bahsetti, senin Rosa'ndan, sahip olmadığın kız kardeşinden." "Ciddi misin?" Yumuşak bir sesle sordum, buna şaşırmışım. Babam çok konuşkan olabiliyordu. ama bu babam için bile aşırı bir paylaşımdı. Bunu biliyordum çünkü babam sarhoşken birçok kez yanında bulunmuştum ve o (belli ki) Rosa'dan *hiç* bahsetmemişti.

"Ciddiyim," diye yanıtladı Tor, sonra bir büyük yudum daha emdi. "Tor, ben -"

Gözleri benimkilere kaydı ve o bakışlar ağzımı kapatmama neden oldu.

Sonra da "Sen benim çocuğumu taşıyorsun" dedi.

Gözlerim hariç vücudum hareketsiz kaldı. Göz kırptılar.

Tanrım, hamilelik testini unutmuşum. Böyle bir şeyi nasıl unutabilirim?

"I -" Başladım, o tek hece titriyordu.

"Altı haftadır her gece yatağımdasın ve ben de altı haftadır her gece *seninleyim* ve daha da uzun süredir her gün birlikteyiz. Bir kez bile regl olmadın."

Aman Tanrım.

"Tor -"

"*Annen*, ölen kız kardeşinle birlikte neredeyse ölüyordu."

Midem bulandı. "Öyle mi?" diye ters ters baktı bana. "Annem neredeyse ölüyordu, yani."

"Kesinlikle," diye kestirip attı ve biraz daha burbon içti.

Bu haber beni çok üzse de, Tor'un canını sıkın şeye odaklanmam gerektiğini hissettim.

"Tor, ben -"

Bana tekrar gözlerini dikti ve ben yine ağzımı kapattım. "Benim dünyamda kadınlar düzenli olarak doğum sırasında ölür. Bu o kadar sık oluyor ki, ebeler krallığındaki babamdan ve Bellebryn'deki benden bir yasa çıkarmamızı rica ettiler, çünkü durum endişe verici ve anne ya da çocuğu kurtarma kararı duygusal. Adamın bu dönemde böyle ciddi bir karar verecek durumda olmadığını düşünüyorlardı. Ve etrafındakiler düşünceli tavsiyelerde bulunabilir ya da bu tavsiyeler bencilce veya yanlış yönlendirilmiş olabilir. Meseleyi uzun uzun tarttıktan ve tartıştıktan sonra, ki babamın eşleriyle olan geçmişini göz önüne alırsanız, meselenin ne *kadar çok* tartıldığını ve tartışıldığını tahmin edebilirsiniz, babam ve ben ebenin her zaman anneyi kurtarması gerektiği konusunda hemfikir olduk. Böylece bu kanun haline geldi."

Kalbim sıkışmıştı ve neden düşünceli olduğunu ve ruh haliyle mücadele ettiğini biliyordum.

Ayrıca neden bu kadar romantik, harika, koruyucu ve... ve... olduğunu da anladım.

Çünkü varisine hamile olduğumu düşünüyordu ve beni kazanmaya ve dünyasına geri götürmeye çalışıyordu, *benim* için değil ama beni tatlı tutmak için, böylece dünyada en çok istediği şeye sahip olabilirdi.

Ve şimdi düşünüyordu ki, eğer o varisi taşırsam ve onun dünyasına nakledilirse, kendisi bir yasa yaratmıştı, eğer zorluk yaşarsam, kanlı değerli varisini değil beni kurtarmak zorunda kalacaklardı.

Elimi kaldırdım ve parmaklarım kapının pervazına dolandı, ona bakarken neden bu adamda umut aramaya devam ettiğimi ve her zaman karnıma tekme yediğimi merak ediyordum.

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadım, sesim şimdi farklı bir nedenle titriyordu.

Kaşları birbirine çatıldı. "Pardon?"

Ona ters ters baktım.

Sonra bağırdım, "Sana inanmıyorum! Sen bir pislik, bir hıyar ya da bir göt deliği değilsin. Sen bir *domuzsun!*"

Sonra ayağımın üzerinde dönerek yatak odama doğru yürüdüm. Banyoya giden yolu yarılamıştım ki belime dolanan bir kolla durduruldum ve yüzümü Tor'a döndüm.

"Şunu yapmayı *keser* misin!" Bağırdım. "Eğer bir yere gitmek istiyorsam, sadece gidebilmeliyim!"

"Cora, seni bu hale ne getirdi?" Tor homurdandı, kızgın olduğu her halinden belliydi ve domuz da aynı şekilde şaşkındı.

"Sen!" Tersledim ve ona doğru fırlattım. "Ama Bellebryn'deki en büyük adam sen olduğun için şanslısın da. *Eğer* geri dönersek, diğer Cora'yla olan evliliğini iptal etmenin yanı sıra, yasayı da hemen değiştirebilirsin, böylece kurtarılan anne değil çocuk olur. Böylece, eğer zor bir doğum yaparsam, değerli varisini kaybetmeyeceğinden emin olursun!"

Başını tokat atmışım gibi salladı, sonra gözleri gözlerime dikildi ve kısık bir sesle, "Lütfen bana az önce öyle demediğini söyle," dedi.

"Ben yaptım!" Ben de karşılık verdim. "İkimiz de biliyoruz ki benim senin için her zaman tek bir amacım oldu. Halefini güvenli bir şekilde teslim eden gemi olmak."

"Şimdi bana bunu söylemediğini anlatmanı istiyorum," diye çıkıştı.

"Doğru değilmiş gibi davranma," diye tısladım ve bana dokunur gibi gitmeme izin verdi

asitle yanmaya benziyordu ve bir adım geri çekildi.

Sonra usulca konuştu, gözleri gözlerime kilitlendi, "Kendini benim hakkımda ikna etmişsin, bu yüzden buna inanmayacaksın ama hem o zaman hem de özellikle şimdi, çocuğumuzu kurtarmak ya da seni kurtarmak arasında bir seçim yapsaydım, bunu bir saniye bile düşünmek zorunda kalmazdım. Seni kurtarırdım."

Nefesimi içime çektim, başım hafifledi ve yere düşmememin tek nedeni ona odaklanmış olmamdı.

"Sonra, çünkü benden uzak olduğun günlerde, ama özellikle de sana sahip olduğum gecelerde, olmanı istediğim Cora'yımıştın gibi davranabiliyordum. Ve tatlım, buna sen de inanmayacaksın ama işin gerçeği, her saniyesinden zevk *aldım*. Ve şimdi, çünkü öyle olduğunu biliyorum."

Aman Tanrım.

"Tor -"

Bir elini kaldırdı. "Yeterince konuştun."

Sonra botunu çevirdi ve odamdan çıktı. Kapının eşiğinde gözümü kırıştırdım, söyledikleri karşısında şok içinde donup kalmıştım. Dış

kapının açıldığını duydum,

kapandı ve kilit döndü. Sonra kilidi çok geç açtım, yatak odasına ve oturma odasına koştum, kapının kilidini açtım ve salona koştum.

Tor gitmişti.

Merdiven boşluğuna koştum ve iki kat merdiven indim (çok yavaş, yüksek topuklu sandaletlerime lanet olsun), fuayeden geçtim ve binamın ön kapısından çıktım.

Önce soluma, sonra sağıma kaldırımlara baktım. Ve yine, Tor gitmişti.

Puslu yağmur tenimi ve saçlarımı nemlendirirken kaygan kaldırıma baktım. Sonra hızla binaya geri döndüm, merdivenlerden yukarı çıktım, daireme girdim ve çantamı aldım.

Sonra köşedeki dükkana koştum ve bir hamilelik testi aldım.

Otuz dakika sonra, ellerim titremesin diye direksiyonu sıkıca kavramış, malların yarısı mutfağımın dolaplarına ve buzdolabına tıkılmış olmasına rağmen arabamda markete *geri dönüyordum*.

Ama kırmızı kadife kek için gerekli malzemeleri almamıştım.

Dünyalarımız ne kadar çılgın ve belirsiz olsa da Tor ve benim kutlayacak bir şeylerimiz vardı.

Tabii eve gelirse.

* * * * *

Pembe koltuğuma kıvrılmış, mor şalımlı üzerime örtmüş, anahtarın kilide sürtündüğünü duyduğumda uyukluyordum.

Gözlerim açıldı, doğruldum, ayaklarımı yere koydum, kapı kolunun döndüğünü duyup gördüğümde kalbim boğazıma kaçtı. Nefesimi tuttum, zihnim kapı kolu tekrar döndüğünde Tor'dan nasıl özür dileyeceğime dair kek yaparken bulduğum yollardan birini hatırlamaya çalışıyordu.

Başımı yana eğip ona baktım ve sonra anahtarın tekrar kilide girdiğini duydum.

Uh-oh. Tor'un yeni kilidi çalışmıyordu.

Sonra kapıya vurulduğunu duyunca sıçradım. "Cory, bebeğim, kapıyı aç!"

Hay aksi. Tor değilmiş. Noc'tu.

Donup kaldım.

Daha fazla gürültü oldu ve sonra, "Cora! Kapının altından gelen ışığı görüyorum. Uyanık olduğunu biliyorum. Aç kapıyı!"

Gözlerim DVD oynatıcıma kayd ı ve saatin neredeyse sabahın ikisi olduğunu gördüm. Sabahın ikisinde orada ne işi vardı?

"Cora! Sik beni bebeğim, aç şu lanet kapıyı!" diye bağırdı ve sonra daha fazla vurdu.

Bedenim kıpırdamadan kapıya baktım.

Tor kadar güçlü yapılı, iri bir adamdı. Kapım berbattı çünkü ev sahibim berbattı. Kapımı kolayca kırabilirdi.

Kahretsin!

Bir sessizlik oldu ve sonra kapıdan seslendi, "Tamam, kilitler değışti. Anladım. Buz

gibi." Oh

kahretsin.

"Bana bir iyilik yap," diye devam etti. "Eşyalarımı bir bavula koy ve koridora bırak. Yarın almaya geleceğim."

Sonra kapıya büyük bir gümbürtü geldi ve ardından hiçbir şey olmadı.

Nefesimi tuttum. Bayılmak üzereyken derin bir nefes aldım ve onu tuttum. Hiçbir şey duymadığımda battaniyeyi attım, parmak uçlarımda (elimdeki işlere odaklanmışım, hala sandaletlerimi çıkarmamışım) çantama gittim ve cep telefonumu çıkardım.

Yarın, Tor geri dönerse (ve Tanrım, umarım geri döner), doğruca alışveriş merkezine gidecek ve ona lanet olası bir cep telefonu alacaktık.

Telefonuma baktım ve telefonum ailemin evinde çantamdayken beş cevapsız arama olduğunu gördüm, sesli mesaj yoktu. Geçmiş kontrol ettiğimde dördünün Noc'tan, birinin de arkadaşım Phoebe'den geldiğini gördüm.

Phoebe. Vay anasını!

Phoebe'nin aramasına cevap vermek için çok geçti, bu yüzden telefonu kapattım, çantama geri attım, mutfaka gittim, bulabildiğim en büyük, en keskin bıçağı aldım ve oturma odama geri döndüm. Lambaları kapattıktan sonra sandalyeye yerleştim ve üzerimdeki örtüyü attım.

Kapıya baktım, parmaklarım bıçağın sapına dolandı ve Noc'un geri gelmesini bekledim.

Yaklaşık yarım saat sonra uyuyakalmışım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kahvaltıda Alacağz

Tor beni kollarına alıp kucakladığında gözlerim açıldı. "Tor?"

Uykulu bir şekilde sordum.

"Bil diye söylüyorum aşkım, gerçek bir savaşçı prenses uyumaya devam ederken bir erkeğin ona yaklaşmasına ve silahsızlandırmasına izin vermez."

Hmm.

Doğru olması dışında bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

Bizi odama götürdü ve dün gece yaptığı gibi beni yatağın yanında ayaklarımın üzerine yatırdı. Sonra uzaklaşmak ister gibi yaptı ama ben üzerime çöken uykunun kalıntılarından kurtuldum ve iki elimi kaldırıp boynuna dolayarak onu durdurdum.

"Tatlım?" Fısıldadım ve elleri kalçalarımaya geldi, parmakları içeri girdi.

Sonra alının benimkine düştüğünü hissettim.

Nefesimi içime çektim.

"Bana böyle seslenmeni özledim," diye mırıldandı. Kalbim yerinden fırladı.

"Artık bana kızgın değil misin?" diye sordum, sesim umutla doluydu.

Alnı benimkinden

ayrıldı. Uh-oh.

"Söylediğin şey acımasızcaydı," diye beni bilgilendirdi ve ses tonunu okuyamadım. Boynundaki parmaklarım onu sıktı ve "Biliyorum" diye fısıldadım. "Ve doğru değildi," diye devam etti.

Risk aldım ve ona biraz daha yaklaştım. "Biliyorum," diye tekrarladım, o zaman bildiğim için değil, sadece şimdi bildiğim için.

"Bir varis istiyorum çünkü bunu sağlamak benim sorumluluğum. Ama daha çok çocuk istediğim için bir varis istiyorum" dedi.

"Tamam," dedim usulca.

"Ama bundan da öte, seni istiyorum," diye bitirdi sözlerini, parmakları etimin derinliklerine gömülürken dudaklarımı birbirine bastırdım, kalbim yerinden fırlamadı... uçtu.

"Gerçekten mi?" Nefes aldım.

"Cora, aşkım," diye başladı, sonra gölgeli yüzünün yaklaştığını gördüm, "hayatının çalkantı içinde olduğunu biliyorum, ama gerçekten dikkatini vermeye başlamalısın."

Bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, bu konuda haksız değildi.

Yutkundum ve sonra sessizce kabul ettim, "Tamam."

Parmakları tekrar sıkı ve sonra serbest bırakmaya başladı, böylece parmaklarımı içeri bastırdı ve yüzlerimiz daha da yakın olsun diye parmak ucuna geldim. "Lütfen, artık bana kızma," diye fısıldadım. "Söylediğim şeyi söylememeliydim. Hiç değil ama özellikle annene ve üvey annene olanlardan sonra. Gerçekten çok ama çok üzgünüm."

Başını salladı. "Pekâlâ, Cora." Ve tekrar uzaklaşmaya başladı.

Sıkıca tutundum ve parmak uçlarımda yükseldim, böylece dudaklarım onunkinden bir nefes uzakta ydı.

"Artık bana kızma," diye tekrarladım ve o da sustu. "Kızgın değilim, tatlım," diye fısıldadı.

Ağzımı onunkine değdirdim ve bir kez daha "Artık bana kızma" dedim.

Parmakları tekrar tenime doğru büküldü ve yumuşak bir sesle, "Cora," dedi.

Ağzımı tekrar onunkine değdirdim, parmaklarım boynundan saçlarına doğru kayd, vücudum iki santim ilerleyerek onunkine dayandı.

Tor mesajı almıştı. Dudaklarıma doğru inlediğinde, başı eğildiğinde, ağzı ağzımın üzerinde açıldığında ve dili içeri kaydığında bunu biliyordum.

Evet.

Ağzının içine doğru inledim ve öpüşmemiz bir anda vahşileşti. Kolları etrafıma dolandı ve beni kendine çekti, sonra daha da yaklaştım, parmaklarımı saçlarına bastırarak ağzını kendime çektim, o benden içerken ben de ona sahip olduğum her şeyi verdim.

Sonra aniden ağzını benimkinden ayırdı, sırtım ona dönük olacak şekilde beni çevirdi ve kürek kemiklerimin arasından bir eliyle beni öne doğru itti. Kollarım düşüşümü engellemek için dışarı çıktı, ellerim yatağa çarptı, aynı anda elbisemin eteğini yukarı fırlattı.

Aman Tanrım.

Dizlerim titredi ve bacaklarımdaki ıslaklığın duyduğunu hissettim. Külotumu kığımın üzerinden çekti.

Dizlerim neredeyse

bükülüyordu. "Tor," diye nefes aldım.

Külotumu bacaklarımdan aşağı indirdi. "İçinden çık," diye emretti, sesi kalındı.

Külotumu çıkardım, sonra kalçalarıyla beni itti ve dizlerimin üzerinde yatağa çıktım. Elinin arkamda çalıştığını hissettim, sonra üzerime çıktı ve beni tamamen doldurdu.

Onu hissettiğimde başım geriye gitti.

"Evet," diye fısıldadım.

Vücuduyla itti ve dizlerinin üzerinde yatağa çıktı, sonra öne doğru eğildi, bir kolunu göğsüme, diğerini kaburgalarımın doladı, beni yukarı çekti, hala sikinin üzerindeydi.

"Ağız," diye homurdandı, başımı çevirdim ve çevirdiğim anda ağız benimkini buldu ve beni öptü.

Bu öpücük vahşiydi, kontrol yoktu, ne Tor'dan ne de benden ve her saniyesine bayıldım.

Ağız benimkinden ayrıldı ve "Elbiseni çıkar" diye emretti.

Titreyen ellerimle elbisemi çıkardım ve bir kenara fırlattım.

"Şimdi de bunu," diyerek sütyenimin kupunu çekti.

Sırtımı kamburlaştırarak (bu aynı zamanda onu içimde daha derine kaydırmayı başardı ki bu *harika* bir histi) sütyenimin arkasındaki kancalara uzandım, beceriksizce açtım, kollarımdan aşağı çektim ve bir kenara fırlattım.

Ellerinden biri göğsümü sıcak bir şekilde avuçlarken, diğer eli bacaklarımdan arasına kaydı ve orta parmağı içime girdi.

Bunların neden olduğu hislerle sırtım tekrar kamburlaştı ve inledim.

Başparmağı ve parmağı meme ucumu buldu ve çekti. "İçinde kim var?"

"Prensım," diye nefes aldım, boynumu büküm, alnımı boynuna gömdüm ve parmağının sihir yaptığı seksimdeki elini kapattım.

Meme ucumu tekrar çekti ve içime bir ateş düştü. "Çok doğru," diye homurdandı, kalçaları eğildi, tekrar içime girdi.

"Bebeğim," diye fısıldadım, elim onun elinin üzerinde gerilmişti.

"Kimsin sen?" diye sordu meme ucumu bir kez daha çekerek bir başka ateş şaftına neden olurken.

"Prensesiniz," diye cevap verdim hemen, ödülümü istiyordum. Aldım, sikini bir kez daha okşadım.

"Kimsin sen?" diye tekrarlardı ve bacaklarımdan arasındaki parmağı acımasızca seğirirken gözlerimi kapattım ve ona gömüldüm.

"Tatlım," diye nefes aldım. Kendimi kaybediyordum.

Göğüs ucumdan bir kez daha çekti, daha keskin, daha sert, daha *iyi*, sonra, "Kimsin sen, Cora?"

"Karı," diye fısıldadım, kalçaları eğildi ve tekrar yükseldi, meme ucumu çekti ve aynı anda klitorisimi yuvarladı ve beni boğarken "Tor!" Diye bağırdım.

Beni yatağa geri itip içimde hareket etmeye başladığında, bunu yaparken kalçalarını döndürdüğünde, kalçalarındaki elleri beni geri çekerken boşalmaya zar zor başladım.

Tanrım, çok güzel.

Ön kollarımın üzerinde doğruldum, sırtımı dikleştirdim, kıcıımı onun için kaldırdım ve öne doğru uzandı, parmakları omzumun etrafında kıvrıldı, beni ona geri çekti, bu onun içime daha derine itmesine izin verdi. İçime daldığında ürperdim ve doruk noktamı tamamladım, ritmi yavaş, sabitti, kalçaları yuvarlanıyordu, omzumdaki eli beni geri çekerken ileri doğru sürdü ve tekrar inşa etmeye başladı.

"Bebeğim," diye nefes nefese yorganıma sarıldım.

Elleri omzumdan ayrıldı ve her ikisi de kaburgalarımın yanlarına kıvrıldı.

"Benim dünyama geri döneceğiz, seni daha iyi yapabilecek birini bulacağız.

Bu ayakkabılar," dedi boğuk bir

sesle. "Evet," diye nefes aldım.

Kalçaları yuvarlandı ve derinlere doğru itti. "Düzinelerce," diye devam etti. "Evet," diye tekrarladım.

"Karımın çok güzel bir kıcı var," diye homurdandı, kalçaları yuvarlanıyor ve tekrar itiyordu.

Gözlerimi kapadım, sırtımı dikleştirdim ve kollarımı öne doğru uzattım, o beni kendine çekerken bile geriye doğru bastırdım.

"Becer beni," diye fısıldadım ve hamleleri hızlandı. "Evet," diye nefes aldım. "Ve en ıslak, en tatlı amcık," diye homurdandı, sesi boğuktu, daha hızlı geliyordu.

Başım geriye savruldu, saçlarım uçtu, seksim kasıldı. "Aman Tanrım," diye inledim.

"İşte bu, aşkım," kaburgalarındaki parmakları sıkıca bükülerek beni şiddetle geri çekti, "bana hakkım olanı ver."

"Tamam," diye nefes aldım, sonra vücudum sarsıldı ve daha güçlü bir doruk noktası içimden geçerken bir kez daha haykırdım, Tor içime doğru vurdu, beni tekrar içine çekti, homurtularını duyduğumda itişlerini vahşice yaptı ve sertçe içeri girdi, bir, iki, üç, dört, beş, altı kez sonra dikildi ve inledi.

Gözlerim yavaşça kapandı ve aynı yavaşlıkta bir gülümseme dudaklarımı büktü.

Nefes alışım yavaşlayana kadar bekledi, sonra beni tekrar yukarı çekti, kolları göğsümü ve kaburgalarımı sıkıca sardı, vücutları hala birleşmişti ve yüzü boynuma girdi.

Tor boynuma fısıldayarak, "Keşke günlerini içine tohumlarım ekilmiş olarak geçirebileceğin bir dünyaya taşınabilseydik," dedi.

Yenilenen sıcaklık sistemimi doldururken gözlerimi tekrar kapattım.

"Bu da demek oluyor ki," diye devam etti Tor sessizce, "günlerimi onu oraya dikerek geçireceğim."

Vücudum titredi ve sonra yutkundum. Tor konuşmaya devam etti.

"Anlaştık mı, sen ve ben?" diye mırıldandı.

"Evet, Tor," diye fısıldadım, elimi hafifçe boynuna koymak için kaldırdım. Ve öyleydik. Ya da en azından öyle olduğumuzu umuyordum.

Dudakları kulağıma gitti. "Önümüzde yeterince zorluk var, tatlım. Birbirimize saldırmamıza ve birbirimizi yaralamamıza gerek yok."

Oğlum, haklıydı.

"Haklısın," diye yumuşak bir sesle kabul ettim.

Kolları beni sıktı, sonra kaburgalarımıdaki gevşetti, eli aşağı kayarak karnımın üzerinde kısa bir süre durdu ve aynı anda boynumu öptü. Sonra beni üzerinden kaldırdı, yatakta dizlerimin üzerine çöktürdü ve elimi tutarak yanına düştü. Ben yere düştüm, o da sırt üstü dönüp beni kollarının arasına aldı, böylece yan tarafına bastırılmış oldum, ellerinden biri saçlarımın uçlarıyla oynamak için yukarı kalktı.

"Uh... Tor?" Ben seslendim.

"Buradayım," diye cevap verdi ve ben de ona daha da sokuldum, çünkü öyleydi. Sonra ona söylemek zorunda olduğum ama söylemek istemediğim bir şeyi söyledim.

Yine de yapmak zorundaydım.

"Bu gece erken saatlerde Noc geldi."

"Biliyorum."

Başımı kaldırdım ve gölgelerin arasından ona baktım. "Ne?"

"Kapınızdan bağırarak girdiğinde merdivenlerden indim. Saklandım, izledim, kendini kaybederse müdahale etmeye hazırdım. Ama yapmadı. O gitti ve ben de onu takip ettim."

Göğsüne uzanan elim yumruk oldu. "Onu takip mi ettin?"

"Evet. Ve Cora, başka bir seni görmenin çok tuhaf olduğunu söyleyebilirim," dedi bana.

Öyle olduğuna emindim ama Tor'un Noc'u takip etmesine de takılmıştım. "Onu takip mi ettin?" Tekrarladım ve o da iç çekti.

"Evet."

Yumruğum açıldı ve göğsüne bir tokat attım. "Bunu neden yaptın?"

"Buraya ilk geldiğimde bir günümü dünyanızda dolaşarak geçirmemle aynı sebepten. Arazinin yapısını bilmeden savaşa girmezsiniz. Ve tanımadığınız ve kendisinden bile daha iyi anlamadığınız bir rakiple asla savaşmazsınız."

Söyledikleri çok akıllıcadı ama ben yine de karanlıkta ona ters ters baktım. "Ama seni görmüş olabilirdi! Çıldıırabilirdi! Kendini kaybedebilirdi! Kötü bir adam olabilir ve sizi olmamanız gereken bir yere götürmüş olabilir." Aklıma bir fikir geldi ve "Seni nereye götürdü?" diye sordum.

"Beni sizin polis karakolu dediğiniz yere götürdü." Gözlerimi kırptım. Sonra nefes aldım, "Ne?"

Tor, "Beni sizin polis karakolu dediğiniz yere götürdü," diye tekrarladı. Bu da ne böyle?

"Neden?"

"Kapıdan içeri girdiğinde gözlemlediğim kadarıyla orada tanınıyor, dolayısıyla tahminimce oraya sık sık gidiyor."

"O bir *polis mi*?" diye sorduğumda sesim yükseldi. "Ne?"

"Bir polis memuru. Bir kanun görevlisi. A -"

"Bu adamlar altın amblemler mi taşıyor?" Tor sormak için araya girdi. "Rozet mi demek istiyorsun?" Ben de sordum.

"Belki de. Kemerinde bunun gibi bir şey taşıyordu." "Evet, bir rozet ve evet, polisler rozet taşır."

"O zaman evet," dedi Tor, "görünüşe göre bu adam bir... *polis*."

Vay anasını!

Oturmak için döndüm ve karanlığa baktım. Bunun iyi bir şey *olmadığını* düşündüm.

Tor oturduğu yerden kalktı ve "Cora?" diye seslendi.

Gölgesine odaklandım. "Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum, Tor."

"Bunu düşünmeye gerek olmadığını söyleyebilirim, aşkım," diye cevap verdi ve ben ona baktım.

Harika.

"Neden böyle söyledin?"

"Bu poker yasadışı mı?" diye sordu.

"Um... hayır, eğer bir kumarhanede yapılıyorsa, ki buralarda birkaç tane var.

Ancak, oyunlar yasa dışı ise evet."

"O zaman Cora yasadışı oyunlara katılıyor," dedi Tor ve ben gözümü kırptım.

Sonra ağladım, "Yasadışı oyunları nasıl *bulabildi*? Ve poker oynamayı nasıl öğrendi? Buraya geleli iki aydan az oldu! Yasadışı bir poker oyunu bulmak için nereden *başlayacağımı* bile bilemezdim ve pokerden hiç anlamadım. Ve... ve... sadece nasıl değil ama... *neden*?"

Kollarını açtı ve beni kendine doğru çekerek şöyle dedi: "Benim dünyamın Cora'sı neyse odur ve ne yapıyorsa onu yapar ve bunun çok azı iyidir. Enerjimizi *nasıl* ya da *neden olduğunu* anlamaya çalışarak harcamayız çünkü ilkinin cevabı gereksizdir ve ikincisinin cevabını bilesek bile onu kavrayamayız. Enerjimizi harcamamız gereken şey, *sizi* ne tür bir tehlikenin içine attığıdır."

Tamam, Tor'un bazen mantıklı ve makul olmasının iyi bir şey olduğunu söylemek gerekir.

"Doğru," diye kabul ettim.

"Düşüncelerini paylaş," dedi ve ben de ona doğru gevşedim.

"Şey," diye başladım, bunları kafamda değerlendiriyordum. "En iyi senaryo, adamın kirli bir polis olması ve kızın içinde olduğu her şeyin içinde olması, birlikte oynuyor olmaları. Bu iyi olur çünkü *ben* hiçbir oyuna gitmeyeceğim, onun bu işin dışında olduğunu açıkça belirtiyorum ve o da kart sayabilen başka bir şeker anne bulmak zorunda kalacak."

Durduğumda Tor, "Devam et," diye ısrar etti.

"En kötü senaryo, ki ben öyle olduğunu düşünüyorum, gizli görevde olduğu ve ya onun faaliyetlerini araştırdığı ya da yasadışı bir kumar çetesini çökertmek için onu kullandığıdır."

"Bu kötü olur," diye mırıldandı

Tor. *Bunda* haklıydı.

Tor, "Ama bunun neden en kötü senaryo olduğunu düşündüğünüzü bilmek isterim," dedi.

Yüzünü görebilmek için kıpırdandım (bir nevi) ve açıkladım, "Şey, üşüdüğünü söyledin. O bile üşüdüğünü söyledi. Ve sen de... yatakta oynama konusunda pek iyi olmadığını söyledin."

Vücudunun kahkahadan titrediğini hissettim ve "Gerçekten de *yatakta oynama* konusunda pek de övünülecek bir yanı yok" diye onayladığında sesinin de *kahkahayla titrediğini* duydum.

Koluna bir tokat attım. "Tor, bu ciddi!"

"Evet," diye kabul etti, sesi hâlâ titriyordu, "konuşmaya devam et."

Sinirli bir nefes aldım ve sonra ona şöyle dedim: "Benden çok farklı olduğu için onun nasıl biri olduğunu bilmemize imkân yok. Ben sadece

"Birkaç dakikalığına geldi ama çok *tatlı* görünüyordu."

Kollarını bana doladı ve ben de hızla ilerledim.

"Her neyse, o kim ise o. Tahminimce onunla oynadığını düşünüyor. Kızın vahşi bir kedi olduğunu söyledi. Eğer o bir yaban kedisiyse ve Cora da ondan hoşlanıyorsa, hatta biraz da sana benziyorsa, birkaç cevapsız telefon görüşmesi ve Cora'nın kapıyı açmaması, pes edeceği ve Cora'ya kıyafetlerini bir valize koyup koridora bırakmasını söyleyeceği anlamına gelmez. Bu her şeyin bittiğini söylemek olur ve o da bunu sorun etmez. Eğer kadın ona hoşlandığı gibi veriyorsa ve adam da ondan hoşlanıyorsa, o kadar kolay vazgeçmeyecektir. Kadın ona hoşlandığı gibi vermiyorsa, adam da bir amaç uğruna hoşlanıyormuş gibi yapıyorsa, kadın onu başından savıyorsa ve adam da bir polis olarak belayı seziyorsa, o zaman zararın neresinden dönülse kardır."

"Bu mantıklı olurdu," diye yanıtladı

Tor. "Evet," diye katıldım.

"Bu aynı zamanda bela anlamına da gelir," dedi ve başım öne eğildi.

"Bela mı?"

"Aşkım, onun bu duruma ne kadar zaman harcadığını bilmemize imkân yok. Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki, benim dünyamdaki Cora'nın böyle bir oyun oynaması, özellikle de onu yatağına götürüp inandırıcı olması pek olası değil. Normal bir adam için belki ama insan davranışlarını incelemek üzere eğitilmiş ve kendi güvenliği ve çabalarının başarısı için tetikte olan biri için değil. Soruşturmasına zaman ve enerji ayırdıktan sonra bir yandan da onun... sınırlı cazibesine katlandıktan sonra... sizin de söylediğiniz gibi, kayıplarını azaltmaya istekli olacağını sanmıyorum."

Bu mantıklıydı ama ben

anlamamıştım. "Anlamıyorum."

"Kabul etmeyecek. Seni izliyor olacak." Oh kahretsın.

"Bu da demek oluyor ki," diye devam etti Tor, "eğer dikkatli olmazsak, ben." Oh kahretsın!

"Tor," diye fısıldadım.

"Bu nedenle dikkatli olmalıyız," diye sözlerini tamamladı Tor.

"Ya zaten izliyorsa ve seni gördüyse?" Ben sordum.

"Başka bir beni görmenin *bana* verdiği rahatsız edici hissi ve onun var olduğunu bildiğimi düşünürsek, durumun böyle olup olmadığını zaten bileceğimizi tahmin ediyorum."

Nefesimi içime çektim. Sonra başımı salladım.

"Peki ne yapacağız?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Bunun üzerinde düşünmem gerek."

Onun gölgeli yüzüne baktım. Sonra tekrar başımı salladım.

İkimizi de yatağın içinde düzeltmeye başladı. "Ama sağlıklı düşünebilmek için uykuya ihtiyacım var."

Beni yatakta düzeltme çabalarından nazikçe uzaklaştım.

Uykuya ihtiyacı olabilirdi ama bunu alamayacaktı. En azından bir süre için.

"Cora?" diye seslendi.

Elimi yastığın altına sokup geceliğimi çıkardım ve usulca "Bir dakika" dedim.

Neyse ki bana şöyle bir baktıktan sonra bıraktı. O soyunmak için yataktan yuvarlanırken ben de geceliğimi üzerime geçirdim. Sonra yatağın kenarına oturdum, sandaletlerimi çıkardım ve üzerinde pembe artı işareti olan beyaz çubuğu almak için banyoya koştum. Sonra banyodan mutfığa doğru koştum, yolda ona bakmamaya ve gergin olduğum için aşırı nefes almamaya çalıştım. Mutfakta pastanın üstündeki iki doğum günü mumunu yaktım (biri pembe, biri mavi - bir erkek çocuk istiyordu ama Tanrı biliyordu ki bu noktada bu yarı yarıya bir şanstı). Sonra pastayı yavaşça odama geri götürdüm.

Yatağa yaklaştığımda Tor'un içinde oturduğunu gördüm, mum ışığının azlığından görebildiğim gözleri pastada değildi. Benim üzerimdeydi.

Ve yanıyordu.

"Aşk," diye fısıldadı, derin sesi tuhaftı, sanki içinde bir sızı vardı.

Yatağa oturdum ve pastayı aramızda tuttum. Gözleri sonunda pastaya gitti.

Sonra benimkine döndüler ve işte oradaydı. Kesinlikle bir ağrı.

"Özür dilemek için bunu yapmana gerek yoktu," dedi usulca, sonra gözleri tekrar pastaya döndü ve acısını anladım. Bir odaya en son ne zaman bir pastayla girdiğimi hatırlıyordu. "Özellikle de bunu," diye bitirdi.

"Tatlım," dedim sessizce, "bunu bir özür olarak yapmadım. Bir kutlama için yaptım."

Bana baktı. "Pardon?"

Bir elimle pastayı dengelerken diğer elimle beyaz çubuğu kaldırdım.

"Benim dünyamda hamilelik testlerini eczaneden satın alabilirsiniz. Ne zaman

Gittim, bir tane aldım, aldım ve -"

Bir anda pasta elimden fırladı ve mumlar sönerek hızla komodinin üzerine bırakıldı. Sonra beyaz çubuk diğer elimden çekildi ve Tor onu yere fırlattı.

Sonra sırtüstü yattım ve Tor'un vücudu benimkini örttü.

Elleri yüzümü çerçeveledi. "Onaylandı, çocuğumu taşıyorsun," diye ilan etti.

"Uh... evet," diye fısıldadım.

"Ve bunun bir kutlama sebebi olduğunu düşünüyorsun," dedi sesi boğuklaşarak. "Şey... Korkuyorum," diye fısıldadım itirafımı. "Ama... uh... evet," dedim.

titreyerek kabul etti.

Tor'un ağzı benimkine çarpıp beni öptüğünde "evet" kelimesinin "s "sini zar zor çıkarabildim, derin, ıslak, sert ve kapsamlı bir şekilde ve bunu yaparken kollarını bana doladı ve yuvarlandı, böylece ben üstteydim.

Elleri geceliğime girdi, onu yukarı çekti ve başımın üzerinden çektiğinde ağzından kurtulmak zorunda kaldım.

"Tor, pasta -" Ben başladım.

Bir eli saçlarımda, diğeri popomun yanaklarından birinin etinde kıvrılmıştı.

"Kahvaltıda yeriz," diye cevap verdi. "Pasta yiyemezsin -"

Kıçımdaki parmakları esnedi. "Sessiz ol." "Ama -"

Tekrar üstte olacak şekilde yuvarlandı, ben bacaklarımı açana ve kalçaları arasına girene kadar kalçalarını ısrarla kaydırды.

"Sessiz ol," diye hırlayarak tekrarladı, "karımı becermek üzereyim ve bunu yaparken söylemesini istediğim tek kelimeler 'evet', 'Tor', 'prensim', 'bebek' ve 'aman Tanrım'. Anlaşıldı mı?"

Tanrım, çok otoriterdi.

"Tanrım, çok patronluk taslıyorsun," diye tersledim.

İçime kaydı ve boynum kemerli. Kahretsin, ama onun içimdeki hissini seviyordum.

"Cora, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," diye nefes aldım.

Ağzı benimkine yaklaştı ve "Güzel" diye fısıldadı.

Sonra beni öptü ve hareket etmeye başladı ve sonraki yarım saat boyunca söylediğim tek kelimeler "evet", "Tor", "prensim", "bebeğim" ve "aman Tanrım" oldu.

* * * * *

Gözlerim kapandığında ve uyku beni ele geçirmeye başladığında zayıf güneş gökyüzüne dokunuyordu.

"Sweets?" Tor seslendi ve benim tek cevabım daha da yaklaşmak oldu. Yine de cevabımı net bir şekilde duydu ve konuşmaya devam etti. "Pasta harikaydı."

Gözlerim açıldı ve göğsünün duvarını gördüm.

Benimle sevişti, sonra mutfağa gittim, bir bıçak aldım, bir dilim kek kestim ve parmaklarımla onu besledim. Sonra bir dilim daha kestim ve o da beni besledi. Sonra parmaklarını yalayarak temizledim. Gözleri bunu yaptığım her saniye boyunca ağzımı izledi, kelimelerle anlatılamayacak kadar seksi bir şekilde karardı ve parmakları temizlendiğinde benimle tekrar sevişti.

Şimdi dört orgazm yaşamıştım, bir dilim çok güzel bir pasta yemiştım (kendim söylemiş olsam bile) ve sevdiğim adam kollarımdaydı. Ve anneme göre ve sonunda dikkatimi verdiğime göre, sevdiğim adam hem bana bağlıydı *hem* de bana tapıyordu.

Dünyamda her şey yolunda değildi ama şu anki dünyamda her şey oldukça harikaydı.

Elimi göğsündeki saçların arasından geçirdim ve sessizce, "Beğendiğine sevindim," dedim.

"'Gibi'," diye mırıldandı beni tuttuğu kollarını sıkarken, "seçeceğim kelime bu değil."

Sadece pastadan bahsettiğini düşünmemiştim.

Göğsüne gülümsedim ve gözlerim kapanmaya başladı. "Cora?" diye tekrar seslendi.

"Evet bebeğim," diye fısıldadım, gözlerimi açmadan. "Sen kimsin?" diye fısıldadı.

"Karın," diye uykulu bir şekilde cevap verdim ve daha da yaklaştım.

"Çok doğru," diye mırıldandı ve ben tekrar gülümseyerek uykuya daldım.

Birinci Bölüm

Sahip Olduğumuz Tek Umut

Ön kapının yüksek sesle vurulması ikimizi de uyandırdı.

Gözlerimi kırptırdım, Tor'un güçlü kollarından sıyrılıp sıcak bedeninden uzaklaştım, bir saat uyumuşum gibi hissediyordum (ki başucumdaki saate bakınca gerçeğe yakın olduğunu gördüm).

Tor farklı bir tepki verdi.

Yorganı geriye attı ve homurdandı: "Tanrılar aşkına, şimdi ne olacak?"

Uykulu bir hayranlıkla bir çift büzgülü pijama altı çıkarmasını izledim, sonra yine uykulu bir hayranlıkla kapıya doğru sinsice ilerlemesini izledim, sonra aniden artık uykulu ya da hayran değildim çünkü anında çıldırdım, yorganı geriye attım, yataktan fırladım ve "Tor! Nereye gidiyorsun?"

Durdu ve başını bana çevirdi, ben de geceliğimi ve külotumu aramaya başladım, yerde buldum ve telaşla külotumu çekiştirerek giydim, o konuşurken Tor'a bakmak için başımı arkaya eğdim.

"Lanet kapıyı açacağım."

Geceliğimi indirdim, ancak onun sinsice dolaşmaya devam ettiğini ve yatak odasının kapısından çıktığını gördüm.

"Yapamazsın!" diye tıslayarak peşinden koştum. Ya Noc'sa?"

Tor kapının önünde durdu, iri bir elini kaldırdı ve uzun parmağıyla gözetleme deliğimi işaret etti.

"Küçük bir lombozun var," diye cevap verdi alçak bir sesle, mavi gözleri üzerimdeydi.

Oh.

Doğru.

Ben yaptım. Küçük bir lombozum vardı.

Eğilip baktıktan sonra başını bana çevirdi, yüz ifadesi okunamıyordu ve Phoebe'nin "Cora! Orada olduğunu biliyorum! Aç kapıyı! Bütün gün bekleyemem."

Phoebe!

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Dün gece aramıştı. Şimdi buradaydı.

Dehşete mi kapılsam, mutlu mu olsam yoksa destek mi olsam bilemedim.

Kapının kilidini açıp kapıyı çekip açtığında gözlerim yeniden Tor'a odaklandı ve en iyi seçeneğimin destek olmak olduğuna karar verdim.

Sonra minyon, esmer, sevimli yüzlü, muhteşem platform topuklu ayakkabılar, skinny jeanler ve harika bir kazak giyen arkadaşımın kapıda durduğunu gördüm; bir eli kapıyı tekrar çalmaya hazır bir şekilde havaya kalkmış, bir eliyle de bir mağaza çantasını tutuyordu, vücudu tutuktu ve Tor'u gördüğünde ağzı açık kalacak şekilde başı geriye eğilmişti.

Aman Tanrım.

Gözlerini kırıştırdı ve sonra gözleri tepeden tırnağa bir tarama yaptı. En tepeye geri dönerken durdular, göğsüne takıldılar, tekrar gözlerini kırıştırdı ve salyalarının akmaya başladığını hissettim (bu hisse kapıldım çünkü Tor'un göğsünü gördüğümde ben de öyle yapmışım), sonra gözleri yukarı doğru kayd, yüzünde gezindi ve fısıldadı, "Dostum. Ne oldu sana böyle? Seni son gördüğümde yara izin yoktu."

Aman Tanrım!

"Phoebe," dedim temkinli bir şekilde, oturma odama doğru ilerlerken kafasını bana doğru salladı, gözlerindeki şaşkınlık kayboldu ve yüzü anında kapandı.

Kalbim sıkıştı ve hareket etmeyi bıraktım.

Destek olmakta haklıyım. Cora ona bir şey yapmıştı.

Gerçekten, gerçekten, Tanrım, *gerçekten*, o *korkunç* kadınla *hiç* karşılaşmamayı umuyordum!

Konuşmak için ağzını açtı ama Tor ondan önce davrandı, hafifçe kıpırdandı ama hem iri bir adam olduğu için hem de belli belirsiz tehditkâr olduğu için bu hareketi fark etmemek zordu ve Phoebe ne bu hareketi ne de belli belirsiz tehdidi fark etti. Gözleri Tor'a kayınca başı geriye gitti ve vücudunun hareketsiz kalışını izledim.

"Karımın bir tanıdığı olduğunuz açık ve onun tanıdıklarından başkalarının ondan ya da *diğer kadından* memnun olmadığının farkında değiliz. Bilmeniz gereken şey, ona, yani *gerçek* kadına karşı kaba davranmanıza müsamaha göstermeyeceğimdir," dedi Tor, Phoebe yine gözlerini kırıştırdı ve ben de "Tor!" diye tersledim.

Bana baktı ve "Ne?" diye sordu.

Cevap vermedim ve bunun nedeni Phoebe'nin şok olmuş bir şekilde "Karin mı?" diye fısıldamasıydı.

Phoebe'den Tor'a baktım, arkadaşımı işaret ettim ve "İşte bu" dedim.

"Neymiş o?" Tor karşılık verdi. "Karın mı?" Phoebe tekrarladı.

Oturma odama doğru üç adım daha attım, durdum ve ellerimi kalçalarımaya koydum. "Etrafta dolaşıp herkese evli olduğumuzu söyleyemezsin."

Tor bana döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu, başını hafifçe ama tehlikeli bir şekilde yana eğdi ve "Peki neden olmasın?" diye sordu.

"Çünkü bu onları korkutuyor!" Yarı bağırdım. "Diğer kız mı?" Phoebe sordu.

"Tanrı aşkına," diye tısladım, kapıya doğru yürüdüm, Phoebe'ye uzandım, kolundan tutup içeri çektim ve ona döndüm. Sonra arkadaşımı paralel dünya kocamla tanıştırdım, konuşurken elimi birinden diğerine ve tekrar diğerine uzattım, "Phoebe, benim türümden bir koca, Tor, Tor, umarım hala en iyi arkadaşım, Phoebe."

Phoebe tekrar gözlerini kırptırdı ve "Bir tür koca mı?" diye sordu. "Bu uzun bir hikâye," diye mırıldandım.

Tor bu noktada, "Ben onun gibi bir şey değilim," dedi. "Ben onun kocasıyım, o da benim karım ve doğmamış çocuğumun annesi."

Aman Tanrım!

Phoebe'nin gözleri yuvalarından fırladı.

Döndüm ve "*Tor!*" diye bağırdım.

"Ne?" diye hırladı, sabrı tükenmişti.

"Ayrıca herkese hamile olduğumu söyleyemezsin!" Ağladım.

"Küçük beyaz çubuk öyle olduğunu söyledi ve o zımbırtı bunu doğrulamadan önce bile öyle olduğunu *biliyordum*, neden olmasın ki?" Tor karşılık verdi.

"Yapamazsın," diye karşılık verdim.

"Hamile misin?" Phoebe fısıldadı ve arkamı döndüğümde yüzünün solgun olduğunu gördüm, gözleri hala büyüktü ve bana bakıyordu.

"Uh... evet," diye fısıldadım.

İri gözleri önce Tor'a, sonra bana, sonra tekrar Tor'a, sonra da bana kaydı.

Sonra bir karara vardığını (ve benim için iyi bir karara varmadığını) omuzlarını dikleştirip nefesini içine çektiğinde ve yüzünün kapanışını izlediğimde anladım.

Sonra çantayı kaldırdı ve bana şu bilgiyi verdi: "Dave döndüğünü söyledi. Ayrıca bana hafıza kaybı yaşadığınla ilgili aptalca bir hikâye anlattı. Tamamen pembe dizi ama inandı çünkü o büyük bir aptal. Her neyse. Bana ödünç verdiğin o Coach çantasını ve bluzu geri vermeye geldim. Sonra gideceğim." Çantayı salladı. "İşte burada."

Çantaya bakmadım; gözlerimi arkadaşşıma dıktım.

Diğer Cora ona bir şey yapmıştı, belli ki, sadece ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Daha iyi hale getirmek için ne yapmam gerektiği konusunda da hiçbir fikrim yoktu.

Bildiğim tek şey, bana olanlardan sonra onu bu dünyada bırakmak bir yana, bana kızgın olduğunu düşünmeye bile dayanamadığımdı ve Tor, diğer Cora'nın yaptığı her şey için benden her zaman nefret edeceğini biliyordu, bu yüzden bir şeyler yapmalıydım.

"Al şunu," dedi çantayı tekrar sallayarak.

"Sana zarar verdi," diye fısıldadım.

Phoebe, "Pekala, alma," dedi ve oturma odasına doğru ilerleyerek onu koltuğumun yanına bıraktı ve çantasını omzuna atarak, "Seksi kocanla mutlu bir hayatın olsun," diye mırıldandı.

Sonra Tor'un henüz kapatmadığı kapıya doğru ilerledi.

"Adı Prens Noctorno Allegro Hawthorne. Hawthorne Hanesi'nden, Hawkvale Krallığı'nın varisi, Bellebryn'in hükümdarı." Ben konuşurken Phoebe'nin omuzları yukarı kalktı, durdu ve yavaşça bana döndü.

Konuşmaya devam ettim.

Bu da ne demek oluyor? Kaybedecek bir şeyim yoktu.

"Açıkkası, tüm bunlar alternatif bir evrende yaşanıyor ve kanıtlar gösteriyor ki bu evrende buradakilerle aynı insanlar var ama aynı görünseler de farklılar. İki ay önce uykumda oraya ışınlandım ve oradaki Cora buraya gönderildi. Tam bir kaltak, hem de tam bir kaltak. Şirretliğinde ayrımcılık yapmaz. Burada ve diğer dünyada, Tor'un dünyasında, herkes için bir sürtük. Orada herkes ondan nefret ediyor ama o bunu bir ömür boyu geliştirdi. İki aydan kısa bir süredir burada olduğunu ve herkesin benden nefret etmesini sağlamayı başardığını düşünürsek, bu onun şirretliğinin gerçek gücünü kanıtlıyor."

Phoebe bana baktı ve tek kelime etmedi.

Ben de devam ettim.

"Her neyse, hala neler olduğunu bilmiyoruz ama kısa bir güncelleme, oraya transfer edildim ve birkaç dakika içinde, eğer gerçekleşirse Tor'un ülkesindeki herkese veba ve kıtlık getirecek bir laneti yanlışlıkla başlattım. Tor diğer Cora ile evli ama ondan nefret ediyor, hem *de çok*, o yüzden bu dünya değiştirme işi orada da burada olduğu kadar olağan olduğundan, yani *hiç olmadığından*, beni o sandı ve benden de hoşlanmadı. Belli ki

Ben şimdi hamileyim, o bunu atlattı. Sonra ikimiz de buraya geri gönderildik ve bunun nedenini de bilmiyoruz. Nasıl geri döneceğimizi de bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, döndüğümüzde ondan boşanıp benimle evleneceği ve bebeğini doğuracağım. Yani, ben onun karısı sayılırım -"

"Cora," diye homurdandı Tor arkamdan, sözümü keserek ve ifade tarzımdan duyduğu hoşnutsuzluğu başarıyla dile getirerek.

Bu nedenle aceleyle, "Gerçi Tor bir nevi' kısmından hoşlanmıyor ve bizi evlenmiş olarak görüyor," diye açıkladım.

Phoebe gözlerini kırptırdı. Sonra Tor'a baktı ve göz kırptı. Sonra bana baktı ve o göz kırpmayınca konuşmaya devam ettim.

"Sanki paralel evrenler arasında belirsiz bir yolculukla uğraşmamız yetmiyormuş gibi, o dünyanın Cora'sı *bu* dünyadayken, sen de dahil olmak üzere tüm arkadaşlarıma şirretlik yaptı ve şimdi hepsi benden nefret ediyor. Ayrıca evimi ve arabamı *tam* bir çukur haline getirdi, bu hiç hoş değildi ama neyse ki en azından bu kolayca düzeltildi. Ayrıca başını bir tür belaya soktu. Sanırım poker oynuyoruz. Bu dünyanın Noctorno'su bir polis ve onunla bir şekilde ilişkisi var. DVD dolabımda bir sürü para var ve o, yani diğer Noctorno, yani bu dünyanın Noctorno'su bir süre sonra kıyafetlerini almak için geri geliyor. Benim Noctorno'mu göremez," diye arkamı işaret ettim, "çünkü çıldırır. Ve şimdi lanetin Tor'un topraklarına uğramadığından emin olmak için geri dönmemiz ve bunu tutuklanmadan ya da her neyse ondan önce yapmamız gerekiyor."

Phoebe hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı.

Gözlerini tuttum ve orada bir şey okumaya çalıştım, herhangi bir şey. Hiçbir şey yoktu. Sadece bana bakıyordu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ama ağzım fısıldadı, "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bu doğru. Gördüğün diğer Noctorno'da yara izi olmadığını ve benim Noctorno'mda olduğunu belirtmek dışında bunu kanıtlayamam. Yani, Tor ve Noc'u birlikte görseydiniz bana inanabilirdiniz ama bunu size veremem, o yüzden... şey..." Bir elimi uzattım. "Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Umarım bir gün gittiğimi anladığında, Tor'un yanında, onun dünyasında, onunla evli olduğumu ve onu sevdiğim için bir aile kurduğumu bilirsin ve seni incitenin ben değil, seni her zaman seven ben olduğumu ve seni özleyeceğimi bilirsin."

Bana bakmaya devam etti, kırıdamadan, gözlerini kırpmadan. Verecek başka bir şeyim yoktu.

Sonra usulca sordu, "Hamile misin?"

"Evet," dedim usulca.

"Seksi bir adamın
çocuğuyla mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve umut
etmemeye çalıştım. Umut edemezdim.

Başımı salladım ve umut boğazımı tıkarken gözlerimin yaşardığını
hissettim.

Sonra fısıldadım, "Tor'un dünyasında ben de bir prensesim, kuşlarla
konuşabiliyorum ve onlar da bana cevap veriyor, hava sanki içinde parıltı
varmış gibi parılıyor ve kıyafetlerim harika."

Phoebe bana baktı.

Sonra sessizce sordu: "Onu seviyor musun?"

Burnumdan nefesimi çektim ve Tor'un sıcaklığının sırtıma yaklaştığını
hissettim.

Sonra başımı salladım.

Sonra birden başını arkaya eğdi ve tavana doğru bağırdı, "*En iyi
arkadaşım seksi bir adamın çocuğuyla hamile kaldı ve alternatif bir
evrende prenses oldu!*"

Sonra başını eğdi ve kendini bana doğru fırlattı, gözyaşlarına boğuldu,
bana sıkıca sarıldı ve beni bir yandan diğer yana şiddetle salladı.

Ben de ona sarılıp gözyaşlarına boğulmadan yaklaşık yarım saniye önce
Tor'un kapıyı kapattığını duydum ama benimkiler sevinçli olduğu kadar
rahatlamıştı da.

Bir süre ağlayarak ileri geri sallandık, sonra geri çekildi, kollarımı tuttu,
salladı, gözleri Tor'a ve tekrar bana kayarak bağırdı, "Ona bak! Uzun boylu,
seksi, yara izleri *çok* seksi, pijama altını bu kadar iyi giyen başka bir erkek
görmedim ve tam kıvamında göğüs kılları var! Kızım, *iyi iş çıkardın.*"

Gördün mü! Phoebe ve benim kanka olmamızın
bir nedeni vardı. "Kızım, *biliyorum!*" Ben de
bağırdım.

Tor arkamdan, "Sweets," diye mırıldandı ve ben boynumu büküp ona
bakmadan önce elini sırtımda sıcak bir şekilde hissettim, "sakinleşmek ve
çok daha sessiz bir şekilde sevinmek isteyebilirsin."

"Tatlılar," diye fısıldadı Phoebe saygıyla, "*sıcak.*"

Phoebe'nin sözlerine gülümsedim ama gözlerim Tor'un yüzünden
ayrılmadı ve ona "Doğru. Bu muhtemelen ihtiyatlı bir davranış olur."

"Doğru," diye yanıtladı, eğildi ve ağzını benimkine değdirdi.

"*bt*," diye nefes aldı Phoebe ve bu arada kollarımı bırakmadı.

Tor geri çekildi, gözleri Phoebe'ye ve tekrar bana kayarken, "Giyinmeliyim," diye mırıldandı.

Phoebe sonunda benden uzaklaştı ve bunu yaparken, "Lütfen, eğer bunu benim hesabıma yapıyorsan, seninle *tamamen* olduğun gibi iyiyim" dedi.

Tor ona baktı, sonra bana baktı, sonra ağzı seğirdi, başını salladı, yanıt vermedi ve yatak odama doğru yürüdü.

Phoebe ve ben izledik.

Sonra Phoebe'nin nefes nefese "*bt*" diye tekrarladığını duydum. Bana baktığını görmek için ona baktım.

Sonra, sık sık olduğu gibi, bazen hiçbir neden yokken, ikimiz de kıkırdamaya başladık.

Ve ikimiz de yatak odamdan "Lanet olsun" diye mırıldandığımızı duyunca kıkırdamalarımız kontrolden çıktı.

Aslında, o anda birbirimizin kollarına yığıldık ve onlarla birlikte kükredik. Sessiz olmak buraya kadarmış.

* * * * *

Prensime ve en iyi arkadaşşıma yaban mersinli krep ve pastırma yaptım ve bunu kırmızı kadife kekle takip ederek aşırıya kaçtık.

Ama her neyse, kutlama zamanıydı. Ateşli bir prense ve geleceğin kralına aşkıttım, onun çocuğuna hamileydim ve hala en iyi arkadaşım vardı. Eğer bu kutlama anlamına gelmiyorsa, hiçbir şey gelmiyordu.

Dahası, aşırı yemek yiyebileceğim bir zaman varsa, o da şimdi idi.

Tor duş alırken, Phoebe'ye Tor hakkında daha fazla ayrıntı anlattım ve ben bunu yaparken yaklaşık yedi bin kez "*ateşli*" kelimesini soludu veya "*güzel*" kelimesini çizdi.

Sonra, ben yemek pişirirken ve biz yerken (tabaklarımızı ağzımıza yaklaştırarak mutfakta ayakta durmak, Tor'un dudaklarının seğirmesine neden olan başka bir şey), Phoebe'yi diğer her şey hakkında daha fazla ayrıntıyla doldurdum.

Sonra oturma odasına çekildik.

Tor kot pantolon ve içine sokmadığı havalı, açık mavi bir gömlek giymişti, ben de geceliğimi giymiştim ve üzerine kısa bornozumu bağlamıştım ve kahvaltı sonrası, kek sonrası kahvemizi yudumluyorduk.

Phoebe benim koltuğuma kıvrılmıştı. Ben de kanepede Tor'un yanına kıvrılmıştım, ayaklarımın tabanı mindere değiyordu, bacaklarım Tor'un kalçasına girmişti; aklıma geldiğinde Tor'un kolu bana sarılmış, beni kendine yakın tutuyordu.

Ve aklıma gelen şey, en iyi arkadaşımın kesinlikle deli, sertifikalı bir kaçık olduğuydu, ama yine de, aynı derecede kesinlikle deli olan hikayemizi gerçekten kolayca satın almıştı.

Ve bu garipti.

"Ah... Phoebe," diye seslendim, beni hayatıyla ilgili bilgilendirmeye ara verdiğinde (bunu yaparken aynı zamanda Tor'u kesinlikle deli ve sertifikalı bir kaçık olduğu konusunda eğitiyordu) ve fincanından bir yudum aldığında.

"Evet, bebeğim," diye cevap verdi.

"Lafı dolandırmak istemem çünkü hikayemize inanmanıza sevindim ama *neden* hikayemize inanıyorsunuz? Yani, ona anlattığımızda babam çılgına döndü. Tor'u bir tarikatın lideri olmakla suçladı ve onu evden atmaya çalıştı. Sen gözünü bile kırpmadın."

Gözlerini defalarca kırıştırdı ama korkmadı.

Kült yorumuna sıırttı, sonra elini uzattı ve sanki Tor'la benim dünyalarımızı sarsmıyormuş gibi umursamaz bir tavırla, "Çünkü Brianna'nın arkadaşı Marlene'in arkadaşı Circe alternatif bir evrende yaşıyor," dedi.

Bu kez gözümü kırptım ve ağzımın açık kaldığını hissettim.

Tor'un bedeni yanımda kaskatı kesildi.

"Ne?" Fısıldadım.

"Pardon?" Tor homurdandı.

Bizi inceledi, gözleri bir ileri bir geri gidiyordu.

Sonra tekrarladı, "Çünkü Brianna'nın arkadaşı Marlene'in arkadaşı Circe alternatif bir evrende yaşıyor."

Tor öne doğru eğildi ve kolu etrafımdan ayrılmadığı için beni de yanına aldı.

"Açıkla," diye emretti, sesi alçak ve emrediciydi.

Phoebe fısıldarken gözlerini ondan ayırmadı, "Yani, Circe'i tanımıyorum ve Marlene'le de sadece bir kez bir partide karşılaştım. Ama o çevredeki herkes Circe'in bir gece yattığını ve ertesi gün başka bir Circe'in orada olduğunu ve buradaki Circe'in *gittiğini* biliyor. Buradaki Circe de eve geri döndü, yani bir süre iki Circe vardı, sonra buradaki Circe oraya geri döndü. Bildiğim kadarıyla şimdi de orada." Bakışlarını Tor'dan ayırdı ve bana baktı. "Bu arada geri döndüğünde hamile de kalmıştı."

Arkadaşıma baktım.

"Daha fazla," diye sordu Tor, ses tonu değişmemişti ve Phoebe'nin gözleri ona döndü.

"Ben... şey..." Nefesini içine çekti, sonra bana baktı ve devam etti, "Hikayenin tamamını bilmiyorum ve kahvaltı hazırlarken söylediklerine bakılırsa Cora, onun diğer dünyası farklı gibi görünüyor. Belki de başka bir dünyadır. Yani, kuşlar onunla konuşmuyor, sanmıyorum. Hava da parıldamıyordu. Kesinlikle. Duyduğuma göre ilkel, hatta vahşiymiş. Gittiği yer taşlarla falan çorakmış, çadırlarda yaşıyorlarmış ve o oradayken çok şey olmuş, ciddi şeyler olmuş ve bunu söylerken *NC- Hereceli* şeyleri kastediyorum. Yine de o bir kraliçe, sanırım Marlene'in sürü dediği şeyin kralıyla evli."

"Korwahk," diye fısıldadı Tor.

Ona baktım ve "Ne?" diye sordum.

Arkasına yaslandı (beni de yanına alarak) ve bana döndü. "Korwahk'ı tarif ediyor."

"Kulağa tanıdık geliyor," diye araya girdi Phoebe ve biz de ona baktık. "Altın Kraliçe gibi bir şey mi?" diye sordu, sanki teyit edebilirmişiz gibi, sonra başını salladı ve "Bilmiyorum, onun gibi bir şey" diye mırıldandı.

"Altın Hanedanlığın Altın Savaşçı Kraliçesi," dedi Tor ve ona dönüp baktığımda Phoebe'ye baktığını gördüm. "Altın gözlü, güzel bir kız mı?" diye sordu.

Phoebe, "Gözlerini bilmiyorum ama evet, sanırım sarışın," diye cevap verdi.

"Tatlım?" Tor'a sordum ve gözleri bana döndü.

"Siz diğer dünyamızda benimle birlikteyken diplomatik mesajlar aracılığıyla Korwahk kralı Dax Lahn'ın, kendi dillerinde Dax olarak bilinirler, nihayet kraliçesini sahiplendiği bildirildi. Kraliçe, Altın Savaşçı Kraliçe olarak biliniyor ve söylendiğine göre kral da onların Altın Hanedanlığı'nı başlattığını iddia etmiş."

Vay canına. Kulağa hoş geliyor.

"Kulağa hoş geliyor," dedim sessizce ama gözlerindeki tuhaf parıltı bana bunun hoş bir şey olmadığını düşündürdü ve ben de "Ne?" diye sordum.

"Bir şey yok," diye mırıldandı, dikkatini kahve fincanına çevirdi ve bu yüzden tamamen yalan söylediğini anladım.

Ben de "Ne?" diye tekrarladım.

Bir yudum aldı ve gözleri bana geldi. "Bir şey yok, aşkım." Ama gözleri sıkıntılıydı.

Sorunlu gözlere ihtiyacım yoktu. Yeterince sorunumuz vardı. Bu yüzden tekrarladım, bu sefer daha keskin bir şekilde, "Tor, *ne?*"

Bir an gözlerimi tuttu, sonra Phoebe'ye baktı, "Döndü mü?"

Başını salladığını görmek için Phoebe'ye dönüp baktım ama o da sözlü olarak "Evet" diye cevap verdi.

"Geri dönmek istedi mi?" Tor sordu.

Bu ilginç bir soruydu ve "dilek" vurgusu soruyu daha da ilginç hale getiriyordu. Phoebe başını salladı. "Bilmiyorum, yani emin değilim."

"*Nasıl* döndüğünü biliyor musun?" Tor devam etti.

İşte bu *mükemmel* bir soruydu.

Phoebe tekrar başını salladı. "Hayır, ama Brianna'dan Marlene'e sormasını isteyebilirim."

Tor, "Lütfen öyle yap," diye mırıldandı ve sonra gözleri Phoebe'ye kilitlenerek, "Hemen," diye sözlerini tamamladı.

Phoebe fısıldayarak, "Tamamdır," dedi çünkü arkadaşım kaçığın teki olabilirdi ama aptal olmaktan çok uzaktı ama bir aptal bile Tor'un gerginliğini okuyabilirdi. Bu yüzden hemen kendini yukarı itti, fincanını sehpa'ya bıraktı, sonra döndü ve sandalyenin koluna asılıp yerden çantasını ve telefonunu almak için döndü.

Tor kahvesinden bir yudum daha aldı ve bunu benden kaçmak için yaptığını okumak zor değildi, her ne kadar ben onun yanına sıkışmış olsam da.

"Bebeğim," diye
seslendim. "Mm," diye
mırıldandı. Benden
tamamen kaçıyordu.

"Uh, Tor," diye tekrar seslendim ve başını bana çevirdi. "Bana söylemediğin şey ne?"

Sonunda, bunun doğru cevap olmadığını söyledi. "Ne olduğu senin kulakların için değil."

"Tor -" Uyararak başladım.

Elindeki bardağı yan sehpa'ya bıraktı, gövdesini bana bakacak şekilde bükte ve diğer elini hafifçe kalçama koydu. "Cora, bu senin kulakların için değil. Güven bana."

"Uh, koca adam, sence tüm bunlarla ilgili benim bilmemem gereken bir şey var mı?"

"Evet," diye yanıtladı hemen. "Bu."

"Ben büyük bir kızım, bunu
kaldırabilirim."

"Aşkım, onu almanı *istemiyorum*."

"Bunun senin seçimin olduğundan emin
değilim," diye karşılık verdim. O benim

gözlerimi tuttu, ben de onunkileri.

Sonra iç çekti.

Phoebe ayağa kalkıp telefona bir şeyler mırıldanarak mutfağa doğru ilerlerken Tor konuştu.

"Eğer arkadaşının arkadaşının arkadaşının bildiği bu dünya gerçekten de Korwahk'sa ve bu Kirke o ulusun kralı tarafından sahiplenildiyse, endişelerim var."

"Ne endişesi?"

"Korwahk Güney Toprakları'nda, Bellebryn ve Hawkvale'den çok uzakta. Orada her şey çok farklı, medeniyetsiz, bazıları ilkel olduğunu düşünebilir ama aslında öyle değil. Sadece farklı. *Vahşi* bir yer."

Nefesimi içime çektim.

Kulağa iyi gelmedi.

"Sence o -?" Ben başladım.

"Bildiğim şu ki, Korwahk Horde'un herhangi bir savaşçısı, kesinlikle kralları, karısını bir şekilde alır." Durakladı, daha yakına eğildim, bana tüm hikayeyi anlatmadan kurtulamayacağını anladı ve bitirdi, "Onu avlıyor."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım arkama

yaslanarak. "Evet," diye mırıldandı.

Sadece ona baktım.

İç çekerek konuşmaya devam etti.

"Bu Eş Avı çok meşhurdur, aşkı. Bundan ne elde edeceklerini anlayamasam da, izlemek için uzaklara giden seyirciler bile katılır. Benim kültürüme göre bu uygulama iğrençtir, ancak Güney Toprakları'nda tamamen kabul edilebilirdir ve yüzyıllardır yapılmaktadır. Kadınlar toplanır, Horde'un savaşçıları arasında dolaştırılır, serbest bırakılır, savaşçılar onları avlar ve onlar için silah arkadaşlarıyla savaşarak onları sahiplenir ve sonra eğer galip gelirlerse kadınları oracıkta alırlar."

"Aman Tanrım," diye tekrar fısıldadım. "Onları almak...?" Ben söylemeden beni anladığını umarak sözümü kestim ve parmakları kalçamı sıkıp başını salladığında beni anladığını anladım. "Aman Tanrım," diye nefes aldım bu kez.

"Bunun sizin dünyanızda da yaygın bir uygulama olmadığını varsayıyorum," dedi.

Kadınları avlamak ve onlara tecavüz etmek mi? "Hayır!" diye bağırdım.

"Ne benim topraklarımda ne de Kuzey Toprakları'nın herhangi bir ülkesinde," diye mırıldandı ve sonra gözleri benimkilere takıldı. "O, bu dünyanın Circe'si, eğer

Av'dan önce değiştirildi, buna dayanabilirdi, aşkım. Bundan hiç şüphem yok."

Aman Tanrım!

Başka tarafa baktım ve gözlerimi kapattım, şimdi tanımadığım bir kadın olan Circe için endişeleniyordum!

"Cora," diye seslendi ve gözlerimi açarak arkama baktım. "Açıkladığım gibi, bu beni ilgilendiriyor ama Dax Lahn bu Kirke ile olan birlikteliğinin Altın Hanedanlığın başlangıcı olduğunu ilan etti. Onun güzelliği ve ruhuyla çok övündüğü söyleniyor. Ona çok değer verdiği söyleniyor. Acımasızlığı, affetmezliği ve on adamın gücüne sahip olduğu bilinmektedir. Onun yeryüzünde bir tanrı, yenilmez bir savaşçı, müthiş bir hükümdar, kurnaz bir lider olduğunu düşünen pek çok kişi vardır. Büyük bir gücü var ama aynı zamanda büyük bir zekâya da sahip. Buna rağmen vahşi bir ülkeyi vahşi uygulamalarla yönetiyor. Yine de raporlara göre gelini sadece kralı tarafından değil, halkı tarafından da çok seviliyor. Soylu bir büyüye sahip olduğu ve tanrısının tanrıçası olduğu söylenir. Ona karşı alenen bile olsa şefkat gösterdiği söylenir ki bu Horde savaşçılarının her zaman yaptığı bir şey değildir ama kesinlikle şimdiye kadar gösterdiği bir özellik de değildir. Ve onun kendisine mizah getirdiği söylenir." Bana doğru eğildi. "Belki de biraz bizim gibidir. Belki de, tatlım, o ya da o bir yolunu bulmuştur. Belki de onun çocuğunu taşıdığı için memnundur ve geri dönmek istiyordur."

"Umarım öyledir," diye fısıldadım.

"Ben de öyle," diye fısıldadı.

"Welp!" Phoebe mutfak kapısından seslendi. "Olay şu ki, Circe'in alternatif evrendeki adamı, Cora, bu arada," bana baktı, "görünüşe göre çok da *seksi*." İkimizi de içeri aldı ve devam etti, "Onu geri getirmenin bir yolunu bulan oydu. Bir partideydi ve öylece," ellerini kaldırdı ve cep telefonunu tutan eliyle bile parmaklarını oynattı, "eriyip gitti."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Tor.

Ama tek düşünebildiğim *eriyip* gittiğiydi.

Mavi sis fikrinden hoşlanmadım ve bunu görmek için bilinçli değildim. Kesinlikle *eriyip* gitmek istemiyordum.

"Kötü haber bu," diye açıkladı Phoebe, "İyi haber ise, o yokken babası ve alternatif evrendeki Circe burada onu nasıl geri getireceğini bilen bir cadı buldular. Sadece buradaki Circe bir şekilde kendi başına geri döndüğü için hiç şansları olmadı."

Tor da ben de doğrulduk ama "Gerçekten mi?" diyen ben oldum.

Başını salladı, koltuğumun arkasında durdu ve ellerini koltuğumun arkasına koydu. "Evet, Brianna şimdi Marlene'i arıyor ve ona senden bahsediyor. Brianna her şeyi halledecek ve biz de onlarla daha sonra kahve içmek için buluşacağız."

"Mükemmel," dedi Tor ve başım ona doğru döndü. "Mükemmel mi?" Sorguladım.

Bana baktı. "Tabii ki. Bu iyi bir şey."

"Bunun neresi iyi, Tor?" Ben sordum. "Bizim dünyamızda büyü yok! Bu cadı muhtemelen bir şarlatan ya da öyle bir şey!"

"Bizde kesinlikle sihir var, kızım," diye araya girdi Phoebe. "Selena'nın partisinde benimle birlikteydin, o piliç erkek arkadaşıyla flört ettiği için diğer piliçe dayak attı ve o da merdivenlerden düştü."

"Onun whammie'si," ellerimi kaldırdım ve kahve fincanımın etrafında bile tırnak işareti yaptım, sonra onları bırakıp arkadaşşıma hatırlattım, "flört eden hatunu merdivenlerden aşağı *itmesinden* ibaretti."

"Yakınlarda bir yerde değildi," diye karşılık verdi Phoebe.

"O öyle söyledi ama diğer kız tamamen orada olduğunu çünkü elini sırtında hissettiğini ve aşağı inerken onu merdivenlerin başında gördüğünü söyledi," diye karşılık verdim.

Tor (akıllıca) bu konuşmayı keserek, "Önce Marlene'le sonra da bu cadıyla konuşmanın bir zararı yok" dedi.

Tor'a baktım ve ona, "Tamam, haklısın tatlım, ama ya bu dünyada büyü *olduğunu* öğrenirsek. Bu kadın denenmemiş. Ya her şeyi berbat ederse? Ya bizi, ne bileyim, başka bir yere gönderirse? Ya seni başka bir yere gönderip beni de başka bir yere gönderirse? Ya Kirke Korwahk'ta değil de ilkel orduların olduğu vahşi, çorak başka bir yerdeyse? Ya birimiz *oraya* gönderilirse? İlkel orduların olduğu vahşi, çorak bir yere gitmek istemiyorum!"

Yükselen paniğimi hissederek (fark etmemek zor olsa da), sırtımdaki kolu yukarı kayd ve parmakları boynumun arkasına dolanarak yakınımı eğildi ve nazikçe şöyle dedi: "Birçok keşke var aşkım, ama bu aynı zamanda sahip olduğumuz tek umut. Şu anda güçsüz durumdayız. Ama eğer bu cadının mavi sisi kontrol edebilme ihtimali varsa, o zaman onunla konuşmalı, kontrol edip edemediğini öğrenmeli ve eğer edebiliyorsa, bizi eve göndermek için onu kullanmaya ikna etmeliyiz."

Bir yandan haklı olduğunu düşünürken bir yandan da bunun berbat bir şey olduğunu düşünerek gözlerinin içine baktım.

Bu yüzden içimi çektim, Tor bunun pes ettiğim anlamına geldiğini biliyordu ve sırtarak boynumu sıktı ve yanağım omzuna yaslanana kadar beni kendine çekti.

Phoebe bize gülümseyerek, "Çok tatlısınız," dedi ve sonra gözleri Tor'a kaydı. "Dostum, korkunç maço bir şekilde deli gibi seksisin ama yine de şirinliği nasıl kullanacağını biliyorsun."

Elimde değildi, korkuyordum ama yine de Phoebe'nin söyledikleri beni kıkırdattı.

Sonra telefonu çaldı, elini kaldırıp baktı ve bize "Brianna" dedi, sonra telefonu çevirip açtı, kulağına götürdü ve mutfığa doğru ilerleyerek otoriter bir tavırla "Konuş benimle" diye emretti.

Sonra ortadan kayboldu.

Sonra Tor'un mırıldandığını duydum: "Arkadaşın çok tuhaf."

Sonra, hâlâ korkuyor ama yine de elimde değil, kolumu onun karın kaslarına doladım, yaklaştım ve kahkahayı patlattım.

Bölüm 10

Oğlumun Diğer

Yarısını

Tutuyorsun

Kahvede oturduk; Tor sandalyesine yaslanmış, bacaklarını uzatmış, ayak bileklerini çaprazlamış, normal kahvesini yudumluyor, istediğiniz kadar sakın; ben bacak bacak üstüne atmış, ayağımı zıplatıyor, bir elimin parmaklarıyla masaya vuruyor ve üçüncü lattemi (hamileliğim kesinleştiği için kafeinsiz - yikes!) yudumluyordum, hiç de sakın değildim ama gerçekten çok fazla kafein almış gibiydim.

"Aşkım," diye seslendi Tor ve başımı ona çevirdim, gözlerini üzerimde görünce şaşırdım. Bir dakika önce kahvenin kalabalık çevresini ve dışarıdaki kaygan kaldırımları hevesli bir ilgiyle inceliyordu.

"Evet?" Ben de cevap verdim.

Elini uzatırken eğildi ve vuran parmaklarımı kapattı, parmakları sıcak bir şekilde benimkileri sardı.

"Sakin ol," dedi

sessizce. Evet, doğru.

Sakin.

Brianna ve arkadaşının gelmesini beklerken aynı zamanda benim evimde takılan Phoebe'yi de bekliyorduk, Noc'a paketlenmiş bavulunu bizzat teslim etmeye ve ondan bilgi alıp alamayacağına bakmaya gönüllü olmuştu.

Bu mavi sis büyüsunü kontrol etme işine pek hevesli değildim ve değildim çünkü her şey ters gidebilirdi. Ya bu Circe'in gittiği dünya Tor'un dünyasındaki Korwahk *değilse*? Ya bir sürü dünya varsa ve Tor ve/veya ben bunlardan birine gönderildiysek - orada vahşiler ve on adam gücünde kudretli krallar varsa?

Bahsetmiyorum bile, ya Phoebe Noc'u tanıdığı Cora ile ilgili her şeyin doğru olmadığı konusunda uyaracak bir şey yaptıysa ve onu Tor ve benim için iyiye işaret etmeyecek bir şey yapmaya ittiyse? Ve belirtmeliyim ki, Phoebe'nin bu işlere karışmasına, özellikle de Noc'un diğer Cora'yı araştırmasına sıcak bakmıyordum. Arkadaşım tam olarak bir süper dedektif değildi. O da benim gibi bir yönetici asistanıydı. Ve o da benim gibi güvenli bir masal diyarına sürüklenemezdi. Geride kalacaktı, belki de Cora her neyin peşindeyse onun suç ortağı sayılacaktı... ya da öyle bir şey.

Ancak Phoebe'nin suya dalmak konusunda hiçbir tereddüdü yoktu ve aslında her şeyin içinde olduğu için heyecanlı görünüyordu.

Sonra tekrar, daha önce de belirttiğim gibi, Phoebe biraz deliden daha fazlasıydı.

Ama çok şey ters gidebilirdi. Mavi sis büyüsünün ya da Noc'un Cora'yla her ne yapıyorsa onun merhametine kalmak için yanıp tutuşmuyordum ama burnumu ait olmayabileceği bir yere sokmak için de aynı şekilde yanıp tutuşmuyordum. Söylemem gerekir ki, *erimeye* hiç niyetim yoktu.

"Tor -" Başladım, gözleri yana kaydı ve çenesi korkunç bir şekilde sertleşti.

Onun baktığı yere baktığımda elinde karton kılıflı bir kâğıt bardak tutan bir adamın yanımdan geçerken çapraz bacaklarıma baktığını gördüm. Tor kıpırdadı, adamın gözleri Tor'a kaydı, yüzü bembeyaz oldu ve aceleyle uzaklaştı.

Tor'a baktığımda, adamın arkasından korkuyla kaşlarını çatmaya devam etmek için koltuğunda döndüğünü gördüm ve parmaklarını sıkabilmek için elimi büktüm.

"Tatlım," diye seslendim usulca ve bakışları bana kaydı.

"Giysilerin yakışmış olsa da, Cora, ortaya çıkardıkları ten miktarından hoşlanmıyorum," diye homurdandı.

"Tor -"

"Çok güzel bacakların var." diyerek sözümü kesti. Vay be. Bu çok hoştu.

Ona gülümsedim. "Teşekkürler, bebeğim."

Yüzü de çenesi gibi sertleşti. "*Çok* güzeller," diye devam etti. "Ve onlar benim ve başka erkeklerin onlara bakmasından hoşlanmıyorum."

Aman Tanrım.

"Tor, benim dünyamda biz böyle giyiniriz," dedim, çünkü benim üzerimde yine küçük bir elbise, hafif bir hırka ve topuklu ayakkabılar vardı ama etrafımızda kapri pantolonlar, mini etekler, daracık tişörtler ya da kocaman göğüs dekolteli bluzlar giyen başka kadınlar vardı. Kör değildi ya.

"Bunun farkındayım Cora, ama bu senin bu dünyada nasıl giyindiğini *beğenmek* zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

Nefesimi tuttum, beni kızdırmak için Tor benzeri bir şey söylemesini bekliyordum, eve gidip onun tercih ettiği bir şey giymem gerekiyordu, mesela beni boynumdan bileğime kadar örten, yere kadar uzanan bir büyükanne balo elbisesi. Ama şaşırtıcı bir şekilde bunu söylemedi. Elimi bıraktı ve gözleri odanın içinde gezindi. Sonra yüzündeki öfke azaldı ve dalgınlaştı.

"Tor?" Seslendim ve gözleri tekrar bana döndü. Aklında ne olduğunu sormadan bana söyledi.

"Neden bu dünyaya alınmadınız?"

"Pardon?" diye sordum.

"Çok güzelsin," dedi sanki bu bir gerçekmiş gibi ve o devam ettikçe karnım eridi ve erimeye devam etti. "Sadece kendi dünyamda değil, özellikle bu dünyada gördüğüm tüm kadınlardan çok daha güzelsin. Kıyaslanamazsın."

"Tor," diye fısıldadım, kalbim hafiflemeye başlamıştı.

"Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Eğer benim dünyamın Cora'sı benim kaderimde olmasaydı, erkekler onun için savaşmışlardı. Onun güzelliğine şarkılar ve şiirler yazarlardı. Sevilebilir biri olmayabilirdi ama bu güzelliğinin arzulanmadığı ve büyük hayranlık duyulmadığı anlamına gelmezdi. Siz sadece onun güzelliğine değil, aynı zamanda iyi bir kalbe ve keskin bir zekâya da sahipsiniz. Bu..." durakladı, "hiçbir erkeğin sana sahip çıkmaması *garip*."

Tanrım, bu adamı severdim.

"Um... bu dünyada flört oyunu farklıdır ve -" Ben başladım. "Flört oyunu mu?"

"Ah... kur yapmak," diye açıkladım, "bilirsiniz, kur yapmak." Başını salladı ve "Saçmalık" dedi.

Başımı yana eğdim ve "Hayır tatlım, bu doğru" diye cevap verdim.

Gözleri benimkileri tuttu. Sonra eğildi, aramızdaki masaya uzandı ve tekrar elimi tuttu. Yüzündeki ifadeyi inceledim ve vücudumu ona doğru döndürdüm, ben de ona doğru eğildim ve tüm dikkatimi ona verdim.

Onu aldığında konuştu. "Cora, bu konu hakkında düşünüyordum, adamlarının sana, halkının *bize verdiği* tepkiyi not ediyordum ve bana öyle geliyor ki burada başka güçler iş başında olabilir."

Harika. Diğer güçler iş başında. Muhteşem. Tam da ihtiyacımız olan şey. "Ne demek istiyorsun?" Fısıldadım.

"Bu dünyada talep edilmiyorsunuz. Bu doğal değil. Güzelliğinle, karakterinle -"

"Tor, dürüst olmak gerekirse, burası farklı. Bu *tamamen* doğal. İyi kadınlar sürekli -"

Başını salladı ve elimi sıktı. "Bu hiç doğal değil." "Tor -"

"Ben bir erkeğim, senin ya da benim dünyamda. İnan bana aşkım, bu *doğal değil*," diye kesin bir dille ifade etti.

Tamam, onun bir erkek olduğunu tartışamazdım. Kesinlikle öyleydi.

Daha da eğildim ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"İnsanlar bizi gözlemliyor," dedi, dudaklarımı içeri çekip ısırđım çünkü bunu ben de fark etmişim. "Bu garip. Erkeklerin sana bakmasını anlayabilirim; güzelsin, bu benim dünyamda da oluyor. Ama gözlerinin bize çekilmesi, sadece erkeklerin değil kadınların da -"

"Bunu ben de fark ettim," dedim ona.

"Bu işte bir terslik var" diyerek benim hissettiklerimin aynısını hissettiğini söyledi.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

diye sordum. "Düşünmüyorum tatlım, *hissediyorum*." Vay be.

Evet, o da benim hissettiklerimin aynısını hissediyordu. "Peki sen ne hissediyorsun?"

Teredditle sordum.

"Sizin dünyanızda gökyüzüne yazılmış kaderler yok, değil mi?" Tor sordu ve ben başımı salladım. "Ve bu nedenle, bu dünyada ruhlar bölünmez." Başımı tekrar salladım ve Tor beni inceledi. Sonra usulca, "Cora, sanırım ruhumun diğer yarısı sende." dedi.

Hızla arkama yaslandım, kalbim önce sıkıştı sonra delice çarpmaya başladı ve ona baktım, sonra tiz bir sesle "*Ne?*" dedim.

Eli benimkini çekti ve ben de geriye yaslandım. "Minerva'nın büyüğü mavidir." Başımı salladım ama gözlerimi ondan ayırmadım.

"Anlamıyorum."

"Vickrantlar doğmazlar, yaratılırlar. Aynı şekilde toilroylar da. Ve karga. Onları Minerva yaratır. Bu yüzden vurulduklarında mavi büyü akıtırlar. Bu yüzden mavi kanamam olduğunu söylediğinde alındım."

"Benim dünyamda kraliyet ailesiyle ilgili bir deyiş vardır Tor -"

Elimi sıkı ve ben de sustum. "Biliyorum aşkım. Ama bizi alan bu sis aynı zamanda mavi."

Hassiktir! Bunu hiç düşünmemişim. "Aman

Tanrım," diye fısıldadım.

"Ve Minerva, o sabırsız. Nesilden nesile engellendi. Bu dünyadan ve senin varlığından haberdar olduğunu düşünüyorum. Ve bu nedenle, kötülüğe olan ihtiyacını beslemek için ruhumu böldü ama diğer yarısını benim dünyamdaki Cora'ya koymadı, *sana* koydu."

Bunun doğru olmasını istedim. Gerçekten istedim. Ama doğru olduğunu düşünmüyordum.

"Tor," diye hatırlattım ona nazıkçe, "onunla tanıştığında görür görmez aşık oldun."

"Ondan başka birinin varlığından haberim yoktu ve idrak edebildiğim

andan onu gördüğüm ana kadar benim biricik kızım olduğunun söylenmesiyle büyüdüm.

Gerçek aşkım, biriciğim, kaderim, ruhumun yarısına sahip olan varlık. Hatırlayabildiğimden beri bunun zihnime yerleşmiş olması, zihnimin gerçekte olmayan bir aşkı canlandırması için mantıklı olabilir."

"Seni incitti," dedim usulca. "Birini incitemezsin eğer -"

"O çok güzel ve ben de benim olması gereken sihri istiyordum ama seninle tanışana kadar, kaybolmuş bir hayalin hayal kırıklığıyla gölgelenmediği sürece, beni hiç bu kadar rahatsız etmemiştir. Onun her hareketi, sözü ve gülümsemesiyle kanım hiç ısınmadı. O benim yanımda hiç ağlamadı ama *senin döktüğünü* gördüğüm her gözyaşı ruhumu dağladı ve onu ağlarken görsem aynı duyguyu yaşayacağıma inanamıyorum."

"Tor," diye fısıldadım, elim onun elinin içinde gerildi, tam da onun sözleri *benim*

ama bunun güzel bir acı olmadığını söyleyemem.

"Bunu hatırlamak ya da sana hatırlatmak istemiyorum aşkım ama elinde doğum günü hediyesiyle çalışma odama girdiğinde yüzündeki ifade..." Başını iki yana salladı. "Acını hissettim ve o kadar derinden hissettim ki, bunu en az senin kadar keskin bir şekilde hissetmiş olmalıyım."

Elim daha da gerildi ve gözyaşlarımın burnumu yaktığını hissettim. "Tatlım." "Sen benim diğer yarısın, Cora."

Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Ah, bebeğim," diye fısıldadım.

"Bu insanlar, sizin insanlarınız," kafasını yana eğerek kahvehanenin müşterilerini işaret etti, "bunu görüyorlar ya da hissediyorlar. Sahip olduğumuz bu sihri. Ruhların bu bağlantısı. Bunu anlamıyorlar ama hissediyorlar."

Kaşlarımın kalktığını hissettim. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Evet, öyle düşünüyorum."

"Ama... Minerva'nın bundan çıkarı ne olacak?"

"Diğer seninle tanıştığımdan beri, son beş yıldır sahip olduğu şey. Hayal kırıklığımdan, kalp kırıklığımdan beslenme fırsatı. Umutsuzlukla dolu koca bir krallık değil ama yine de bir şey. Ve eğer bunu yaparsa, sana asla sahip olamayacağım için benim ömür boyu sürececek hayal kırıklığıma sahip olacak."

"Ama eğer mavi sis -"

"O oyuncaklar," diye sözümü kesti Tor. "Tatlım, her zaman sahip olacağını bildiğin aşka sahip olmamaktan daha kötü ne olabilir?" Cevabımı beklemedi ama kendisi cevap verdi. "Daha kötüsü, bir süreliğine sahip olup sonra elinden alınmasıdır. Babam bunu bana eşlerinden biri olmadan geçirdiği neredeyse her gün öğretti."

Aman Tanrım. O haklıydı.

"Yani bunun arkasında Cora'nın olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi?" diye sordum.

"Emin değilim. Cora'nın açgözlü olduğu kadar tembel ve kaba olduğunu düşünüyorum. Bence Cora *kardeşimi*... çok fazla... önemsiyor ve bu da onun ruhumun diğer yarısı olmadığına dair ek bir kanıt oluşturuyor çünkü öyle olsaydı Dash hakkında böyle hissetmezdi. Bunu her zaman garip bulmuşumdur çünkü seninle tanışana kadar ondan başkasına karşı bir şey hissetmemiştim ve senin dünyana gelene kadar senin o *olduğunu* sanıyordum. Bu," elimi sıktı, "kardeşime olan hislerini açıklıyor."

Bu doğruydu.

Tor sözlerine şöyle devam etti: "Cora'nın Minerva'yla bir çıkar uğruna ya da kız kardeşiyle aşkının birlikte çılgınca mutlu olmalarını ömür boyu izlemek zorunda kalmamak için işbirliği yapmış olabileceğini de düşünüyorum. Bence Cora sinsi olabilir ama senin kadar keskin bir zekâya sahip değil. Bence Minerva Cora'yı dikkatle seçti ve bunu yaparken de tüm bunların olacağını bilerek *sizi* dikkatle seçti. Bence Cora kendini Minerva'yı oynayabileceğine inandırdı ama Minerva Cora'yı manipüle ediyor ve onun karşılıksız aşkından, açgözlülüğünden, kötülüğünden ya da her üçünden besleniyor."

"Ama bu Cora'nın laneti kaldıracağını düşündüğün anlamına gelir," dedim.

Başını iki yana salladı. "Cora'nın bile bunu yapacağını düşünemezdim. Lanetin nasıl işlediğini biliyor. Beni tanıyor. Doğuştan gelen hakkımı yeniden güvence altına alana kadar onunla tanışmayı kabul etmedim. Benim nasıl bir savaşçı olduğumu biliyordu. Laneti durdurmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordu. Benim tahminime göre Cora, kardeşimi kız kardeşiyle birlikte izlemek zorunda kalmamak için o dünyadan ayrılmayı kabul etti ve laneti durduracağımı varsaydı. Her iki durumda da, burada olması Minerva'nın pençesinde olmayacağı anlamına gelir, dolayısıyla lanet asla tam olarak sonuçlanmayacaktır."

"Belki de bunların hiçbirini yapmamıştır, Tor. Minerva istediği kişiyle istediği gibi oynamaz mıydı?"

"Tanrılar her şeye kadirdir, aşkım. Gücü muazzam olan ama kendi büyüünden gelen dişi tanrı öyle değildir. Ne olursa olsun, tüm tanrılar bize özgür irade bahşeder ve biz de bunu uygun gördüğümüz şekilde, doğru ya da yanlış olarak kullanırız. Ancak Minerva yanlıştan yararlanır. Kendini ima eder ve manipüle eder. Bir varlığın yanlış seçimler yapmasına ihtiyaç duyar ya da zayıfları yanlış seçimler yapmaya yönlendirmek için kötü niyetli araçlar kullanır, böylece bu seçimleri istismar edebilir. Ve diğer Cora, bildiğinizi düşündüğüm gibi, tatlım, yanlış seçimler yapma konusunda çok iyidir."

Aklıma bir şey geldi. "Rosa'nın düğün günü onun evinde olmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tor hemen, "Evet," diye cevap verdi. "Minerva'nın onu sizin dünyanıza götürmeyi kabul etmesi karşılığında bir ödeme olabilir."

"Ama bu laneti başlatır! Bunu bilmesi gerekirdi," diye bağırdım.

"Bu Cora için bile iğrenç bir şey olurdu, narin kız kardeşini Minerva'nın pençelerine göndermek ama sanırım Cora'nın kendi kız kardeşine bile iğrenç bir şey yapmaktan çekinmediğini öğrenmişsinizdir. Bununla birlikte, Rosa'nın kurtarılmasını sağlayacağımı da biliyordu ve ben de bunu yaptım."

Gözlerim dışında tüm vücudum dondu. Göz kırptılar. Sonra fısıldadım, "Ne?"

Tor beni inceledi ve bunu yaparken damarlarımda kabaran öfkeyle birlikte kanımın yüzüme hücum ettiğini hissedebiliyordum.

"Cora, aşkım, beni dinle," diye ısrar etti, eli benimkini o kadar sıkıca tutuyordu ki, benimkini çekme umudum yoktu, bu da beni... kızdıırıyordu.

"Kurtarıldı mı?" Sessiz ve öfkeyle titreyen sesimle sordum. "Evet," diye cevap verdi ve gözlerim kısıldı. "Orlando bocalıyordu. "Orlando sendeliyordu.

Ona bir mektup yazdım ve Bellebryn'e çağırdım. Sizden gizli olarak onunla ve savaşçılarımın buluştum ve bir strateji geliştirdik. Bunu uyguladılar ve başarılı oldular. Rosa birkaç hafta önce sağ salim ailesine teslim edildi. O zamandan beri düğününü yeniden planlamakla meşgul. O ve ailesi seni soruyorlardı ama ben senin kendinde olmadığını ve iyileştiğinde seni ona götüreceğimi açıklayan bir mektup gönderdim."

Hmm. Benden uzak kaldığı günler boyunca savaşçı prensim meşgulmüş gibi görünüyordu.

Koca, şişko *pislik!*

"Birkaç hafta önce kurtarıldı," dedim usulca. Eli benimkini nazikçe çekiştirdi. "Cora -"

"*Birkaç hafta önce kurtarıldı!*" diye bağırdım ve müşterilerin gözlerinin bize doğru çevrildiğini hissettim.

Tor sertçe, "Cora, sakın ol," diye emretti.

"Sakinleşmek mi? Delirdin mi sen?" Tersledim. "Çok endişelendim! Ve sen bana hiçbir şeyin değişmediğini söyleyerek *yalan* söyledin! Beni *kız kardeşimin* bir dişi tanrının şeytani pençelerinde olduğuna inandırdın!"

Tor masanın üzerinden bana doğru eğildiğinde daha fazla dikkatin üzerimize geldiğini hissettim.

"Ve ben *senin sen* olduğunu bilmiyordum," diye hatırlattı bana. "Ve Rosa'nın Dash'i görmesini engellemek için tek bir şey bile yapmadın. Şimdi biliyorum ki hiçbir şey yapmadın çünkü yeni bir dünyada uyanmıştın. O zaman hiçbir şey yapmadığını düşünmüştüm çünkü *o sendin*. Bunu sadece Rosa'ya zarar vermek istediğin için yaptığını varsayabilirdim. Ayrıca Minerva ile alçakça bir amaç için birleştiginizi de tahmin edebilirdim. Bu nedenle size bu bilgiyi veremezdim. Bunu anlamalısınız."

"Anladığım kadarıyla *Tor*," diye tısladım, elimi onun elinden çekmeye çalıştım ama başaramadım, bu da beni daha da sinirlendirdi çünkü onun bu kadar *güçlü* olmasından bıkmıştım, "iki buçuk gündür *buradayız ve sen benim ben* olduğumu biliyorsun ve bu *bilgiyi benimle* paylaşmadın!" Son kez bağıryordum ve eli benimkine sert bir darbe indirdi.

"Peki neden aşkı, sence? Belki de şu anda verdiğin tepkiyi verdiğin içindir? Ya da bu dünyaya gelmeden önce seni ağır bir şekilde incitmiş olabilir miyim, o kadar ağır ki benden kaçtın ve ben de seni mermerden, *kanlı* merdivenlerden yuvarlanırken izledim, bu sırada kafanı kırdın ve vücudunu morarttın? Çocuğumu taşıyan o güzel bedeninde hâlâ taşıdığın morluklar mı? İkimizin de bu kazadan sonra aldığımız için son derece şanslı olduğumuz bir çocuk mu? Ve ondan hemen sonra, seni kollarımda baygın tutarken ve bir daha uyanıp uyanmayacağını merak ederken, birdenbire yeni bir dünyadaydım, kızgın ve incinmiştin, beni itiyordun. Ve Tanrılar aşkına, *senin kim olduğunu* yeni anlamıştım ve sana aşkı, bu yüzden belki de aklımda kız kardeşinin mutlu, sağlıklı olduğu ve düğün buketini portakal çiçeği ve yasemin yerine gül ve papatyaya çevirmeye karar verdiği gerçeğinden başka şeyler vardı çünkü yasemin kokusunun çiçeklerle şiddetli bir şekilde çatışacağını düşünüyordu?"

Ona baktım.

Sonra nefes aldım, "Bana aşık mısın?"

"Tanrım, Cora, az önce sana ruhumun diğer yarısı olduğunu söyledim." "Bana aşık mısın?" Tekrarladım.

Sandalyesinde geriye yaslandı, sonra başını arkaya eğdi ve tavana bakarak, "Beni kurtar," diye mırıldandı.

"Tor," diye seslendim, elini hafifçe çekiştirdim ve içimde bir şeylerin şiştiğini hissettim, hızla şişiyordu, o kadar hızlıydı ki, her an patlayacaktım.

Bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Senin dünyanda her şey yolunda," dedim ona sessizce.

"Evet Cora, benim dünyamda her şey yolunda."

"Lanet artık beklemede değil. Rosa kurtuldu," diye devam ettim. "Evet aşkım, sana az önce söyledim."

"Eğer geri dönebilirsek, Dash'i Rosa ile güvenli bir şekilde evlendirebilirsek, o zaman toprak bizim neslimiz için güvende olacak."

"Ve sen benimle evlisin," dedi kararlılıkla.

"Ve ben de seninle evliyim," diye fısıldadım usulca. Bana ters ters baktı.

"O zaman her şey yoluna girecek," diye fısıldadım.

"Evet, Cora, her şey yoluna girecek," diye yarı tekrarladı bariz bir sabırla.

"Yani," diye fısıldamaya devam ettim, "Anneme, babama ve Phoebe'ye, seninle geri döndüğümde, sadece sen ve çocuğumuz, ben ve kız kardeşim, canlı ve mutlu, bir masal diyarında olacağımızı ve gitmeme izin verirlerse daha iyi hissedeceklerini söyleyebilirim."

Tor'un vücudunun hareketsizleşmesini izledim. Sonra yüzünün yumuşamasını ve gözlerinin ısınmasını izledim.

Sonra fısıldadı, "Evet aşkım, bu anlama geliyor." "Bu beni daha iyi hissettirecek," diye fısıldadım.

Elimi bırakmadan önce bana bir nanosaniye kadar baktı, ayağa kalktı, masanın etrafında döndü, beni sandalyemden çekip kollarına aldı, beni vücuduna yapıştırdı ve ıslak, sıcak, fantastik ve çok uzun bir öpücük kondurdu, ben de kollarında erirken ona karşılık verdim.

Başını kaldırdığında gözlerinin içine baktım ve "Seni seviyorum prensim" diye fısıldadım.

Bu sözlerim üzerine Tor o inanılmaz güzellikteki gülümsemesini takındı.

Sonra kahvehanede yüksek sesli, spontane bir tezahürat yükseldiğinde bir ses dalgasıyla vurulduk.

"Pekala, dostum!" diye bağırdı adamın biri.

Yanaklarımın ısındığını hissettim ve dudaklarımı içeri çektim. Tor'un gülümsemesi daha da büyüdü.

"Tanrım, çocuklar, cidden, böyle devam ederseniz, *hemen* bir odaya çıkmanız gerekecek," dedi Phoebe ve sırttan arkadaşımı, birkaç kez tanıştığım arkadaşı Brianna'yı ve masamıza katılan başka bir kadını görmek için başımı çevirdim.

Diğer kadın açık bir hayranlıkla Tor'a bakıyordu ve onun diğer dünyadaki Kirke'nin arkadaşı olduğunu biliyordum. Ve onun da Tor'un paralel bir evrenden geldiğini bildiğini biliyordum.

Ayrıca çılgın hayatımın ya daha iyiye gideceğini ya da kesinlikle daha kötüye gideceğini biliyordum.
Aman Tanrım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Yırtılmış

Oturma odamdaki koltukta oturmuş, ayaklarımı sehpaye uzatmış, bacaklarımı bükmüş, dizlerimin üzerinde bir kâğıt parçası, liste yapıyordum. Tor kanepeye uzanmış, parmakları karın kaslarının üzerinde duran bira şişesine sarılmış, gözleri televizyondaki beyzbol maçındaydı.

Yani... tamamen... *bir erkek*.

Bu Phoebe, Brianna ve Marlene ile yaptığımız konuşmadan sonraydı. Tor'a cep telefonu almak için alışveriş merkezine gitmemizden sonraydı. Ve eve döndükten sonra, Tor birkaç blok ötede durdu ve apartman gözetleniyor olabilir diye arabadan inip geri yürüdü (nasıl olduysa, ben sürücü koltuğuna oturup eve döndüğümde, sokakta park edecek bir yer bulduğumda ve daireme yürüdüğümde kapımın önünde duruyordu, bu da onun sadece güçlü olmadığını kanıtlıyordu, adamım hızlıydı ve umarım gizliydi). Tor'a spiral makarna, köfteli spagetti sosu, sarımsaklı ekmek, salata ve biradan oluşan bir akşam yemeği hazırlamıştım (onun için diyet kök birası, benim için) ve Tor bu yemeği sucuklu sandviç ve Cheetos'tan çok daha fazla sevdiğini paylaşmıştı. Tabii ki yemeğin ardından kırmızı kadife pasta yedik çünkü bu pasta bir haftalık olsa bile yine de çok güzeldi.

Kahvede Phoebe'den Noc'un ona hiçbir şey vermediğini öğrenmiştik.

O ilk şey değil.

Ama ilk olarak Cora'nın değil de onun orada olmasına (kovulacak herhangi biri gibi), ikinci olarak da hiçbir açıklama yapılmadan ve sebepsizmiş gibi görünen bir nedenle kovulmasına kızmış görünüyordu. Cora burnunu sokmaya çalışmıştı ama adam sımsıkı kapalıydı ve eli bavulun sapını kavradıktan sonra fazla oyalanmadı.

Bununla birlikte, adamın kızgın *göründüğünü* ancak rahatladığını ve çoğunlukla sadece eşyalarını istediğini hissettiğini vurgulamıştır. Ayrıca adamın dikkatinin dağınık *göründüğünü*, yapacak daha iyi işleri varmış gibi davrandığını ve sadece oradan defolup gitmek istediğini belirtmiştir.

Bu bir hayal kırıklığıydı ancak beklenmedik bir durum değildi.

Hayal kırıklığı *değil* ama şok olan şey (bu şokun bir kısmı iyi, yani muhtemelen çok iyi, bir kısmı da kötü, yani gerçekten kötüydü) Marlene'den öğrendiklerimizdi.

İlk olarak, alternatif Kirke'nin, *gerçek* Kirke'yi geri getirmek için, bu dünyada gerçek Kirke'yi kendi dünyasına geri getirebilecek bir cadı bulmak için her şeyi yaptığını öğrendik (*bu nasıl kafa karıştırıcı?*).

Sonra, neyse ki, Tor'un Marlene'in verdiği ek bilgilerden doğruladığı gibi, bu dünyanın gerçekten de Korwahk *olduğunu* öğrendik. Ve cadı sonsuz sayıda dünya olmadığı bilgisini vermişti. Bir Tor'un ki vardı, bir de bizimki.

Sonra Kirke'nin cadı tarafından geri gönderilmediği doğrulandı. Kirke'nin Kralı Lahn onu kendisine geri götürmek için bir yol bulmuştu. Bununla birlikte, cadı büyük bir güvenle Circe'in babasına güvence vermiş, o da Marlene'e Circe'in güvenli bir şekilde olmak istediği yere geri döndüğüne dair güvence vermişti. Ancak, cadı Kirke'yi geri göndermemiş olsa da, Marlene Tor ve beni geri gönderme gücüne sahip olduğundan nispeten emindi (nispeten, yikes!).

Marlene de bizimle buluşmadan önce Circe'nin babasını aramış, yerini öğrenmiş ve cadının karavanına (evet, *karavanına*) uğramış ama artık orada olmadığını fark etmişti. Aslında, tüm karavan gitmişti.

Bu kötüydü.

Sürpriz olan şey Marlene'in cadının yaşlı, kör ve adının *Clarabelle* olduğunu söylemiş olmasıydı.

Bunun üzerine nefesim kesildi ve Tor'un gözleri bana kaydı. Daha sonra arabada ona bunun iyi bir haber olduğunu düşündüğümü söylediğimde bile hiçbir tepki göstermedi ve paylaştı.

Cevabı basitti: "Sen diğer Cora değilsin, bu Noc ben değilim ve bu cadı da diğer Clarabelle değil. Onun karakteri hakkında hiçbir fikrimiz yok. Bildiğimiz tek şey onun bir cadı olduğu ve büyüyle uğraşan herkesin şüpheli olduğu. İhtiyatlı davranmalıyız."

İtiraf etmeliyim ki, bu tamamen hoşuma gitti.

Marlene'i Circe'in diğer dünyası hakkında daha fazla sorguladım ve Tor ile Phoebe'nin söylediklerinin doğru olduğunu öğrendim. Benim gibi Circe'nin de Kral Lahn'la arası pek iyi başlamamıştı (Circe gerçekten de avlanmış, "sahiplenilmiş", yani Kral Lahn tarafından *tecavüze uğramış*, sonra da kraliçesi olarak atanmıştı) ama bir şekilde toparlanmış, sonunda iyi geçinmeye başlamışlardı, *Çok* iyi, o kadar iyi ki, ona umutsuzca aşık, onu terk ettiğinde umutsuzca kalbi kırılmıştı, tamamen onun çocuğunu doğurmak istiyordu ve görünüşe göre geri döndüğünde mutlu bir şekilde mutluydu, ona ikizleri verdi ve hayatını bir kraliçe gibi yaşıyordu (kelimenin tam anlamıyla). O kadar mutluydu ki

Görünüşe göre her şeyi geride bırakıp doğduğu günden itibaren bu adamla birlikte ilkel dünyasında yaşamakta bir sakınca görmüyor.

Tüm bunlarla ilgili yarı iyi haber, görünüşe göre Circe'nin babasının ona kendi dünyasında bir mesaj gönderebilmiş olması ve Circe'nin de babasına (ve Marlene'e) durumu hakkında rahatlatıcı bir mesaj gönderebilmiş olmasıydı. Bunun *yarı* iyi bir haber olmasının nedeni, Circe'nin bir süredir oraya geri dönmüş olmasına rağmen, dünyalar arasındaki iletişimin öngörülemez olması ve Marlene'in bana Circe'nin babasının denemeye devam ettiğini ve Circe'nin de babasına söz verdiğini söylemesine rağmen, ondan bir daha haber alamamış olmasıydı.

Bu berbattı. Ancak, umudun olduğu yerde... umut vardı.

Açıkçası, Kraliçe Circe (ya da Kraliçe Circe, Korwahk'ın Gerçek Altın Savaşçı Kraliçesi, nasıl bir unvan bu?), vahşi kralı ve büyüyen yavruları Seattle'da tatil yapmadılar ki bu da berbattı. Marlene'den öğrendiğimize göre Circe'nin gidip gelmemesinin nedeni, cadı Clarabelle'in Circe'nin babasına haber vermesi ve *diğer* Circe'nin de (ki o da bir büyücüydü) bunu doğrulamasıydı; dünyalar arasında seyahat etmek çok büyük miktarda güç gerektiriyordu. Diğer dünyayla çok az iletişim vardı, olan da rastlantısal, kimsenin kontrolünde değildi ve bu nedenle cadı diğer taraftan seyahati kimin kontrol ettiğini bilmiyordu ve oradan ya da oraya birilerini geri getirmek için mesajlar alabileceğini garanti edemezdi. Getirebilse bile bu tek yönlü bir yolculuk olacaktı çünkü onları buraya getirdikten sonra evlerine götüremezdi çünkü onları buraya getirmek tüm sihrini tüketecekti. Sihrinin başka bir yolculuğa çıkmasına yetecek kadar iyileşmesi onlarca yıl alacaktı.

Gördün mü? Tamamen berbattı.

Dolayısıyla, Circe babasına kalacağı mesajını göndermeye karar verdiğinde, bu Circe'nin Kral Lahn'ın dünyası ya da kendi dünyası olduğunu bildiği anlamına geliyordu.

Circe, Kral Lahn'ı seçti.

Nereye varmaya çalıştığını anladım, ancak çocuğumun tıbbın daha gelişmiş olduğu dünyamda olmasını ve böylece ebeveynlerimin onunla tanışabilmesini ve tabii ki Oscar ön gösterileri başladığında yılın en sevdiğim etkinliği olduğu için (her şey elbiseler ve ekleyebilirim, saç modelleri ve mücevherlerle ilgiliydi) ileri geri seyahat edebilmeyi tercih ederdim.

Ne yazık ki bu mümkün olmadı.

Ama ne kadar zor olursa olsun seçimimi çoktan yapmıştım. Ve bunu yaptım çünkü Tor benim dünyamda bir prens olamazdı, halkı ona bağlıydı ve krallığını yeniden inşa etmek için büyük çaba harcamıştı (ve bunu kanıtlayacak yaraları vardı). Ondan, beş yıl boyunca terini ve kanını akıttığı ve yeniden kazanmak için gösterdiği çabaların yüzünde ve vücudunda iz bıraktığı bir şeyin muzaffer sonucunun tadını çıkarmaktan vazgeçmesini isteyemezdim, ne de doğuştan hakkı olan bir krallığı yönetmek için nihai halefiyetten vazgeçmesini isteyebilirdim.

İdari asistandım, sadece Dave bana bağlıydı ve aldığım tek yara kağıt kesiğiydi.

Ailemi, Phoebe'yi, Dave'i, Oscar öncesi gösterileri ya da bunların hiçbirini düşünmedim. Düşünemezdim. Odaklanmak zorundaydım. Aşık olmuştum. Hamileydim. Erkeğim, değer verdiği ailesinden ve ona bağlı olan halkından çok uzaktaydı.

Ve tanımam gereken bir kız kardeşim vardı.

Gerisini zamanı geldiğinde halledecektim. Yapamazsam da Tor'un bana yardım edeceğini ya da en azından denemek için elinden geleni yapacağını biliyordum.

Biz kahveden ayrılmadan önce Marlene Tor'a döndü.

"Onunla ilgili hikâyeler duydun mu?" diye sordu.

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi.

"Ve o, şey... *mutlu* ~~ni~~ diye devam etti, sesi alçak, gözleri yoğun ve Tor'un cevabı onun için dünyalara bedeldi.

Bunun üzerine Phoebe'ye bakmamaya çalıştım ama bu masanın üzerinde elini aramadığım, bulmadığım ve sıkıca tutmadığım anlamına gelmiyordu.

"Birbirlerine aşık oldukları söyleniyor, kadın bir tanrıça olarak saygı görüyor, bu yüzden evet, *mutlu* olduğunu varsayıyorum," diye yanıtladı Tor sessizce.

Başıyla onayladıktan sonra "Korwahk krallığınızdan uzakta mı?" diye sordu.

"Çok uzak," diye cevap verdi ve kadın hayal kırıklığına uğramış gibi göründü ama yine başını salladı, sonra dudaklarını yaladı ve başka tarafa baktı.

Adını söyledim ve gözlerini yakaladığımda "İstediğin bir şey v a r mı?" diye sordum.

Marlene beni inceledi. Sonra başını salladı.

Marlene sessizce, "Ona bir mesaj iletmek istiyorum, sadece... onu özlediğimi ve *mutlu* olmasına sevindiğimi bilmesini istiyorum," dedi.

Hmm. Marlene tatlıydı ve sessiz görünüyordu, Phoebe'nin aksine o farklı bir tatlıydı ama o kadar da sessiz değildi ama Marlene öyle görünüyordu

Tıpkı Phoebe'nin benim olduğu gibi Circe'nin de en iyi arkadaşı. Bu ona gülümsememi sağladı ama aynı zamanda elimi Phoebe'nin elinin içinde daha da sıkılaştırdı.

Tor, "Döndüğümüzde bunu halledeceğiz," diye önerdi ve Marlene umutla ona baktıktan sonra Tor dürüstçe devam etti, "Ancak bu topraklar çok uzakta, iletişim yolları güvenilir değil, bu kral göçebe ve bu nedenle ona ulaşacağını garanti edemem ama deneyeceğimizi garanti edebilirim."

Onu masanın altından tekmeleme dürtüsüyle savaştım çünkü dürüst olması güzeldi ama Tanrı aşkına, güvenilirmez iletişim yollarını bilmek zorunda değildi.

Tor'a başıyla onay verdikten sonra bana baktı. "Ben yanıdayken onu kaçırdı. Aslında tam yanında duruyordum. Onun kaybolduğunu gördüm. Öylece eriyip gitti." Vay anasını! İşte yine oldu! "Tam da geri dönmek istemediğinden bahsediyorduk ki, aniden ortadan kayboldu." Bunun üzerine Phoebe elimi sıktı, ben de onunkini sıktım. "Şu anda her şeyin yolunda olduğunu ve mutlu olduğunu biliyorum ama... evden biriyle tanışması, yani yalnız olmadığını bilmesi onun için harika olurdu. Krallığınızın çok uzakta olması berbat bir şey."

"Belki bebeği doğurduktan sonra Tor'la bir maceraya atılabiliriz," dedim yüzüne umudu geri getirmek için, işe yaradı, yüzü aydınlandı ama Tor'un ki karardı. "Sadece söylüyorum, belki..." Ona doğru mırıldandım.

Gözleri tekrar tavana kaydı.

Marlene ayrılırken Clarabelle'i bulmak için elinden geleni yapacağına ve bize hemen döneceğine söz verdi.

Ama Clarabelle'in kaçak olduğunu ve yaklaşık iki aydır Tor'un dünyasında olduğumu düşünüyordum. Bu, o kadar ya da daha uzun süre burada kalabileceğimiz anlamına geliyordu. Clarabelle'i ne zaman bulacağımızı ya da bulup bulamayacağımızı kim bilebilirdi ki?

Yani bana kalırsa, her zamanki gibi işime devam ediyordum. "Sweets?"

Tor seslendi ve ben de listemden ona baktım. "Elindekini yere bırak. ve gel yanıma uzan," diye emretti.

Televizyona baktım, sonra tekrar ona döndüm.

"Bunu yapmak zorundayım ve beyzbolla ilgilenmiyorum," diye cevap verdim. "Değıştireceğim," diye karşılık verdi.

"Bunu yapmak zorundayım," dedim ona, gözleri dizlerime gitti ve sonra tekrar benimkilere döndü.

"Bunu daha sonra da yapabilirsin," dedi. "Hayır, yolumdan çekilmek istiyorum."

Yan tarafına döndü, tüm dikkatini bana verdi ve bunu yaptığında gözlerindeki değişimi fark ettim ve bunu vücudumun belirli üç yerinde fark ettim.

"Onu bir kenara bırak," dedi usulca, "ikimiz de senin kapalı şelalene gidelim."

Tor'la duş alma düşüncesi vücudumun bu üç özel parçasını titretti.

"Beş dakika tatlım," diye cevap verdim aynı yumuşaklıkla. "İşim bitecek ve duş alabileceğiz."

Başını elinin üzerine koydu, dirseğini kanepeye dayadı. "Ne yapıyorsun?"

"Liste yapıyorum," diye cevap verdim, tekrar kâğıdına bakarak. "Ne listesi?" diye sordu ve ben de ona baktım.

"Acil durum planları." Kaşları kalktı, ben de açıkladım: "Burada ne kadar kalacağımızı bilmiyoruz. Yani, eğer bir süre burada kalırsak, tıpkı benim bir süre sizin dünyanızda kaldığım gibi, yapmam gereken ve kaçırmamızı istemediğim şeyler var." Tekrar kâğıda baktım ve sıralamaya başladım. "Doktora gitmeliyim, hamileliğimi tıbbi olarak onaylatmalıyım, vitamin falan almalıyım, tüm bu işlere başlamalıyım. Sen, annem, babam ve ben, babamın anneme evlenme teklif ettiği ve her yıl doğum günlerimizde gittiğimiz deniz kenarındaki yere gitmek istiyorum. Seni sahil boyunca bir gezintiye çıkarmak istiyorum, böylece dünyanın kasvetli olmadığını ve bazı yerlerinin gerçekten muhteşem olduğunu görebilirsin. Beyzbolla ilgilendiğin için sezon bitmeden seni Seattle Mariners'ın maçına götürmek istiyorum. Ve Phoebe'ye gitmeni istiyorum, böylece sana harika olan kirli martinilerinden birini yapabilir. Ve sana sakız almayı unuttum, bu yüzden deneyebilmen için sana sakız almalıyız -"

"Cora," diye araya girdi Tor ve başımı kaldırdım. "Ne?"

"Listeni bir kenara bırak ve buraya gel," diye emretti.

"Tor, hiçbir şeyi unutmamak için bunları kâğıda dökmeliyim."

"Onu bir kenara bırak ve buraya gel," diye yarı tekrarladı.

"Tatlım, bana yer göstermek ve insanlarla tanışmamı sağlamak için kendi dünyandan zaman ayırdın ve ben sana ne vermek istiyorum -"

"Aşkım, onu bırak ve *buraya gel*." Sesi çok sertti ve ben elimdeki listeye o kadar odaklanmıştım ki yüzündeki ifadeyi kaçırmıştım.

Ama şimdi özlemiyordum.

Listeyi bıraktım ve oraya gittim.

Üstüne tam olarak uzandığımda, saçlarımın iki yanını kaldırdı ve bir eliyle başımın arkasında tuttu, diğer koluyla belime sarıldı.

"Listenize bir saniye içinde geri dönebilirsiniz ama döndüğünüzde onu değiştirmeniz gerekir. Yapmak istediğin tüm şeyleri, görmek istediğin insanları öncelik sırasına göre *listelemelisin*. O zaman bunları yapacağız ve bu insanları göreceğiz" dedi.

"Ama ben seni istiyorum -" Başladım ama başını kaldırıp dudaklarını dudaklarıma değdirince durdum.

Başını eğdi ve fısıldadı, "Aşk için her şeyden vazgeçen ben değilim, tatlım."

Kolunu sıkıdığı anda kalbim sıkıştı.

Tor konuşmaya devam etti ve bunu gözlerindeki o şefkatli bakış ve sesindeki alçak gürültüyle yaptı. "Burada kalan zamanını görmek istediğin insanlar ve gitmek istediğin yerlerle *doldurmalısın* ve ben de senin dünyanı bu şekilde deneyimleyeceğim. Buna sahip olmanı istiyorum. Buna ihtiyacın olacak. Ve sen benim için her şeyini vermeden önce benim sana bunu verebildiğimi bilmek, birlikte geçireceğimiz on yıllar boyunca kendimi daha huzurlu hissetmemi sağlayacak."

Gözlerim aniden ve hızla yaşlarla doldu.

Tanrım ama *Tanrım*, bu adamı seviyordum.

Bir tanesi yanağımdan aşağı kayarken "Bebeğim," diye fısıldadım ama Tor saçımı bırakıp başparmağıyla süpürmeden önce çok uzağa gitmemişti.

"Şimdi beni öp aşkım, sonra da listeni bitir ki birlikte duş alabilelim."

Sulanmış gözlerimin arasından muhteşem savaşçı prensime baktım.

Sonra ağzımı onun ağzına bıraktım, her iki kolu da beni sıkıca sardı, başımı yana eğdim, o da başını diğer tarafa eğdi, ağzım açıldı ama dili içeri kaymadan ve onun ihtişamını tadamadan önce kendimi havada uçarken hissettim.

Evet, *havada uçuyor!*

Şok içinde haykırdım ama sırtım acı içinde duvara çarpınca ve etrafımdan mavi kıvılcımlar saçılınca haykırışım aniden kesildi.

Aman Tanrım.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Aman Tanrım!

Hayır! Hayır!

"Tor!" Duvardan aşağı kayarak popomun üzerine düştükten ve başımı kaldırdıktan sonra bağırdım.

Ama kaneppe, tüm kaneppe, mavi sisle örtülmüştü. O kadar örtülüydü ki, onu göremiyordum, en ufak bir parçasını bile. Hiçbir şeyini.

Hayır! Hayır!

"Tor!" Çığlık attım, ayağa fırladım ve ona doğru bir adım attım, ancak görünmez bir elin göğsüme yerleştiğini hissettim ve şiddetli bir şekilde duvara doğru itildim, yere düştüğümde mavi kıvılcıklar tekrar uçtu ve göğsümdeki baskı geçmedi.

Beni duvara yapıştıran görünmez tutuşa karşı mücadele ettim, ileri doğru ittim ve *"Tor! Hayır! Hayır! Aman Tanrım! Kirala, hayır!"*

Sonra daha önce sadece bir kez duyduğum şeytani bir kıkırdama duydum, kanım buza dönüştü, mavi sis koltuğumdan kayboldu ve beni kontrol eden görünmez tutuş eriyip gitti.

Kanepem boştu. Tor gitmişti.

Sadece çaresizlik içinde değil, ani bir acıyla da yere yığıldım. Vücudumu otomatik olarak sıkı, koruyucu bir top haline getirmeme neden olan dayanılmaz, dayanılmaz bir acı.

Ve o acının ne olduğunu biliyordum. Tam olarak ne olduğunu biliyordum.

Ruhumun yarısı koparılmıştı.

Yedinci Bölüm

Çapalarımızı alın

İki hafta sonra.

"Bir şey yok mu?" Cep telefonunu kulağıma dayamış, dizlerimi göğsüme bastırmış, popomu banyonun fayans döşeli zeminine dayamış halde sordum.

"Üzgünüm, Cora. Onu hiçbir yerde bulamadık. Harold ve ben diğer Circe'in konuştuğu herkese sorduk, bize gittiğini söylediği tüm yerlere gittik ve kimse Clarabelle hakkında bir şey bilmiyor," diye cevap verdi Marlene kulağıma.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve alnımı dizlerime koydum.

Sonra telefona fısıldadım, "Unutma, param var. Hepsini kullanabilirsin. Yetmiş beş bin dolarım var. Bunu unutma."

"Hatırlıyorum Cora, ama bilgi yok, hatta parasını ödeyecek bilgi bile yok ve o paraya ihtiyacın olabilir," dedi Marlene sessizce ve telefondan bile sesimi duyabildiğini biliyordum, her gün yaşadığım acıyı, her lanet *saniyede* daha da kötüleşen acıyı duyabiliyordu.

"Peki ya diğer Kirke, onun gücü -?" Denedim ama Marlene sözümü kesti.

"Büyümekte olduğunu söylüyor ama elinde yeterli miktarda yok. Etrafa soruyor. New Orleans civarında çok fazla büyü olduğunu söylüyor. Birini bulursa hemen bize haber vereceğini ve oraya uçabileceğini söylememi istedi. Ama paranı saklamalısın, Cora. Eğer birini bulabilirse, kullanması gereken sihir miktarının çok pahalı olacağını söylüyor."

Başımı kaldırdım. "Eğer yapabileceğim bir şey varsa..." Sözlerimi yarıda kestim çünkü bunu daha önce milyonlarca kez söylediğimi biliyordu. İki hafta önce, Phoebe ve ben her adımda Marlene ve Circe'in babası Harold'la birlikte olmuştuk ama her çıkmaz sokakta, her hayal kırıklığında acım daha da artıyordu ve Harold ve Phoebe buna katlandığımı görünce meşhur ayaklarını yere vurmuşlardı. Onları görmezden geldiğimde, Phoebe beni babama şikayet etti. Babamı görmezden gelmeye çalıştım ama o da beni anneme şikayet etti ve olan oldu.

"Harold, Phoebe ve ben yapıyoruz Cora, söz veriyorum. Brianna da etrafa soruyor, sizinkilere, Harold'un arkadaşlarına, Circe'in eski dostlarına. Ama eğer varsa, sana söyleyeceğim. Söz veriyorum tatlım, tamam mı?"

Nefesimi içime çektim ve fısıltıyla "Tamam" dediğimde sesim titredi.

"Aramaya devam edeceğiz," dedi

bana. "Tamam," diye fısıldadım.

"Vazgeçmeyeceğiz."

Gözlerimi tekrar sıkıca kapattım. Sonra onları açtım ve "Teşekkürler." dedim. "Dayan, başını dik tut, seni eve götüreceğiz."

HÖme.

Tanrım. Evet, ev. Evim Tor'du. Eve gitmem gerekiyordu.

"Tamam," dedim usulca.

"Güle güle,

tatlım." "Güle

güle, Marlene."

Telefonumu kapattım. Sonra tekrar açtım ve tuttuğum özel dedektifi aradım. Açmadı, ben de sesli mesaj bıraktım. Bu o günkü üçüncü mesajımdı. Onu rahatsız ettiğimi biliyordum ama umurumda değildi ve beni kızdırıyordu çünkü hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyordu ve bunu biliyordum çünkü pislik hiç aramadı ve bu nedenle hiçbir şey yapılmıyordu.

Aşırı kiloluydu, dişleri kötüydü ve ofisinde oturduğum süre boyunca göğüslerime baktı. Ayrıca beş bin dolarlık bir ücret talep etti ki bunun biraz fazla olduğunu düşündüm ama verdim. O zamandan beri ondan bir kez haber aldım ve "üzerinde çalıştığını" söyledi, ancak sesi yarış pistindeymiş gibi geliyordu.

Popom yere degecek şekilde oturdum ve belki de başka bir özel dedektife ihtiyacım olduğunu düşünerek banyo dolaplarına baktım.

Sonra hareket edebilmek için nefesimi içime çektim.

Hareket etmek acı veriyordu. Oturmak acı veriyordu. Uzanmak acı veriyordu. Uyumak acı veriyordu. Acıttı

Nefes al.

Ve her gün, daha çok acıyordu.

Kanamam yoktu, derim yırtılmıyordu, saçlarım dökülmüyordu.

Ama ben ölüyordum. İçimde ölüyordum, bunu hissedebiliyordum.

Yavaşça banyodan geçtim, kapıyı açtım ve kapıdan çıkıp yatak odasından geçerek oturma odama girdim. Mırıldanan sesleri duydum ve durdum, kendimi tutmak için duvara yaslandım. Sonra dinledim.

"Endişeleniyorum," diye fısıldadı annem.

"Ben de," diye fısıldadı Phoebe. "Her geçen gün daha da kötüleşiyor."

"Vitaminlerini alıyor mu?" Babam sanki vitaminler ona yardımcı olacakmış gibi sordu.

Bu.

"Bilmiyorum. Doktor hamileliğini doğruladığında verdiği reçeteyi aldı. Onu kendim almaya götürdüm. Ama ben

onları alıp almadığını bilmek." Annem söyledi.

"Birimiz sürekli onunla kalmalı," dedi babam. "Vitaminlerini aldığından emin olun. Uyuduğundan emin olun. Yemek yediğinden emin olun."

"Anlaştık," dedi Phoebe hemen. "Taşınabilirim, geceleri burada uyuyabilirim." "Gündüzleri de kalabilirim," diye ekledi annem.

Babam arkadaşına "Hafta sonları yapacağız, Phoebe, sana bir mola verelim," dedi ve ben tekrar gözlerimi kapattım.

Tor olmadan bir hafta sonuna daha katlanamazdım. Bırakın bütün bir haftayı, onsuz bir saniyeye daha dayanabilir miydim bilmiyordum.

"Diğer Cora'nın parası onda, Phoebe," diye devam etti babam. "Ama Dara ve ben Cora'nın düğünü için yirmi beş bin dolar biriktirdik. Sen, Harold ve Marlene bir şeyler bilen, yardım edebilecek ve para almadan bunu yapmayacak birini bulun, buna ihtiyacınız var, bunu da ekleyin, duydunuz mu?"

Gözlerimi açtım.

Babam. Tanrım, o harika bir adamdı.

Ve düğünüm için yirmi beş bin mi? Bu çok havalıydı ve bana her zaman istediğimi bildiği harika bir düğün verebilirdi.

Evet, babam harika bir adamdı. "Evet,

Forrest," diye fısıldadı Phoebe.

Sonra annemden bir sessizlik geldi, sesi endişe doluydu, "Eğer o bunu yaşıyorsa, Tor ne yaşıyor?"

Yanağımı duvara bastırmak için boynumu büktüm.

Bunu düşünmek bile acı veriyordu çünkü onun da aynı şeyi yaşadığını biliyordum. Benim güçlü savaşçı prensim, bu iğrenç acıyla dibe vurdu. Buna kimse dayanamazdı, hiç kimse, o bile.

Ve kesinlikle ben değilim.

Phoebe anneme, "Bana onun ruhunun yarısına sahip olduğunu ve onun da kendisiyle aynı şeyleri hissettiğini söyledi," diye cevap verdi.

"Tanrım, o adam, hayal bile edemiyorum-" Annem fısıldadı.

"Yapma," diye araya girdi babam. "Sadece bu soruna bir çözüm hayal et. Phoebe ve arkadaşları bir yolunu bulacaktır. Olumsuz düşünmenin hiçbir şeye faydası olmadı."

"Haklısın aşkım," diye fısıldadı annem.

"Biliyorum aşkım," diye fısıldadı babam.

Aşkım.

Daha fazla dayanamadım.

Kendimi ileriye doğru zorladım ve mutfak kapısında durdum, üç çift şaşkın gözün bana döndüğünü gördüm, bitkin, endişeli yüzlere yerleşmiş gözler.

"Uzanmalısın," diye emretti annem, telaşla ilerleyerek. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim ona.

"Tatlım, alabilirsin, odana git ve -" Annem başladı.

"Gitmenizi istiyorum," dediğimde gözleri büyüdü ve gövdesi geriye doğru kaydı.

"Cora, tatlım, bu -"

"Benim için endişelendiğini biliyorum, konuştuğunu duydum ve duymamış olsam bile bunu kaçırmam mümkün değil. Ve tamam, bana göz kulak olmak istiyorsun, sorun değil. Ama bana bir saat ver. Sadece bir saat. Dinlenmeye, kafamı boşaltmaya ve burada fısıldadığını ya da endişelendiğini düşünmemeye ihtiyacım var. Sadece bir saat yalnız ve sessiz kalmaya ihtiyacım var. Sonra geri gelebilirsin. Bana bunu verebilir misin?"

"Burada sessiz olabiliriz tatlım," dedi babam usulca.

"Aynı şey değil baba," diye cevap verdim.

"Cora, sen de-" Phoebe başladı ve işte o zaman kendimi kaybettim.

Her şeyi bir arada tutuyordum, bir ipliğe tutunmuştum, iki hafta boyunca o ipliğe tutunmuştum, iki uzun hafta boyunca o ipliğin parmaklarımdan kayacağı hissiyle yaşamıştım. Ve tam o anda, o ipliği kaybettim. Hoş değildi, iyi değildi ama işte o zaman kaybettim.

"*Ben ne olduğumu biliyorum, tamam mı?*" diye bağırdım, yüzlerindeki endişeye karşı gözlerimi kapattım ve başımı sertçe bir kez salladım. Gözlerimi açtım ve onlara baktım. "Acı çekiyorum ve üzgünüm ve bunların hiçbirisi kimsenin kontrolünde değil ve hepiniz bunun içine sürüklendiniz ve benim için endişeleniyorsunuz ve zaman ve enerji harcıyorsunuz ve bu beni her şeyin ötesinde suçlu hissettiriyor ve bundan kurtulmaya ihtiyacım var. Sadece bir saatliğine."

"Kendini suçlu hissedecek bir şey yapmadın tatlım," dedi annem sessizce ve ben ona baktım.

"Biliyorum anne ama bu kendimi daha az suçlu hissetmemi sağlamıyor," diye karşılık verdim, dudağını ısırıldı ve acı dolu bir nefes daha çekerek ipliği geri aldım, hayatım pahasına tuttum.

Sonra nazikçe, "Özür dilerim. Sizi seviyorum çocuklar. Bana yardım etmek, Tor'a yardım etmek için her şeyi yapmadan, benim için endişelenmeden önce de sizi seviyordum. Ne olursa olsun sizi *hep* seveceğim. Ama unutmaya çalışmak için sadece bir saat alabilir miyim? Sadece bir saat yalnız kalabilir miyim? Sonra hepimiz endişelenmeye geri

dönebiliriz."

Ve benim için acıya geri dönmek... Gerçi acı hiç geçmedi. Asla.

Hepsi bana baktı.

"Sadece bir saat," diye fısıldadım. "Lütfen?"

Annem babama baktı. Babam anneme baktı. Phoebe beni inceledi.

Sonra babamın gözleri bana geldi. "Tamam tatlım, bir saat. Sadece bir saat." Rahatlamış bir şekilde kapı pervazına yaslandım. "Sağ ol baba."

Öne çıktı, elini başımın arkasına doladı, beni kendine çekti ve alnımdan öptü. Annem öne çıktı, elimi sıktı ve yanağımdan öptü. Phoebe öne çıktı ve bana sıkıca sarıldı.

Sonra gittiler ve bunu ben kapıdan çıkmadan yaptılar.

Kapının kapandığını duyduktan sonra uzun bir süre hâlâ Tor'un yiyecekleriyle dolu olan mutfığıma baktım. Vitaminlerimi alıyordum (tabii ki alıyordum, bebek için onları zorluyordum) ve yemek yiyordum. Aç değildim ama hamileydim, bu yüzden çocuğumuz için yiyordum. Ama Tor o kadar çok yemek almıştı ki...

Hatıralara karşı gözlerimi kapattım. Sonra kanepeye geçtim, uzandım, kumandayı aldım, müzik setimi açtım ve benden koparıldığından beri milyonlarca kez yaptığım şeyi yaptım.

"Crash into Me "yi çaldım, zaten sıradaydı ve çalmaya hazırdı. Bittiğinde tekrar çaldım.

Ve bittiğinde, tekrar oynadım. Ve tekrar.

"Bebeğim," diye fısıldadım tavana, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından, şakaklarımdan aşağı akıyor, saçlarımı ıslatıyordu, "bana geri dön. Bana geri dönmenin bir yolunu bul. Yemin ederim, yemin *ederim*, *yemin* ederim, eğer bana geri dönersen, seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim. Bir daha asla. Sıradan insanlara karşı aşırı dostça davranmayacağım ve yarı ölü kuşları kurtarmayacağım ve ahırdaki Salem'e gizlice elma vermeyeceğim... ya da ahırdaki *tüm* atlara... ama bunu yaptığımı bildiğini sanmıyorum... ve çocukların saçlarını karıştırmayacağım. Mükemmel bir prenses olacağım. Senin mükemmel prensesin olacağım. Her saniye mutluluktan başka bir şey hissetmemen için elimden gelen her şeyi yaparak yaşayacağım, o güzel, güzel gülümsemenden başka bir şey yapmak istemeyeceksin. Yemin ederim. *Yemin* ederim," diye tıkanan boğazımı zorladım. "Sadece geri gel... tatlım, geri gel ve bana çarp."

Boğazım tıkanmıştı, kapım gürültüyle vuruldu ve sıçradım. Tanrım, bu bir saat olamazdı.

İçimi çekerek kanepeden yuvarlandım, kapıya doğru ilerledim ve gözetleme deliğinden dışarı baktım.

Aman Tanrım!

Kalbim boğazıma kaçtı, kapının kilidini açtım, fırlattım ve kendimi Tor'un kollarına attım.

"Bebeğim," diye fısıldadım, kollarımı omuzlarına doladım, yüzümü boynuna yasladım, ellerini, büyük, güçlü parmaklarını kalçalarımın etrafında hissettiğimde vücudum ona doğru bastırıyordu. "Tatlım, Tanrım, seni özledim. Tanrım, bebeğim," diye inledim boğazında.

"Cora?" güzel sesi, yüzümü boynundan çektim, ellerimi başının iki yanına götürdüm ve sonra onu kendime çektim, ağzımı onunkine bastırdım, dilimi içeri kaydırđım ve onu öptüm. Vücudunun derinliklerine gömüldüm, başını sıkıca tuttum, onu sahip olduğum her şeyle öptüm.

Kollarını bana doladı, beni öpmeye devam ederken dairenin içine doğru sürükledi ve kapıyı ayağıyla kapattığını belli belirsiz hissettim ve duydum.

Ellerimi boynuna doğru kaydırđım ve muhteşem, açık mavi gözlerine bakarak geri çektim.

"Hadi yatağa gidelim. Hemen şimdi. Acele et, sana ihtiyacım var tatlım. Tıpkı ilk seferimizdeki gibi, tıpkı o zamanki gibi, sana *şimdi* ihtiyacım var," diye fısıldadım çılgınca, onu istiyordum, ona bağlanmaya ihtiyacım vardı, olabildiğince yakın olmaya. Geriye doğru hareket ediyor, onu da yanıma almaya çalışıyordum ama vücudu kilitlendi ve beni sıkıca tuttu.

Sonra konuştu.

"Tanrım, bebeğim, sana ne oldu böyle? İki hafta önce beni başından savdın, şimdi de üstüme geliyorsun. Ne oluyor lan?"

Kollarından çekildim, iki adım geri attım, gözlerim yüzünü taradı. Yara izi yoktu.

Tor değil.

Noc.

Gözlerimi kapattım ve yüzümü ellerimin arasına alacak şekilde başımı eğdim. Tor değil.

Noc.

Lanet olsun! Yine ağlamaya başlayacaktım.

Haklıydım. Tekrar ağlamaya başladım. Gözyaşlarım geri geldi, acım geri geldi ve omuzlarım hıçkırıklarımla birlikte çökmeye başladı.

"Cora, lanet olsun, ne -?" Noc usulca sordu, kollarını bana doladı ama ben ondan uzaklaştım, hızla iki adım daha geri giderek bir elimi kaldırdım.

"Benden uzak dur!" Bağırdım ve yüzü anında endişeden öfkeye dönüştü.

"Bu çoklu kişilikler de neyin nesi bebeğim?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

Ona baktım. Tanrım, yara izi ve kullandığı kelimeler dışında aynıydı. Tamamen aynıydı. Her santimi, sesine kadar.

Acı yeniden kesildi, içimi parçaladı. Dayanamadım, onun orada olmasına tahammül edemedim.

"Çık dışarı," diye fısıldadım.

"Bak, bu olmayacak," dedi, kollarını indirdi, bana doğru bir adım attı, ben bir adım geri attım ve durup ellerini kalçalarına götürdü. "Bana söyleyeceğin bir şey mi var?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim dürüstçe, "size söyleyecek bir şeyim yok."

"Bir kadın doğum uzmanından randevu almak ve doğum öncesi vitaminleri için reçete doldurmakla ilgili bir şey yok mu?" diye sordu, çenesi sertti, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Lanet olsun.

"Bebeğim, korundum ama böyle şeyler olur ve taşıdığın çocuğun benden olup olmadığını bilmem gerek."

"Değil," dedim hemen.

"Benden başka kimseyle birlikte olmadığını bildiğim için bu ilginç."

Lanet olsun.

"Yanılıyorsun, ben yaptım," diye karşılık verdim.

"Kıçını gözetim altında tutarken bunu yapmak zor," dedi ve ağzım açık kaldı. "Sekiz haftalık hamilesin ve birkaç hafta önce başka bir adamın etrafta olduğunu biliyorum ama bunun dışında, sen, alışverişin, paket servisin, oyunların, direksiyona her geçtiğinde neredeyse yayaları öldüren çılgın sürüşün... ve *bendim*."

"Beni gözetim altında mı tutuyordun?" Fısıldadım.

"İpucu ver Cora, ben bir polisim. Tanrım, o kadar aptal mısınız?" diye sordu. "Tanrım, lanet olası rozetimi buldun, ona baktın, Tanrı aşkına elinde tutun, sanki hayatında hiç böyle bir şey görmemişsin gibi baktın. Tuvaletten çıkıyordum ve seni gördüm. Onu hemen geri koydun.

Bulduğun yerde, kıyafetlerimi karıştırırken, ekleyebilirim, ve sonra, hiçbir şeyi değiştirmedin. Ondan sonra haftalarca beraberdik ve sen hiçbir şeyi değiştirmedin. Beni korkuttun, oyununu bilmiyordum, rozetimle senin evinde *olmayı* beklemiyordum ama bana atladın ve buna katlanmaktan başka seçeneğim yoktu. Ve sonunda benim için işe yaradı. Alınma bebeğim ama kartları saymadığın sürece çok zeki değilsin, bu yüzden ne halt edeceğimi düşündüm."

Hay Allah. Cora bunu yapacaktı çünkü aslında hayatında hiç rozet gibi bir şey görmemişti.

Sırtım dikleşti ve ona bilgi verdim. "Polis olduğunu biliyorum."

Çenesini yukarı kaldırdı ve gözleri sertleşti. "Demek aslında çok zeki *değilsin* ve benimle oynadığını sandın," diye karar verdi ve taştan oyulmuş yüzüyle eğildi. "Tavsiye. Oyunda daha iyi olmalısın." Ona baktım ve devam etti: "Mesela, kıcıma tekme basmadan önce bana verdiğin öpücük ya da daha iyisi, az önce bana verdiğin öpücük gibi. İşte oyunda daha iyi olmak budur."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordum. "Bu senin soruşturmana engel olmuyor mu?"

"Oyunları bir hafta önce kapattım, bebeğim. Tahminimce, eşyalarımı toplayıp maçlara gitmeyi bıraktığından beri işlerin kötüye gittiğini hissettin. Senin tarih olduğunu düşündüm ve üzgünüm ama bu konuda çok da üzülmedim. Ta ki seni izlemeye devam ederken bir kadın doğum uzmanına gittiğini ve hamilelik vitaminleri aldığını öğrenene kadar. Ne yazık ki bu geri dönmem gerektiği anlamına geliyordu."

"Neden beni izlemeye devam ediyordun?"

"Çünkü oyunu seviyorsun, Cora, parayı seviyorsun, kıyafetleri, ayakkabıları ve tüm bu saçmalıkları seviyorsun." Bir kolunu yatak odama doğru uzattı. "Birini becerdiğini düşünmek, kartları saymak daha çok hoşuna gidiyor. Bundan zevk alıyorsun. Aslında, sanırım zevk aldığın tek şey bu. O kadar çok zevk alıyordun ki, bir polisle yattığını umursamıyordun bile. Beni bir raketin içine soktun; bu senin kanında var, ihtiyacın var, o kadar çok ihtiyacın var ki beni buna zorladın ve yine de durmadın, ben de başka bir oyun bulacağımı biliyordum, bu yüzden senin üzerinde kaldık."

Oh. Bu mantıklıydı. Sinir bozucuydu ama mantıklıydı.

Sonra aklıma bir fikir geldi. "Soruşturduğun insanlarla yatmak normal bir prosedür mü?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözleri tepeden tırnağa uzunluğumda gezindi ve tekrar geri döndü. "Bebeğim, her tarafımdaydın. Çok ateşlisin. Sıcak olacağını *düşünmüştüm*. Değildi. Ama o şekilde gitti, beni taşaklarımdan yakaladığını düşündün ve ben de o şekilde gitmek zorunda kaldım."

"Bu hiç hoş değil," diye fısıldadım, ama nedenini bilmiyordum çünkü benden bahsetmiyordu ve başı yana eğilirken gözleri kısılmıştı.

"Pek hoş değil mi?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

"Bu şekilde konuşmak," diye açıkladım, "benim hakkımda..."

Daralmış gözlerle bana baktı, sonra bir santim geriye yaslandı. "Siktir et beni," diye mırıldandı. "Bütün o buzun altında duyguları var."

"Hayır," diye fısıldadım, "*o* istemiyor ama *ben* istiyorum." Başını salladı ve "Yine mi geldin?" diye sordu. Ona bakakaldım. Sonra aklıma geldi.

Bir önceki adresim ve Clarabelle adında bir ilk adım vardı.

O bir polisti ve polislerin her türlü bilgiyi içeren veri tabanlarına erişimi vardı.

Tor gibi görünen ve Tor gibi konuşan birinin yanında olmak beni öldürecekti ama onu Clarabelle'i bulmama yardım etmeye ikna edebilirim bunu yapacaktım.

Sorun şu ki, onu nasıl ikna edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Ben başka bir adama aşığım," dedim sessizce.

"Tebrikler," diye cevap verdi, ağzı tam olarak değil ama neredeyse alaycı bir şekilde kıvrılmıştı.

Aklıma bir fikir geldi ve daha önce patronum Dave'de işe yaramış bir taktik buldum.

Soap opera.

"Ve," diye denedim, "sen Rosa'yı tanıyordun, Cora'yı değil. Ben Cora'yım ve Rosa benim ikiz kardeşim. Tek yumurta ikizleri ama o kötü ikiz. Tam bir baş belası. Ben evimdeyken evime göz kulak oluyordu -"

"Tanrım," diye sözümü kesti, kaşları havaya kalkmıştı,

"cidden mi?" Ona bakakaldım.

Tamam, belli ki Noc, hafıza kaybı hikayesini gıkını çıkarmadan yutan patronum Dave kadar boş kafalı değildi.

Kahretsin.

"Hayır, bu bir yalandı," diye itiraf ettim. "Bok yok mu?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Vuruldu!

Sonra farklı bir strateji bulmak için oyalanmaya karar verdim ve "Bira ister misin?" diye sordum.

"Hayır, çocuğumuzla ilgili ne yapacağın hakkında konuşmak istiyorum," diye cevap verdi.

"Sanırım bir biraya ihtiyacın var," dedim ona.

"Hayır, bebeğim, neyle uğraştığımı bilmem için bu karmaşayı tartışmam gerek. Anlaman gereken şey, ben bir polisim. Çocuk sende, bunun beni mutlu edeceğini söyleyemem ama çocuğuma bakarım. Yapmayacağım şey, *sen* 1400 dolarlık ayakkabı alabilesin diye kıcımı yırtarak nafaka ödemek. Ayrıca tembel kıcını kaldırıp kart saymaktan ve alışverişe gitmekten başka bir şey yapman gerekecek çünkü çocuğumun annesi bu saçmalıkları yapmayacak. *Hiçbirini*. Anladın mı beni?"

Hmm. Görünüşe göre Cora'nın bileti de ondaymış. Hiç iyi değil.

"Sana bir bira getiriyorum," dedim ve mutfağa doğru ilerledim.

Yanından geçerken kolumu yakaladı ve "Kahretsin Cora, lanet olası bir bira istemiyorum!" diye patladığında dönüp başımı yukarı kaldırdım.

İşte o zaman ilan ettim, "Alternatif evrenden bir adama aşığım. Taşıdığım çocuk senin değil, onun. Yüzünde bir yara izi olması dışında tıpkı sana benziyor..." Tamamen ona döndüm, uzandım ve şakağına hafifçe dokundum. Dikkatim dağılmış bir şekilde yüzünün şoktan donup kaldığını fark ettim ama gözlerim mükemmel tenine değen parmağıma kaydı. "Buradan başlayarak," diye fısıldadım, sonra parmağımı elmacık kemiğinden aşağı doğru kıvırdım, "ve burada bitiyor."

"Lanet olsun, sen delisin," diye fısıldadı, benim gözlerim onlara kaydığında gözleri yüzümde geziniyordu.

Ama onu gerçekten duymadım. Tor'unkine çok benzeyen, çok sevilen ama Tor'ununki olmayan yüzüne takılıp kalmıştım.

"O bir savaşçı," diye fısıldadım. "Burada yara izleri var," parmağımı göğsünde Tor'un yara izinin olduğu yere dokundurmak için hareket ettirdim, "ve burada," diye fısıldamaya devam ettim, göğsünde başka bir yere dokunarak, "ve... burada." Bir dokunuşla daha bitirdim ve göğsünden gözlerine bakmak için başımı geriye doğru eğdim. "Onda senin gözlerin var, onda senin sesin var ve onda benim ruhumun yarısı var."

Noc konuşmadı, sadece gözlerimin içine baktı. Ben de devam ettim.

"Bunun çılgınca *olduğunu* düşündüğünüzü biliyorum, kulağına çılgınca geliyor, çılgınca ama bu doğru. İki dünya var, her iki dünyada da aynı insanlar var. O dünyadan Cora buraya geldi, onu tanıyorsun, beni değil. Üşümüyorum, kart sayamıyorum. Poker oynamayı bile bilmiyorum. Ve ben iyiyim. İnsanları güldürürüm. Beni önemsiyorlar. Oradayken seninle tanıştım ama oradaki senle. Ve oradaki sana aşık oldum ve senin bebeğini doğuruyorum..." Başımı salladım, "Öyle bebeğim. İnsanlarının gördüğü adam oydu ama sanırım ona iyi bakamadılar yoksa sana tıpatıp benzediğini söylerlerdi."

Başını salladı, bakışları yoğunlaştı, kalbim yerinden fırladı ve ona doğru eğildim.

"Söylediler," diye fısıldadım. "Tıpkı sana benzediğini söylediler." "Onun ben *olduğunu* düşündüler," diye cevap verdi Noc, sesi kısıktı.

"Video çektiler mi? Fotoğraf?" Umutla sordum çünkü Tor'a geri dönemezsem en azından Noc'u resimleri bana vermesi için ikna edebilirdim.

"Sadece kafasının arkasından," diye yanıtladı Noc, gözlerimi kapadım ve bir santim geriye yaslandım. "Bebeğim," diye seslendi ve gözlerimi açtım. Açtığımda tek kelime etmedi, sadece gözlerimin içine baktı, sonra bakışları yüzümde gezindi ve tekrar bana döndü. "Tanrım, lanet olsun," diye mırıldandı, "bu saçmalığa inanabiliyor musun?"

"Sadece doğru olduğu için," diye yanıtladım ve sonra usulca sordum, "Burada durmuş seninle konuşurken, ona hiç benziyor muyum? Ve evimin etrafına bakıyorum, o buradayken olduğu gibi bir şey mi?"

Çenesi sıkıştı ve düzenli daireme bakma zahmetine bile girmede. Bu benim cevabımdı. Değildi ve *ben de değildim*.

"Doğduğunda, onun dünyasında, ruhunun yarısı ondan ayrıldı ve bana kondu. Şimdi tanıştığımız için ruhlarımız birleşti, bu yüzden o çekilip alındığında ruhlarımız parçalandı," diye açıkladım. "Bunu hiçbir zaman anlayamayacaksın ve bundan memnunum, ama şunu söyleyeyim, ruhunun diğer yarısının da koparılmasının acısı o kadar da hoş bir his değil..." Tekrar eğildim ve "*hiç*" diye bitirdiğimde sesim içimde hissettiğim acıyı taşıyordu.

Duydu, hatta hissetmiş bile olabilir ve bunu biliyordum çünkü bu onu ürküttü.

Sonra elini kaldırdı, boynuma doladı ve "Cora" diye fısıldadı. Gözlerimi tekrar kapattım ve başımı öne eğdim. Dokunuşu, çok güçlü, çok sıcak... ama Tor'unki değil. Adımı söyleyen sesi, o kadar derin, o kadar sertti ki

Aynı... ama Tor'un ki
değil. Tanrım, *çok*
acıdı.

Diğer elini kaldırdı; beni çenemin altından yakaladı ve başımı nazikçe yukarı çekti.

Gözlerimi açtım ve yüzünü aradım.
Sonra dedim ki, "Bana inanmıyorsun."
"Sana inandığıma inanıyorum."

Başımı salladım ve uzaklaşmaya çalıştım ama boynumdaki eli daha sıkı tuttu ve durdum.

"Bebeğim," dedi nazikçe, o kadar nazikçe ki, tek bir kelime ve onu söyleme şekli kanıtlıyordu... evet, tatlıydı, muhtemelen *çok* tatlıydı, "yardım almalısın."

"Biliyorum," diye cevap verdim içimden, çünkü bildiğimi biliyordum, sadece onu bulamıyordum.

Eli çenemden ayrılıp aşağı indi, böylece kolu belime dolanabildi ve nazikçe konuşmaya devam ederken beni daha yakına çekebildi. "İçinde benim çocuğum var bebeğim, kafanı toparlamalıyız. Bunu yaptıktan sonra diğer şeyleri de hallederiz, tamam mı?"

Nefesimi içime çektim.

Deli olduğumu düşündü. Bu
iş benim istediğim gibi
gitmiyordu.

İşte o zaman pazarlık yapmaya karar verdim.

"Pekala, Noc. Seninle bir anlaşma yapacağım. Beni Tor'un dünyasına geri götürebilecek birini tanıyorum," dedim ona.

"Tor?"

"Diğer sen."

Gözleri parladı. "Bana öyle dedin -"

"Biliyorum, geçen hafta ben döndüğümde diğer Cora gitmişti. Her neyse, gideceğime söz veriyorum..." "Tor'a geri dönmeme yardım edecek kişiyi bulmama yardım edersen biriyle görüşürüm" demeden önce tereddüt ettim. Eğer o bana yardım etmezse, o zaman bana yardım etmesi için başka birine giderim, *senin* seçeceğin birine."

"Bebeğim -"

"Zararı olmaz ve fazla da sürmez. Elimde bir adı ve eskiden yaşadığı yerin adresi var. Eğer onu bulabilirseniz -" Yüzü sertleşmeye başladığında konuşmayı kestim.

"Cora, rastgele bir kadının izini sürmek için departman kaynaklarını kullanamam. Bu doğru değil."

"Soruşturduğun biriyle yatmak da öyle mi? Bunu kabul ettin Noc, anlıyorum ama o kadar çok kabul ettin ki kıyafetlerin dolabımdaydı." Geri döndüm ve bir puan kazandım, gözleri tekrar parladığında bunu biliyordum.

Yine de, "Bebeğim, gizli görevdeydim. Olur böyle şeyler." Lanet olsun. O haklıydı ve ben umutsuzluğa kapılıyordum.

Yeni bir şey denedim. "Tamam, olan şey şu ki beni hamile bıraktığını düşünüyorsun. Yani aramızda bir bağ olduğunu düşünüyorsun. Ve bu da demek oluyor ki, çocuğunu taşıdığını düşündüğün kadın olarak, sen bir polissin ve iyi adamlardan birisin, bana yardım etmelisin. Sadece onu ara, bul, bana adresini ver, ben de ona gideyim."

"Muhtemelen bir kaçık olan birini ziyaret edebilmen için sana bir adres vermeyeceğim."

"O bir kaçık değil," diye karşılık verdim, ama bundan emin olamıyordum, belki de öyleydi, ama şimdi bunun için endişelenemezdim. "Yardım edebilir."

"Bebeğim, içinde benim çocuğum var ve bu kadın da tehlikeli olabilir."

"İçimde senin çocuğun yok, Noc."

Eli boynumda sıkılaştı. "Cora, *biliyorsun*."

"Noc, *bilmiyorum*," diye karşılık verdim. "Ama tamam, öyle olduğunu düşünüyorsun, o zaman benimle Clarabelle'i görmeye gelebilirsin."

"Clarabelle?"

"Görmem gereken

hanımefendi." "Cora -"

Sabırım tükendi, ellerim havaya kalktı, gömleğini kavradım ve parmaklarımın arasına aldım.

"Tek yapman gereken onu aramak!" Ben ağladım. "İşte bu kadar. Onu ara, bulursan beni ona götür, işe yaramazsa ne yapmamı istersen yaparım," dedim sertçe, konuşmak için ağzını açtığı anda, "kürtaj yaptır. Eğer Tor'a geri dönemezsem ve bu acıyı yaşarsam, bebeği doğuracağım."

"Tanrım," diye mırıldandı.

Yumruklarımı gömleğine ~~g~~parmak uçlarımda ayağa kalktım ve "*Kirala*" diye yalvardım.

Noc bana baktı ve kalbim göğsümde sertçe atarken bunu bir süre yaptı.

Sonra da "Ayakkabılarını al." diye

emretti. Başım sarsıldı. "Ne?"

"Bebeğim, ayakkabılarını al. Benimle istasyona geliyorsun. Bu halinle gözümün önünden ayrılamazsın."

Arkama yaslandım ve kolu daha da sıkılaştı, boynumdaki eli hareket etti, böylece diğer kolu beni sarabildi ama bunu sırtımdan yukarı yaptı.

"Beni neden istasyona götürüyorsun?" Şüpheyile sordum.

"Şu Clarabelle denen kadını bulabiliriz, seni ona götürebilirim, o zaman düşündüğün şey *gerçekleşmez* ve ben de sana *gerçek* bir yardım sağlayabilirim."

Vay anasını!

Bana yardım edecekti!

Hurrah!

Acının değiştiğini, hafıflediğini hissettim ve gömleğini bırakıp kollarımı geniş omuzlarına atmadan bir saniye önce ona gülümsedim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım boynuna.

"L a n e t olsun," diye mırıldandı ama b i r saniye sonra kollarıyla beni sıktı.

Evet, çok tatlı bir adam.

Belki de bu dünyadan ayrılmadan önce onu Phoebe'ye bağlamalıyım.

Um... hayır. Bu çok garip olabilir.

Yine de bunun tuhaf olduğunu asla hissetmezdim çünkü Tor'umla k e n d i dünyamda olurdum.

Benim Tor'um.

Eve dönüyorum bebeğim, umudumu evrene gönderdim.

Sonra Noc'un kollarından çekildim, ona bir kez daha parlak bir gülümseme verdim ve ayakkabılarımı almak için koştum.

Bölüm 16

16

Bana Çarp Art İki

"Buna inanamıyorum!" Phoebe kulağıma bağırdı.

Islak, virajlı sahil yolunda Noc'un cipinin farlarına baktım, ışıkları karanlık geceyi, ince sisi ve çiseleyen sisi zar zor kesiyordu ve "İnan ve acele et. Annemle babamı aradım bile. Yoldalar."

"Ben zaten kapıdan çıktım" dedi ve ardından "Şu anda seninle mi?" diye sordu.

Başımı sola çevirdim ve gösterge panelinin ışıklarında Noc'un profilini gördüm.

Tekrar ileri baktım, "Evet."

"Vay anasını. Garip bir şey mi? Sen iyi misin?" "Kesinlikle ve kesinlikle değilim."

"Ah tatlım," diye fısıldadı.

Arkadaşımı seviyordum, onu gerçekten seviyordum ve tatlı anlayışı onu sevmemin nedenlerinden biriydi ama artık harekete geçmesi gerekiyordu.

Bu yüzden yüksek sesle ve otoriter bir şekilde bağırdım, "Konuşmayı kesip kışını kaldırıp buraya gelir misin? Ben iyi olacağım ama sana veda etmeden Tor'un dünyasına gitmeyeceğim, bu yüzden acele etmelisin!"

"Tamam, şimdi kontak anahtarını çeviriyorum. Hemen orada olacağım."

"Phoebe, bir saat uzaklıkta. Dikkatli ol. Hava çiseliyor, sis var ve Yollar kaygan," diye uyardım. "Doğru."

Sesim kısıldı. "Ama acele et tatlım. Vedalaşmayı kaçırmak istemiyorum."

"Acele edeceğim," diye karşılık verdi. "Yakında görüşürüz, bebeğim." "Görüşürüz, bebeğim."

"Sonra görüşürüz."

Telefonumu kapattım.

Güncele dönersek, belli ki Noc Clarabelle'i bulmuştu. İki haftalık aramadan sonra onu on dakika içinde buldu. Bana onu bulduğunu söylediğinde, "Yaşasın!" diye bağırdım, kendimi kollarına attım ve tüm meslektaşlarının önünde yanağından öptüm ama umurumda değildi.

Onu buldu. Onu *bulmuş*.

Ve şimdi Tor'a gidebilirim.

Kollarım ona dolandığında, Noc tereddüt etti, sonra beni sıkıca kavradı, sonra başını geriye çekti, bana baktı ve yüzümü garip bir yoğunlukla inceledi, sonra beni bıraktı, adresi yazdı, elimi tuttu ve beni İstasyon'a doğru çekti.

Ve şimdi o yöne doğru gidiyorduk.

"Tanrım, bebeğim, aileni ve arkadaşını bu saçmalığın doğru olduğuna ikna ettiğine inanamıyorum," dedi Noc sessizce ve ben ona baktım.

"Bu doğru," dedim. "Ve bu arada, Tor'la da tanıştılar, sen olmayan diğer Tor'la, yani onları gördüğünde sana söylediklerimi *tamamen* doğrulayacaklar. Yani beni başka bir diyarda kaybolurken görmeden önce."

Ve bu doğrudu, çok doğrudu, bunu daha önce düşünmeliydim; çok doğrudu, bunu iki hafta önce düşünmeli ve Noc ile o zaman iletişime geçmeyi denemeliydim.

Ne yazık ki yapamadım. Ama artık yoldaydık. Yani, Tanrı'nın izniyle, her şey iyi biter.

Bana baktı. Sonra tekrar yola baktı ve başını salladı. Sonra da ikna olmamış bir şekilde "Unh-hunh" diye mırıldandı.

Her neyse. Yakında anlayacaktı.

Umarım.

Sessizliğe gömüldük ve ben bu sessizliği bozdum çünkü korkmuştum, gergindim ve heyecanlıyım, bu yüzden bir şeyler yapmalıyım.

"Bunu yaptığınız için teşekkürler," dedim ona.

"Şu işi halledelim, sonra seni sana gerçekten yardım edebilecek birine götürürüz, o *zaman* bana teşekkür edebilirsin," diye mırıldandı.

"Ben deli değilim," dedim ona, görene kadar asla inanmayacağını bildiğim bir şeyi söyledim.

Yine umutlandım.

"Evet, bebeğim." Hâlâ mırıldanıyordu.

Gördün mü? Bana inanmadı. Tamamen deli olduğumu düşündü.

Her neyse.

"Bu işe karıştığın için üzgünüm," dedim. "Bir süredir Cora'nın pisliklerini *temizliyorum* ve anladığım kadarıyla pek de hoş biri değil."

"Unh-hunh," diye mırıldandı yine. "Tatsız biri." Sonuncusunu küçük bir çocukla dalga geçer gibi söylemişti.

Ses tonunu duymazdan geldim ve konuşmaya devam ettim.

"Yani, onunla tanışmış olman ve tüm bu karmaşanın içinde olman berbat. Yani, belki de değil, yasadışı bir kumarhaneyi çökertmene yardım ettiği için

Gerçi bunu yaptığının farkında değildi. Yine de sen yaptın ama bilirsin, soğuk, nahoş ya da sürtük gibi davrandıysa özür dilerim."

Noc sessizdi.

Ben değildim.

"Onunla nasıl tanıştınız, sorabilir miyim?"

"Bebeğim," dedi nazikçe, "sen de oradaydın." "Hayır, değildim."

"Doğru," diye mırıldandı.

Tamam, ben olsam onu bırakırdım.

Sonra ağızından kaçırdım (çünkü aptalca, meraklı ve aptalca meraklıydım), "Neden onunla yattın?"

"Ateşlisin," diye cevap verdi hemen. "Bir de üzerime atlamam ve hayır cevabını kabul etmemen gibi küçük bir gerçek vardı."

Beni seksi bulduğunu bilmek güzeldi.

"Tamam, o zaman neden onunla yatmaya devam ettin?"

Eli çıktı ve kalçama dolandı, sıktı ve sonra beni bıraktı.

"Cora, bebeğim, üzgünüm ama ilk başta bir amaca hizmet ediyordu ve sen..." Başını iki yana salladı. "Sende bir şey var. Bir söz. Hiçbir zaman yerine getirilmedi ve nedense, bana verdiğin işaretler ya da inanmak istediğim şeyler yüzünden, bunun olacağını düşünmeye devam ettim. Sana söylemeliyim ki, öyle olmasını umduğum zamanlar oldu, belki de, her ne kadar berbat bir şekilde bir araya gelmiş olsak da, aramızdaki sorunları çözebileceğimizi düşündüm. Ama o zaman sen..." durakladı, "sen olurdun. Denedin, denediğini söyleyebilirim, ama başaramadın. Ama yardımı olacaksa, denediğini biliyorum."

Tanrım, benim akıl hastası olduğumu düşünüyordu ve Cora'nın onu oynatamaması konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu.

Kesinlikle tatlı bir adam.

Ön pencereden dışarı baktım ve kendi kendime mırıldandım: "Neden kocası Tor'a değil de sana verdi acaba? Bu çok garip."

"Benden hoşlandığını söylemiştin," diye yanıtladı sorumu ve ben de ona dönüp baktım.

"Ben mi yaptım? Yani, o mu yaptı?" "Şaptın."

"Senden hoşlandığımı söyledim mi?"

"Bu kelimelerle değil. Sen o olduğunda, şimdiki gibi konuşmazsın."

"Ee, ne demiştim? Sen benim ayım ve yıldızımsın, aşkım' gibi bir şey mi?"

Sessizdi ve ben mesajı almıştım.

Tekrar önüme döndüm. "Özür dilerim, sormamalıydım -" "Siktir," diye mırıldandı ve ben de ona dönüp baktım.

"Ne?"

"Siktir," diye tekrarladı.

"Ne?" Daha yüksek sesle sordum.

Önce bana sonra da yola baktı. "Mükemmel olduğumu söylemiştin. Tamamen mükemmel. Aynen böyle dedin. 'Sen mükemmelsin. Tamamen mükemmelsin. Bana gelmen gerektiğİ gibi."

Anlayabildiğim kadarıyla mükemmeldi (çoğunlukla, kızgın olmadığı ve sarsıcı şeyler söylemediğİ zamanlarda), ancak Tor kadar mükemmel değildi (o da kızabilir ve sarsıcı şeyler söyleyebilirdi, bu arada, bunu düşünmemeye karar verdim).

"Bu söylediğın güzel bir şeydi, değil mi?" Ben sordum. "Hem güzeldi *hem de tuhaftı*."

"Nasıl garip?"

"Bunu yüzüme dokunurken söyledin, daha önce dokunduğın yere." Nefesimi içime çektim.

Noc konuşmaya devam etti ve şimdi kendi kendine konuşuyormuş gibi konuşuyordu. "Daha sonra, yataktayken göğsümü öptün ve mükemmel, yara izi yok, kanlı yara izi yok' diye fısıldadın."

Aman Tanrım!

"Cora, Tor'u yara izleri olduğİ için mi sevmedi?" Ona zaten istemeden kanlı bir şekilde cevapladığİ bir soru sordum.

"Bebeğim -"

Öne doğru döndüm ve "O *kaltak!*" diye bağırdım.

"Cora -"

"Tor sadece *halkını* Kral Baldur'un zalim *yönetiminden* kurtarıırken yara aldı. O bir savaşçı. Yeniden inşa etmesi gereken bir krallığı vardı. Savaşırken böyle şeyler olur!"

"Tanrım," diye iç geçirdi Noc.

"Tor haklıydı. Kız *kesinlikle* onun ruhunun diğİer yarısı *değil*, sana bunu söyleyeceğim!" Kırptım.

"Bana bir iyilik yap," dedi ve ben de "Ne?" diye tersledim. "Sakin ol, tamam mı?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve homurdandım,

"Evet." Cora, *tam bir sürtük*.

Derin nefes aldım ve derin nefes alırken, söylediğim diğer şeylerden bahsetmiyorum bile, patlamamın kulağa nasıl geldiğini fark ettim, bu yüzden gülümsemeye başladım. Sonra kıkırdamaya başladım. Sonra daha sert kıkırdamaya başladım.

"Kahretsin," dedi Noc, "benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ve kıkırdamalarımı kontrol etmeye çalışarak nefesimi içime çektim ve "Söylediklerimin kulağa nasıl geldiğini şimdi anladım" dedim.

Noc sessizdi.

"Benim deli olduğumu düşünmene

şaşmamalı." Noc sessiz kaldı.

Kıkırdamalarımı bastırdım ve sakın bir nefes aldım.

"İyi misin?" diye sordu usulca kahkahalarım kesildiğinde. "Evet," diye cevap verdim usulca.

"Harika gülüyorsun bebeğim." Hâlâ yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Benim güldüğümü hiç duymadın mı?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi. *Bunu* daha önce de duymuştum.

Karanlık, kaygan yola baktım, silecekler buğuyu temizlemek için yavaşça hareket ediyordu ve fısıldadım, "Sen, biliyorsun, söyleyebildiğim kadarıyla."

"Neyim ben?"

"Mükemmelim."

Nefes aldığımı duydum.

Bunu da görmezden geldim.

"Çocuk istiyor musun?" Sessizce sordum.

Sessizce cevap vermeden önce tereddüt etti, "Evet."

"Kaç kişi?"

Bu sefer tereddüt etmedi. Bu kez, ne istediğini tam olarak biliyormuş gibi konuştu.

"Umurumda değil. Sağlıklı ve mutlu oldukları ve onlara iyi bir yaşam sağlayabildiğim sürece devam edeceğim."

Ona döndüm, güzel profiline baktım ve fısıldadım, "Umarım gerçekten harika birini bulursun, senin kadar güzel, senin mükemmel olduğunu düşünen, harika kahkahaları olan ve onunla devam etmek isteyeceğin

birini."

Bana tekrar baktı ve baktığında gülümsüyordu ve gülümsemesi boğazıma takıldı.

Neredeyse Tor'un ki kadar iyiydi.

"Bebeğim, az önce kendini tarif ettin."

"Kahretsin," diye fısıldadım ve tekrar öne döndüm, "Öyle sayılır." Kıkırdadı.

"Fantastik olmasam da yatakta soğuk ve kötüyüm," diye hatırlattım ve kahkahayı bastı.

Bu benim de boğazıma takıldı çünkü o da neredeyse Tor'un ki kadar iyiydi.

Gülmeyi bıraktı ama "Bebeğim, birlikteyken beni böyle güldürmüştün, bavullarımı toplamana izin vermezdim" dedi.

Hmm.

"İyi ki yapmışım, deli olduğumu düşünürsek," diye hatırlattım ona.

"Delilikle başa çıkabilirim, beni güldürüyorsun ve bu gece beni öptüğün gibi öpebiliyorsun."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim ve tekrar ona bakmak için döndüm. "Noc, birden fazla kişiliği olduğunu, kumar bağımlısı olduğunu ve senin çocuğuna hamile olduğunu düşündüğün deli bir kadınla mı *flört* ediyorsun?"

Yola geri dönmeden önce bana baktı, yakışıklı yüzü gülümsemesiyle daha da yakışıklıydı. "Cora, *flört* edebileceğim biri varsa o da çocuğuma hamile olan kadındır."

"Buna itiraz edemem" diye mırıldanarak tekrar öne döndüm. Noc yine kıkırdadı.

Sonunda (ve gecikmiş bir bilgelikle) sustum. Bir sonraki konuşan Noc oldu.

"Hangisi sensin?"

Gözlerimi kapattım.

Sonra onları açtım ve "Sanırım ikisi de benim, Noc, bir bakıma." diye cevap verdim. "Ben bu seni tercih ederim."

Zavallı Cora. Ne salak ama.

"Herkes öyle," diye fısıldadım.

"Bu seninle çalışabilirim," diye mırıldandı, yine kendi kendine.

Oh be.

Ona döndüm. "Noc -"

Gözleri yola dikilince konuşmayı kestim ve "Ne...?" diye başladı.

Arkama döndüm ve neye benzediklerini gördüm... Yaklaştım... *yıldızlara*. Küçük, ışıltılı *yıldızlar*, yüzlercesi, belki binlercesi ve yola dik geniş bir çizgi halinde dans ediyorlardı.

"Ne oluyor lan?" Yıldızlar büyüme, parlamaya, sayıları artmaya başladığında Noc fısıldadı ve Noc SUV'unu yavaşlattı ama biz hala onlara doğru sürmeye devam ettik.

Lanet olsun.

"Noc," diye nefes aldım ama başka bir şey söylemedim çünkü yıldızlar patladı, yanlara doğru fırladılar, kör edici bir ışıkla patladılar. Ani parlaklık karşısında irkildim, gözlerimi korumak için bir elimi kaldırdım ve kendime geldiğimde ortalarında siyah bir dikişin yarıldığını gördüm.

"Lanet olsun!" Noc bağırdı.

Sonra binicisiyle birlikte siyah bir at yarıktan içeri daldı. Aman Tanrım!

"Lanet olsun!" Atın toynakları kaygan asfalta çarpıp doğruca üzerimize gelirken Noc tekrarladı. "Sıkı tutunun!" Noc bağırdı ve at ile biniciyi kıl payı atlatarak cipinin yönünü değiştirdi.

Tampona tutundum ama başımı çevirip arkaya baktığımda binicinin atı döndürmek ve geri dönmek için dizginleri sertçe yana çektiğini gördüm.

"Dur!" Ağladım.

"Bu da ne böyle?" Noc dikiz aynasına bakarak sordu. "Bu Tor!

Dur! Dur. *Body stop!*"

Noc frene bastı, cipi kayarak durdu ve Noc "Cora!" diye bağırmaı bitiremeden ben emniyet kemerimi çıkarmış ve arabadan inmişim.

Koşmaya başladım ve cipin arkasından Salem'in dörtnala bana doğru geldiğini gördüm, Tor sırtındaydı ve koşmaya devam ettim ama daha hızlı yaptım.

Onu gördüğünde, umut vaadiyle azalan acı temizlendi.

Tor, Salem'in bana doğru gelmesini sürdürdü ve yaklaştığında yana doğru eğildi. Kolunu belime dolayarak beni kaldırdı ve önündeki atın üzerine oturttu.

Hiç tereddüt etmedim. Kollarımı omuzlarına doladım, ağzımı onunkine yönelttim ve dudaklarımız birbirine değdiği anda açıldılar ve dili ağzıma girdi.

Oh, evet. İşte oradaydı.

Evimdeydim.

Salem'in altımızda yavaşlayarak durduğunu fark etmedim çünkü Tor'un kolları bana sarılmıştı, ağzı benimkinin üzerindeydi, sandal ağacı kokusu burun deliklerimi dolduruyordu

ve onun gücü beni sardı. Beni sertçe öptü ve ben de onu aynı sertlikte öptüm, yakınlaştım, onu kuruttum.

Ağzı benimkinden ayrıldı ve elleri başımın iki yanına gelip beni sabit tutarken gözleri yüzümü aradı, ben de bu fırsattan yararlanarak benimkilerin onunkilerde gezinmesine izin verdim.

Sonra başımı bıraktı, kollarıyla beni kendine çekti ve yüzünü boynuma gömdü.

"Aşkım," dedi orada, sesi alçaktı ve belli belirsiz bir rahatlamayla boğuklaşmıştı.

Bunu hissetmek, duymak, gözyaşlarım anında geldi ve düşmeye başladı.

"Tatlım," diye fısıldadım tenine karşı, onu sıkıca tutuyordum ama kollarım onu daha sıkı tutmak için nafîle bir çabayla kenetlenmişti.

Karşılığında kolları beni sıktı.

"Sensiz ölüyordum," dedim ona, sesim gözyaşlarımla titriyordu.

"Biliyorum tatlım," dedi bana.

"Bana geldin," diye nefes aldım. "Gelmen için dua ettim." Yüzümü boynundan çektim, başı yukarı kalktı ve güzel yüzüne titrek bir gülümseme kondurdum. "Bana çarpman için dua ettim ama tatlım, bunu *gerçek anlamda söylemedim*."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve sonra beni tekrar kollarının arasına aldı. Yüzümü tekrar boynuna gömdüm ve tüm duyularımı açarak onu içime çektim, böylece ondan alabileceğim her şeyi alabilecektim.

Bu yüzden vücudu katılaştığında bunu hemen hissettim. "Lanet olsun," diye mırıldandı Noc.

Uh-oh.

Tor, "Tanrılar aşkına, bana şaka yaptığını söyle

Cora," dedi. Uh-oh!

Yüzümü boynundan çektim ve ona baktım. Aşağıya ama benden öteye bakıyordu. Bakışlarını takip ettim ve Noc'un çiseleyen yağmurun altında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını genişçe dikmiş, Tor'a çok benzeyen bir şekilde durduğunu gördüm. Aslında tıpkı onun gibi.

Lanet olsun.

"Uh..." Başladım ama Tor'un bakışlarının sıcaklığını hissedince durdum ve tekrar ona baktım.

"Bu adamla birlikteydin."

"Tor, tatlım -"

"Tanrım, Cora, bebeğim, sık beni. Yalan söylemiyordun," dediğini duydum Noc'un, sesi şaşkınlıktan ağırlaşmıştı ve Tor'un gözleri kısılmıştı.

"Cora *bebeğim*? diye

sordu. "Tor -"

"Sana bu adamın yanında bulunmaman gerektiğini söylediğimi sanıyordum." "Söylediniz, ama -"

"Bana öyle geliyor ki tatlım, bu adamın huzurundasın." "Öyleyim, ama görüyorsun, o -"

"Ben kendi dünyamdaydım, beni sana geri getirecek büyüü her yerde arıyordum ve sen bu adamla birlikte olmaya devam ediyordun," dedi.

Bir saniye bekle.

Sırtım dikleşti ve elimden geldiğince uzaklaştım (Salem'de olduğumuz için), "Noc ile *devam etmiyordum*! O -"

Tor sözümü keserek, "Sen de onunla birlikte onun nakil aracındaydın," dedi. "*Seni* bulmak için beni Clarabelle'e götürüyordu, seni pislik!"

Bağırdım, Tor'un

Başım sarsıldı ve devam etmeden önce pazusuna bir şaplak attım. "Harold, Marlene, Phoebe, Brianna, babam, annem ve Seattle'ın yarısının arayıp durduğu ama Noc'un on dakika gibi bir sürede bulduğu Clarabelle. Bu yüzden ona teşekkür etmelisin çünkü ona doğru yola çıkmıştık, böylece sen kudretli canavarınla gökyüzünü yırtarak gelmeden önce *sana* geri dönebilecektim!" Ondan bahsettiğimde Salem başını geriye atıp kişneyerek beni varlığından haberdar etti ve ben de hemen eğilip boynunu okşadım ve "Heya Salem, seni özledim oğlum" diye mırıldandım.

Homurdandı, başını salladı ve bir ayağını yere vurdu.

"Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim." Mırıldanmaya ve okşamaya devam ettim. Salem yumuşak, tatlı bir inilti çıkardı ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum. "Ben de seni seviyorum dostum," diye fısıldadım.

"Bu alışılmadık bir durum değil," diye açıkladı Tor. "Ruhlarımız paramparça oldu, beni ona geri getirecek büyüü bulmak için krallığımı paramparça ederek yeri göğü dolaşıyorum, o beni selamlamak için yaklaşık beş dakika harcıyor ve sonra atıma yaltaklanıyor." Noc'a hitap ettiğini görmek için dönüp ona baktım. "Bu beni kızdırıyor," dedi ve sözlerini "Hem de *çok*," diye bitirirken gözleri benimkilere kaydı.

"Tanrım," diye mırıldandı Noc.

Adamıma ters ters baktım. Sonra erkeğime baktım. Sonra ellerimi yüzünün iki yanına koydum, yüzünü kendime doğru çektim ve onu öptüm.

O da beni öptü.

Noc'un "Çocuklar, bunun dokunaklı bir buluşma olduğunu görebiliyorum ama hava çok ıslak ve lanet olası yolun ortasındayız" dediğini duyduğumda öpüşme *iyi* anlamda ısınmaya başladı.

Tor başını kaldırdı ve gözlerini Noc'a dikti. Ben de aynı şeyi yapmak için dönerken kollarımı ona doladım.

"Cadıyı buldunuz mu?" Tor sordu ve Noc'un ona baktığını gördüm.

"Tanrım, başka bir bana bakıyor olmamdan ürksem mi bilemiyorum, Noc, gözlerini Tor'dan ayırmadan, "Bir akıl hastasını etiketlemiyordum ya da bu Cora'yı senden önce bulamadığım için kızgın değildim," diye mırıldandı.

Kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Öte yandan Tor, hiçbir şeyi eğlenceli bulmadı.

"Cadıyı buldunuz mu?" Tor yarı tekrarladı, sesi sabırsızlığa doğru kayıyordu.

"Evet dostum, ben... *cadıyı* buldum," diye cevap verdi Noc, kelimeleri gerçekten söylemek zorunda kalmamayı diliyormuş gibi söylüyordu.

Tor, "Bizi ona götürmelisin," diye emretti.

Noc bir süre daha Tor'a baktıktan sonra, "Lanet olsun, bu boktan şey çok kötü," diye mırıldandı.

"Efendim, bizi ona götürmelisiniz," diye tekrar emretti Tor, kesinlikle sabrı tükenmişti.

Noc bir elini kaldırdı ve başını salladı. "Evet, evet, anlıyorum. Cora'yı indir de benimle birlikte cipe binsin," diye cevap verince Tor'un vücudu gerildi.

Ah canım.

"O benimle gelecek, biz de onu takip edeceğiz," diye buyurdu Tor. "Uh... Tor, değil mi?" Noc onun adını sordu.

Tor, "O benim," diyerek adını doğruladı.

Noc, "Şunu belirtmeliyim ki dostum, yağmur yağıyor ve sen lanet olası bir atın üzerindesin," dedi.

Tor, "Bunun farkındayım," diye karşılık verdi.

"Ve bebeğiniz hamile. Yağmurda bir atın sırtında değil, sıcak, kuru ve *güvenli* bir arabada olması gerekiyor," dedi Noc mantıklı ve makul bir şekilde ve ekleyeceğim, tatlı bir şekilde.

Onu Phoebe'ye bağlamak zorundaydım.

Tor'un kolları bana sarıldı ve boğazından alçak bir hırıltı çıktı. Beni bırakmak istemiyordu ama bırakması gerektiğini de biliyordu.

Tanrım, erkeğimi seviyordum.

Noc bir adım öne çıktı ve sessiz bir sesle devam etti. "İkinizin bir süredir ayrı olduğunuzu ve ruhlarınızın parçalandığını anlıyorum ama yemin ederim hiçbir şeyin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. O benimle güvende. Öyle mi?"

Tor, Noc'a kaşlarını çattı ama bana bakabilmek için boynunu büktüğünde yüzünün yumuşamasını izledim.

"Sen diğer benimle bineceksin," dedi usulca.

"Tamam tatlım," diye fısıldadım.

Kollarıyla beni sıktı ve dudakları dudaklarıma değdi. Tor beni Salem'in üzerinden indirirken Noc yaklaştı ve Noc'un elleri belimi kavrayıp inişimi sabitledi. Bu, Tor'un çenesinin gerilmesine neden oldu ve itiraf etmeliyim ki, aynı ama tamamen farklı iki adamın ellerinin üzerimde olması garip bir duyguydu.

Ayaklarım asfalta bastığında Noc elimi tuttu ve beni Tor ve Salem'den birkaç adım öteye çekti.

"Zaman kaybedemeyiz," diye açıkladı Tor, gözleri Noc'un elindeki elden Noc'a kayarak.

Noc, "Kaputumun altında senin oturduğundan çok daha fazla beygir gücü var," diye belirtti.

Tor, "Biz yetişiriz, sadece acele edin," diye emretti.

"Acele et, yakaladım seni," diye mırıldandı Noc nefesinin altından ve sesi gülmekten titriyordu.

Aynı anda elini sıktım ve salladım. "Tor başka bir dünyadan," diye tısladım ona. "Farklı konuştuklarını biliyorsun."

Noc gözlerinde eğlenceyle bana baktı. İyi bir bakıştı.

"Doğru," diye mırıldandı, sonra yüzümde gezinen gözlerindeki eğlence kayboldu. Söylediğim kişi olduğumu, peşine taktığı bir deli olmadığımı ve bunun gerçekten yaşandığını anlamasını izlerken eli elimde sıkılaştı. "Doğru," diye mırıldandı tekrar, sesi yumuşak, hatta şefkatliydi ve fısıldamadan önce başını salladı, "Hadi ikinizi eve götürelim."

Tanrım. *Kesinlikle* tatlı bir adam.

SUV'a doğru ilerlemeye başladık ve ilerlerken Salem bir toynak vurdu ve boynunu salladı. Noc'la birlikte hareket ederken ata doğru baktım ve Salem'in toynağını tekrar yere vurduğunu, başını geriye attığını ve kişnediğini gördüm.

Sonra heyecanla dans etmeye başladı.

Kahretsin, bu konuda hiç iyi şeyler hissetmedim.

Ben durdum, Noc da benimle birlikte durdu ve ikimiz de Salem'e baktık.

"Salem, ne hissediyorsun?" Tor ısrarla sordu, Salem dans etti, başını Noc ve bana doğru salladı ve daha endişeli bir şekilde kişnedi. İşte o zaman Tor bağırdı, "Onu nakil aracınıza götürün!"

Noc attan Tor'a baktı. "Ne?"

"*Şimdi!*" Tor kükreyerek kılıcı Salem'in eyerindeki kından çıkardı ve Noc yanımda kıpırdamadan durdu. Tor'un gözleri karanlık mesafeye dikilmişti ama artık çok geçti.

Etrafımızdaki hava maviye döndü, bunun ne anlama geldiğini biliyordum, sistemim hemen adrenalinle doldu ama tepki verecek zamanım yoktu. Bir sonraki anda etrafımızı saran hava mavi kıvılcımlarla patladı, her yere sıçradı, boşluğu doldurdu, vücutlarımızdan sekti.

"Ne oluyor lan?" Noc bağırdı, eli aynı anda benimkini sertçe kavradı ve beni kamyonetine doğru sürüklemeye başladı.

Ama oraya varamadık çünkü gökyüzü vickrantlarla doluydu ve daha da kötüsü, iki kollu, iki bacaklı, kocaman, deforme olmuş sivri kulaklı, buruşuk yüzlü, kel kafalı ve şişkin gözlü kambur varlıklardan oluşan bir ordu gibi görünen şey bize doğru yürüyordu.

Bölüm ine

Yardım

"Baş aşağı!" Noc bağırdı, kamyonetinin etrafında neredeyse çömelerek yolcu tarafına doğru ilerlerken vücuduna sokulmuştum, o ve Salem bizi korurken Tor'un kılıcının kestiği vickrantların mavi kıvılcımları vücutlarımızdan sekiyordu.

Noc cipin kapısını açtı ama sallanıyordu, o diğer... *şeyler* diğer tarafındaydı, onu yan çevirmek için itiyorlardı, muhtemelen bunu kaçmak için kullanamayalım diye yapıyorlardı.

Beni kendine doğru çekerken, Noc hiç gecikmedi. İçeri uzandı, torpido gözünün kapağını indirdi ve bir tabanca ile iki şarjör aldı.

Klipsleri bana uzattı. "Al bunları," diye emretti.

Silahın üstündeki sürgüyü geri çekip bizi titreyen SUV'den uzaklaştırırken onları aldım ve arka ceplerime soktum.

"Cora!" Tor bağırdı, Noc'un altından çıktım ve Tor'a baktım. Kılıcını tek eliyle Vickrants'a doğru savuruyor, bir yandan da kemerinden bir hançer çıkarıyordu.

Noc'un altından sıyrıldım, hızla Tor'a doğru koştum, hançeri ondan aldım ve o da diğer tarafına uzanıp bir tane daha çıkardı. Onu da aldım.

"Kayalar!" Noc, Tor'a bağırdı, kolu bana dolandı, beni tekrar kendine çekti ve yoldan çıkıp çalılıkların arasından geçerek kuma, devasa kayalara doğru koşmaya başladık. Tüm bu süre boyunca Tor ve Salem bizi takip etti, Noc silahını arkamızdan bize doğru ilerleyen bacaklı yaratıklara doğrulturken başımızın üzerinde koruma sağlamaya devam ettiler.

Tetiği çekti ve yaratıklardan biri uluyarak sırt üstü yere düştü ve mavi kıvılcımlar saçarak patladı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Noc ama tereddüt etmedi, tekrar nişan aldı ve tetiği çekti. Bir başka yaratık uludu, yere yığıldı ve mavi kıvılcımlar saçarak patladı.

Biz siper almaya devam ettikçe geri kalanlar da ilerlemeye devam etti, kumda bunu yapmak hiç de kolay değildi.

Bir vickrant alçaktan uçarak Salem'in boynunun altından geçti, at kişnedi ama ben kolumu vücuduma doğru salladım, tekrar yukarı çektim ve vickrant'ın göğsünü kestim, yüzüme mavi kıvılcımlar sıçradı ve vickrant

kayboldu. Hemen ardından bir başkası geldi ve ben de diğer hançerle aynısını yaptım, o şeyi boğazından yakaladım, mavi bir kor şoku içinde yok oldu. Tüm bunları Noc ateş etmeye ve bizi hareket ettirmeye devam ederken yaptım, ben ortada, Salem ve Tor yanımda.

Altını denizin aşındırdığı yüksek kayanın etrafından dolanmadan önce bir vickrant daha indirdim, bu bize bir çıkıntı ve bize ulaşamayan ama yine de gelen vickrantlardan korunma sağladı, kamikaze görevlerinde doğrudan kayanın tepesine uçtular ve *kendilerini* patlattılar.

Vay be.

Tor atından indi ve Salem yanımda nöbet tuttu, devasa gövdesini kullanarak kayanın ön tarafına erişimi kesti ve Salem'in alçaktan uçan bir vickrant'ı at dişlerinin kötü bir çiğnemesiyle indirmesini şok içinde izledim.

Uh... *whoa!*

Sonra Noc bana bağırdı, "Klips!"

Hançerlerden birini diğer elime geçirdim, arka cebimden bir şarjör çıkardım ve ona uzattım. Aldı, kullanılmış şarjörü hemen bıraktı, bir gümbürtüyle kuma düştü ve bir sonrakini itti. Kayanın etrafından nişan alarak bacaklı yaratıklara ateş etti, yine de ıskalamadı, söylenmesi gerekiyordu, çok fazla oldukları için ıskalamak zor olacaktı.

"Konuş benimle," diye ısırdı, bacaklarını dikmiş, kayanın örtüsünün hemen altından çıkan ve her güçlü vuruşunda vickrant'ları yere seren Tor'a.

"Kanatlı yaratıklar, vickrantlar, bacaklı canavarlar, toilroyklar," diye açıkladı Tor, sonra homurdanarak üç vickrantı birden yere seren bir vuruş daha yaptı. Sonra devam etti, "İyiler, derilerini delen her şey onları yok eder." Bir vuruş daha, bir homurtu daha, iki vickrant daha mavi renkte patladı. "Diğer iyiler, beyinleri yok, sadece göreve programlanmışlar, bu yüzden taktiksel değiller ve örneğin manevra yapması zor bir araziyle karşılaşılırsa ilerlemelerini ayarlayamıyorlar."

"Peki ya kötüler?" Noc sordu, toilroy'lar'a nişan alıp ateş ederken bir başka vickrant alçaktan, Salem'in etrafından bana doğru uçtu ve ben de bıçağımı savurarak onu karnının altından yakaladım ve mavi ışıklar uçuştular.

"Onlardan çok var," diye yanıtladı Tor Noc.

"Harika amına koyayım," diye mırıldandı Noc, nişan aldı, ateş etti ve bir toilroy daha tozu dumana kattı. "Neredeyse cephanem bitti dostum, bir buçuk şarjörüm kaldı," dedi Noc.

Tor'u bilgilendirmeye devam etti.

"Salem!" Tor böğürdü, at döndü ve Tor eyerin üzerindeki tutucudan ölümcül görünümlü bir balta çıkaracak kadar uzun süre sallanmayı bıraktı, döndü ve baltayı başı yukarıda, sapından sol elle yakalayan Noc'a fırlattı.

Diğer iyi tarafı ise, adamım bir savaşçıydı ve ağır silahlarla gelmişti.

"Harika," diye mırıldandı Noc, benim olumlu havamı hissetmiyordu ama baltayı tutmaya devam etti ve nişan alıp ateş etmek için geri döndü, bir toilroy daha indirdi, "Cephanem bitiyor, onları indirmek için o piçlere yaklaşmalıyım."

"Minerva'nın bu kadar çok yarattığı yaratması için olağanüstü miktarda büyü gerekir ve sanırım onları başka bir dünyaya göndermek için de kıyaslanamaz miktarda büyü gerekir," dedi Tor sallanmaya devam ederken, havada mavi ışıklar parlıyordu, bir başka vickrant alçaktan geldi, önce pençeli ayakları bana nişan aldı. Öne atıldım ve karnına bir hançer sapladım, o sırada bir diğeri yanıma geldi ve diğer elimle genişçe savurarak onu gırtlığından yakaladım. "Geçmişte öğrendik ki, eğer sayılarını yarıya indirebilirsek," diye devam etti Tor, bir başka hamleyle homurdandı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Geri çekilme emri alırlar."

"Bu iyi haber, değil mi?" İki tanesi diğer tarafımdan uçarak gelirken hançerimi alçaktan uçan bir başka vickrant'a saplayarak sordum. Dönüp tekrar savurdum ve diğer hançerimle ikisini de yakaladım.

"Bebeğim, bu lanet şeylerden *binlerce* var," diye homurdandı Noc, nişan aldı, ateş etti, sonra şarjörü bıraktı ve ayaklarımızın altındaki kuma düştü. "Şarjör!" Arka cebimden çıkardım, döndüm ve ona fırlattım, yakaladı ve "Cora!" diye bağırdı.

Pençelerini gömleğimde hissettim, beni geri çekmeye başladılar. Hızla döndüm, pençeler tutuşunu kaybetti, hançerimi savurdum, beni yakalayan vickrant'ı yırttım ve tam bir diğeri içeri girerken mavi renkte patladı ve diğer kolumu fırlatıp onu da yakaladım.

"*L a n e t* olsun!" Noc gürleyerek silahına yeni bir şarjör taktı.

"*Lanet olsun!*" Tor kükredi ve iki adam da bana yaklaştı.

Savurmaya, bıçaklamaya ve ateş etmeye devam ettik.

"Bir fikrin var mı?" Yaratıklar giderek artan bir dalga halinde üzerimize gelirken Noc, Tor'a sordu.

Tor, Noc'a "Pes etme," diye cevap verdi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Noc, nişan aldı, ateş etti ve bir toilroy daha kıvılcım topunun içinde yere yığıldı.

Üzerimize gelmeye devam ettiler, savaşmaya devam ettik, kollarım yoruluyordu ama vücudum sistemimde yükselen adrenalin yüzünden şarkı söylüyordu.

Salem çığlık attı ve devasa bedenini salladı. Noc siperin altından çıktı, baltayı tutan elinin önce yukarı sonra aşağı sallandığını ve mavi ışıklar saçtığını gördüm. Salem örtünün altına doğru ilerledi, Tor'a ve bana yaklaştı.

"Noc!" Çığlık attım. "Buraya gel!"

Atın etrafında döndü, bir vickrant alçaktan uçtu, bacakları Noc'un sırtını hedef aldı. Bacaklar birleşti, Noc geri uçmaya başladı ama Tor ileri atıldı ve yukarı doğru güçlü bir savuruşla vickrant patladı.

Her iki adam da siperin altına geri çekildi, Noc şarjörünü bitirdi, silahını bıraktı ve ilerledi, iki eli de baltadaydı, ileri geri salladı, ilerleyen toilroys akışını yırttı.

"Bu değil," diye homurdandı bir salıncakta, bir toilroy kayboldu, "gidiyoruz," bir homurtu daha, bir salıncak daha, bir toilroy daha kayboldu, "bizim yolumuz, dostum," bir homurtu daha, bir toilroy daha kayboldu.

Sonra vickrantlar çullanmayı bıraktı ama bunun nedeni toilroyların etrafımızı sarmış, her taraftan yaklaşıyor olmalarıydı. Noc ve Tor atın etrafından dolanırken Salem yer değiştirerek beni kayanın yüzüne bastırdı; Tor atın başında, Noc ise yan tarafındaydı ve savaşmaya devam ettiler. Bunu tek kelime etmeden yapıyorlardı ve ben aksiyondan kopmuştum.

"Bırakın yardım edeyim!" Savaşmalarını izlerken atın üzerinden bağırdım. "Güvende kalın!" Tor da karşılık verdi.

"Tor! Yardım edebilirim!"

"*šfe!*" diye bağırdı.

Tuvaletler daha da yaklaştı, mavi kıvılcımlar uçtu, etrafta dans etti, kayanın yüzeyini aydınlattı ama birinin buharlaştığı yerde üç tane daha vardı, içeri doğru bastırıyorlardı.

"Tanrılar!" Tor güçlü bir hamleyle dört toilroys'u yere serdi ama yerlerine anında dört tane daha geldi.

"Allah kahretsin!" Noc kükreyerek baltasıyla iki toilroyu biçti ama boşalan yeri doldurmak için üç tanesi içeri daldı.

Salem'in arkasından ilerleyişi izledim; adamım, atı ve ikizi, emekçiler acımasızca bastırdıkça safları sıklaştırmak zorunda kaldılar.

Kaybediyorduk. Kaybediyorduk.

Kahretsin!

Gözlerimi kapattım, alnımı Salem'in parlak kürküne yasladım, daha da yaklaştı, sırtımı kayaya bastırdı ve fısıldadı, "Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen."

Tor'un homurdandığını duydum ve sonra Noc'un hırladığını duydum.

Sonra havayı delen muazzam bir çığlık duydum ya da şöyle demeliyim, binlerce eşzamanlı muazzam çığlığa benzeyen bir ses. Hançerleri otomatik olarak bıraktım, böylece yüksek, iğrenç, kulakları yırtan sese karşı kulaklarımı kapatabildim, başım geriye gitti, gözlerim hızla açıldı ve pembe bir ışık dalgasının bize doğru aktığını gördüm, yolunda mavi kıvılcımlar parlıyordu, o kadar çoktu ki, gökyüzü mavi ve pembe ile parlak bir şekilde aydınlandı, etrafımızdaki her şeyi aydınlattı, o kadar parlak renklerle doyurdu ki, irkildim.

Sonra aniden her şey karardı ve hiçbir şey yoktu. Ne vickrantlar, ne toilroyslar, ne de kıyıya vuran denizin sesi ve bizim ağır nefes alışverişlerimiz dışında hiçbir şey.

"Tanrılar aşkına," diye
mırıldandı Tor. "Lanet
olsun," diye fısıldadı Noc.

Karanlık ve sessizlik bilincime nüfuz ederken nefesimi tutmak için mücadele ettim.

Sonra Salem'in boynunun altına eğildim ve dikkatlice Tor'a yaklaştım. Ben yaklaşırken vücudu uyandı (ya da *daha da* uyandı), kolu fırladı, beni belimden yakaladı ve arkasına çekti.

"Kim var orada?" diye seslendi karanlığa.

Birkaç saniye boyunca cevap gelmedi.

"Göster kendini!" Tor emretti.

Ellerimi kalçalarına koydum ve iri gövdesinin etrafına baktım.

Sonra Tor'un ellerimin altında donmasıyla bedenim dondu ve yumuşak, pembe bir ışık önümüzdeki alanı aydınlattığında Noc ve Salem'in hareketsiz kaldığını hissettim. Işık, bir kadının kalkık elinin üzerinde asılı duran parlayan bir küreden geliyordu.

Ağzım açık kaldı.

Kadın görmeyen gözlerini bize doğru çevirdi.

Clarabelle, "Harold bana biraz yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi," dedi. Gözlerimi diktim.

Sonra

gülümsedim.

Hur lanet-rah!

Otuzuncu Bölüm

Her zaman

"Fazla zamanımız yok," diye fısıldadı Clarabelle bana aceleyle.

Clarabelle'in Noc'un ciddi şekilde göçmüş SUV'sini büyü kullanarak düzeltmesinden sonra (ki size söyleyeyim, bu çok havalıydı) oraya vardığımızda, hiçbir yerin ortasında olmayan karavanındaydık. Tor ve ben Salem'i takip ederken o da Noc'la birlikte yola çıktı (yağmur çiselesin ya da çiselemesin, hamile olayım ya da olmayayım, olanlardan sonra Tor'un beni gözünün önünden ayırmasına imkân yoktu).

Karavanı gerçekten çok havalıydı. Sadece peri ışıkları ve titreyen, kokulu mumlarla aydınlatılmıştı, bunlar çeşitli renklerdeki kristallerden ve etrafta asılı güzel vitray sembollerden ışık şaftları gönderiyordu. Bir masanın üzerindeki kabarık, pembe bir yastığın üzerinde oturan büyük, kristal bir küre, minderli, kadife kaplı, pelüş mobilyalar ve lambaların üzerinde asılı eşarplar vardı, hiçbirisi yanmadığı ve yaşlı kadın göremediği için amaçlarını bilmiyordum. Sadece bir cadının bir cadı gibi dekore edilmesi gerektiğini tahmin edebiliyordum. Belki de bu bir kuraldı.

Clarabelle ve ben onun küçük oturma odasının bir ucunda duruyorduk, elleri benimkileri tutuyordu, ikimiz de sıırsıklamdık. Noc ve Tor, ikisi de ıslak, ikisi de ayaklarını dikmiş, kollarını geniş göğüslerinde kavuşturmuş ve ikisi de bize aynı şekilde bakıyordu. Salem'in hala açık olan kapıdan dışarıda sabırsızlıkla homurdandığını duyabiliyordum.

Yüzünü tanıdığım ama tanımadığım ama güvenebileceğimi bildiğim ve onu daha yakından tanıma şansım olsaydı hoşlanacağım biri olan kadına baktım. Gözleri bana dikilmişti, görmüyordu ama parmakları sanki tenimden düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi parmaklarımın arasında dolaşıyordu.

"Bunu istiyorum," diye ona güvence verdim.

"Emin olmalısınız," diye cevap verdi.

Tor'a baktım. Öfkesi daha da artmıştı. Sabırsızlanmaya başlamıştı.

Tekrar Clarabelle'e baktım ve ellerini daha sıkı tuttum. "Eminim."

"Geri dönüş yok," diye beni uyardı.

"I -" Tekrar Tor'a bakmaya başlayarak başladım.

"Diğer taraftaki cadıyla bir anlaşma yaptığını açıkladı," diye hatırlattı bana hızla. "Ona çok altın vermiş, vermek zorundaymış, onu sana getirecek büyüü yaparken gücü tükenmiş. Onu yenilemesi onlarca yıl alacak. Bu süre zarfında savunmasız olacak. Ve çok fazla

Onun dünyasında iş başında olan güçlerin hepsi iyi değildir ve bir cadının savunmasız olması çok tehlikelidir. Bu geceki çabaları yüzünden hedef haline gelecektir. Ona korumasını teklif etti ama burada olduğu gibi o dünyada da bu güçler sinsi olabilir. Sonunda güvenliğini satın almak için onun altınına ihtiyaç duyabilir."

Vay canına.

"Uh -" Ben başladım.

"Sana söylediğim şey Cora, onun seni geri getiremeyeceği," diye açıklamaya devam etti Clarabelle. "Ülkesinde bu tür bir güce sahip sadece dört cadı tanıyorum ve prensiniz tek iyi olanı buldu. Diğerleriyle pazarlık yapmak istemezsin. *Hiçbiriyle.*"

"Minerva," diye tahmin ettim.

"O bir tanesi," diye başını salladı Clarabelle. "Ama Hawkvale'de iki kişi daha var. Plan yapıyorlar, bunu biliyorum, ne plan yaptıklarını bilmiyorum. Ama başlarını eğik tutuyorlar ve ikisi de muhtemelen Hırçın Kız'dan daha kötü."

Harika.

Hırçın Kız'dan daha kötü cadı

komploları. Harika.

Yine de kararımı vermiştim.

Ona yaklaştım. "Söz veriyorum, eminim. Ne yaptığımı biliyorum."

Görmeyen gözleri Tor'a doğru kayd, sonra tekrar bana döndü.

"Aşk," diye fısıldadı doğru tahminini, dudakları yukarı kıvrılmıştı.

"Evet... aşk," diye fısıldadım, dudaklarım da aynı şeyi yapıyordu, "ve ailemiz," diye ekledim, ellerinden birini karnıma götürerek.

"Ah..." diye nefes aldı, dudakları tamamen bir gülümseme oluşturuyordu.

"Sadece... birkaç dakika bekleyebilir miyiz?" Rica ettim. "Annemle babam ve en iyi arkadaşım yoldalar -"

"Kargalarla savaşmak istiyorsan yapabiliriz," diye yanıt vermek için sözümü kesti. "Dişi tanrı bir sonraki saldırısını düzenlemek için çalışıyor." Clarabelle de bana yaklaştı. "O benden daha güçlü, canım. Onun ordusunu yok etmek benim için büyük çaba gerektirdi. İkinizi ve atını geri göndermeye yetecek kadar büyüm var ama ikinci dalgada göndereceği yaratıkları *yenip* sizi geri göndermeye yetecek kadar büyüm yok. Bu büyü, sizi dünyalar arasında taşımak için gerekenden daha hızlı bir şekilde yenilenecektir, ancak yine de sizin ve aşkınızın *güvenli* bir şekilde geri dönmesini sağlamak için yeterince biriktirmem yıllar alacaktır."

Vurgusu dikkatimden kaçmadı ve kalbim sıkışırken gözlerim Tor'a kayd.

"Annemi, babamı ve Phoebe'yi bekleyecek vaktimiz yok," dedim ona, gerçi duymuş olmalıydı, sadece birkaç adım ötedeydi. Yine de çenesinin sıkışmasını izledim.

Noc bana, "Bunu açıklayacağım, onlara beklemek istediğini söyle Cora," dedi ve gözlerim ona kaydı. "Sadece şu işi hallet." Yutkundum ve dudagımı ısırdım. "Git bebeğim," diye nazikçe ısrar etti Noc.

Noc'a başımı salladım, gözlerim Tor'a kaydı ve çenesini kaldırarak "her şey yoluna girecek" dedi, Tor'dan bunu ilk kez gördüğüm için kendimi iyi hissetmedim.

Sonra Clarabelle'e baktım.

"Tüm sihrini kullanırsan, bu savunmasız olduğun anlamına mı gelir?" Ona sordum.

Cevap vermedi ama yüzü her şeyi anlatıyordu.

"Babam geldiğinde, ona parayı sana vermesini söylediğimi söyle... *hepsi bu.*

ona söyledim.

Başını iki yana salladı. "Ben belli bir tür cadıyım ve bu aşkla ilgili. Ve benim cadı olduğum türde bir cadı, diğer şeylerin yanı sıra aşkın koruyucusudur. Bunun için yemin ettim. Bu benim görevim. Bunu dinim olarak yapıyorum Cora, canım. Yani, bu -" diye itiraz etmeye başladı ve ben de ellerini sıktım ve bunu nazikçe ama kararlı bir şekilde yaparak ne demek istediğimi anlattım.

"*Bütün* para, Clarabelle," diye vurguladım. "Hepsini alacağına söz vermelisin. Seni güvende tutmak için üzerime düşeni yapmazsam gidemem ve belki o parayı güvende kalmak için kullanabilirsin." Tekrar itiraz etmeye hazır görünüyordu, ben de "Kullanamam tatlım. O yüzden kullanabilirsin ve inan bana, annem ve babam hayır cevabını kabul etmeyecekler, o yüzden enerjini saklayabilirsin."

Başını sallamadan önce uzun bir süre hiçbir şey görmeden bana baktı.

"Hadi şu işi bitirelim," diye fısıldadım, elleri benimkileri sıkıca kavradı ve yine başını salladı.

Sonra usulca, "Harold bana, Circe'e iyi olduğunu, onu özlediğini ve her zaman düşüncelerinde olduğunu söylemenin bir yolunu bulabilirseniz, buna çok sevineceğini söyledi" dedi.

"Kesinlikle, Clarabelle," diye fısıldadım. "Lütfen Harold'a bunu mümkün olan en kısa sürede yapacağımızı söyle."

Clarabelle tekrar başını salladı. Sonra iş için hazırlandı ve omuzlarını düzeltti.

"Sen ve prens atınıza binin," diye emretti, beni bıraktı ve Tor bana doğru ilerledi.

Kolunu belime dolayarak beni kapıya kadar götürdü ve karavanın cılız basamaklarından aşağı inerken beni nazikçe önüne aldı, indiğinde yanıma geldi ve bizi Salem'e kadar geçirdi.

"Cora, emin olduğumu bilmeliyim," diye fısıldadı bana ve bizi Salem'in yanında durdurduğunda ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Başka ne seçeneğimiz var?" Ben sordum.

Beni önüne çevirdi ve kolları etrafımda kıvrıldı. "Burada, senin dünyanda, seninle kalıyorum."

Ona baktım.

"Ama yaban kargaları -" Ben başladım.

"Onlarla savaşacağız," diye kesin bir dille belirtti. "Peki ya başka bir şey gönderirse?" diye sordum. "Onu yeneceğiz," diye açıkladı.

Bakmaya devam ettim ama başka bir şey söylemedim. "Cora, biz kazanacağız."

"İlk dalgada bizi neredeyse yeniyorlardı," diye hatırlattım ona. "Biz kazanacağız," diye tekrarladı.

"Bunu bilemezsin," dedim ona.

"Biliyorum," diye cevap verdi.

"Nasıl?" Ben sordum.

Ellerini kaldırarak yüzümü çerçeveledi ve başını eğerek sadece onu görebilmemi sağladı. "Çünkü bu son haftalardan sonra, hiçbir şeyin seni benden uzak tutmasına izin vermeyeceğimi biliyorum. Savaşarak yenilmeyeceğim. Zaferi tadana kadar ayakta kalacağım."

Güçlü bedenine bastırdım, ellerim boynuna dolanmak için kalktı ve "Tor" diye fısıldadım.

"Şimdi, bilmem gerek, benim dünyamı seçtiğine emin misin?" "Burada benimle kalır mısınız?" diye sordum.

Hiç tereddüt etmeden, "Kesinlikle" diye cevap verdi.

Yüzüne gülümsedim ve kalbimin tam kırıldığı anda şarkı söylediğini hissederek garip bir duyguya kapıldım.

"O zaman bu benim için yeterince iyi," diye fısıldadım, elleri sıkılaştı, yüzü sorusunu sordu ve başımı karavanın dışında Noc'un yanında duran Clarabelle'e çevirdim. Tor'un elleri çözüldü ama ben "Bizi geri gönder lütfen" diye seslenmeden hemen önce kolları beni tekrar sardı.

Başıyla onayladı. Noc ayaklarına baktı. Tor'un kolları daha da sıkılaştı.

Sonra beni bıraktı ve bizi Salem'e yaklaştırdı ama ben hafifçe uzaklaştım, güzel yüzüne baktım ve "Bir saniye" diye fısıldadım.

Sonra Noc'a koştum, kendimi kollarına attım ve ona kocaman sarıldım. O da hemen bana sarıldı.

"Cora," diye fısıldadı kulağıma.

"Teşekkürler Noc," diye fısıldadım omzunun üzerinden.

"Eğlenceli olduğunu söyleyemem bebeğim, ama bir deneyim olduğunu söyleyebilirim." Karanlığa doğru gülümsedim.

Sonra usulca "Kamyonun için üzgünüm" dedim.

"Olur böyle şeyler," dedi ve ben de ona daha sıkı sarıldım.

Fısıldamadan önce sadece bir an tereddüt ettim, "*Haklıymışım*, sen mükemmel."

Yüzünün boynuma doğru hareket ettiğini hissettim.

"Mutlu ol bebeğim," dedi kollarını sıkarak ve ben de başımı salladım. Sonra gözlerim yaşlarla doldu.

"Onlara söyleyecek misin?" Kırık bir nefesle sordum.

Bir kez daha sıktı, sonra "Kesinlikle" dedi, sonra bir kez daha sıktı ve fısıldadı, "Erkeğine git Cora bebeğim."

Başımı salladım, bir saniye daha sıkıca tuttum ve sonra onu bıraktım. Arkama bakmadan Tor'a doğru koştum. Bir kol mesafesine geldiğim anda beni yakaladı ve Salem'in üzerine bıraktı, daha popom yerine oturmadan arkamda sallanmaya başladı.

Tor'un kolu etrafımda kıvrıldı, sırtımı sıkıca önüne çekti ve ıslaklığı temizlemek için parmaklarımı yanaklarıma götürdüm.

Tor, "Sihriyi yap, cadı," dedi, Noc ve Clarabelle'e baktım ve gözlerime taze yaşlar geldi.

Clarabelle iki elini de gökyüzüne kaldırdı. Nefesimi tuttum.

Sonra bağırdım, "Noc! Phoebe buraya geldiğinde, ona bir bak. O benim en iyi arkadaşım, harika martini yapar, biraz çılgındır ve ayakkabılardan *gerçekten* hoşlanır ama güven bana, şaka değil, sadıktır, komiktir ve *harikadır!*"

Noc'un bana sırtıarak başını sallayışını izlerken Tor'un kolu etrafımda sıkılaştı.

"Ciddiyim!"

Bağırdım. Hava
pembeye döndü.

"Kapa çeneni ve evine git bebeğim," diye bağırdı

Noc. "Sen de mutlu ol, Noc," diye bağırdım.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve derin kıkırdamasını duydum. Clarabelle'in elleri parlamaya başladı ve ben de ona baktım. "Teşekkürler, Clarabelle!" diye bağırdım.

"Aşkım, sessiz ol ve bırak cadı konsantre olsun," diye kulağıma homurdandı Tor. "Teşekkür etmeliyiz Tor, o -"

Kolu içimdeki havayı sıktı.

"Sessiz ol," diye homurdandı ve kolunu bıraktı.

Ciğerlerime hava girdiğinde "Patron bozuntusu," diye tersledim.

Pembe sis Salem'in toynaklarından başlayıp yukarı doğru hareket etti.

Tor'un güçlü bedenine daha fazla bastırdım ve artan nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

"İyi olacağız," diye fısıldadı kulağıma.

Clarabelle'in çamurlu yolundan geçen farlar diğer tarafımızı aydınlatıyordu. Başımı çevirdiğimde babamın Volvo'sunu ve ardından Phoebe'nin Mazda'sını gördüm.

Tanrım, babam Volvo kullanıyordu. Şehirden çıkmaları mucizeydi.

Bu düşünce boğazımı yaktı ve burun deliklerimi sızlattı. Elimi ağzıma götürüp dudaklarıma dokundurduğumda, parmaklarımı geriye kıvrıp öpücüğümü üflediğimde pembe sis Salem'in çoğunu kaplamış ve belimize kadar gelmişti.

Arabalar durduğunda, üç kapı açıldığında ve üç sevgili beden aceleyle dışarı katlandığında Salem kaybolmuştu ve pembe sis göğsümüzü kaplamıştı.

"Seni seviyorum!" Elimi kaldırıp ilerleyen sisin üzerinde sallayarak bağırdım. "Her zaman!" Boğazım kapanmadan ve sis onları gözden gizlemeden önce bağırdım.

"Her zaman!" Phoebe'nin bağırdığını duydum. "Her zaman, benim komik kızım!" Annem bağırdı. "Her zaman, tatlım!" Babam böğürdü.

Hıçkırık boğazımı yırttı ve gözlerimi kapattım. Tor yüzünü boynuma gömdü, kolları beni sıkıca kavradı ve Salem başını geriye atıp homurdandı.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü ve gözlerimi açtım.

Etraftaki ve şehirden yükselen renkli fenerlerin yumuşak ışığı, Salem'in durduğu Tor'un avlusunu aydınlatıyordu. Denizde salınan gemileri gördüm, fenerleri cam gibi suda uzun yansımalar yaratıyordu. Tor'un büyük, güzel, dairesel fiskiyesinin yumuşak su sesini duydum

çınılıyordu. Tepemizde milyarlarca yıldız ışııl ışııl parlılıyordu, gece gökyüzünün ışııltilı bir perdesi.

Tor'un ağız kulağıma gitti. "Eve geldik, aşkım."

"Eve," diye

fısıldadım. Salem bir

toynak vurdu.

Nefesimi içime

çektim.

Sonra erkeğimin kollarında iki büküm oldum, benimkini geniş omuzlarına attım ve yüzümü boynuna gömüp gözyaşlarına boğulurken ona sıkıca tutundum.

Tor'un kollarından biri beni sıkıca tutarken diğeri eli sırtımdan yukarı kayarak saçlarımla uçlarıyla oynadı ve ben ağlarken bunu uzun süre yaptı.

Bölüm 9 ne

Merhamet

Altı hafta sonra.

Bellebryn şehrinin hareketliliğini duyabiliyor, dükkânları ve evleri süsleyen taze çiçeklerden oluşan beyaz çelenkleri görebiliyordum. O kadar çok çiçek vardı ki, hava mis gibi çiçek kokuyordu. Tüm fenerler değişmişti, hatta zümrüt yeşili denizde demir atmış sallanan teknelerdekiler bile. Artık hepsi beyazdı. Tor'un şatosunun devasa ferforje demir, gümüş armalı kapıları, çiçeklerle süslü devasa rozetler halinde yanlardan tutturulmuş fildişi örtülerle süslenmişti. Avludaki fiskiye'nin suyu aşağıya doğru süzülürken, güneş ışınlarında elmaslar gibi parıltı veren çiçekler süzülüyordu.

Bugün bir kutlama günüydü.

Ama önce halletmem gereken tatsız bir iş vardı ve bunu dört gözle beklemiyordum.

En hafif tabirle.

Elimi tutan parmaklar sıkıştı.

Rosa yanımdan fısıldayarak, "Bana senin dünyadaki anne babamızdan bir daha bahset Cora," deyince kız kardeşime dönüp gülümsedim.

Benden bunu yapmamı çok istedi ve ben de bunu kalbimdeki acıya iyi geldiğini düşündüğü için yaptığını anladım.

Ve haklıydı.

"Komik ve çılgınlar ve seni severler," dedim ona her zaman söylediğim ve aynı zamanda gerçek olan şeyi söyledim. Rosa, onunla ilk tanıştığım da doğru olduğunu düşündüğüm şeyi keşfetmişim, *çok* sevimliydi.

Başını yana eğdi ve güzel mavi gözleri parladı. "Sence annemiz babamızla arabasından kurtulması için konuşmuş mudur..." duraksadı, sonra bitirdi, "arabasından?"

Başımı salladım, muhteşem manzaraya baktım ve "Muhtemelen hayır" diye fısıldadım.

Ve bu muhtemelen doğrudu.

Rosa bana yaklaştı ve kolumu beline dolayabilmek için elini bıraktım. O da bu jesti karşılık verdi.

Omzumdaki Aggie hafifçe zıpladı ve "İyi misin Cora?" anlamına gelen yumuşak bir "Cıvıl cıvıl?" sesi çıkardı.

"Ben iyiyim Aggie," diye fısıldadım.

Aggie boynuma yumuşak bir öpücük kondurdu ve bu beni yumuşak bir gülümsemeye sevk etti.

Rosa, Minerva'nın pençelerinden kurtarıldıktan sonra Dash ve ailesinin ona gösterdiği sevgi dolu ilgiden sonra gayet iyiydi. Benimle bu konuda konuşmamıştı, daha ziyade benim hakkımda daha fazla şey öğrenmeye niyetli görünüyordu. Bu muhtemelen ona ihanet eden kız kardeşinin, sevdiği ve bir daha asla güvenemeyeceği kız kardeşinin yerine geçme çabasıydı.

Bu oyunu oynamasına izin veriyordum çünkü Rosa hassastı ve buna ihtiyacı vardı ama bu tamamen fedakarca değildi.

Bir kız kardeşim olması hoşuma gidiyordu.

Onu sıkıp içimi çekerken havadaki mutlu havanın içimi doldurmasına izin verdim ve aynı anda arkamızdaki mermer zeminde botların sesini duydum.

Rosa'yı bıraktım ve Tor'un kararlı adımlarla bize doğru geldiğini görmek için döndüm. Tanrım, çok ateşliydi.

Tor bize doğru durdu, gözleriyle beni süzdükten sonra yakında baldızı olacak kişiye baktı.

"Ne olursa olsun bu odalarda kalacaksın. Evet, Rosa?" diye sordu nazikçe. Rosa başını salladı. "Ne olursa olsun, Tor."

Bir saniye onu izledi, sonra gözleri bana geldi. Uzanıp elimi tuttu ve ben tekrar iç çektim.

"Gel aşkım," diye mırıldandı, belli ki bunu benim kadar o da dört gözle bekliyordu. "Kuşu bırak," diye emretti ve ben de başımı salladım.

Rosa'nın eli kalktı ve Aggie benden ona doğru zıpladı.

Tor gecikmeden beni kız kardeşimden uzaklaştırdı.

Bu işi bitirelim bari.

Tor beni çekerken Rosa'ya dönüp baktım. "Hazırlanmana yardım etmek için zamanında döneceğim," diye söz verdim.

"Burada olacağım," diye yanıtladı yarı parlak, yarı hüzünlü bir gülümsemeyle. Nereye gittiğimizi biliyordu.

Zavallı şey.

Tor'un peşinden koşarken, ona güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme verdim, sonra yatak odasına doğru onu takip etmek için arkamı döndüm ve Perdita'nın elinde bir iğne işi yüzüğüyle aceleyle içeri girdiğini gördüm.

Tor, "Bu odalardan çıkmayacak," diye emretti.

Perdita hızlı bir reveransla, "Emredersiniz, Majesteleri," dedi.

Ona gülümsedim ve göz kırptım. Perdita da gülümsedi ve göz kırptı.

Bana reverans yapmadı çünkü ona yapmamasını söylemiştim. İnsanların reverans yapmasından hoşlanmıyordum.

bana garip geliyordu ve kasabanın her yerinde, avluda ve şatonun büyük bölümünde yeterince insan bana reverans yapıyordu, en yakın hizmetçilerimin (yani Perdita'nın, mutfaklardaki tüm kızların ve şatoyu temizleyen tüm hizmetçilerin) bana reverans yapmasına ihtiyacım yoktu. Bu yüzden onlardan bunu yapmayı bırakmalarını istedim.

Tor beni odalarımızdan çıkardı ve kapılardan geçip geniş koridorda yürürken başını bana doğru eğdi ve göz göze geldik.

Yüzünde onaylamayan bir ifade vardı.

Perdita'ya göz kırptığımı görmüş ve reverans yapmadığımı fark etmişti. Dudağımı ısırarak başka tarafa baktım.

Tamam, onu asla kızdırmayacağıma ve mükemmel prenses olacağıma söz vermiştim. Ve bu sözü bozuyordum.

Hmm.

Bunu bir an düşündüm ve sonra zihinsel olarak omuz silktim. Her neyse. Bunu atlatacaktır.

Hep öyle yapardı.

* * * * *

"Neyi itiraf ettiğini anladın mı Cora?" Tor'un babası Kral Ludlum, Tor'un taht odasındaki prens koltuğunda (ya da her ne diyorsanız) oturuyordu. Tam olarak bir taht sayılmazdı ama koltuğu ve arkasındaki büyük paneli kraliyet mavisi kadifeyle kaplı, girift oymalı ahşabı pırıl pırıl siyaha boyanmış ve üzerinde gerçek gibi görünen bir sürü gümüş aksan bulunan acayip büyük bir sandalyeydi.

Tor'un annesinin neye benzediğini bilmiyordum. Ama şimdi babasını tanıdığım için, Tor'un ona çekmiş olduğunu biliyordum. Ve umarım Tor da onun gibi yaşlanırdı. Babası kesinlikle hâlâ yetenekliydi. Üzerinde bir sürü parlak safir bulunan büyük, altın bir taç takarken bile aptal görünmüyordu ve cidden, bunu başarabilen biri *kesinlikle* hâlâ yetenekliydi.

Tor babasının sağında, Orlando ise solunda duruyordu. Dash geceyi kilometrelerce uzaktaki bir köyde geçirdikten sonra Bellebryn'e doğru yola çıkmıştı.

O gün işlerini şansa *bırakmıyorlardı*.

Tor'un yanında duruyordum. Odanın karşısında, kapının her iki yanında ikişer ikişer duran dört nöbetçi vardı.

Bu dünyanın Forrest ve Dara Goode'ları sağdaki merdivenlerden aşağıya inmişlerdi, el ele tutuşmuşlardı ve tam da benim yaptıklarından emin olduğum şeyi yapıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Üzülüyorlardı.

Rosa'nın ailesini görmek beni düşündüğüm kadar incitmedi. Bunun başlıca nedeni ikisini de artık tanıyor olmamdı ve onları oldukça iyi tanımaya başlamıştım. Annem ve babama benziyor olabilirlerdi ama onlara hiç benzemiyorlardı. Bu dünyanın Forrest'ı benim dünyamda sadık bir muhafazakâr Cumhuriyetçi olurdu ve Dara o kadar da zeki değildi (tatlı ve nazik olsa da).

Kızları için endişelendiklerini biliyordum ama bana şimdiden bir kızmışım gibi davranıyorlardı, her ne kadar bana bakmalarının onları ürküttüğünü söyleyebilsem de (hala). Yine de ben artık bu işte ustalaşmıştım, onlarsa değillerdi.

Buna alışıldı.

Bu dünyanın Cora Goode'u önümüzde reverans yaparak eğilmişti. Onu ilk kez görüyordum, Tor kendi dünyasına döner dönmez (tabii ki bensiz döndüğü zaman) tecrit edilmişti ve Orlando ile onun güvenilir muhafızları dışında kimseyle konuşmasına izin verilmemişti.

Onu görmek beni korkuttu. Dışarıdayken yediği onca paket servis ve abur cuburla bile benden en az on kilo daha zayıf olduğu kesin.

Ama bunun dışında,
tamamen benim. Ürkütücü
garip.

Tor, onun dünyasına geri döndüğümüz akşam, resmi bir adamı uyandırarak fesih belgesini hazırlattı. Daha mürekkebi kurumadan kağıdı imzaladı.

Sonra beni yatağa götürdü.

Diğer türlü olmasını tercih ederdim ama sonuçta istediğimi aldım (üç kez), o zaman ben kim oluyordum da tartışıyordum?

Dört gün sonra Rosa, Dara, Forrest, kral, Orlando ve Dash kaleye geldiler ve Tor ile ben tam da bu odada evlendik.

Fildişi ipekten yeni bir elbise giydim.

Tor her zamanki siyah kıyafetini giydi ama bu durum için brokar bir yelek ekledi.

Şatodaki tüm hizmetkârları kutlamalara davet etmek istedim ama buna izin verilmedi. Bu dünyadan olmadığım bilgisi sadece iç mabet tarafından saklanacaktı (iç mabet Tor'un içeri almaya karar verdiği kişilerden oluşuyordu, ekleyebilirim). Bu Tor'un emriydi ama en azından, emri verirken otoriter olsa bile, bana bunu açıklamak için zaman ayırdı.

Mantıklı konuştu, ben de kabul ettim.

Bir misafirimiz daha vardı. Aggie törene katıldı ve bunu papazın omzuna tüneyerek yaptı.

Salem, taht odası onu alacak kadar büyük olmasına rağmen davet edilmedi (Tor, "Ben zaten kuşa teslim oldum, lanet düğünümde bir at istemiyorum" diyerek ayak diredi).

Ne olur ne olmaz diye, düğün günü Rosa'yla el ele taht odasına girene kadar Tor'u görmedim.

Sabah saat yedide evlendik.

Bu da başka bir Tor fermanıydı. Beni gelini olarak almak için beklemek istemediğini söyledi. Krallığın dört bir yanında onu sihirle benim dünyama geri getirebilecek bir cadı ararken çektiğim acılara iki hafta boyunca katlandıktan sonra, bensiz yarım gün bile geçirmeye pek hevesli değildi.

Nereden geldiğini anladım.

Düğünümde hazırlanmak için çok erken kalkmak zor oldu. Ama yaptım.

o.

Ve, düğünden önceki günlerde, bir çeşit berbat olduğunu düşündüm. Beni masal diyarından gelen yakışıklı bir prensle bağlayan nikâhımı kutlamak için büyük bir düğün yapacağım. Animasyon filmlerindeki *tüm* kadın kahramanlar büyük bir düğün yaparlar. Ama Dara ve Rosa benim için şeftali gülleri ve beyaz zambaklardan oluşan güzel bir buket hazırlamışlardı, Tor törenden sonra hepimiz için nefis bir düğün kahvaltısı ayarlamıştı ve Perdita ile kızlar da görkemli bir sofraya hazırlamışlardı (Perdita ve kızlar belli ki Tor'un kutsal mekanında bulunuyorlardı, çünkü bizim yok oluşumuzu görmek için oradaydılar ve gizlilik yemini etmişlerdi, dolayısıyla hazırlandıkları önemli olayı biliyorlardı, bu yüzden de her şeyi yapmışlardı).

Sonra Tor beni doğruca odalarımıza götürdü ve ikimiz de yirmi dört saat boyunca odalarımızdan çıkmadık.

Sonuçta bir düğün fantezisi değildi ama yine de güzeldi ve Tor'un *gerçek* eşi ve *gerçek* bir prenses olduğum anlamına geliyordu, bu yüzden kesinlikle şikayet etmiyordum.

Cora'nın başını kaldırdığını ve "Majesteleri -" diye başladığını gördüm.

Kral Ludlum onun sözünü kesti. "El üstünde tutman ve zarar görmemesi için elinden gelen her şeyi yapman gereken kız kardeşinle, tesadüfen benim oğlum ve bu diyarın prensi olan nişanlısının evlenmesini engellemek için cadılarla bir araya geldin. Başka bir dünyanın varlığını keşfettiniz ve kendinizi bu dünyadan oraya taşımak için Hırçın Kız ile komplo kurdunuz. Kız kardeşini tehlikeye atmak için planlar yaptın. Ve tüm planların başarılı oldu.

Kız kardeşinizin dişi tanrı tarafından alıkonulması onu, prensinizi, diğerk benliğinizi ve dñnyanızı büyük bir riske atıyor."

Bunların hepsi doğruydu. İtiraf etmişti. Tor söyledi. Her şey Dash'le ilgiliydi.

Aptal inek.

Tor'un tahminine göre Cora bu dünyaya geri dönmüştü çünkü Minerva ona ihanet etmiş, Cora'nın Minerva'nın söz verdiğini söylediği gibi onu doğduğu günden itibaren benim dünyama göndermek istememişti. Geri döndüğümüzde Tor da bizimle gelmişti, yine bir tahmine göre, çünkü beni kucağına almıştı - Minerva'nın aceleyle düzelittiği bir hataydı bu, Tor'u benden uzaklaştırmış ama bunu yapmadan önce bizi ayırmıştı.

Kimsenin kötü Minerva'yla doğrudan bir bağlantısı olmadığından (ya da bunu istemediğinden) bunu asla bilemeyecektik, tabii ki Cora hariç ve Minerva ona kutsal topraklarda ulaşamadığından, o da soramayacaktı.

Kesin olan şey, Tor ve benim bir ruhu paylaştığımızdı. Bunu biliyorduk (gerçekten de biliyorduk). Ve sahildeki savaştan Minerva'nın bizi ayrı tutmak için her şeyi yapmaya hazır olduğu anlaşılıyordu ki bu da onun başından beri bizi bir araya getirip sonra da sonsuza dek ayırmayı planladığı anlamına geliyordu.

Ve bu dünyanın Cora'sı da onun planına güzelce hizmet etmişti. Neyse ki planı başarılı olmadı.

"Ama Majesteleri, Prens Noctorno bunu yaparken ruhunun gerçek yarısını buldu -" Cora başladı.

"Şanslı bir tesadüf," diye sözünü kesti Kral Ludlum ve Dara Goode gözle görülür bir şekilde titremeye başladı.

Kızının dudağı kıvrıldı. Tor yanıma doğru kaydı ve ona baktığımda çenesinin sertleştiğini gördüm. Dudak kıvrımını görmüştü ve bu onu kızdırmıştı.

Konuşmaya devam ettiğinde Cora'ya dönüp baktım ve yüz ifadesini kontrol etmeyi başardığını gördüm. "Onlar mutlu, *oğlunuz* mutlu, bunların hiçbir önemi yok mu?"

Kral Ludlum sessizce, "Planlarını oğlumu mutlu etmek için yapmadın Cora," deyince Cora yüz ifadesinin kontrolünü kaybetti ve yüzü buruştu.

Sonra haykırdı, "Bu adil değil! Bu adil değil! *Onun* kaderi *benim* için değildi!" Başını Tor'a doğru eğdi. "*Onun* kaderi *asla* benim için değildi! Anlamıyor musun? Bu yüzden Prens Dashiell'e karşı bir şeyler hissediyordum. O diğerk dünyada eşimi bulmamın nedeni buydu! Kimse beni umursamıyor mu?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandım ve Tor'un eli hareket etti, parmakları benimkinin etrafında kıvrıldı.

"Eşini diğer dünyada mı buldun?" Kral Ludlum kaşlarını kaldırarak sordu.

"Evet! O," diye beni işaret etti, "Prens Noctorno'nun kaderi ama *ben* Öteki dünyanın Noctorno'suna yazgılıyım!" diye duyurdu. "Aman Tanrım," diye tekrarladım ve Tor parmaklarımı sıktı.

"*Benim* Noctorno'm mükemmel!" Devam etti. "*Benim* Noctorno'm çok güzel. Bana çok yakışıyor!"

Vücudum kilitlendi ve fısıldadım, "Um... *lanet olsun hayır.*"

Tor, "Kıpırdama aşkım," diye emretti ve ben de dediğini yaptım. Zor oldu ama yaptım. "Beni diğer dünyaya geri gönder ki eşimle birlikte olabileyim!"

talep etti. "*Bu* adil! *Bu* adil! Ve sonunda, her şey iyi olacak *herkes!*"

Bu bir hataydı. Odadaki havanın ağırlaştığını hissettiğimde anladım; Tor'un vücudunun gerildiğini hissettim ve Kral Ludlum'un yüzünün granit gibi sert olduğunu görmek için Tor'un etrafına baktım.

"İnanıyorum ki canım, *ben* senin kralınım ve neyin adil ve doğru olduğuna *ben* karar *veririm*," dedi sessizce ve Cora'ya dönüp baktığımda ağzını kapalı tutmak için dişlerini sıktığını ama gözlerinin parladığını gördüm.

"Yaptıklarının sonuçlarıyla mücadele etmediğini, başkalarına zarar veren kararlarının kefareтини ödemek istemediğini, Minerva'yla komplo kurmanın..." diye devam etti Kral Ludlum, "Cora, bu *tek başına* vatana ihanettir."

"Ve yapmıyorum, Majesteleri, çünkü Prens Noctorno gerçek eşine bağlı ve kız kardeşim de bugün evleniyor. Ben olmasaydım, birincisi asla gerçekleşmezdi ve sonuçta her şey olması gerektiği gibi" diye karşılık verdi.

Tor'un parmakları benimkileri sıktı ve ben nefesimi çektim. Bunu yaptım çünkü berbattı ama bu doğrudu.

"Bunun doğru olduğunu kabul etmek bana da acı veriyor," dedi Kral Ludlum.

Başımı çevirip tekrar krala baktım ama Cora'nın umutla parlayan yüzünü kaçırmadım.

Kral Ludlum bana baktı. "Cora, Lütufkâr," Tanrım, buna bayıldım, "anladığım kadarıyla öteki dünyadan oğlumu tanımaya gelmişsin."

"Evet, majesteleri," diye cevap verdim.

"Bu Cora'ya bağlanmak onun isteği mi?" diye sordu başını Cora'ya doğru eğerek.

Ah canım.

"Um..." Diğer Cora'nın ailesine bakmaktan kaçındım ve dürüstçe "Hayır, ondan o kadar hoşlanmıyorum" dedim.

Tor'un hareket ettiğini hissettim ve başını hafifçe arkaya eğdiğini görmek için yukarı baktım ama aynı zamanda gülümsemeyle savaştığını da görebiliyordum.

"Ondan hoşlanmıyor musun?" Kral Ludlum dikkatimi tekrar ona çekerek sordu.

"Ondan pek hoşlanmıyorum," diye açıkladım.

"O beni seviyor!" Cora haykırdı. "Kendini bana adamış! *Tamamen* bana bağlı."

Ona baktım. "Ah... pek değil," diye mırıldandım ve Orlando'nun bir kıkırdamayı bastırdığını duydum.

"Yalan söylüyor!" Cora çığlık attı, vücudum gerildi ama Tor'un ki kadar değil. "Dikkat et Cora," diye alçak sesle uyardı.

Dikkatli değildi. "*O* bilmiyor ve *sen de* ne paylaştığımızı *bilmiyorsun*."

"Korkarım öyle. Şehir muhafızlarının bir üyesiydi. Yasadışı oyunları araştırıyor ve bunun için seni kullanıyordu," dedi Tor ve Cora'nın nefesi kesildi. "Cora'm geri döndüğünde ve diğer benimle ilişkisini kestiğinde, tek kelime etmedi ve daha sonra Cora'ma uzaklaştığı için rahatladığını açıkladı. Senin pek zeki olmadığını, tembel olduğunu ve durmadan oyun oynamanı küçümsediğini söyledi..." Tor'un gözleri onu dikkatle taradı, "diğer şeylerin yanı sıra."

"Bu olamaz" diye fısıldamadan önce yüzü solmuştu. Aman

Tanrım. Noc'tan hoşlanıyordu. Denedi. Ve başarısız oldu.

Zavallı Cora.

Tor cevap vermedi.

"Bu olamaz," diye tekrarladı usulca, gözleri Tor'un yüzünü arıyordu.

Sonra gerçeği gördü, başını eğdi ve yere bakarken omuzları çöktü.

Kral Ludlum, "Cora, kralın gözlerini istiyor," diye emretti ve Cora yavaşça ona baktı. "Günlerinin geri kalanında Merrygate'te, muhafızların dışında, yalnızlığa mahkûm edileceksin."

Odadaki hava yeniden değişti. Her iki Goode'un da bu duyuru karşısında rahatlamış göründüklerini fark ettim. Orlando, Tor'a karanlık bir bakış gönderdi, o da kardeşine bakıyordu, bu yüzden tepkisini göremedim. Orlando'nun bakışını yakaladıktan sonra Cora'ya döndüm ve onun da en az Orlando kadar mutlu olduğunu gördüm.

"Merrygate?" diye fısıldadı.

"Geniş bahçelere sahip hoş bir mülk. Orada mutlu olacaksın." "Her yerden beş günlük mesafede!" diye bağırdı.

Kral Ludlum, "Gerçekten de öyle ve ayrıca kutsal topraklarla çevrili, yani bela bulmanız zor olacak," diye cevap verdi.

"Ama -"

"Sana bir seçenek sunabilirim," diye araya girdi Kral Ludlum. "Günlerini Merrygate'te ya da Tristrom Kalesi'nin zindanlarında geçirebilirsin. Seçim sizin."

Ağzını kapattı.

Bu tepkiyle Tristrom Kalesi'nin Club Med olmadığını tahmin ettim.

Sonra zorla "Merrygate, Majesteleri" dedi.

"Mükemmel, karar verilmiştir." Kral Ludlum ayağa kalkmaya başladı ama Cora tekrar konuştu.

"Ailemi ve Rosa'yı görmeme izin verilecek mi?"

Kral Ludlum koltuğuna geri oturdu. "Artık yeni bir kızları ve kız kardeşleri var." Bu açıklamayla vücudum sarsıldı, Cora'nın yüzü dondu ve devam etti, "Ama eskisini önemsiyorlar, yine de müstakbel gelinimin iğrenç eylemlerinden sonra sana saygı duyması beni şaşırtıyor. Yine de ne o ne de ailen yanlış yaptı, bu yüzden *onları* cezalandırmak için bir neden göremiyorum. Sizi ziyaret edecekler ama varlığınız büyük bir sır olarak saklanacağı için bu ziyaretler nadiren gerçekleşecek, bu yüzden size elinize geçtiğinde en iyi şekilde değerlendirmenizi tavsiye edeceğim."

Ağzı inceldi ama tek kelime etmedi.

Kral Ludlum devam etti ve bunu sessiz bir uyarıyla yaptı, "Ve sana hatırlatırım ki Cora, varlığın en derin sır olarak saklanacak. Eğer herhangi bir şekilde bu sırrı birilerine ifşa etmeye kalkışırsan, bu kraliyete ihanet sayılacak, bu senin ikinci suçun olacak ve bugün sana gösterdiğim cömertlikle ele alınmayacak. Anlaşıldı mı?"

Ona baktı, korkusu yüzünden okunuyordu.

Sanırım ihanet ona Tristrom Kalesi'ne bir gezi değil, çok daha az eğlenceli bir şey kazandırdı.

Ah canım.

Kral, "Cora, anlaşıldı mı?" diye sordu.

Ona biraz daha baktı. Sonra yumuşak bir sesle, "Evet, Majesteleri," dedi.

Başını salladı, sonra ayağa kalkmaya çalışarak, "Burada işimiz bitti," dedi. Ayağa kalktığında, odanın diğer ucunda duran dört muhafıza bir bilek hareketi yaptı. Muhafızlar öne doğru ilerledi ve kralın gözleri Goodes'a kaydı.

"Vedalaşın sevgili halkım, sonra bu üzücü olayı geride bırakıp kutlamaya geçeceğiz."

Goodes başını salladı, Forrest selam verdi, Dara hızlı bir reverans yaptı ve ardından kızlarının yanına koşarak onu odadan çıkarırken etrafını sardılar.

Cora arkasına bakmadı. Cora'nın ne Tor'a ne de bana söyleyecek sözü vardı. Cora'nın, kız kardeşini kurtarmak için büyük bir enerji harcayan Orlando'ya söyleyecek sözü yoktu. Cora, Cora'yı düşünüyordu.

Aptal inek.

Tor bir kolunu belime dolayarak beni kendisine doğru çevirdi ve ben de gözlerinin içine baktım.

"Tamamdır aşkım," diye mırıldandı. "Kız kardeşine git, bu haberi paylaş, bu onu rahatlatacak, böylece her şeyi bir kenara bırakıp düğün gününe odaklanabileceksin."

"Anladığım kadarıyla baban merhametli bir karar vermiş," diye mırıldandım. "Onun yolu bu."

Evet, ben de bunu fark ettim. King Ludlum iyi bir adamdı.

Başımı salladım. Sonra da "Orlando bu durumdan pek memnun görünmüyordu" dedim.

"Orlando, çizilmiş, dehşete düşmüş bir Rosa'yı Minerva'nın pençelerinden kurtardı. Orlando ayrıca Algernon tarafından, ben sizin dünyanızdayken benim yönetimimi üstlenmesi, ortadan kayboluşumuza tanık olanların bundan bahsetmemesini sağlaması, ben yokken tüm sorumluluklarımı üstlenmesi ve aynı zamanda beni alıp götüren güçleri keşfetmeye çalışması için çağrıldı. Orlando, Zarif Cora için fazla merhamet gösteremez."

Hmm. Anlaşılabilir.

Başını aşağı eğdi ve ağzını benimkine değdirdi. Tanrım, bunu yaptığında hoşuma gidiyordu.

"Kız kardeşine git," diye seslendi sessizce, bir santim uzaklaştığında.

"Tamam," diye fısıldadım, ona gülümsedim ve her şeyin bittiğini anladım. Bitmişti. Kötü şeyler geride kalmıştı ve önümüzde sadece iyi şeyler vardı.

Bu yüzden gülümsemem daha da parlaklaştı. Tor'un kolları buna şahit olunca daha da sıkılaştı, parmak ucunda kalktım ve ağzımı onunkine değdirdim, sonra uzaklaştım.

"Düğünde görüşürüz çocuklar," diye seslendim, bulunduğumuz kürsüye çıkan merdivenlerden inmeye başladım ve giderken Orlando ve Kral Ludlum'a el salladım.

"Tatlım," diye seslendi Tor, yürümeye devam ettim ama kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Dudaklarını birbirine bastırdı ama gözleri mizahla parladı. Sonra bana şunu hatırlattı: "Cora, aşkım, kralının ve *iki* prensinin huzurundan ayrılıyorsun."

Durdum, onlarla yüzleşmek için döndüm ve "Kahretsin!" diye bağırdım. Doğru ya." Sonra kralıma ve *iki* prensime karşı alçak bir reverans yaptım.

Kral Ludlum "Ayağa kalk canım," diye emretti, sesi gülmekten titriyordu ve ben de ayağa kalktım. "Bu tür formaliteleri resmi işlemlere bıraksak nasıl olur?" diye önerdi ve sonra bana gülümsedi. "*Biz* sadece... aile olduğumuzda *biz* olacağız."

Aile olduğunda. Bu iyi hissettirdi.

"Benim için sorun değil," dedim sırtarak ve Orlando'nun bir kıkırdamayı daha bastırdığını duydum.

Kral ve yakışıklı oğlu onlarınkini bastırmadı.

"Sonra," diye seslendim, döndüm ve hızla taht odasına doğru ilerledim. "O zamana kadar canım," dediğini duydum kralın arkamdan.

"Ee... sonra, Cora," dediğini duydum Orlando'nun.

Tor cevap vermedi ama kapıdan döndüğümde onu ailesiyle birlikte toplanmış gördüm. Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki bana doğru baktı, gözlerini yakaladım ve ona bir öpücük kondurdum.

Sonra kız kardeşimin düğün hazırlıklarına yardım etmek için önce kapıdan sonra da kaleden hızla geçtim.

* * * * *

"Prensim," diye nefes nefese kaldım.

"Gözler," diye homurdandı Tor ve başımı eğip ona baktım, bakışlarımız kilitlendi, sonra bedenim öne düştü, boşalırken elim omzunun yanındaki yatağa indi.

Beni sırtüstü çevirip içime girmeye devam ettiğinde hâlâ boşalıyordum, dudakları dudaklarıma çok yakındı, dokunuşları bir fısıltı gibiydi ve doruğa ulaştığında dudaklarına karşı inlediğini hissettim.

Tüm uzuvlarımla vücudunu çevreledim ve bir elimin parmakları saçlarına kaydı. Yüzü boynuma girdi ve beni oradan öptüğünü hissettim.

Yumuşak yatağını sevdim. Yemyeşil çarşaflarını sevdim. Mum ışığıyla dolu odayı sevdim. Odaya açılan kapılardan içeri süzülen hafif esintiyi sevdim.

zümrüt bir deniz. Üzerimdeki ağırlığını seviyordum. İçimde hissetmeyi sevdim. Burun deliklerimdeki kokusunu sevdim. Saçlarının kalınlığını sevdim.

Masal prensimle ilgili olan her şeyi seviyordum.

Bu yüzden başımı çevirdim ve kulağına "Seni seviyorum tatlım" diye fısıldadım.

Başını kaldırdı ve titreyen mum ışığında bana baktı, gözleri şefkatli, yüzü yumuşaktı.

"Ben de seni, tatlım," diye cevap verdi sessizce.

Alnım onunkine değene kadar boynumu eğdim ve gülümsedim.

Sonra başımı yatağa doğru eğdim ve "Çok güzel bir gün geçirdik" dedim. "Gerçekten de öyle," diye onayladı.

"Artık sadece sen ve ben varız," dedim ona.

"Bir süreliğine," diye cevap verdi, vücudu yer değiştirdi, eli şimdi sert, sevgili bir yumrunun en ufak bir ipucuna sahip olan karnımın üzerinde duracak şekilde kaydı, "sonra sen, ben ve oğlumuz olacağız."

"Ya da kızım."

Tereddüt etmeden ve en ufak bir tercih belirtisi göstermeden, "Ya da kızım," diye tekrarladı.

Ona sıırttım. "Prenses olmak güzel bir şey."

Eli karnımdan ayrılıp yüzüme geldi, başparmağı elmacık kemiğimi süpürürken "Bunu şaşırtıcı buluyorum" dedi.

Başımı yastığın üzerinde yana yatırdım, "Öyle mi?"

"Evet, çünkü benim prensesim bir prenses gibi *davranmıyor*."

Küçük bir kıkırdama çıkardım ve sonra ona "Ben yeni ve gelişmiş türden bir prensesim" dedim.

"Doğru," diye mırıldandı, ağzı seğiriyordu.

Tanrım, ağzı böyle seğirdiğinde çok seksi görünüyordu. Yine de her zaman seksi görünüyordu.

Bir daha farklı düşünüp düşünmeyeceğimi merak ettim ve düşünmeyeceğime karar verdim. Asla.

Hiçbir zaman.

Mutlu bir şekilde iç geçirdim ve iç geçirdiğimde çok yorgun olduğumu fark ettim.

Ben de sordum, "Prensesin uyumasına izin verecek misin? Uzun bir gün geçirdim, bütün gece dans ettim ve bu çocuk tüm yorgunluğumu almaya başladı. Dün, Clarabelle'e kitap okurken tam ortasında uyuyakalmışım. Aggie beni uyandırmak için elimi gagalamak zorunda kaldı."

"Hayır, prensesimin uyumasına izin vermeyeceğim," diye cevap verdi ve ben ona göz kırptım.

"Yapmayacak mısın?"

"Hayır, tatlım, sen bir prensessin. Bütün gün uyuyabilirsin." Başını eğdi, yüzü boynumda kayboldu. "Prens gecelerini alır."

"Tor -"

Kulak mememi ısırды ve "Sessiz ol." diye emretti.

"Tor!" Tersledim.

Dudakları dudaklarıma değdi, beni sert, derin ve tatlı bir şekilde öptü ve ben sustum.

Her neyse. Haklıydı, ben bir prensesim. Bütün gün uyuyabilirdim. *Onu* sırt üstü yatırdım ve öptüm.

Prensimin güçlü kolları bana sıkıca sarıldı ve o da beni öptü.

Epi Kargaşa

Dokuz ay sonra.

Dışarıdaki kargaşayı duydum, okuduğum kitaptan başımı kaldırdım ve Clarabelle'in kucagında uyuyan, kara kafalı, üç aylık oğlum Hawthorne Hanesi'nden Hayden Noctorno Hawthorne'u, Hawkvale Krallığı'nın ve Bellebryn şehir devletinin varisini gördüm.

Geleceğin kralıyla gurur duyan her annenin yapacağı gibi ben de oğlumun unvanını *çok* beğendim.

Clarabelle'in başını yana eğdiğini ve görmeyen gözlerini denize bakan pencereye diktiğini gördüm. Benim gözlerim de oraya gitti ama zümrüt yeşili sular ve yüzen büyük kalyonlardan başka bir şey göremedim.

Kargaşa evin karşı tarafında bulunan ve bizim göremediğimiz sokaktan geliyordu.

Aggie heyecanla dizime atladı ve ben de ona baktım.

"Cıvıl cıvıl, cıvıl cıvıl," dedi, bu da "Bir şeyler oluyor Cora," anlamına geliyordu.

"Biliyorum, Aggie," diye fısıldadım ve sonra içgüdüsel olarak oğlumu koruyucu bir şekilde göğsüne çekmiş olan Clarabelle'e baktım ve başını bana çevirdi. "Bugün bir şeyler mi oluyor Clarabelle?" diye sordum.

"Sen şehrimizin prensesinin canım," diye hatırlattı bana nazık bir gülümsemeyle. "Bir şeyler olduğundan haberin var mı?"

Başımı salladım ve beni bunu yaparken göremediği için "Hayır. Ben -" dedim. Alt kattaki kapının açıldığını duyduğumda konuşmayı aniden kestim,

menteşelerine çarptı ve ardından hafif, beceriksiz ayak seslerine karışan gürültülü, ağır ayak sesleri merdivenlerden yukarı doğru koşmaya başladı.

Aggie'ye parmağımı uzattığımda o da parmağımın üzerine atlayınca ayağa kalkarak dikkatle kapıya doğru döndüm ve kendimi kapı, Clarabelle ve oğlum arasında konumlandırırken bir yandan da adrenalin vücudumu sarmıştı.

Döndüğümünden beri güzel zamanlar geçirdik... *harika* zamanlar değil, aylarca. Güneşli günler, aile, arkadaşlar, tahtın bir sonraki varisinin sağ salim dünyaya gelmesi Bellebryn ve Hawkvale'de partilerin ve eğlencelerin habercisiydi (yeni bir çocuğum olduğu ve çok yorgun olduğum için ben katılmadım) ama hepsi güzel şeylerdi.

Tek kötü yanı annem, babam ve Phoebe ile paylaşamamış olmamdı ama geri kalanı o kadar güzeldi ki bununla bile yaşayabilirdim.

Yine de, birinin merdivenlerden hızla çıkmasına neden olan o kargaşa her neyse, iyiye işaret değildi ve silahım olmadığını, sınırlı deneyimim olduğunu, hançer kullanmayalı epey zaman geçtiğini ve bu nedenle biraz paslanmış olduğumu göz önünde bulundurarak savaşçı prenses moduna geçmek zorunda kalmamayı umuyordum.

Bu düşünceyle, Blanche (neyse ki bir tehdit değildi) aniden kapıya doluştu, şimdi çok daha büyük olan yürümeye başlayan çocuğu kalçasındaydı (aslında çocuk ayaklarının üzerinde olmalıydı, yürüyebiliyordu, sadece istikrarlı bir şekilde değil, bu yüzden acelesi nedeniyle onu sürüklediğini düşündüm), beş yaşındaki çocuğunun eli onunkine yapışmıştı. O kadar aceleliydi ki, çocuk annesinin elinde sallanıyor, annesi durduğunda kendini durduramıyordu.

"Çavuş bu tarafa doğru geliyor prensesim. Kalede size ihtiyaç var," diye anons ettiğinde kalbim sıkıştı çünkü bana hiçbir zaman "kalede ihtiyaç" olmadı. Oğlumun bana ihtiyacı vardı, kocamın bana ihtiyacı vardı ve Perdita'nın da arada bir bana ihtiyacı oluyordu. İyi bir hayatım vardı, güzel bir hayat. Zamanım bana aitti. Prenseslik işimi uygun gördüğüm şekilde yapan bir prenestim (Tor'un sonunda şikayet etmeyi bıraktığı ve olmama izin verdiği şekilde, yani arkadaş canlısı, açık ve sık sık "halkımın" arasında).

Algernon'u beni almaya gönderen şeyin Perdita'nın haftanın menülerini (iki gün önce kararlaştırmıştık) tartışmaya ihtiyaç duyması olduğundan şüpheliydim. Perdita'nın bana ihtiyacı olduğunda, eğer evde değilsem genellikle benim eve gelmemi beklerdi.

Bu nedenle hiç vakit kaybetmeden oğlumu Clarabelle'den almak için döndüm ve Aggie'nin omzuma tünemesi için elimi kaldırdım.

Blanche'ın anonsunu doğrularcasına, alt kattan yüksek bir ses duyuldu ve "Prenses Cora! Prensizin derhal şatoya gelmenizi istiyor!"

Algernon.

Ve bana ihtiyacı olan Tor'du.

Cehennem çanları. Neler oluyordu?

Clarabelle Hayden'ı bana doğru kaldırdı, ben de ondan aldım ve Hayden yerleşmeden önce transfer yapılırken iki saniye kadar uykusunda telaşlandı.

Bebğim iyi bir bebektir, çoğu zaman sessiz ve halinden memnundu, acıktığında ya da altını değiştirmek istediğinde bunu garip bir şekilde emrederek belli ediyordu (bunu babasından aldığına karar verdim). Ama çoğunlukla etrafını gözlemlemekten mutluydu, yine de doğduğundan beri, şaka yapmıyorum, sanki etrafında olup biten her şeyi görebiliyor, hissedebiliyor ve işleyebiliyormuş gibi tetikte, neredeyse tetikte olduğu düşünüldüğünde, bu konuda da bir tuhaflık vardı.

Dediğim gibi, tuhaftı ama yine de güzeldi.

Onu kendime yaklaştırdım, Clarabelle'in yanağını öpmek için hızla eğildim, veda sözcükleri mırıldandım ve sonra doğrulup aynı şeyi yaptığım Blanche'a doğru koştum.

Sonra Hayden, Aggie ve ben odadan hızla çıkabilmek için yolumuzdan çekilen Blanche ve oğlunun etrafından dolandık. Merdivenlerden inerken özel korumam Geraint'in açık kapının yanında, Algernon'la birlikte durduğunu gördüm.

Hayden doğmadan önce, prensim işi şansa bırakmayarak, kaleden ayrılırsam ve Tor müsait değilse Geraint'in de benimle gelmesini emretmişti.

Geraint, Tor'un savaşçılarından biriydi.

Hayır, Tor'a göre Tor'un savaşçılarının *en iyisiydi*, uzun boylu, geniş, kaslı, koyu sarı saçlı, açık kahverengi gözlü ve tamamen yasaklayıcıydı. Onunla tanıştığımda o kadar vahşi, o kadar savaşçı görünüyordu ki, bir kadına ve çocuğa bakmak gibi yeni görevlerinden hoşlanmayacağını düşünüyordum.

Yanılmışım.

Elbette, konuşkan değildi. Arkadaş canlısı da değildi (hiç). Düşünceli ve yoğundu.

Ama sorumluluklarını ciddiye alıyordu. Krallığın gelecekteki kraliçesini ve gelecekteki (müstakbel) kralını koruyordu. Bu ciddi bir işti ve bunu her hareketinde, her hamlesinde, başını her eğişinde ya da bakışlarının her kayışında belli ediyordu. Onu hiçbir zaman tam silahlı (yani sırtında kılıç, belinin iki yanında hançerler ve sağ botunun yan tarafına sokulmuş bir başka bıçak) görmedim. Ve onu hiç yorgun, dalgın ya da sıkılmış görmedim.

Asla.

Şimdi de dahil.

"Bir sorun mu var?" Merdivenlerin yarısına geldiğimde sordum.

"Seni prensine götürmemiz gerek," diye cevap verdi Algernon, gözleri bana yapışmıştı, benimkiler de Geraint'e.

"Geraint?" Merdivenlerin dibine geldiğimde seslendim.

"Swift," diye homurdandı.

Bu arada Geraint hırlamaktan başka bir şey yapmıyordu ve hırladığında da genellikle tek heceli sözcükler söylüyordu. Bazen iki ya da üç tek heceli kelimeyi bir araya getirirdi ama bu nadiren olurdu.

Neden pek iletişim kurmadığını bilmiyordum ama onunla geçirdiğim süreyi göz önünde bulundurarak bu bilgiyi ikna etmeye çalışmışım

sonra, bu işe yaramayınca, ondan zorla aldım. Bu da işe yaramayınca ondan vazgeçtim ve Tor'a sordum.

Tor'un yanıtı biraz daha bilgilendiriciydi ancak çok fazla değildi.

"Savaş savaştır, tatlım ve savaş sırasında herhangi bir asker için yapılması gereken çoğu şey eğlenceli değildir," diye açıkladı ve sonra gözleri benimkileri tuttu ve devam ettiğinde onun kasvetli olduğunu gördüm. "Ve sonra bazı askerlerin savaş sırasında yapması gereken şeyler vardır ki bunlar daha da *az* keyif vericidir. Geraint *bunları* yapan benim savaşçımdı."

Bu açıklamayı aldıktan sonra daha fazla bilgiye ihtiyacım olmadığına karar verdim.

Bu nedenle, Geraint konuşmaya (ya da daha doğrusu homurdanmaya) tenezzül ettiğinde yaptığım gibi, bana söyleneni yaptım.

Aceleyle kapıdan çıktım ve Algernon'un yalnız olmadığını gördüm. Küçük bir muhafız vardı (eğer yirmi kişi küçük sayılabilirse) ve bu bana iyi bir his vermedi çünkü daha önce bir tanesi (Geraint) dışında hiçbir muhafızım olmamıştı. Geraint'in önden, Algernon'un yanımdan yürüyerek beni çepeçevre kuşatmaya başlamasıyla hislerim daha da kötüleşti.

Hiç itiraz etmedim. Bunun yerine, muhafızla birlikte oğlum ve ben Arnavut kaldırımlı sokaklardan kaleye doğru hızla ilerledik, kapılardan geçtik ve evimin geniş avlusunu dolduran şeyi gördüğümde nefesimi emdim ve uyuyan oğlumu göğsüme daha da yaklaştırdım.

Askerler...

Hayır.

Savaşçılar.

Yüzlercesi. Hepsi at üstünde. Hepsinin uzun, siyah saçları sırtlarına dökülmüş ya da toplanmış, deriden pantolonlar, deriden gömlekler, sırtlarında eğik kılıçlar, bellerinde bıçaklar, ayaklarında çizmeler, kara gözleri, vahşi kahverengi tenli yüzleri ve son derece iri ve kaslı vücutları tetikteydi.

Tüyleri falan olmayan dev bir Amerikan yerlileri kabilesine benziyorlardı.

Ve onların Korwahk olduğunu hemen anladım. Bu da ne böyle?

Elbette Kirke'ye birkaç mektup göndermiştik ama karşılığında herhangi bir iletişim de almamıştık. Ve mektuplarımızda söylediğimiz hiçbir şey, muhteşem ama korkutucu savaşçılardan oluşan bir filonun avluyu ele geçirmesine yol açmayacaktı.

Bakışlarım Korwahn'tan uzaklaştığında, kalenin merdivenlerinde gömlek, pantolon, çizme giyen ve aynı zamanda silahlı olan yaklaşık bir düzine adamdan oluşan rengarenk bir ekip gördüm. Rengarenk olabilirlerdi ama aynı zamanda hepsi yakışıklı ve iyi yapılıydı, sadece kenarları kabaydı. Belli ki onlar da tetikteydi.

Ve son olarak, Korwahn'ın karşısında yaklaşık elli askerden oluşan bir falanks vardı. Bu adamlar atlıydı ve Hawkvale'den gelmiş gibi görünüyorlardı ancak Vadi'nin (ve Bellebryn'in) renkleri mavi ve yeşildi ve bu askerler kırmızı ve altın giyiyorlardı, bu da başka bir yerden geldiklerini gösteriyordu.

Geraint merdivenlere doğru ilerlerken etrafa bakmayı bıraktım. Hayden'ı yakınımda tuttum, korumalarım sıyrıldı ve Algernon beni merdivenlerden yukarı, Tor'un ön kapıdan çıktığı yere kadar götürdü.

Kalbim onu görünce duruldu, sonra yakışıklı yüzündeki ifadeye bakınca yerinden fırladı.

Evet, muhafız söylemediyse ve savaşçılarla dolu avlu söylemediyse, Tor'un yüzü bunu söylüyordu.

Bir sorun vardı.

"Ekselansları," diye mırıldandı Algernon, her zamankinden çok daha resmiydi, muhtemelen karşısındaki büyük dinleyici kitlesinden dolayı, çenesini saygıyla eğmeden önce, Aggie'nin atlaması için sessizce elini kaldırdı (ve Aggie, açıkça havayı hissederek, cıvılamadan bunu yaptı) ve sonra Algernon sessizce arkasına yaslandı.

Tor tek kelime etmeden Hayden'ı ustalıkla kollarımdan çekip çıkardı, kendi kolunun kıvrımıyla göğsünün yanına sıkıştırdı ve diğer kolunu omuzlarıma dolayarak bizi hızla kaleye götürdü.

Tor'un oğluna hayran olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Onun günlerinin prenslik, benimkilerin ise prenseslikle geçtiğini düşünürsek (yani ben ne yapmak istiyorsam onu yapıyordum ve yapmak istediğim şey annelikti, dolayısıyla başka şeyler yaparken bile tüm zamanımı bunu yaparak geçiriyordum), Tor geceleri Hayden'ı almasına karar vermişti. Bu elbette benim de etrafta olmamı gerektiriyordu (bu da bir Tor fermanıydı ama zaten olmak istediğim yer kocam ve oğlum olduğu için buna da itiraz etmedim) ama Hayden uyanıksa Tor onu kucağına alıyor ve onunla oynuyordu. Hayden'ın uyutulması gerektiğinde Tor onu beşiğine götürüyordu. Hayden'ın altını değiştirmek gerekse bile Tor bunu da yapıyordu.

Tam bir babaydı.

Çok hoşuma giden bir şey.

Ateşli kocamın oğluyla birlikteyken kesinlikle çok ateşli olduğunu söyleyebilirim.

Kesinlikle.

Tor'un hamileliğimin sona ermesinden dolayı rahatladığını söylemek de yanlış olmaz. Her ne kadar kolay bir hamilelik geçirmiş olsam da, dünyamdan döndükten hemen sonra biraz sabah bulantısı yaşadım, ama hepsi bu kadar, doğum sancım ve doğumum, sonuç muhteşem olsa bile (ne diyebilirim ki? - oğlumuz muhteşemdi) Tor'un en mutlu anısı değildi.

Aslında o kadar da kötü değildi, ancak doğum sekiz saat sürdü ve bu kesinlikle berbattı. Ancak ebe bu sürenin olağandışı olmadığını ve doğumun hiç de uzun sürmediğini açıkladı (o sırada sanki *yıllar* sürmüş gibi gelse de).

Ancak prensim beni acı içinde görmekten hoşlanmıyordu ve başından sonuna kadar yanımdan ayrılmadığı için tıpkı benim gibi saatlerce acı çekmişti. Üstelik babası üç eşini *kaybetmiş*, annesi onu doğururken ölmüş, annem kız kardeşimi doğururken neredeyse ölüyordu ve kız kardeşim öldü. Bu nedenle ağlamalarım, inlemelerim, sızlanmalarım ve sonunda bağırmalarım onun için tam bir işkenceydi ve bunu saklamadı. Bu süreçte, her şeyin doğal olduğunu anlaması için elimden geleni yaptım ama doğum sancısı çektiğimi ve uyuşturucu gibi eğlenceli şeyler olmadan bebek sahibi olduğumu düşünürsek, bu çabalarımda pek başarılı olamadım.

Onun da benimle birlikte acı çektiğinin bu kadar açık olması hoşuma gitmiyordu (belki de, eğer inanılabilirse, daha fazla acı çekmişti).

Ama yine de onu bu yüzden daha çok seviyordum.

Her ne kadar hamileliğim sona erdiği için rahatlamış olsam da bu, Hayden'ın dünyaya gelmesinden sonra ilk fırsatta Tor'un beni tekrar o hale getirmek için yeni bir girişimde bulunmayacağı ya da (her zamanki gibi) bir *dizi düzenli* girişimde bulunmayacağı anlamına gelmiyordu.

Kulak mesafesinden çıkıp kıvrımlı mermer merdivenlerin ilk dördünü çıktığımızda, "Tatlım, ne -?" diye fısıldadım.

Sözümü kesti, gözleri ileriye bakıyordu, kolları hala oğlunu kucaklamakla ve beni yakın tutmakla meşguldü, "Rahatsız edici haberler aldık, aşkım."

Lanet olsun.

"O da ne?" diye sordum. diye sordum ve Tor merdivenin başına varıp geniş koridorun birkaç metre aşağısına inene kadar cevap vermedi.

Orada beni durdurdu ve oğlum, prensim ve ben sarmaş dolaş olalım diye beni önüne doğru kıvırdı.

Normalde bu beni harika hissettirirdi. Tor'un güzel mavi gözlerindeki sorunlu bakışa bakınca kendimi iyi hissetmedim.

Bir elimi kaldırdım ve sert göğsünün duvarına dayadım, aynı zamanda diğer kolumu beline dolayarak yakınlaşmamızı sağlamak için başarılı bir çaba gösterdim.

"Frey Drakkar ve Lunwyn'li Apollo Ulfr ve Korwakh'lı Kral Lahn burada," dedi ve ben gözümü kırpıtm.

Lunwyn'i ve Korwakh'ı biliyordum. Aslında, Lunwyn'de (Hawkvale'in bulunduğu kıtanın en kuzeyindeki buzlu ülke), eski Middleland'de (yakın zamandaki bir savaştan sonra Lunwyn'e geri dönene kadar kendi ülkesiydi) ve tabii ki Korwakh'ta çok şey olduğu için her ikisi hakkında da epeyce şey biliyordum. Lunwyn, Middleland ve Korwakh'ta neler olduğuna dair hikayeler geniş çapta yayılmıştı ve tüm bunların şu anda bir adada sürgünde olan eski Middleland'ın tahttan indirilmiş ve pek de sevilmeyen Kralı Baldur ile doğrudan ya da dolaylı olarak bir ilgisi vardı.

Bu yerleri ben de biliyordum çünkü benim dünyamın Kirke'si Korwakh Kraliçesiydi.

"Neden buradalar?" Ben sordum.

Burnundan nefes aldı ama başlamadan önce göz temasını kaybetmedi, "Öncelikle, uzun zamandır arkadaşım olan Frey'in Lunwyn'in Buz Prensesi ile evlendiği haberini aldım."

Frey Drakkar'ın Tor'un arkadaşı olduğu gerçeğini ve ejderhalara (harika!) ve elflere (o da harika!) hükmettiği ve bir Viking gibi bir şey olduğu düşünüldüğünde kulağa gerçekten havalı bir adam gibi geldiğini bilerek başımı salladım. Dahası, herkes onun ve Lunwyn Prensesi'nin adını duymuştu, zira evlilikleri görücü usulü olduğu için aşkları dilden dile dolaşıyordu ve yine de aylar içinde açık, bariz ve gizlenemez bir şekilde birbirlerine sıırıslam aşık olmuşlardı.

Tor devam etti, "Haberler bu değil Cora, haberler şu ki, Frey'den Prenses Sjofo'n'u öğrendim, ona Finnie diyor," koluyla beni sıktı ve sesi alçaldı, "o sizin dünyanızdan."

Gözlerimi kırpıtm ve dudaklarımın aralandığını hissettim. Sonra fısıldadım, "Şaka değil mi?"

Dudakları kıpırdarken gözlerindeki yoğunluğun bir kısmı değişti ve "şaka değil, aşkım" diye fısıldadı.

"Vay canına," diye
nefes aldım.

Harika!

Beni bir kez daha sıktı ve devam ederken gözlerindeki yoğunluk geri geldi, "Onunla çok yakında tanışacaksın. Tıpkı Dax Lahn ile birlikte gelen Circe ile tanışacağın gibi. Hepsi çalışma odamda."

Bu sefer ağzım açık kaldı.

Harika!

Tor konuşmaya devam etti, "İyi haberlerle gelmiyorlar, Cora."

Ağzım kapandı ve kalbim sıkıştı.

Sonra fısıldadım, "Ne?"

Koluyla beni ve oğlumuzu daha da yakınlaştırırken başı daha da eğildi ve nazikçe şöyle dedi: "Korwahk'ta büyüye sahip olanlar ve çok güçlü bir cadı olan Lunwynli Lavinia tanrılardan haber aldı. Bunlar derhal Dax Lahn ve Frey'e gerekli tüm aceleyle iletildi."

Tanrıların sözleri mi? Bu dünyanın tanrıları insanlarla mı konuştu?

Bunu sorma şansım yoktu ama Tor yine de cevapladı. "Bu son derece olağandışı, aslında daha önce böyle bir şey olduğunu hiç duymadım aşkım, hem de hiç."

Aman Tanrım.

Tor devam etti. "Diğerlerinin de benzer iletişimler aldığını bilmeden, iletilenler nedeniyle, hepsi hemen buraya gelip benimle buluşmak ve bir ittifak kurmak için harekete geçtiler, aynı zamanda tanrıların iletteğı bilgilerin doğru olup olmadığını anlamak için birkaç gözcü gönderdiler."

"Ne bilgisi?"

Tor cevap vermekte tereddüt etmedi. "Baldur'un adasından kaçtığı ve Minerva ile Hawkvale'in iki kötü niyetli cadısıyla aynı hizaya geldiğı bilgisi. şu anda bilmediğimiz nedenlerden ötürü Cora'yı, Zarif'i ele geçirdiler ve sonuçlarını bilmediğimiz hain bir planı devreye sokmaya çok yakınlar."

Vücudum gerginleşirken ona baktım.

Sonra da "Bilgi doğru muydu?" diye sordum.

Gözlerimi tuttu ve dikkatle, "Geri dönen tek izci, bir Korwahk savaşçısı, öyle olduğunu doğruladı," dedi.

Bir izci mi?

Aman Tanrım.

"Tor," diye fısıldadım, ona ve hâlâ uyumakta olan oğlumuzla yaklaşarak.

"Bu cadılar biliniyor Cora," dedi bana usulca. "Onlar iyi kadınlar değiller. İzleniyorlar ve onlarca yıldır güç biriktirdikleri biliniyor. Bu durumdan habersiz değiliz."

"Bu iyi, değil mi?"

"Evet canım, öyle. İyi olmayan şey, tamamen gizli olan son hareketleri tarafından gafıl avlanmış *olmamız*. Dahası, ne yapmak istedikleri hakkında hiçbir fikrimiz yok, Cora'yı neden ele geçirdikleri hakkında hiçbir fikrimiz yok, yaptıkları bağılıklar biraz endişe verici, Baldur da dahil, daha önce hiç de iyi bir adam değildi ama şimdi muhtemelen aklında intikam var ve son olarak, çok büyük bir güce sahipler."

Gözlerimi kapattım.

"Tatlılar, gözler," diye fısıldadı Tor, ben de onları açtım. "Lunwynli Lavinia da çok güçlü. Frey de öyle, ejderhaları kontrol ettiği ve elflere hükmettiği düşünülürse, onun emrindeki güç her şeyin ötesinde. Ve son olarak, Lavinia sizin dünyanızdan bir cadıyı çağırdı, Valentine adında bir kadın, Lavinia'nın şimdiye kadar gördüğü en güçlü cadı olduğunu söylediği bir kadın. O da ücret karşılığında yardım etmeyi kabul eden bir kadın."

"Bu da iyi, değil mi?" Yarı tekrarladım. Tor

başını salladı.

Biraz rahatladım.

Tor devam etti, "Dünyanızdan döndüğümüzden bu yana geçen aylar boyunca Minerva'nın önemli ölçüde zayıfladığına dair pek çok rapor aldım. Varlıkları farklı dünyalar arasında hareket ettirmek için gereken gücün yanı sıra bizimle oynarken yaratmak zorunda kaldığı vickrant ve toilroys orduları onu yüzyıllar içindeki en zayıf haline indirdi."

Biraz daha rahatladım ve "Güzel" diye fısıldadım.

"Dahası," diye devam etti Frey, "savaşçıları yıllarca barış içinde yaşadılar ama onlar savaşçı. Barışta bile antrenman yaparlar ve zinde kalırlar. Ve savaşı da bilirler, zaferi de bilirler. Onlar da zordur."

Daha da rahatladım ve başımı salladım.

Tor sözünü bitirmemişti. "Frey'in adamları da hançer, yay ve kılıç kullanmanın yanı sıra kurnazlık ve gizlilik de dahil olmak üzere çeşitli şekillerde çok iyi eğitilmişlerdir."

İçimi çektim, daha da rahatladım ve yine başımı salladım.

Tor hâlâ sözünü bitirmemişti. "Ve Frey'in kuzeni Apollo saygıdeğer bir stratejisttir." "Öyleyse sorun yok," diye fısıldadım ve onun hareketsiz kaldığını hissedince hemen geri döndüm rahatlamamak için.

"Korkarım, tatlım, savaşla karşı karşıyayız ve savaşta, zafer kazanılana kadar, asla iyi olduğunuzu düşünme hatasına düşmeyin..." tereddüt etti ve sözlerini "iyi" diye bitirdi.

Lanet olsun.

Başını eğerek alnını benimkine değdirdi ve mırıldandı: "Seni endişelendirmek istemem ama seni hazırlamam gerekiyor."

Dudaklarımı emdim ve tekrar başımı salladım, alnım onunkine değdi, kolu beni sıktı ve başını bir santim kaldırdı ama gözlerimi tuttu.

"Benim ya da çalışma odamdaki erkeklerin gözünden kaçmıyor Cora, hepimiz sizin dünyanızdan kadınlarla evliyiz, eşlerimize olan duygularımız alışılmadık derecede derin ve herhangi birinizin kaybı sadece bizler, kocalarınız için değil, aynı zamanda ülkelerimiz için de yıkıcı olur. Korwahk ve Lunwyn ülkelerinin tanrılarının bu yerlerin cadılarıyla konuşması ve onları Hawkvale'de olanlar konusunda uyarması, yardımımıza gelmeleri için talimat vermesi..." diye devam etti.

Nefesimi tuttum.

Tor sözlerini şöyle tamamladı: "Frey, Lahn ve ben, ayrıca Apollo ve Lavinia, bunun bir tesadüf olmadığını düşünüyoruz."

"Minerva'nın bizimle işi bitmedi," diyerek nefesimi dışarı verdim.

Tahminimi doğruladı. "Minerva'nın bizimle işi bitmedi. Aslına bakarsan tatlım, ona ve özenle hazırladığı planlarına karşı kazandığımız zaferin, kullanması gereken güç miktarının ve yine de kazanamamasının boğazına yapıştığını varsayıyorum. Baldur'un da çeşitli nedenlerle derin antipati beslediği Frey, Finnie, Circe ve Lahn'la işi henüz bitmedi. Ama dahası var, bu hem Minerva'dan hem de Baldur'dan daha büyük, sadece ne kadar büyük olduğunu ya da seninle, Circe ve Finnie ile ne ilgisi olduğunu bilmiyoruz."

Harika. Sadece harika.

"Peki, şimdi ne olacak?"

diye sordum. Bir an beni inceledi.

Sonra da şöyle dedi: "Şimdi yurttaşlarınla, onların kocalarıyla, çocuklarıyla tanış ve erkekler savaşa hazırlanırken sen de sadece senin yapabileceğin gibi kadınları eğlendir."

Harika. Sadece harika.

Yine de iyi tarafından bakarsak, Circe ve Finnie adındaki bu yeni hatunla tanışmayı dört gözle bekliyordum. Ev halkıyla vakit geçirmek harika olurdu.

Her neyse, ben bir prenestim ve bir gün kraliçe olacaktım, aynı zamanda bir savaşçının eşiydim (ve çok uzun zaman önce yarı zamanlı bir savaşçı prenses), bu yüzden sineye çekmek zorundaydım.

Hayal dünyasında bile her dakika bir peri masalı olamazdı, bunu zor yoldan öğrenmişim.

Nefesimi içime çektim, kocamdan biraz uzaklaştım, uyuyan oğlumun (hala çok iyi bir bebektir) alnını öpmek için eğildim, omuzlarımı dikleştirdim ve bu sırada bakışlarımı ondan ayırmadım.

Sonra dedim ki, "Pekala bebeğim, hadi gidip şunu yapalım. Ben kızları eğlendireyim, siz de kötü adamların kışını tekmelemek için plan yapın."

Tor bir an bana baktı ve kıkırdamaya başlamadan hemen önce gözleri sadece gurur olarak tanımlanabilecek bir ışıkla ısındı.

Sonra eğildi, dudaklarını dudaklarıma değdirdi, döndü ve beni çalışma odasına götürdü.

Çift kapı açıldı ve içeri girdik, iki adım attıktan sonra durduk.

Ve kendi adıma, bakakaldım.

Bunu yaptım çünkü o odada ateşliden daha ateşli üç erkek vardı. Tor, tabii ki ateşli olma konusunda hepsinden üstündü (çoğunlukla kocam olduğu için) ama o kadar da değil.

Lahn iri, esmer, vahşi ve tekrar ediyorum, iriydi. Frey sadece biraz daha az iri ve vahşi, siyah saçlı, kahverengi-yeşil gözlü (ya da yeşil-kahverengi gözlü, tam olarak hangisi olduğunu söyleyemem, ama bir şehir devletini yöneten ve sonunda bir ulusu yönetecek olan kendi ateşli erkeğime sahip olmasaydım, bunu yakından anlamaya çalışarak biraz zaman geçirebileceğimi söyleyebilirim) ve g-o-r-g-e-o-u-s *muhteşemdi*. Ve Apollo da Lahn'dan biraz daha az iri ama daha az vahşi görünmüyordu, yeşil gözlü (kesinlikle yeşil, muhteşem yeşil, *inanılmaz* yeşil) ve h-a-n-d-s-o-m-e *yakışıklıydı*.

Ayrıca üç kadın vardı ve erkeklerinin ikisini Tor'un şu anda beni tuttuğu gibi yakından, korumacı bir şekilde tuttuğunu düşünürsek, hangilerinin Finnie (beyaz-sarı saçlar, buz mavisi gözler, çarpıcı, pantolon, bot ve eski moda bir gömlek giyiyor, kocası tıpkı benimkinin bizimkiyle yaptığı gibi bir bebeği kucaklıyor) ve Circe (altın rengi saçlar, altın rengi gözler, güzel, harika bir sarong (bir sarong!) sandalet, ince örgülü, kısa-

kollu kazak tarzı bir şey, gerçekten havalı mücevherler ve o ve büyük kocası bebekleri kucaklıyorlardı, onun kundaktaki bebeği sarı saçlıydı, onunki siyahtı).

Lunwyn'li Lavinia da dahil olmak üzere, ateşli bir goy tarafından yakın bir kıskaçla sahiplenilmeyen herkesi içeri aldıktan sonra, gözlerini yakaladığım kişi Circe oldu.

Ve bunu yaptığımda gülümsedim ve fısıldadım, "Harold'ın selamı var."

Sonra onun olağanüstü gözlerinin parladığını ve iri yarı, belalı, post gömlekli, post pantolonlu, kılıçlı, bıçak kemerli kocasının onu daha da korumacı bir şekilde kendine çektiğini izledim.

* * * * *

Valentine

"Buradasın," dediğini duydu derin, çekici erkek sesinden, vücudu döndü ve gözleri cam gibi karanlık denizin ve uzun direkli gemilerinin güzel manzarasından, onun ötesindeki kalenin gölgelerinden çıkan uzun boylu, karanlık adamın güzel görüntüsüne gitti.

"Buradayım," diyerek bariz olanı kabul etti.

Balkonda ondan bir metre uzakta durdu.

"Bir süre bekledim," dedi ona ve Valentine Rousseau cadısı onun sesinin tonundan beklemeyi sevmeyi anladı.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Ve ben hiçbir şey duymadım." Ona bildiği ve hoşlanmadığı belli olan başka bir şey daha söyledi.

"Ulfr," diye fısıldadı, bunu yapacağına inanmıyordu ama yapacaktı, bu yüzden kendini durduramadan hızlıca, "Ödemeni iade edeceğim," dedi.

Adam ona baktı, yeşil gözleri sadece şehrin yumuşak fenerlerinin aydınlattığı karanlık gecede bile parlıyordu.

Sonunda, "O sizin dünyanızda da öldü," diye tahmin etti. Valentine başını salladı.

Ulfr'un kaşları kalktı. "Yani onu bulamadınız mı?"

Valentine dikkatle, "Onu buldum," dedi ve onun büyük, cennet gibi vücudunun gerginleşmesini izledi, bu da onu daha da cennet gibi yaptı.

"O zaman ne -?" diye başladı.

"Benim dünyamda," diye araya girdi hemen, "Ilsa evli."

Cennet gibi vücudunun *daha da* gerginleşmesini izlerken, Valentine'ın bunu büyüleyici bir gösteri olarak gördüğü söylenmelidir.

Sessiz kaldı ve tekrar konuşana kadar bunu seçeneklerini değerlendirmek için yaptığını anlamadı.

Sonra seçtiği kişiyi ilan etti. "Bu önemli değil."

Şaşırtıcı ve diktatörce bir seçimdi ama Valentine onun haklı olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu, bunun bir önemi yoktu. Gözleri önündeki erkek örneğini seyrederken, Valentine bir kadının kendi dünyasında bir erkeği sevebileceğini ve ondan alınıp bu adama sunulabileceğini ve sonunda diğer erkeğin varlığını unutacağını biliyordu. Apollo Ulfr hakkında çok az şey bilmesine rağmen bunu biliyordu. Bildiği tek şey, onun aşk kapasitesinin derinliğiydi ve tecrübesine göre sadece üç erkek buna denkti ve hepsi de bu paralel dünyadandı ve hepsi de şu anda bu kalede ikamet ediyordu.

Ne yazık ki Valentine'ın düşüncesine göre istediği tek kadın, her ikisinin dünyasında da kazanma umudu olmayan tek kadındı.

Valentine ona ihtiyatla, "Öyle," dedi.

"Öyle değil," diye karşılık verdi hemen.

"Ulfr -" diye başladı.

"Onu bana getirin," diye emretti.

"Ulfr, anladığım kadarıyla savaşın eşiğindesin," diye hatırlattı ona.

"Bu beni ilgilendirir, seni değil."

Valentine hassas bir nefes aldı.

Sonra da ona bilmesi gereken şeyi söyledi.

"Ulfr, benim dünyamdaki Ilsa evli -"

Sözünü kesti, "Bunu bana zaten söyledin ve -"

Sırayla onun sözünü kesti, "Sana."

Ulfr'un vücudu yeniden gerildi ve keskin bir nefes aldığını duydu. Sonra fısıldadı, "Bana mı?"

"Benim dünyamdaki sana," diye açıkladı

Valentine. Ulfr yanıt vermedi.

Valentine sözlerine şöyle devam etti: "Bu alışılmadık bir durum değil.

Aslında, son derece olağan." Ulfr'un gözleri denizi incelemek için hareket etti ama onun bunu görmediğini biliyordu.

Sonra ona geri döndüler. "Bu da önemli değil." Aşk.

Tanrıça, ama bu adam sevebiliyordu.

Körü körüne.

"Ulfr -"

"Önemli değil," diye tekrarlardı.

"Ulfr," diye eğildi Valentine, "*öyle*. Ve senin ölü karına aşık olduğun gibi o da kocasına derin bir aşkla bağlı olduğu için *değil*. Var çünkü benim dünyamdaki sen iyi bir adam *değil*. O *kötü* bir adam. *Çok* kötü bir adam. İğrenç. Bencil. Suçlu. Zalim. Ve onu bulmakta zorlanmamın sebebi ondan kaçıyor olmasıydı. Seni istemeyecektir Ulfr. Seninle hiçbir şey yapmak istemeyecektir. Eğer onu seninle vakit geçirmesi için buraya getirirsen, o -"

"Onu bana getir," diye tekrar talep etti.

Ona doğru bir adım attı ve alışılmadık bir şekilde hemcinsini savunurken (ya da hiç) kontrolünü kaybederek tısladı, "Açıklamama izin vermelisin. O, yani tıpkı sana *benzeyen* ve tıpkı senin gibi konuşan diğer sen, ona iyi davranmadı ve bunu söylerken Ulfr, bir erkeğin bir kadına her şekilde iyi davranamayacağını kastediyorum. Ondan korkuyor ve büyümesi imkansız olacak bir yoğunlukla ondan nefret ediyor -"

"Onu bana getirin."

"Ulfr!" diye bağırdı ve adam tehditkâr bir şekilde eğildi, öyle tehditkâr ki Valentine bile geri çekildi.

O bir cadı, güçlü bir cadı olabilirdi ama o bir adamdı, iri yarı ve güçlü bir adamdı ve kadın bir insandı, incinmeye karşı bağıışıklığı yoktu ve adam ne istediğini bilen ve bunu elde etmek için her şeyi yapabilecek bir adamdı.

"Bu *beni* ilgilendirir, *seni* değil," diye hırladı. "Onu... *bana* getir..."

Valentine onun yeşim gözlerini tuttu.

Sonra arkasına yaslandı.

Sonra fısıldadı, "Öyle olsun."

Apollo Ulfr da arkasına yaslandı, vücudu gevşedi ve "Yarın. Sana yeri ve zamanı söyleyeceğim."

Valentine başını salladı.

Ulfr başını sallamadı. Botunun üzerinde döndü ve uzaklaştı.

İyi bir diziydi ve o sahneden sonra bile Valentine diziden keyif aldı.

Sonra, onu gözden kaybettiğinde, nazikçe içini çekti ve denize döndü. Korkuluklara doğru ilerleyerek ellerini üzerine koydu ve gölgelerde saklanan diğer varlığın gölgelerden çıkıp yanına geldiğini görmekten ziyade hissetti.

Valentine denize, "Başaramayacak," diye haber verdi.

"Aşk güçlüdür," diye fısıldadı Lunwynli Lavinia karşılığında.

"Gerçekten de sevgi her şeydir ama nefret madalyonun diğer yüzüdür ve eşit güce sahiptir."

"Mm," diye mırıldandı Lavinia, sonra usulca sordu, "Ama o paranın etrafındaki mesafe çok uzak değil, değil mi Valentine?"

Bu doğrudu. Sevgi ve nefret madalyonu dönüyordu ve bunu düzenli olarak yapıyordu. Yine de.

Valentine denize baktı ve yine alışılmadık bir şekilde tedirginlik hissetti, bu yüzden sessizce, "Ilsa kırıldı," dedi.

Lavinia, "Apollo'muz gibi," diye cevap verdi ve bu doğrudu.

"Ama o benim dünyamdaki Ilsa'yı sevmiyor. O ölü bir Ilsa'yı seviyor," diye hatırlattı Valentine arkadaşına.

Valentine, Lavinia tekrar konuştuğunda ona bakmak için başını çevirdiğini biliyordu. "Üç kez, Valentine, üç, aşk evrenleri aştı. Bunun bir kez olduğunu gördün ve diğer ikisini de biliyorsun. Ölü bir kadını seviyor, onun yasını tutuyor, hız kesmeden. Ama bu, aşkı yeniden bulamayacağı anlamına gelmez, farklı bir kadınla farklı bir aşk ama yine de aynı. Güzelliği tanımıştır ama hikayesinin tamamı anlatılmamıştır. Ve kadın güzelliği tanımadı. Onu güzelliğe yönlendiremeyeceğini kim söyleyebilir? Onun gibi bir adam pek çok şeyi başarabilir, hatta imkânsız görünenleri bile." Durakladı ve fısıldadı, "Aşkın kendine has bir büyüğü vardır Valentine, bunu sen de biliyorsun."

Valentine diğer cadıya baktı. "Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorsun. Ben iyi şeyler görmüyorum. Ölü bir kadının özlemini çekiyor. Benim dünyamın Ilsa'sı, onu kendi dünyasından kopardığı için ona teşekkür etmeyecek, bu dünya terör ve kaçıştan başka bir şey içermese de ve onu fiziksel olarak öyle olmasa da korktuğu ve nefret ettiği bir adamla yaşamaya zorlarsa da, o ölü karısından başka bir şey istemiyor, onu değil. O sevdiği Ilsa değildir ve adamın göreceği tek şey de budur, ta ki Ilsa'nın umutsuzca geri dönmesini istediği kadın olmadığını anlayana kadar ve sonra ne olacaktır? Hayal kırıklığı, eğer şanslıysa. Değilse öfke."

Lavinia, "Başka olası sonuçlar da var," diye karşılık verdi.

"Gerçekten de öyle, ama bu ikisi de var."

Lavinia gözlerini tuttu.

Sonra gülümsedi ve fısıldadı, "Göreceğiz." Bu da gerçektir.

Valentine içini çekti ve neden umursadığını merak etti.

Hiçbir sonuca varmadı; sadece ne yazık ki vardı. Sonra tekrar denize baktı.

Sonra usulca, "Yapacak işlerim var," dedi.

"Gerçekten de var," diye onayladı Lavinia.

"Benim de öyle."

Öyle yaptı. Önünde sıkıntılı zamanlar vardı ve eğer Valentine mücevher ve altın dolu sandıkları geri götürmüyorsa, bununla hiçbir ilgisi olmayacaktı.

Valentine bu evrenin başına gelecekler hakkında iyi şeyler hissetmiyordu. Hiç de değil.

Savaş sırasında o evrende sıkışıp kalmıştı ve bundan hiç hoşlanmamıştı.

Bununla birlikte, o anda yapması gereken işin bu dünyanın karşı karşıya olduğu sorunlarla bir ilgisi yoktu. Apollo Ulfr ve onun ölü bir kadına olan körü körüne bağlılığıyla da ilgisi yoktu.

Başka bir şeyle ilgiliydi.

Para için yapmadığı bir şey. Sadece eğlenmek için yaptığı bir şey.

Ve ayrıca, son zamanlarda kalbi yumuşuyor gibi görüldüğünden (ne yazık ki), aşk için yaptığı bir şey.

Sonra yine, aşk her şeydi, bu yüzden kendini yumuşak kalbinden dolayı affetti... bu seferlik.

Valentine arkadaşına döndü. "Yarına kadar." Lavinia çenesini kaldırdı ve gülümsedi.

Valentine iki elini kaldırdı ve birkaç dakika sonra yeşil bir sis içinde kayboldu.

New Orleans'ta, evinde değil. Hayır, Seattle'da bir oturma odasında yeniden ortaya çıktı.

"Tanrım, lanet olsun! Ne oluyor lan? Sen kimsin lan?" diye bağırdı mutfağından elinde bir şişe birayla çıkan ve onu oturma odasında gören adam.

Valentine, dünyasının son derece yakışıklı Noctorno Hawthorne'unu incelemek için kendine hoşgörölü bir an tanıdı.

Sonra Cora'nın hiç şüphesiz hemen anlayacağı sözler söyledi.

"Cora'nın sana ihtiyacı var."

Güçlü bedeni kıpırdamadan durdu ve ona ters ters baktı ama mavi gözlerinin ardında tetikteydi ve endişesini gizlemeye bile çalışmadı.

Sonra bakışlarını tavana çevirdi. Sonra da

"Siktir." diye mırıldandı.

Bunun üzerine Valentine sonunda kedi gülümsemesiyle gülümsedi.

####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley, kocası ve kedisiyle birlikte İngiltere'nin güzel West Country bölgesinde yaşıyor. İngiltere'ye on iki yıl yaşadığı Denver üzerinden gelmiş ama Brownsburg, Indiana'da büyümüş. Ailesi ve arkadaşları (en hafif tabirle) kaçıktır ama yazmak istediğinizde kaçıklık iyidir.

Kristen altı yaşındayken annesi onu, erkek ve kız kardeşlerini büyükanne ve büyükbabasının yanına yerleştirmiş. Büyükanne ve büyükbabasının annesinden çok daha küçük bir kızları vardı, bu yüzden hepsi birlikte iç kesimlerdeki küçük bir çiftlik kasabasında çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı. Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake (ve bunlara uygun gardıroplar) ile büyüdü. Müzik, kıyafet ve sevgi dolu bir evde büyümenin iyi bir yol olduğunu söylemeye gerek yok.

Ve o büyüdükçe, daha iyi olmaya devam ediyor.

Kristen Ashley'in diğer kitaplarını [Smashwords](https://www.smashwords.com)'te keşfedin. [com](https://www.smashwords.com)

Rock Chick Serisi:

*Rock Chick Rock Chick R
escue Rock Chick R
edemption Rock Chick R
enegade Rock Chick R
evenge Rock Chick R
enegade*

The 'Burg Series:

*Dr Du At P
eace
Altın İz*

Colorado Dağ Serisi:

Kumar

Sweet Dreams
Lady Luck

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam

Peri Masalı Serisi:

En Çılgın Dreams
The Golden Dynasty

Kristen Ashley'in diğer kitapları:

Lycybourne
Malikanesi Mathilda,
SperWitch Enmort
Kalesi Smmersgate House
Üç Dilek

Kristen ile Çevrimiçi Bağlanın:

Resmi Web Sitesi: www.kristenashley.net

Kristen'in [Blogu](http://www.kristenashley.net/menu/blog.html): www.kristenashley.net/menu/blog.html

[Kristen'in Facebook Sayfası](#)

Kristen'i Twitter'da takip edin: KristenAshley68

DM Ashley'den Kapak Resmi ve Photograph

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.